

ТЕС ГЕРИТСЪН ИЗБОРЪТ

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1999

chitanka.info

*Посвещавам тази книга на Джейкзб, моят съпруг и
най-добър приятел*

ПЪРВА ГЛАВА

Беше дребен за годините си, доста по-дребен от останалите момчета, които държаха подлеза на Арбатская. Но на единадесет години вече беше опитал всичко: пушеше от четири години насам, крадеше от три и половина, с просия се занимаваше от две. Това, последното, не му беше много по душа, но чичо Миша много държеше на него. Иначе откъде пари за хляб и цигари? Яков беше главното действащо лице, тъй като беше най-дребен и най-светъл измежду момчетата на чичо Миша. Клиентите си падаха по дребничките и русокосите и изобщо не се смущаваха от липсващата му лява ръка. На практика малцина от тях изобщо забелязваха чуканчето под ръкава на дрехата му, тъй като бяха очаровани от дребничката фигурка, русите коси и огромните му, немигащи сини очи.

Яков мечтаеше да се издигне в бизнеса и да стане джебчия — като по-големите момчета. Сутрин и вечер, легнал на дюшека в апартамента на чичо Миша, той хващаше със здравата си ръка желязната пръчка над главата си и започваше упражненията. Надяваше се, че те ще му помогнат да стане по-висок, макар и само с един сантиметър. Безполезна работа, клатеше глава чичо Миша. Яков бил дребен, защото такава му е семката... Жената, която го зарязала в Москва преди седем години, също била недорасла... Яков си спомняше за тази жена съвсем смътно, същото важеше и за живота му, преди да се появи в града. Знаеше само това, което му беше казал чичо Миша, но му вярваше само петдесет на сто. На крехката възраст 11 години, той може би наистина беше недорасъл, но мъдрост бе натрупал достатъчно...

Именно по тази причина гледаше скептично мъжа и жената, които в момента седяха зад голямата маса за хранене и преговаряха с чичо Миша.

Бяха се появили с голяма черна лимузина със затъмнени прозорчета. Мъжът, който се представи като Григорий, носеше костюм и вратовръзка, а на краката му имаше обувки от истинска кожа. Жената

се казваше Надя и беше облечена в жакет и пола от фина вълна. В ръката си държеше куфарче. Четирите момчета в апартамента веднага разбраха, че не е руския. Вероятно беше американка или англичанка. Руският ѝ беше отличен, но с ясно доловим акцент.

Докато мъжете обсъждаха деловите си въпроси над чашите с водка, жената оглеждаше малкия апартамент. Погледът ѝ пробяга по войнишките легла край стената, прескочи купчините мръсни чаршафи на пода и се спря на четирите момчета, които я гледаха неспокойно, сгушени едно в друго. Красивите ѝ сиви очи ги разглеждаха спокойно, един по един. Първо се спряха на най-голямото — Пьотр, който беше на петнадесет. После се преместиха върху тринадесетгодишния Степан и десетгодишния Алексей.

И най-накрая върху Яков.

Свикнал на подобни огледи от страна на възрастните, Яков я гледаше спокойно. Това, което му се стори необичайно, беше бързото отместване на красивите сиви очи. Обикновено възрастните игнорираха другите момчета и се концентрираха върху него. Но вниманието на тази жена явно беше привлечено най-вече от обсипаното с пъпки лице на 15-годишния Пьотр.

— Постъпвате правилно, Михаил Исаевич — каза Надя. — Тези деца нямат бъдеще тук, докато ние ще им предложим истински шанс в живота...

Главата ѝ отново се извърна към момчетата, на устните ѝ се появи усмивка.

Степан се ухили в отговор, истински влюбен идиот.

— Те не знаят английски, с изключение на някоя и друга дума — поясни чичо Миша.

— Децата се учат лесно, няма да имат проблеми — отвърна Надя.

— Все пак ще им трябва малко време. Да научат английски, да свикнат с храната...

— Нашата агенция е наясно с преходните нужди, Михаил Исаевич... Непрекъснато работим с руски деца, особено със сирачета като тези тук. Ще бъдат настанени в специално училище, където ще получат време за адаптация.

— А ако не успеят да се адаптират?

— Срещат се и такива случаи — кимна след кратка пауза жената. — Главно с деца, които имат емоционални проблеми. — Очите й пробягаха по лицата на момчетата. — Кое от тях ще има подобни проблеми, според вас?

Яков знаеше, че именно *той* има проблемите, за които говореха възрастните. Защото *той* се усмихваше рядко и никога не плачеше, *той* беше този, когото чичо Миша обичаше да нарича „малкото момче от камък“... Не знаеше защо не може да плаче. Всички други момчета ревяха, та се късаха, особено когато нещо ги боли. Докато той просто изключваше — подобно на телевизор след края на програмата. Никакъв образ, никаква картина, само една успокояваща нервите белота...

— Всички са добри момчета — рече чичо Миша. — Отлични момчета!

Яков огледа събратята си. Пьотр приличаше на горила с рунтавите си вежди и широки, приведени рамене. Ушите на Степан бяха много странни — малки и набръчкани, а мозъкът между тях беше с големината на орехче. Алексей усърдно смучеше палеца си.

А пък аз имам само една ръка, рече си Яков и сведе очи към чуканчето, което се подаваше от ризата му. Какво тогава ни е отличното? Но чичо Миша постоянно го повтаряше, а жената кимаше в знак на съгласие. Добри момчета, здрави момчета...

— Дори зъбите им са хубави — похвали се чичо Миша. — Няма счупено, няма гнило. Я вижте колко е висок Пьотр!

— Този ми се струва малко недохранен — обади се Григорий и махна с ръка по посока на Яков. — Какво се е случило с ръката му?

— Така си е по рождение.

— Последствие от радиацията?

— Всичко друго си му е наред. Просто се е родил с една ръка...

— Това не би трябвало да създава проблем — обади се Надя и стана на крака. — Време е да тръгваме...

— Защо бързате?

— Програмата ни е много натоварена.

— Но те трябва да си съберат дрехите...

— Агенцията ще им осигури нови дрехи, далеч по-хубави от тези...

— Значи всичко ще приключи още сега? Поне да се сбогуваме като хората...

В очите на жената се появи раздразнение.

— Сбогувайте се, но по-бързичко. В противен случай ще изпуснем останалите си срещи.

Чичо Миша погледна момчетата си. С тях не го свързваше нито кръвта, нито дори обичта. Отношенията им се определяха от взаимната зависимост. Стана и започна да ги прегръща едно по едно. Когато стигна до Яков, прегръдката му беше по-силна и по-продължителна. От него се излъчваше познатата миризма на лук и тютюн. Хубава миризма... Въпреки това момчето се сви, защото не обичаше да го докосват.

— Спомняйте си за вашия чичо — прошепна Миша. — Особено когато отидете в Америка и станете богати! Не забравяйте как съм се грижил за вас!

— Аз не искам да ходя в Америка — рече Яков.

— Това е за твое добро. За доброто на всички ви...

— Искам да остана при теб, чичо Миша...

— Трябва да заминеш.

— Защо?

— Защото аз реших така! — Чичо Миша сграбчи слабиците му раменца и здраво ги разтърси: — Аз реших така, ясно ли е?

Яков хвърли поглед към ухилените лица на останалите момчета. Очевидно всички бяха доволни от развоя на събитията. „Защо само аз имам съмнения?“, запита се той.

Жената го хвана за ръката и тръгна към изхода.

— Ще ги сваля в колата — рече тя. — А вие с Григорий ще оправите документите...

— Чичо! — извика Яков.

Но чичо Миша му беше обърнал гръб и гледаше през прозореца.

Надя изтика момчетата във входното антре, отвори вратата и ги поведе надолу по стълбите. Бяха на третия етаж. Пустото стълбище се огласи от възбудените детски гласове и тропот на груби обувки.

Стигнаха до партера и се насочиха към улицата. После Алексей изведнъж се закова на място.

— Чакайте, забравих Шушу!

Обърна се и хукна обратно.

— Върни се тук! — извика след него Надя. — Веднага!

— Не мога да го оставя! — извика през рамо Алексей.

— Веднага се връщай, чуваш ли?

Но момчето продължаваше да трополи нагоре. Надя се готвеше да хукне подире му, когато се обади Пьотр.

— Той няма да замине без Шушу...

— Кой, по дяволите, е Шушу?

— Плюшеното му кученце. Има го откакто се помни...

Надя вдигна глава към стълбището. В очите ѝ се появи нещо, което Яков не успя да разбере.

Напрежение. Може би ужас.

Жената стоеше така, сякаш се колебаеше дали да последва Алексей, или да го остави на произвола на съдбата. Но минута по-късно, когато момчето се появи отново с парцаливото кученце в прегръдката си, тя се облегна на перилата с видимо облекчение.

— Взех си го! — щастливо се усмихна Алексей и притисна играчката до гърдите си.

— Добре — кимна жената и ги побутна към изхода. — Тогава да вървим...

Момчетата се натикаха на задната седалка. Беше тясно и Яков беше принуден да се притисне до коленете на Пьотр.

— Няма ли къде другаде да си сложиш кокалестия задник? — недоволно изръмжа по-голямото момче.

— Къде по-точно, може би на лицето ти?

Пьотр силно го блъсна, Яков му отговори със същото.

— Престанете! — заповяда от предната седалка Надя. — Дръжте се прилично!

— Тук е тясно — оплака се Пьотр.

— Ще се съберете! — отсече с нетърпелив глас Надя, изви глава и хвърли поглед нагоре, към четвъртия етаж.

— Какво чакаме? — обади се Алексей.

— Григорий. Трябва да подпише документите...

— Колко време ще се бави?

— Малко — отвърна жената и извърна глава право пред себе си.
— Съвсем малко...

За една бройка, рече си с въздишка Григорий, след като десетгодишният хлапак затръшна входната врата и се втурна надолу по стълбите. Ако това копеленце се беше появило само минута-две по-късно, нещата щяха да се развият в твърде неблагоприятна посока. Какво прави онази тъпачка? Защо го е пустила да се върне обратно? Пона начало беше против участието на Надя в тази операция, но Ройбен държеше да има жена. Според него жените вдъхвали по-голямо доверие...

Стъпките на хлапето заглъхнаха надолу по стълбите. Миг по-късно се затръшна и входната врата. Григорий бавно се обърна към сводника.

Изправен до прозореца, Миша гледаше надолу, към колата, в която се бяха настанили момчетата. Дланта му беше залепена за стъклото, един малък жест за сбогом. Когато най-сетне се обърна, в очите му имаше сълзи.

Но първите му думи бяха за парите.

— Всичко ли е в куфарчето? — попита той.

— Да — кимна Григорий. — Двадесет хиляди американски долара, по пет за всяко момче. Нали такава ни беше уговорката?

— Да — въздъхна Миша и прокара ръка по лицето си. Едно преждевременно състарено от водката и цигарите лице. — Ще бъдат осиновени от добри семейства, нали?

— Надя ще се погрижи за това — кимна Григорий. — Тя много обича децата и затова е в бизнеса...

— Може би ще намери някое семейство и за мен — криво се усмихна Миша.

Григорий искаше да го отстрани от прозореца.

— Хайде, преброй ги — рече той и махна по посока на куфарчето.

Миша кимна, пристъпи към масата и щракна ключалките. Куфарчето беше пълно със стегнато подредени пачки долари. Двадесет бона. Повече от достатъчно за човек, който е решил да скапе черния си дроб с алкохол. В днешно време е лесно да купиш човешката душа, рече си Григорий. По улиците на нова Русия може да се намери всичко: щайга израелски портокали, американски телевизор, млада плът от местен произход. Изгодните сделки са на всяка крачка, стига човек да знае какво търси...

Миша стоеше пред масата и гледаше парите. Неговите пари... Но вместо триумф, в очите му имаше отвращение. Затвори капака и остана на място, стиснал твърдата пластмаса с ръце.

Григорий направи две нехайни крачки встрани, изправи се зад олисялото му теме и опря в него дулото на автоматичен пистолет с дълъг заглушител. В мозъка на Миша се забиха два куршума, изстреляни в бърза последователност.

Кръв и сива слузеста материя оплискаха насрещната стена. Миша падна по очи и преобърна масата. Куфарчето глухо тупна на килима.

Григорий се наведе и успя да го вдигне, преди да го залее плисналата кръв. По капака се бяха полепили дребни сиви точки. Влезе в тоалетната, избърса ги с малко хартия, после пусна водата. Когато се върна обратно, локвата кръв вече се беше прехвърлила и на съседния килим.

Очите му пробягаха по помещението. Искаше да се увери, че няма никакви следи. За момент се изкуши да прибере почти пълната бутилка водка, но после се отказа. Не му се искаше да обяснява на хлапетата защо е взел скъпоценната водка на чичо Миша. Не си падаше по контакти с деца, това беше работа на Надя...

Затвори след себе си и започна да слиза по стълбите.

Надя и момчетата чакаха в колата. Седна зад волана и веднага усети настойчивия поглед на жената до себе си.

— Подписа ли всички документи? — попита тя.

— Да, всички...

Надя се облегна назад, от устата ѝ излетя въздишка на облекчение. Няма нерви за игри от тоя сорт, каза си насмешливо Григорий и завъртя стартерния ключ. Каквото и да твърди Ройбен, жените са си жени и винаги създават проблеми...

Откъм задната седалка долетя шум и той механично погледна в огледалцето. Хлапаците се мушкаха в ребрата. Само най-дребният, Яков, седеше неподвижно и гледаше право пред себе си. Погледите им се срещнаха в огледалцето и Григорий за миг изпита странното чувство, че гледа в очите на старец...

После момчето се обърна и заби лакът в ребрата на съседа си. Миг по-късно задната седалка се превърна в истинска лудница.

— Дръжте се прилично! — извика Надя. — До Рига ни чака дълъг път, искам спокойствие!

Момчетата се укротиха и в купето настъпи кратка тишина. Григорий погледна в огледалцето точно навреме, за да види как онова хлапе с очи на старец отново забива лакът в ребрата на момчето до него.

На устата му се появи лека усмивка. Няма причини за безпокойство, рече си той. В края на краищата, те са само деца...

ВТОРА ГЛАВА

Наближаваше полунощ и Карен Терио се бореше да държи очите си отворени и да остане на пътя.

Беше зад волана почти два дни. Тръгна си веднага след погребението на леля Дороти и спря да подремне само веднъж. През останалото време се отбиваше в някое от крайпътните заведения единствено за някой сандвич и чаша кафе. Чаша силно кафе. От погребението на леля й имаше само откъслечни спомени. Букети гладиOLI, безименни роднини — главно братовчеди, които виждаше за пръв път. Лепкави сандвичи и задължения. Цял куп досадни задължения...

Единственото й желание беше да се прибере у дома.

Даваше си сметка, че трябва да спре и да си почине, за да може да продължи. Но до Бостън оставаха някакви си петдесет мили, а в последния „Дънкин Донътс“ се беше заредила с три чаши силно кафе. Те обаче й помогнаха само за известно време, колкото да измине разстоянието от Спрингфийлд до Стърбридж. В момента кофеинът вече не действаше и тя непрекъснато се улавяше, че клюма с глава. Това означаваше, че заспива на волана, макар и само за секунда.

Отпред се появи ярко осветена реклама на „Бъргър Кинг“ и тя отби от пътя.

Поръча си кафе и палачинка с боровинки, изчака да ги вземе от щанда и се насочи към една от масите. По това време на денонощието заведението беше почти празно. Върху лицата на малцината клиенти в салона беше запечатана една и съща бледа маска на изтощението.

Призраците на магистралите, помисли си Карен. Имаше ги във всяко крайпътно заведение. В това тук цареше пълна тишина. Хората изглеждаха така, сякаш събират сили за поредната битка с безкрайните километри на пътя.

На съседната маса седеше депресирана на вид жена с две малки деца, които кротко хрупаха бисквити. Руси и добре възпитани, те напомниха на Карен за собствените й дъщери, които утре имаха

рожден ден. Тази вечер, заспали в удобните си легла, те все още бяха на дванадесет, но утре вече щяха да са на тринадесет. Един ден, който още повече щеше да ги отдалечи от детството...

„А когато се събудите, аз ще си бъда у дома“, рече си тя.

Допълни чашата си с кафе, сложи ѝ пластмасовото капаче и излезе навън.

Главата ѝ се беше прояснила. Вече знаеше, че ще успее да се добере до дома. Петдесет мили, значи след около час вече ще изкачва стъпалата към входната врата. Запали мотора и даде газ.

Петдесет мили, помисли си тя. Само петдесет мили...

На двадесет мили по-нататък, паркирали зад сградата на един мотел от веригата „7-Единадесет“, Винс Лоури и Чък Сървис довършваха последното кашонче, съдържащо шест кутийки бира. Наливаха се без прекъсване в продължение на четири часа, надпреварата им беше без залози, напълно приятелска. Целта беше кой ще изпие повече кутийки „Бъд“ на екс и Чък водеше с една повече от Винс. Отдавна бяха изгубили сметка за общото количество на изпитата бира. То щеше да стане известно чак утре сутринта, когато преброят празните кутийки на задната седалка.

Чък явно се радваше на предимството си, а Винс се ядосваше, защото това шибано копеле беше по-добро от него във всичко. Освен това състезанието вървеше към несправедлив финал, тъй като бирата свърши, а Винс беше в състояние да изкара още един рунд. Чък отлично знаеше това и се беше ухилил до уши.

Винс отвори шофьорската врата и излезе от колата.

— Къде тръгна? — подвижна след него Чък.

— За още бира.

— Не виждаш ли, че вече си задръстен?

— Майната ти! — изръмжа Винс и се запрепъва към входа на заведението.

— Не можеш дори да ходиш! — подвижна след него Чък и избухна в смях.

Копеле, скръцна със зъби Винс. Ходя си напълно нормално. Сега ще вляза в „7-Единадесет“ и ще взема още две по шест. А може би и

три... Да, по-добре три. Беше убеден, че има железен стомах. Бирата изобщо не го хващаше, само дето пикаеше по-често от обикновено...

Препъна се точно на прага и ядно изруга. Тези копелета трябва да бъдат дадени под съд. Как е възможно да сложат стъпала точно пред входа?! Насочи се към хладилника, измъкна три опаковки бира и се заклатушка към касата.

Служителят зад гишето погледна банкнотата от двадесет долара, която Винс шумно стовари пред него, после поклати глава:

— Не мога да я взема...

— Как така не можеш? — втренчи се в него Винс.

— Забранено е да продаваме алкохол на клиенти в нетрезво състояние.

— Искаш да кажеш, че съм пиян?

— Точно така.

— Хей, това са пари! Не искаш ли да вземеш шибаните ми пари?

— Не искам да ме разкарват по съдилища, синко — поклати глава човекът. — Затова върни бирата в хладилника и си върви по живо, по здраво... Или изпий чаша кафе, хапни нещо... Хотдог, например...

— Не ти ща шибания хотдог!

— Тогава си върви, момче.

Винс плъзна една от опаковките по тезгяха. Тя се прекатури и с трясък падна на пода. Това му хареса. Пригответи се да плъзне и втората, когато човекът оттатък измъкна револвер и го насочи в гърдите му. Винс замръзна на място, прегърбен и с протегнати ръце.

— Хайде, омитай се! — изръмжа онзи.

— Добре де — промърмори Винс, отстъпи крачка назад и вдигна ръце. — Чух те...

Излезе навън и отново се препъна в проклетото стъпало.

— Къде ти е бирата? — посрещна го с въпрос Чък.

— Свършили са я...

— Не може да са я свършили — погледна го недоверчиво Чък.

— Като ти казвам, че са я свършили, значи наистина е така, ясно? — изръмжа Винс, завъртя стартерния ключ и даде газ. Гумите изсвистяха по асфалта и колата напусна паркинга.

— Къде отиваме? — пожела да се осведоми Чък.

— В някой друг магазин — промърмори Винс и присви очи. — Къде, по дяволите, е входът за шибаната магистрала?

— Мисля, че току-що го подмина...

— Не, ето го — изръмжа Винс, завъртя волана и колата изскочи на платното с пронизително свирене на гумите.

— Хей! — извика Чък. — Мисля, че...

— Имаме да издухаме още двајсет кинта! — гневно го прекъсна Винс. — Все някой ще ги вземе, нали?

— Хей, караш в обратното платно!

Винс тръсна глава и направи опит да огледа пътя пред себе си. Но му пречеха фаровете на някаква кола, които светеха право в очите му.

— Свий вдясно! — изрева Чък. — Бързо! Не виждаш ли колата?

Винс рязко зави надясно.

Същото сториха и ослепителните фарове срещу тях.

До слуха му достигна остър, нечовешки писък.

В последния миг си даде сметка, че той излиза от собствените му гърди, а не от устата на Чък...

Доктор Аби Диматео изпитваше страхотна умора и това й личеше. Двадесет и девет часа поред не беше мигнала, ако не се брои десетминутната дрямка в приемната на рентгеновото отделение. Погледна се в огледалото и усърдно затърка ръцете си в умивалнята на реанимацията. С изненада установи, че под очите й има тъмни торбички, а черната й коса е в пълен безпорядък. Часът беше десет сутринта, а тя още не беше взела душ, не беше измила дори зъбите си. Закуската й се състоеше от едно твърдо сварено яйце и чаша сладко кафе, които преди около час й подаде една от по-наблюдателните операционни сестри. Чист късмет щеше да бъде ако й остане време за обяд, а още по-голям късмет — ако успее да напусне болницата към пет, за да се прибере у дома в шест. В момента беше сигурна, че ако може да се отпусне за минутка на някой стол, това ще бъде най-големия разкош на света.

Но по време на визитацията в понеделник сутрин никой не мислеше за сядане. Още по-малко, когато тя се ръководеше от доктор Колин Уетиг — ръководител на програмата за усъвършенстване на

хирурзите практиканти в болницата „Бейсайд“. Армейски генерал в оставка, доктор Уетиг беше известен със своите точни и безмилостни въпроси към младите лекари. Аби изпитваше ужас от него, също като всички останали.

В момента в главната реанимационна зала се бяха събрали единадесет практиканти, образуващи един широк полукръг от бели престилки и зелени хирургически комбинезони. Очите им бяха заковани в лицето на ръководителя на програмата, всеки от тях очакваше коварните въпроси на Генерала с напрегнато внимание. Защото всеки знаеше, че незадоволителен отговор или липса на такъв означаваше дни, а понякога и седмици специално внимание от страна на шефа, което не беше нищо друго, освен дълга поредица от унижения пред останалите, нерядко придружени с хаплива ирония.

Групата вече беше отхвърлила четири следоперативни случаи, чиито планове за лечение и шансове за оздравяване бяха обсъдени до последния детайл. В момента бяха заобиколили легло № 11, на което лежеше новоприетата пациентка на Аби.

Тя пристъпи напред и започна да докладва. В ръцете си държеше болничния картон, но изобщо не поглеждаше в него. Представи случая по памет, заковала очи в строгото лице на Генерала.

— Тридесет и четири годишна жена от бялата раса, приета в травматологията в един часа през нощта след челен сблъсък на магистрала номер 90. Интубирана и стабилизирана на място, докарана тук по въздуха. В спешното отделение установяват многобройни вътрешни травми — няколко фрактури на черепа, фрактура на лявата ключица и раменната кост, плюс дълбоки порезни рани по лицето. След първоначалния преглед установих следното: пациентката е добре охранена бяла жена със средно телосложение, която не реагира на стимуланти. Тук изключвам присъствието на някои съмнителни екстензорни реакции...

— Съмнителни? — вдигна вежди доктор Уетиг. — Какво означава това? Имала ли е екстензорни реакции, или не?

Аби усети как сърцето ѝ ускорява ритъма си. Ето, започва се, рече си тя, после тръсна глава и поясни:

— Понякога крайниците ѝ реагират на стимулантите, понякога не...

— Как тълкувате подобна реакция? Обяснете я с помощта на Таблицата за мускулни реакции на Глазгоу!

— Добре — кимна Аби. — Във въпросната таблица нулевата реакция се обозначава с единица, а екстензорната — с двойка. Бих казала, че реакциите на тази пациентка могат да бъдат обозначени с 1,5...

Сред групата се разнесе тих, очевидно притеснен смях.

— Такова обозначение няма! — отсече доктор Уетиг.

— Зная — кимна Аби. — Но тази пациентка не попада в нито едно от...

— Продължавайте с описанието — сухо я прекъсна Уетиг.

Аби замълча и огледа лицата на присъстващите. Искаше да разбере дали вече се е прецакала. Не успя да установи това от израженията на колегите си, затова напълни дробовете си с въздух, тръсна глава и продължи:

— Основните жизнени параметри са: кръвно налягане деветдесет на шейсет, пулс сто. Пациентката вече беше интубирана, без признаци на самостоятелно дишане. Кислородният апарат е включен постоянно, честота на вдишванията — двадесет и пет в минута.

— Защо сте избрали именно тази честота?

— За да я поддържаме в състояние на хипервентиляция — отвърна Аби.

— По каква причина?

— За да намалим съдържанието на въглероден двуокис в кръвта, а оттам и опасността от мозъчна едема.

— Продължавайте.

— Вече споменах, че след изследване на главата бяха установени многобройни черепни фрактури, главно в лявата част на скалпа и областта на слепоочието. Дълбоките порезни рани на лицето пречат за точната оценка на счупените лицеви кости. Зениците не реагират, големината им е малко над нормалната. Носът и гърлото са...

— Окулоцефални реакции?

— Не съм ги търсила, сър.

— Не сте ли?

— Прецених, че не бива да манипулираме шията, тъй като има опасност от разместване на гръбначните прешлени...

От краткото кимане на Генерала разбра, че отговорът ѝ е задоволителен и самоувереността ѝ бавно започна да се завръща.

Зае се с описанието на физическото състояние на пациентката. Нормални звуци при вдишване и издишване, сравнително стабилен сърдечен ритъм, видими травми в областта на коремната кухина. Доктор Уетиг слушаше, без да я прекъсва. Премина на неврологическите симптоми, гласът ѝ вече звучеше напълно уверено. И защо не, по дяволите? Прекрасно знаеше какво е свършила и какво още трябва да се направи.

— И тъй, какво беше общото ви впечатление преди рентгена? — изгледа я изпитателно Генерала.

— Изхождайки от големината на зениците и липсата на реакции, бях склонна да приема наличието на компресия в централния мозък — отвърна Аби. — Най-вероятно поради кръвоизлив над или под мозъчната кора... — Замълча за момент, после тихо добави: — Резултатите от скенера потвърдиха това. Масивен хематом в лявата част на централния мозък, малко над мозъчната обвивка. Повиканите по спешност неврохирурзи отстраниха образувалия се съсирек...

— Значи първоначалните ви подозрения се потвърдиха? — присви очи Уетиг. — Така ли да ви разбирам, доктор Диматео?

Аби кимна с глава.

— Тогава да видим какво е моментното състояние на пациентката — рече Уетиг, пристъпи към леглото и освети неподвижните зеници на жената с миниатюрното си фенерче. — Няма реакции — установи той, след което заби пръст в гръдната кост и здраво натисна. Пациентката остана неподвижна. — Не реагира на болка. Липсват признаци за екстензорна чувствителност.

Аби остана на мястото си в долния край на леглото, докато колегите ѝ направиха плътен кръг около него. Очите ѝ бяха заковани в бинтованата глава на пациентката. Уетиг извади от джоба на престилката си малко гумено чукче и старателно продължи да търси някакви реакции, главно по ставите на ръцете и краката. Аби усети как вниманието я напуска и на негово място се появява лепкавата вълна на умората. Продължаваше да гледа втренчено наскоро обръснатата глава на пациентката. Косата ѝ беше кестенява, спомни си тя. Гъста и хубава, но сплъстена от кръвта и задръстена от ситни стъкълца. Дрехите ѝ също бяха пълни със стъкла. Добре помнеше това, тъй като беше

помогнала на екипа от спешното отделение да разрежат блузката на жената. Беше хубава блузка — синьо-бяла, от чиста коприна, с етикет от „Дона Карън“. Кой знае защо, именно етикетчето на скъпия бутик се беше запечатало в съзнанието на Аби. А не кръвта, натрошените кости и обезобразеното лице... „Дона Карън“... Тя също имаше дрехи от тази марка. Представи си как жената върху болничното легло се е разхождала из елегантния магазин, спряла е пред щанда с блузки и е започнала да ги прехвърля. Чу дори съскането на закачалките по никелираната тръба...

Доктор Уетиг се изправи и погледна към дежурната сестра.

— Кога беше извършено отстраняването на хематома?

— Докараха я отнякъде около четири сутринта...

— Преди шест часа, така ли?

— Да, горе-долу толкова...

— Тогава защо нищо не се е променило? — рязко попита той.

Въпросът му беше предназначен за Аби, която видя вперените в лицето ѝ погледи на групата и тръсна глава, за да прогони унеса. Очите ѝ се сведоха към гърдите на пациентката, които равномерно се повдигаха и отпускаха под натиска на кислородния апарат.

— Вероятно става въпрос за следоперативни усложнения — промърмори тя и хвърли поглед към контролния монитор. — Налягането в черепната кухина е леко повишено, някъде с около двадесет милиметра...

— Според вас това не е ли достатъчно, за да предизвика промяна в състоянието на зениците?

— Да, но...

— Прегледахте ли пациентката веднага след операцията?

— Не, сър. Тя остана под наблюдението на неврохирургическия екип. След операцията се свързах с дежурния практикант, който ми обясни, че...

— Въпросът ми е предназначен не за дежурния в неврохирургията, а за вас, доктор Диматео! — рязко я прекъсна Уетиг. — Вашата диагноза е субдурален хематом, който е отстранен по оперативен път. Защо тогава цели шест часа след операцията зениците остават средно разширени и не реагират?

Аби се поколеба. Генерала намръщено я фиксираше, а повечето от колегите ѝ гледаха в пода. Унизителната тишина се нарушаваше

единствено от равномерното пъшкане на кислородния апарат.

Доктор Уетиг царствено вдигна глава и огледа притихналата група.

— Някой да помогне на доктор Диматео?

— Ще отговоря на въпроса сама! — изпъна рамене Аби.

Генерала отново се извърна към нея.

— Моля — рече той, а веждите му многозначително се повдигнаха.

— Зеничните изменения и екстензорните реакции на крайниците са част от преките функции на главния мозък — започна тя. — По тази причина снощи стигнах до заключението, че тяхното отсъствие се дължи на субдуралния хематом, който притискаше определени зони на главния мозък. Но сега виждам, че състоянието на пациентката е без промяна, което означава... Което означава, че съм сгрещила!

— Става въпрос за предварителната ви диагноза, така ли?

Аби изпусна въздуха от гърдите си и кимна с глава:

— Да.

— А каква е сегашната ви диагноза?

— Продължаващ кръвоизлив в главния мозък, по всяка вероятност причинен от силата на камшичния удар. Или остатъчни увреждания вследствие субдуралния хематом. Подобни патологични изменения невинаги се виждат на скенера...

Доктор Уетиг заби очи в лицето ѝ и замълча. Изражението му беше непроницаемо. Няколко секунди по-късно се извърна към групата и кимна с глава:

— Предположението за наличие на кръвоизлив в главния мозък е напълно приемливо. Комбинираният тест за коматозни състояния „Глазгоу“ показва трета степен... — Хвърли остър поглед по посока на Аби и добави: — Трета степен и *половина*... Но какво от това? Пациентката продължава да е на командно дишане, спонтанни реакции и мускулни движения липсват, изглежда така, сякаш е изгубила всички мозъчни рефлексии. За момента нямам идеи за алтернативно лечение, освен животоподдържащите системи, които вече са в действие. Бих добавил, че трябва да сме готови за донорна трансплантация. — Кимна рязко на Аби и се насочи към следващия пациент.

Един от практикантите пристъпи към нея и скрито стисна ръката ѝ:

— Браво, Диматео! — прошепна той. — Справи се отлично!
— Благодаря — кимна Аби.

Доктор Вивиан Чао, старши практикант в хирургическото отделение, беше легенда за останалите практиканти в болницата „Бейсайд“. Всички знаеха за инцидента, който се беше случил по време на първия цикъл от самостоятелното ѝ дежурство. Колегата ѝ от смяната получил тежко нервно разстройство и облян в сълзи бил откаран в психиатричното отделение. Вивиан останала сама и в продължение на двадесет и девет дни работила като единствен дежурен ортопед в болницата, двадесет и четири часа в денонощието. Пренесла си малко бельо и лични вещи в приемния кабинет и благодарение на „питателната“ храна в кафетерията изгубила цели пет килограма от личното си тегло. През цялото това време не си подала дори носа извън болницата. А когато на тридесетия ден най-сетне дошла смяната, колата ѝ я нямало на паркинга. Пазачът решил, че е изоставена и повикал „Пътна помощ“ да я прибере...

Четири дни след началото на следващата си ротация — този път в съдова хирургия, колегата ѝ бил блъснат от автобус и попаднал в травматологията със счупен таз. Отново се наложило някой да поеме и неговата смяна. Вивиан Чао без колебание пренесла вещите си в приемния кабинет.

В очите на останалите практиканти Вивиан напълно заслужено си беше извоювала репутацията на „мъжко момиче“ и никой не се учуди, когато на новогодишния банкет ѝ предадоха преходната купа на „мъжкарите“, измислена от зевзеците много випуски преди този на Вивиан — чифт стоманени топки в луксозна кутия...

Разбира се, Аби също беше чувала легендите за тази жена. Затова остана доста изненадана, когато се запозна с нея. Репутацията на носителя на железните топки изобщо не се връзваше с крехката физика на Вивиан — дребничка китайка, която използваше специално столче, за да може да оперира... По време на визитациите тя рядко отваряше уста, но неизменно беше на първия ред и наблюдаваше Генерала храбро, с някаква хладна безпристрастност...

Днес следобед се появи в реанимацията, поведението ѝ беше съвсем нормално за нея. Тоест — хладно и затворено. По това време

Аби беше наистина на прага на изтощението. Движеше се като в мъгла, дори и най-простите действия извършваше с безкрайно усилие на волята. Забеляза, че Вивиан е до нея едва когато чу гласа ѝ.

— Научих, че имаш пациент с АБ-положителна кръвна група — подхвърли Вивиан.

Аби направи справка с картона пред себе си и кимна с глава:

— Да. Постъпи снощи...

— Още ли е жив?

Аби хвърли поглед към паравана на легло 11 и сви рамене:

— Зависи какво разбираш под жив...

— Състоянието на сърцето и белите дробове?

— Функционират...

— Възраст, пол?

— Тридесет и четири годишна жена. Защо питаш?

— Следя състоянието на един пациент от подготвителната програма. Крайна фаза на конгестия^[1], кръвна група АБ-положителна. Чака присаждане на сърце... — Вивиан пристъпи към етажерката, на която се съхраняваха болничните картони: — Кое легло?

— Единадесет.

Дребничката жена измъкна съответната папка и разтвори алуминиевите корици. Лицето ѝ запази непроницаемостта си изражение.

— Вече не е моя пациентка — обади се Аби. — Прехвърлиха я към неврохирургията, където ѝ направиха дренаж на субдуралния хематом...

Вивиан продължаваше да чете.

— От операцията са изминали едва десет часа — добави Аби. — Според мен е рано да говорим за донорство...

— Виждам, че липсват промени от неврологично естество — подхвърли Вивиан.

— Така е, но все още има шансове за...

— Едва ли — поклати глава Вивиан. — При показател три по скалата „Глазгоу“ това е напълно изключено. — Остави папката на мястото ѝ и пристъпи към легло №11.

Аби я последва.

Остана край паравана и оттам наблюдаваше действията на Вивиан. Дребничката китайка се залови с прегледа по същия ефикасен и лишен от излишни движения начин, по който действаше и в

операционната. А Аби добре знаеше на какво е способна тя, тъй като през първата година от специализацията си бе присъствала на няколко операции на Вивиан и винаги се беше възхищавала на малките ѝ точни ръце, за които нямаше невъзможни неща и не им се опираше дори и най-сложния възел. В сравнение с нея се беше почувствала несръчна и тромава, а това я накара да прекара много часове в приемния кабинет, заета да усвоява различните видове хирургически възли. Крайният резултат беше напълно задоволителен, но вътре в себе си тя знаеше, че никога не може да достигне изящното съвършенство на Вивиан.

Но сега, наблюдавайки прегледа на Карен Терио, Аби изведнъж потръпна от ужас пред ефикасността на тези магически ръце.

— Не реагира на болка — отбеляза Вивиан.

— Все още е рано — възрази Аби.

— Може би — кимна Вивиан, измъкна гуменото чукче от джоба на престилката си и започна да проверява рефлексите. — Този удар е истински късмет...

— Не виждам причини да го наричам така...

— Моят пациент в учебния сектор е АБ-позитивен и вече цяла година очаква ново сърце. Това тук е най-доброто, което се е появило до момента...

Аби погледна Карен Терио и отново си спомни за блузката на сини и бели райета. Какво ли си е мислила, когато е закопчавала тази блузка за последен път? Нищо особено, разбира се. Едва ли е мислила за смъртта, нито пък за болнично легло или апаратурата, която напомпва въздух в дробовете ѝ.

— Искам да направя лимфоцитна съпоставка, за да съм напълно сигурна — добави Вивиан Чао. — Междувременно, можем да започнем хистологичните проби и на останалите органи. Предполагам, че разполагате с ЕКГ, нали?

— Вече не наблюдавам тази пациентка — напомни ѝ Аби, след което добави: — Но мисля, че още е рано за подобни процедури. Дори със съпруга ѝ не сме разговаряли...

— Значи някой трябва да го стори.

— Тя има деца, на които ще им трябва време, за да осъзнаят лошата новина...

— Но органите не разполагат с много време — сухо отбеляза Вивиан.

— Знам — кимна Аби. — Също така знам, че ще направим каквото трябва. Но от операцията са изтекли едва десет часа!

Вивиан пристъпи към умивалника и пусна водата.

— Едва ли очакваш чудеса — подхвърли тя.

На вратата се появи една от сестрите в отделението.

— Съпругът е тук, заедно с децата — съобщи тя. — Чакат да влязат, още много ли ще се бавите?

— Аз приключих — отвърна Вивиан, хвърли книжната салфетка в кошчето за боклук и напусна отделението.

— Да ги доведе ли? — извърна се сестрата към Аби.

Свела поглед към Карен Терио, Аби изведнъж видя това, което щяха да видят децата ѝ. Стана ѝ болно.

— Почакай мъничко — отвърна тя, наведе се и приглади завивките. После намокри една салфетка на чешмата и избърса ситните капчици слюнка от лицето на пациентката. Прехвърли пластмасовата торбичка за урина зад вътрешния ръб на леглото, после отстъпи крачка назад и огледа резултата от работата си.

Сърцето ѝ се сви. Никой не беше в състояние да помогне на тази жена, никой не можеше да смекчи болката на децата ѝ...

Въздъхна, обърна се към сестрата и кимна с глава:

— Можеш да ги доведеш...

Някъде към четири и половина следобед вече не беше в състояние да се концентрира върху писмената работа, тъй като очите ѝ упорито отказваха да се фокусират над хартията. Дежурството ѝ продължаваше вече тридесет и три часа и половина. Току-що бе приключила със следобедната визитация и най-сетне приближаваше времето да се прибере у дома.

Отмести картоната с анамнезата пред себе си, очите ѝ неволно се насочиха към номер 11. Стана и отиде зад паравана. Спря поглед върху безизразното лице на Карен Терио и направи опит да си спомни дали не е пропуснала нещо.

По тази причина не чу приближаващите се зад гърба ѝ стъпки и вдигна глава едва когато непосредствено до нея се разнесе плътен мъжки глас:

— Здравей, красавице!

На лицето на доктор Марк Ходъл грееше широка усмивка. Тази усмивка беше предназначена само за нея, беше усмивката, която ѝ липсваше през целия дълъг ден. Обикновено намираха време да хапнат заедно, или поне да си махнат с ръка, разминавайки се по болничните коридори. Но днес нямаха този шанс и Аби усети как в душата ѝ потрепва радостта. Марк се наведе да я целуне, после отстъпи крачка назад и хвърли критичен поглед към измачканата престилка и несресаната ѝ коса.

— Май си изкарала тежка нощ — промърмори съчувствено той.
— Колко време си спала?

— Не знам, може би половин час — отвърна Аби.

— Чух, че тази сутрин си успяла да натриеш носа на Генерала...

— Да кажем, че не му позволих да избърше пода с мен — сви рамене Аби.

— Кое е равносилно на триумф.

Аби се усмихна, но погледът ѝ попадна на номер 11 и усмивката бързо изчезна от лицето ѝ. Карен Терио се губеше сред тежката артилерия, разположена около леглото. Вентилаторът и кислородните помпи, кабелите на електрокардиографа, маркучите на апаратите за измерване на кръвното и вътрешночерепното налягане... Всяка от жизнените функции на тялото ѝ беше обект на специално внимание. В ерата на модерните технологии вече никой не си правеше труда да измери пулса на болния, да опипа гръдния му кош... Каква всъщност е ползата от докторите, след като машините правят всичко?

— Приех я снощи — промълви Аби. — Тридесет и четири годишна, съпруг и две момичета близначки. Преди малко бяха тук... Стояха и гледаха без дори да я докоснат. Това ми се стори много странно... Изведнъж ми се прииска да им кажа: „Направете го! Това е последният ви шанс да докоснете мама! Защо не я погалилите?“. Не го направиха, но след време сигурно ще съжаляват... — Поклати глава и разтърка клепачите си. — Доколкото разбрах, се е блъснала в колата на някакъв пияница, който карал в обратното платно... И знаеш ли какво ме кара да се ядосвам, Марк? Че шибаното копеле ще оживее! В момента цвили от болки горе, в ортопедията, но счупванията му са сравнително леки! — Аби отново изпусна въздуха от гърдите си и сякаш този акт механично прогони раздразнението ѝ. — Господи, нали съм тук, за да спасявам живота на хората? А изведнъж се хващам, че

искрено желая този проклет пияница да се беше размазал на асфалта! — Обърна гръб на леглото и тихо добави: — Мисля, че е крайно време да се махна оттук...

Марк протегна ръка и я погали по гърба. Жест, който изразяваше както притежание, така и желание да я успокои.

— Ще те изпратя — рече той.

Излязоха от реанимацията и се насочиха към асансьорите. В мига, в който вратите се затвориха, Аби се отпусна в прегръдката на топлите му силни ръце. Само в тази прегръдка се чувстваше сигурна...

Преди една година дори не беше сънувала, че ще се чувства сигурна само в прегръдката на Марк Ходъл. Аби практикуваше във вътрешното отделение, а той беше гръден хирург на договор, плътно ангажиран в един от екипите за сърдечна трансплантация в „Бейсайд“. Запознаха се в операционната, по време на тежка битка за живота на едно 10-годишно момче, от гърдите на което стърчеше дълга стрела. Нещастieto беше станало в резултат на кавга с приятели, а причината за него — неподходящ подарък за рождения ден... Когато Аби влезе в операционната, Марк вече беше облякъл хирургическите доспехи, а лицето му беше скрито зад стерилната маска. Това беше първото й асистирание в операционната и тя сериозно се притесняваше, още повече, че щеше да работи в екипа на известния доктор Ходъл... Срамежливо се приближи до масата и хвърли бегъл поглед към мъжа срещу себе си. Над маската се виждаше широко чело на интелектуалец, под което проблясваха най-красивите сини очи на света. Прями, проникателни, властни...

Оперираха добре и детето беше спасено.

Месец по-късно Марк я покани на среща, но тя отказа. После го стори още два пъти. Не защото *не искаше* да излезе с него, а защото беше убедена, че *не бива* да прави това.

Изтече още един месец, после той отново я покани. Този път изкушението надделя и тя прие.

Преди пет месеца и половина се нанесе в дома му в Кеймбридж. Отначало не й беше лесно, тъй като заклет 41-годишен ерген като Марк трудно променяше навиците си. Но сега, притисната в широките му гърди, тя не можеше да си представи живота без него...

— Бедното дете — съчувствено прошепна той и дъхът му отри тила й. — Гадна работа, а?

— Явно не ме бива за нея и понякога се питам какво, по дяволите, търся тук! — оплака се Аби.

— Работиш това, за което си мечтала — напомни ѝ той. — Нали така казваше?

— Вече не си спомням дали изобщо съм мечтала за нещо — въздъхна тя. — Постоянно ми се губи...

— Не беше ли нещо, свързано със спасяването на живот?

— Точно така. Но чу какво казах преди малко, нали? Пожелах смъртта на онзи пияница от другата кола! — Главата ѝ се поклати в знак на отвращение.

— Сега преживяваш най-тежкото — съчувствено я погледна Марк. — След два дни приключваш с практиката в травматологията и просто трябва да ги изтърпиш!...

— Много важно — тръсна глава тя. — Нали след това ме прехвърлят в „Гръдна хирургия“?

— В сравнение с травматологията, там е истински курорт — увери я той. — Издържиш ли сега, ще се справиш с всичко...

Тя се притисна в него и игриво вдигна глава.

— Ще престанеш ли да ме уважаваш, ако се прехвърля в психиатрията?

— Абсолютно! Няма да те погледна!

— Божичко, отвратителен си!

Той се засмя и я целуна по темето.

— Вероятно много хора мислят така, но само ти имаш право да го кажеш на глас!

Напуснаха кабината и се насочиха към изхода. Според календара би трябвало да се намират в началото на есента, но Бостън се задъхваше от необичайната септемврийска жегата. Докато крачеха към паркинга, Аби усети как я напускат и последните остатъци от сили. Краката ѝ започнаха да се влачат по асфалта, едва се добра до колата си. Ето в какво се превръщаме, уморено помисли тя. Ето докъде ни докарва желанието да станем хирурзи... Блъскаме денонощно, на края на силите си, а животът неусетно изтича между пръстите ни... Същевременно си даваше сметка, че този процес е абсолютно задължителен за всеки, който действително иска да стане хирург. Марк беше преминал през него, тя също щеше да се справи...

Той я привлече към себе си и отново я целуна.

— Сигурна ли си, че ще можеш да шофираш?
— Ще карам на автопилот — бледо се усмихна тя.
— Най-късно след един час ще се прибера и аз — рече той. — Да
взема ли малко пица?
— За мен не — прозя се тя и бавно седна зад кормилото.
— Няма ли да вечеряш?
Тя завъртя стартерния ключ и уморено въздъхна:
— В момента мога да мисля единствено за леглото...

[1] Конгестия — кръвонасядания и запушване на вените. — Б.пр.

↑

ТРЕТА ГЛАВА

През нощта Нина Бос разбра, че ще умре. Усещането беше странно — като нежен шепот, докосващ лицето ѝ с приказни криле. Не се изплаши и запази спокойствие. Вече седмици наред пред леглото ѝ се сменяха три частни сестри, тъй като доктор Мориси ежедневно увеличаваше дозата фуроземид, която инжектираха в тялото ѝ. А и защо да се плаши? Беше имала щастлив живот, беше имала любов, радост и красота. За четиридесет и шест години на този свят беше виждала как слънцето изгрява зад храмовете на Карнак, беше се лутала сред здрачните руини на Делфи, беше се катерила по стръмните хребети на Непал. Беше опознала онзи душевен мир, който идва само когато човек знае своето място на божия свят. Съжаляваше само за две неща. Едното от тях беше, че не успя да изпита радостта на майчинството.

А другото — че Виктор ще бъде сам.

Мъжът ѝ остана край леглото през цялата нощ. Държеше ръката ѝ, докато преминат ужасната кашлица и задуха, не си отиваше дори когато сменяха кислородните бутилки край леглото, присъстваше и на прегледите на доктор Мориси. Дори в съня си усещаше неговото присъствие. Малко преди разсъмване, заплетена в разпокъсаните си сънища, тя смътно долови думите му: „Толкова е млада! Ужасно млада! Нима нищо не може да се направи? Съвсем нищо?!“.

Такъв си беше Виктор. Никога не беше в състояние да приеме неизбежното.

Но Нина го приемаше.

Отвори очи и видя, че нощта най-сетне беше отминала. През прозореца на спалнята нахлуваха веселите лъчи на утринното слънце. Отвъд него се разкриваше любимата панорама на Роуд Айлънд Саунд. Преди болестта, когато кардиомиопатията все още не беше изсмукала силите ѝ, Нина имаше навика да става на разсъмване и да посреща изгрева на терасата. Правеше това дори когато Саунд беше потънал в гъста мъгла и водата проблясваше сред нея като неясно сребърно

петънце. Обичаше да посреща настъпващия ден, да усеща как въртенето на земята я приближава към него. Също като днес...

Посрещала съм безброй изгреви, помисли си тя. Благодаря ти, Боже, за всеки един от тях...

— Добро утро, скъпа — прошепна Виктор.

Нина извърна очи към усмихнатото лице на мъжа си, надвесено над нея. Някои хора виждаха в това лице единствено авторитета на властта, други — гениалност, а дори и безскрупулност. Но тази сутрин Нина виждаше в него единствено обич. Обич и загриженост...

Ръката ѝ потърси неговата. Той я взе и я притисна към устните си.

— Трябва да поспиш, Виктор — прошепна тя.

— Не съм уморен.

— Виждам, че си...

— Не, не съм — отново целуна ръката ѝ той. Устните му бяха топли и сякаш опариха студената ѝ кожа.

Размениха си продължителни погледи. Кислородът тихо съскаше в тънките тръбички, които влизаха в ноздрите ѝ. През отворения прозорец нахлуваха звуците на океанския прибой.

Тя затвори очи.

— Помниш ли когато... — Гласът ѝ заглъхна, трябваше ѝ време да си поеме дъх.

— Какво да помня? — нежно стисна ръката ѝ той.

— Когато... Когато си счупих крака...

Това беше станало в Гщаад, през седмицата, в която се запознаха. По-късно той призна, че е забелязал стремителното ѝ спускане по черната двойна гърбица на планината и веднага решил да я последва. Вървял подире ѝ дълго време, качвал се на лифта зад гърба ѝ, после отново се спускал заедно с нея... Това се беше случило преди двадесет и пет години.

От тогава насам не бяха се разделяли дори за един ден.

— Знаех... — прошепна тя. — В онази болница, в която ти стоеше до леглото ми...

— Какво си знаела, скъпа?

— Че си единственият мъж за мен... — Тя отвори очи и отново се усмихна. После видя самотната сълза, която се търкаляше по бузата му. О, не! Виктор не може да плаче! Никога не беше виждала сълзи в

очите му. Нито веднъж за тези двадесет и пет години заедно... Винаги беше вярвала, че той е силният, той е човекът, който не се спира пред нищо... Едва сега, заковала поглед в лицето му, Нина разбра колко дълбоко се е заблуждавала. — Виктор — прошепна тя и стисна дланта му между ръцете си. — Не бива да се страхуваш, Виктор...

Той избърса сълзата от лицето си с рязко, почти гневно движение.

— Няма да позволя да ти се случи нищо лошо! Няма да те загубя!

— Никога не можеш да ме загубиш — бледо се усмихна тя.

— Не, това не е достатъчно! Искам те тук, на тази земя! С мен... С мен, разбираш ли?!

— Виктор... Ако има нещо, в което съм сигурна... — Замълча да си поеме дъх, после тихо добави: — То е само едно... Дните ни на тази земя са... само малка част от нашето съществуване...

Усети как тялото му се стяга от нетърпение. Миг по-късно скочи на крака и се изправи пред отворения прозорец. Топлината на ръката му изчезна, на нейно място върху кожата ѝ се появи познатия хлад.

— Аз ще поема грижата за всичко, Нина — тихо промълви той.

— В живота има неща, които... които не можем да променим...

— Вече съм взел мерки...

— Но, Виктор...

Той се извърна към нея. Широките му рамене изведнъж затулиха светлината на утрото.

— Всичко ще бъде наред, скъпа — тихо, но настоятелно прошепна той. — Не искам да се тревожиш за нищо!

Вечерта беше прекрасна. Слънцето бавно се спускаше към хоризонта. Ледът тихо звънеше във високите чаши, топлият въздух бе наситен с аромата на скъпи парфюми, дамите бяха красиви и елегантни. Изправена сред безупречно поддържаната градина на доктор Бил Арчър, Аби имаше чувството, че в този въздух има нещо магическо. В основата на елегантната тераса цъфтяха красиви климатиси и рози, а останалите лехи приличаха на небрежно разхвърляни върху моравата цветни петна. Тази градина беше гордостта на Мерили Арчър, чийто звучен контраалт сипеше

наименованията на различните растения. Мерили беше в центъра на вниманието на малката групичка лекарски съпруги, която бе тръгнала на разходка из градината.

Изправен на верандата с чаша в ръка, Арчър се разсмя:

— Мерили знае повече наименования на проклетия латински дори от мен!

— В колежа се мъчих с него цели три години — подхвърли Марк. — Но помня само това, което научих в медицинския факултет...

Групичката на мъжете се беше събрала около тухленото барбекю. В нея влизаха Арчър, Марк и Генерала, плюс двама практикант хирурзи. Аби беше единствената жена сред тях и се чувстваше доста неудобно. Така и не беше успяла да свикне с подобни ситуации. Да бъде сама в компанията на няколко мъже винаги ѝ се струваше неестествено. Разбира се, по време на работа забравяше за това, но притеснението я обземаше в момента, в който оглеждаше залата и установяваше, че е изцяло в мъжка компания...

Разбира се, на днешното парти в дома на Арчър имаше цял куп жени. Но те сякаш бяха планети с отделна орбита, които автоматически се отблъскваха от орбитата на съпрузите си... Изправена сред мъжете, Аби от време на време беше в състояние да долови откъслечни фрази от разговора, който поддържаха съпругите... Обсъждаха се качествата на дамаските рози, впечатленията от последното посещение в Париж, свързани най-вече с френската кухня... Чувстваше се някак раздвоена между тези две орбити, но едновременно с това съзнаваше, че не принадлежи към никоя от тях.

Марк беше този, който окончателно я привлече към орбитата на мъжете. Той беше близък приятел с Бил Арчър, гръден хирург като самия него. Именно Арчър, който беше шеф на екипа по сърдечни трансплантации, го беше поканил на работа в „Бейсайд“ преди малко повече от седем години. И двамата се разбираха отлично, вероятно защото бяха еднакво упорити и атлетични, а състезателният им дух си личеше от километри. В операционната работеха като отлично смазана машина, но извън стените на болницата се състезаваха във всичко. Приятелското съперничество беше навсякъде — от заснежените писти на Върмонт до водите на залива Масачузетс. И двамата бяха собственици на моторни яхти клас Д-35, които ги чакаха на пристана в Марбълхед. Резултатът от тазгодишните гонки беше шест на пет в

полза на Арчър, чиято лодка „Ред ай“ се оказа с едни гърди пред „Гими Шелтър“ на Марк. Но следващия уикенд предстоеше поредното състезание и Марк беше уверен, че резултатът ще бъде изравнен. Вече си беше осигурил и екипаж — практикантът втора година Роб Лесинг...

„Защо мъжете са толкова запалени по тези лодки?“, чудеше се Аби. Разговорите им на тази тема бяха изпълнени с технически термини и се водеха разпалено, сякаш участниците в тях бяха инжектирани с висока доза тестостерон. В групата доминираха мъже с посивели коси — Арчър с буйната си грива в стоманен цвят, Колин Уетиг с вече доста оредялата си коса, Марк, който на четиридесет и една, все още не беше побелял, но с доста посребрени бакенбарди.

Разговорът се въртеше около палубната поддръжка, различните форми на кила и безумно високата цена на спинацерите^[1]. Аби престана да слуша и вероятно това я накара да забележи новопристигналата двойка — доктор Арън Ливай и съпругата му Илейн. Главен кардиолог на екипа по трансплантации, Арън беше болезнено свенлив и затворен човек. Вече беше успял да се отдели от останалите и стоеше в края на тревната площ. Раменете му бяха приведени, в ръката му се поклащаше коктейл във висока чаша. Илейн въртеше глава и очевидно си търсеше компания.

Аби усети, че сега е моментът да избяга от безкрайните разговори на тема яхти. Отдръпна се от Марк и бавно тръгна към противоположния край на градината.

— Радвам се да ви видя отново, госпожо Ливай...

Илейн се обърна към нея, на лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Вие бяхте Аби, нали?

— Да, Аби Диматео... Запознахме се на един пикник, организиран от практикантите в болницата...

— О, да, спомням си... Но в тази болница има толкова много практиканти, че ми е трудно да ги запомня всичките. Но вас ви помня...

— Как няма да ме помните? — засмя се Аби. — В цялата група стажант-хирурзи има едва три жени и аз съм едната от тях...

— Това все пак е голям напредък, защото едно време изобщо нямаше жени... Къде стажувате в момента?

— От утре съм в „Гръдна хирургия“.

— Значи ще работите с Арън.

— Ако имам късмет да ме поканят на някоя трансплантация — подхвърли Аби.

— Няма начин да не ви поканят — тръсна глава Илейн. — Напоследък екипът е толкова претоварен, че търси хора дори от „Масачузетс Дженерал“ и Арън е бесен! — Приведе се към Аби и поверително добави: — Преди време именно от тази болница му отказаха аспирантура, а сега търсят точно неговите услуги, представяте ли си?

— Според мен „Масачузетс Дженерал“ не превъзхожда с нищо „Бейсайд“, а просто лежи на старата си слава като една от университетските болници на Харвард — отвърна Аби. — Познавате Вивиан Чао, нали? Нашият старши практикант...

— Да, разбира се.

— Тя е завършила Харвардския медицински факултет сред първите десет по успех, което означава право на избор по отношение на практиката... И без никакво колебание избрала „Бейсайд“!

— Чу ли това, Арън? — обърна се към мъжа си Илейн.

— Какво да чуя? — с нежелание се извърна той.

— Вивиан Чао предпочела „Бейсайд“ пред „Масачузетс Дженерал“, а ти искаш да напускаш!

— Да напуска ли? — изненада се Аби, като не пропусна да отбележи недоволния поглед на Арън, отправен към съпругата му.

Настъпи неудобно мълчание, нарушено единствено от изблиците на смях в противоположния край на градината.

Най-сетне Арън прочисти гърлото си и поклати глава.

— Една идея, която обсъждам от известно време насам, нищо повече — рече той. — Понякога ми се иска да зарежа големия град и да се установя в провинцията... Всеки от нас мечтае за провинцията, но никога не отива там...

— На мен дори през ум не ми минава подобно нещо! — отсече Илейн.

— Аз съм израснала в провинцията — каза Аби. — Едно малко градче на име Белфаст, в щата Мейн. Изгарях от нетърпение да го напусна...

— Че как иначе? — доволно кимна Илейн. — Всички драскат със зъби и нокти за цивилизацията...

— Не беше *чак* толкова лошо — добави с усмивка Аби.

— Но вие не мислите да се върнете там, нали?

Аби се поколеба, после поклати глава.

— Родителите ми починаха, а двете ми сестри отдавна напуснаха щата... Нямам причини да се връщам там, а в същото време цял куп причини, при това важни за мен, ме задържат тук...

— Малко се бях размечтал и това е всичко — въздъхна Арън и отпи глътка от чашата си. — Не съм имал сериозни намерения...

От неудобното мълчание ги извади Марк, който размахваше ръце и викаше Аби.

— Извинете — рече тя и тръгна към него.

— Арчър предлага обиколка на Светая светих — осведоми я Марк.

— Каква Светая светих?

— Ела и ще видиш — отвърна той, хвана я за ръката и я поведе към къщата.

Поеха по дървените стълби за втория стаж. Аби беше влизала тук само един път, когато Арчър я покани да разгледа картините му.

Но тази вечер за пръв път щеше да види вътрешността на помещението, което се намираше в дъното, оттатък галерията.

Домакинът беше там, компания му правеха докторите Франк Цуик и Радж Мохандас, настанили се в удобни кожени кресла.

Помещението представляваше музей на стари хирургически инструменти. Остъклените шкафове бяха пълни с интересни, но доста страшнички неща — скалпели и купички за събиране на кръвта, специални бурканчета за пиявици, огромни акушерски форцепси, които лесно биха смазали черепа на всяко новородено... Масленото платно над камината изобразяваше битката между Смъртта и един лекар, приведен над тялото на млада жена. От тонколоните звучеше Бранденбургския концерт.

Арчър намали звука и помещението изведнъж стана необичайно тихо.

— Арън няма ли да дойде? — попита той.

— Уведомен е, освен това знае пътя — отвърна Марк.

— Много добре — кимна домакинът и се усмихна на Аби: — Какво мислите за моята малка колекция?

— Страхотна е — отвърна Аби и сведе очи към съдържанието на остъкления шкаф пред себе си. — Някои неща тук са ми напълно непознати...

— Обърнете внимание на онзи уред там — рече Арчър и махна с ръка към една на пръв поглед безформена купчина от кабели, педали и лостове. — С него са произвеждали слаб електрически ток за лечение на различни заболявания. Говори се, че е помагал при почти всичко — от женски болести до диабет... Смешно, нали? Особено на фона на съвременните постижения в областта на медицината...

Аби пристъпи към камината и закова очи в платното над нея. Смъртта беше облечена в черна роба, а лекарят беше представен като завоевател и герой. Естествено, обектът на спасението беше жена. Красива жена...

Вратата се отвори.

— Ето го и Арън — усмихна се Марк. — Мислехме, че си забравил...

Арън пристъпи навътре и мълчаливо се отпусна в едно от свободните кресла.

— Аби, нека допълня чашата ти — предложи Арчър.

— Благодаря, това ми е достатъчно — отказа младата жена.

— Една капчица бренди няма да ти навреди — настоя домакинът. — А на връщане ще кара Марк...

— Е, добре — предаде се с усмивка Аби. — Благодаря.

Арчър допълни чашата й. В стаята настъпи странна тишина, сякаш останалите мъже очакваха края на някакъв ритуал. А тя изведнъж си даде сметка, че е единственият практикант между тях. Бил Арчър правеше подобни събирания веднъж на няколко месеца — обикновено в чест на новите хора от помощния персонал, които идваха в екипа поради задължителната ротация. В момента в градината имаше още шест души практиканти, но тук, в този кабинет, присъстваха само лекари от основния оперативен състав.

И Аби.

Седна на дивана до Марк и отпи глътка от чашата си. Вече чувстваше топлината на брендито, подсилена от необичайното внимание на околните. Подобно на всички останали специализанти в болницата, тя също трепереше от благоговение пред тези петима мъже, а асистирането на хирурзи като Арчър или Мохандас приемаше като

манна небесна. Никога не забравяше кои са те, въпреки че благодарение на Марк беше проникнала във вътрешния им кръг. Не забравяше и друго — всеки един от тях можеше да повлияе по решителен начин на кариерата ѝ...

Арчър се настани срещу нея.

— Чух добри неща за теб, Аби — усмихна се той. — При това не от кой да е, а от самия Генерал... Тази вечер, малко преди да си тръгне, той се произнесе много ласкаво за способностите ти...

— Доктор Уетиг? — колебливо се усмихна Аби. — Да си призная честно, никога не съм била сигурна как оценява работата ми...

По лицата на мъжете се появиха усмивки.

— Аз ценя мнението на Колин — кимна с дълбоко убеждение Арчър. — А според него ти си сред най-добрите практиканти на второ ниво в програмата. Работил съм с теб и знам, че това наистина е така.

Аби се размърда от неудобство, а Марк окуражително ѝ стисна ръката. Жестът му не остана незабелязан от Арчър, на чието лице се появи широка усмивка.

— Всички знаем специалното отношение на Марк към теб и това е една от причините за този малък разговор. Може би ще ти се стори доста подранил, но ние сме от хората, които планират отдалеч... От едно предварително проучване винаги има полза, нали?

— Страхувам се, че не следвам мисълта ви — погледна го озадачено Аби.

Арчър вдигна кристалната гарафа с бренди и допълни чашата си.

— Нашият трансплантационен екип проявява интерес само към най-доброто — рече той. — Най-добрите препоръки, най-добрата работа. Следим отблизо изявите на практикантите в болницата, разбира се — по съвсем егоистични причини... — Помълча малко, после добави: — Питам се дали би проявила интерес към трансплантационната хирургия...

Аби стрелна с поглед Марк, в очите ѝ се четеше уплаха. Той успокоително кимна с глава.

— Не е нещо, което трябва да решиш веднага — продължи с равен глас Арчър. — Но бихме искали да помислиш по този въпрос. Имаме още няколко дълги години, през които несъмнено ще се опознаем още по-добре. А след тях ти може би няма да проявиш

интерес към тази специализация... Може би ще се окаже, че сърцето не те тегли към трансплантирането на органи...

— Още сега мога да кажа, че е точно обратното — отвърна зачервена от възбуда Аби. — Предполагам, че просто... Просто съм изненадана... И поласкана. В програмата има толкова добри практиканти! Вивиан Чао, например...

— Да, Вивиан е много добра — кимна Арчър.

— Практиката ѝ свършва догодина и според мен тя непременно ще иска да специализира...

— Доктор Чао без съмнение притежава великолепна операционна техника — обади се Мохандас. — Също като още няколко млади хирурзи от образователната програма... Но нали знаете поговорката? Дори и маймуната може да се научи да оперира, трудното е да ѝ покажеш кога да прави това...

— Радж иска да каже, че ние имаме нужда от точни клинични преценки — поясни Арчър. — Плюс способността да се работи в екип. У теб виждаме именно това, Аби... Ти можеш да работиш в екип, при това много добре. Докато се потиш в операционната всичко може да се случи, нали?... Повреда в оборудването, изпускане на скалпел, загуба на приготвения за трансплантация орган някъде по пътя... По тази причина сме длъжни да бъдем като едно цяло, да посрещаме всякакви изненади. И го правим...

— И винаги си помагаме — добави Франк Цуик. — Както в операционната, така и извън нея...

— Абсолютно — кимна Арчър и се извърна към Арън: — Съгласен си, нали?

Арън прочисти гърлото си и кимна с глава:

— Да, наистина си помагаме... И това ни носи голяма полза.

— Една от многото — подхвърли Арчър.

В стаята настъпи тишина, нарушавана единствено от тихото звучене на Бранденбургския концерт.

— Тази част страшно ми харесва — промърмори Арчър и стана да усили звука. От скъпите тонколони се разнесе чистото звучене на цигулките, а Аби се улови, че отново гледа картината, изобразяваща битката между Лекаря и Смъртта. Една битка за живота и душата на пациента...

— Споменахте и за други ползи... — тихо подхвърли тя.

— Ще ви дам един пример със себе си — каза Мохандас. — Когато свърших хирургическата си практика, на главата ми имаше няколко студентски заема, които трябваше да изплащам. Те бяха включени в договора и „Бейсайд“ пое погасяването им...

— За тези неща тепърва ще говорим, Аби — намеси се Арчър. — Има много начини да направим нещата привлекателни за теб. В днешно време младите хирурзи завършват практиката си на около тридесет, повече от тях вече са семейни и имат деца... Но са затънали до гуша в дългове. Най-често някъде от порядъка на стотина хиляди долара, без да имат дори дом! Десет години ще отидат за погасяване на заемите, но тогава вече са на четиридесет и трябва да мислят за образованието на децата си...

— Трудно е — кимна Аби.

— Но не е задължително да бъде така. „Бейсайд“ може да помогне. От Марк научихме, че си завършила медицинския факултет с помощта на известно финансиране...

— Комбинация от стипендии и банкови кредити — кимна Аби. — Кредитите бяха повече...

— Уф! Това ми звучи доста зле...

— За съжаление — кимна Аби. — Тепърва ще усещам болката...

— И колежа ли си завършила със заеми?

— Да — призна тя. — Семейството ми имаше финансови проблеми...

— Каза го така, сякаш се срамуваш от него...

— Беше по-скоро лош късмет — въздъхна тя. — По-малкият ми брат влезе в болница за няколко месеца, а ние не бяхме осигурени... В онези години никой не плащаше социални осигуровки, особено в малките населени места...

— Кое то само потвърждава убеждението ни, че си блъскала като луда, за да се измъкнеш от дупката — кимна Арчър. — Всички в тази стая знаят какво се е наложило да преживееш. Радж е имигрант и до десетгодишна възраст изобщо не е говорил английски. А аз съм първият от семейството, който изобщо е стигнал до колеж. Можеш да бъдеш сигурна, че сред нас няма брамини. Няма богати татенца, нито пък удобни попечителски фондове. Знаем какво означава да драскаш със зъби и нокти, за да се измъкнеш от дупката, защото всички сме

минали по този път. И предпочитаме да привличаме такива като себе си...

Бранденбургският концерт беше към края си. Арчър изчака да затихнат последните трели, после изключи уредбата и се извърна с лице към Аби.

— Предлагам ти да си помислиш — рече той. — Разбира се, все още не сме на етапа твърда оферта, нещата по-скоро са нещо като... — Ухили се срещу Марк и добави: — Нещо като първа среща...

— Разбирам — кимна Аби.

— Искам да знаеш, че си единственият практикант, към когото сме се обърнали. Направихме го след задълбочено обсъждане и се спряхме на теб. Съветвам те да не споделяш това с колегите си, защото не искаме да се стига до ревност и изостряне на отношенията...

— Ясно — кимна Аби.

— Много добре — усмихна се Арчър и огледа лицата на присъстващите. — Това се отнася и до всички останали. Нали така, господа?

Отговориха му с кимане на глави.

— Значи имаме консенсус — доволно заключи Арчър и отново посегна към кристалната гарафа. — Това е то истинския екип!

— Е, какво мислиш? — попита в колата Марк.

— Върхът! — щастливо се усмихна Аби. — Това е най-хубавата вечер в живота ми!

— Значи си доволна?

— Какво значи доволна?! — извърна се да го погледне тя. — Ужасена съм!

— Ужасена ли?

— Страх ме е, че ще се издъня!

Той се засмя и стисна коляното ѝ.

— Не се притеснявай. Работили сме и с останалите практиканти, затова сме сигурни в избора си...

— А на колко процента определяте собственото си влияние върху този избор, доктор Ходъл?

— О, на не повече от два... Останалите деветдесет и осем се дължат на качествата ти и по този въпрос всички бяха единодушни.

— Да бе!

— Можеш да ми вярваш, Аби. Ти наистина си кандидат номер едно. Надявам се, че условията ще ти харесат...

Тя се усмихна и облегна глава на седалката. До тази вечер нямаше представа какво точно ще работи след три години и половина, когато практиката остане зад гърба ѝ. Вероятно в някоя общинска болница. Частната практика изживяваше последните си дни. Тя не виждаше бъдеще в нея, особено в град като Бостън, където възнамеряваше да остане завинаги.

И където живееше Марк...

— Страшно много го искам! — промълви тя. — И се надявам да не ви разочаровам...

— Няма начин. Екипът знае какво иска. Всеки един от нас...

— Дори Арън Ливай? — попита след кратка пауза тя.

— Арън? А защо мислиш, че той има друго мнение?

— Не знам — въздъхна Аби. — Тази вечер си поговорих с жена му и останах с впечатлението, че Арън не е особено щастлив... Знаеш ли, че е мислил да напусне?

— Какво? — изненадано я погледна Марк.

— Спомена, че би желал да се премести в някой малък град...

— Няма начин — усмихна се Марк. — Илейн е родена в Бостън и никога не би мръднала оттук...

— Не става въпрос за Илейн. Идеята е на Арън...

Марк се замисли. Известно време пътуваха в мълчание.

— Сигурно не си разбрала нещо — промърмори най-сетне той.

— Може би е така — сви рамене Аби.

— Светлина, моля...

Операционната сестра вдигна ръка към прожектора и насочи лъча му към гърдите на пациентката. Мястото на среза беше очертано с черен маркер — две линии, които се пресичаха като буквата Х, плюс кривата, която маркираше петото ребро. Гръдният кош беше малък, тъй като принадлежеше на дребна жена. 84-годишната вдовица Мери Алън бе постъпила в „Бейсайд“ преди една седмица, с оплаквания от загуба на тегло и силно главоболие. Рентгенът беше показал обезпокоителни тъмни образувания в белите дробове. Анализите

продължиха шест дни. Пациентката беше прегледана на скенер, направиха ѝ бронхоскопия на гърлото, забиваха дълги игли между ребрата ѝ. Но до твърда диагноза така и не успяха да стигнат.

Днес обаче отговор щеше да има.

Доктор Уетиг взе скалпела и го насочи към Х-образния знак. Застанала от другата страна на масата, Аби очакваше първият срез, който обаче се забави. Металносивите очи над маската на Генерала се извъртяха към нея.

— На колко белодробни биопсии сте асистирала, доктор Диматео? — попита той.

— Мисля, че на пет — отвърна Аби.

— Запозната ли сте с рентгеновите снимки и анамнезата на тази пациентка?

— Да, сър.

— Тогава случаят е ваш — каза Уетиг и ѝ подаде скалпела.

Аби учудено го погледна. Генерала рядко отстъпваше скалпела си на някого, дори когато ставаше въпрос за личните му асистенти — всички до един с доказани възможности и впечатляващ опит.

Пое инструмента, неръждаемата стомана натежа приятно в дланта ѝ. Направи първия срез със сигурно движение, отметна кожата и очерта тънка линия върху горния край на реброто. Пациентката беше толкова слаба, че под кожата ѝ почти нямаше мазнина. Едно леко и едва забележимо движение на скалпела беше достатъчно за разрязване на тънкия пласт съединителна тъкан. Отдолу се показва плевралната кухина.

Аби пхна ръка в процепа и веднага напипа повърхността на белия дроб. Беше мека и подпухнала като гъба.

— Всичко наред ли е?

Въпросът ѝ беше насочен към анестезиолога, който леко кимна с глава:

— Справя се добре.

— Тогава пристъпваме към ретракцията...

Ръцете ѝ сръчно разшириха прореза, междуребрено разстояние се превърна в дълбока рана. Аби изчака кислородния апарат да вкара поредната порция въздух в дробовете на пациентката и го видя — малко балонче с белезникав цвят, което изскочи от прореза. Ръцете ѝ го

обработиха бързо и сръчно, още преди въздухът да излети от него. Белодробната проба беше готова за изследване.

Очите ѝ отново се повдигнаха към анестезиолога:

— Окей?

— Няма проблеми.

Насочи вниманието си към тъканта и веднага забеляза едно валчесто образование, което приличаше на миниатюрно възелче. Пръстите ѝ внимателно го опипаха, главата ѝ се поклати:

— Доста е твърдо, а това е лошо...

— Нищо чудно — обади се Уетиг. — Още на рентгеновите снимки личеше, че е готова за химиотерапия. Сега ни остава да определим клетъчния тип...

— А главоболието? — попита Аби. — Допускате ли наличие на метастази в мозъка?

— Този рак е изключително агресивен — кимна Уетиг. — На рентгена отпреди осем месеца не личат никакви изменения, но в момента тялото ѝ е истинска ферма за метастази...

— Добре че си е поживяла — обади се една от сестрите. — Все пак е на осемдесет и четири...

Що за живот е било това, запита се Аби докато разрязваше възелчето. Едва вчера се беше запознала с Мери Алън, която си кротуваше в болничната стая. Пердетата бяха спуснати, леглото се губеше в полумрак. Това помагало на главоболието ѝ, обясни Мери. „Слънцето дразни очите ми. Болката си отива само когато спя. Едва сега разбрах, че съществуват цял куп различни болки... Моля ви, докторе, дайте ми някое по-силно приспивателно!“

Приключи с разреза и заши срязаното връхче на дроба. Уетиг мълчеше и я гледаше как работи. Погледът му беше хладен и проникателен, както винаги. Но и мълчанието му беше комплимент. Аби отдавна знаеше, че да избегнеш критиката на Генерала е равносилно на истински триумф.

Най-накрая гръдният кош беше защит, от раната остана да стърчи само дренажната тръбичка. Аби смъкна окървавените ръкавици и ги хвърли в металното кошче с надпис „заразени“.

— Сега идва най-трудното — въздъхна тя, докато сестрите изкарваха леглото на колелца от операционната. — Някой трябва да ѝ съобщи лошата новина...

— Тя я знае — поклати глава Уетиг. — Те винаги знаят...

Тръгнаха подир тихо поскърцващата количка, която се беше насочила към реанимацията. Там бяха заети четири легла, всичките оградени с паравани. Пациентите върху тях бяха в различна степен на съзнание. Мери Алън зае петото легло, разположено съвсем в дъното. Няколко секунди по-късно тялото ѝ потръпна, кракът ѝ се раздвижи, от устата ѝ излетя тихо стенание. После направи опит да издърпа ръката си от кожената каишка, с която беше привързана към рамката на леглото.

Аби извади стетоскопа от джоба на престилката си, наведе се над нея и започна да прислушва дробовете ѝ.

— Пет милиграма морфин, венозно — нареди на сестрата тя.

Момичето се подчини. В спринцовката имаше морфинов сулфат, който щеше да потисне болките, без пациентката да заспи. Мери престана да стене, а мониторът над главата ѝ показваше стабилна сърдечна дейност.

— Някакви следоперативни изисквания, доктор Уетиг? — попита сестрата.

В стаята се възцари тишина. Аби хвърли поглед към Генерала, който тръсна глава и каза:

— Тук командва доктор Диматео...

После се обърна и излезе.

Сестрите учудено се спогледаха. Доктор Уетиг винаги записваше лично следоперативните си инструкции. Това беше нов израз на доверие към Аби...

Тя пристъпи към болничния картон на бюрото и започна да пише:

„Оперирана в зала № 5, Източен блок, от екип на гръдна хирургия.

ДИАГНОЗА: Белодробна биопсия на множествени съмнителни образувания по органната повърхност.

СЪСТОЯНИЕ: Стабилизирано.“

Пишеше с равен и четлив почерк. Хранителен режим, медикаменти, допустими движения. Сигнала до графата

„Информация за пациента“, тя механично написа *пълно затъмнение*, после спря и се замисли. Очите ѝ се извърнаха към Мери Алън, която лежеше, без да помръдва. Как ли се чувства човек на осемдесет и четири? Прояден от рака, с преброени дни, всеки един от които ще му носи непоносими болки? Не е ли по-хуманно такъв човек да има право на избор? Да му бъде предложена една по-бърза и по-малко мъчителна смърт?...

Интеркомът над главата ѝ пропука.

— Доктор Диматео?

— Слушам...

— Преди десетина минути ви търсиха от Четири-Изток. Молят да се отбиете при тях...

— Неврохирургията? — вдигна вежди тя. — Казаха ли защо?

— Във връзка с пациентка на име Терио. Молят да поговорите със съпруга ѝ...

— Карен Терио вече не е моя пациентка.

— Само ви предавам съобщението, докторе...

— Добре, благодаря.

Аби въздъхна и се изправи. Отби се за последен път при Мери Алън и хвърли едно око на контролния монитор. Пулсът беше леко ускорен, пациентката отново се размърда и започна да стене. Болките се завръщаха...

Потърси с поглед дежурната сестра, нареди ѝ нови два милиграма морфин и напусна реанимацията.

ЕКГ-мониторът издаваше бавни, но стабилни сигнали.

— Сърцето ѝ е страшно силно и отказва да се предаде — промърмори Джо Терио. — Тя също не се предава...

Беше седнал до леглото на съпругата си и държеше ръката ѝ, заковал очи на назъбената зелена линия, която играе по екрана на осцилоскопа. Явно беше притеснен от апаратурата, която задръстваше стаята — маркучи, монитори, помпата на кислородния апарат. Притеснен и уплашен. Гледаше ЕКГ-монитора с напрегнато внимание, сякаш се надяваше да отгатне тайните на загадъчната кутия, а чрез нея — и всичко останало: защо е тук, до леглото на жената, която обичаше; защо сърцето ѝ отказва да се предаде...

Часът беше три следобед. От момента, в който някакъв пиян шофьор се беше врязал челно в колата на Карен, бяха изминали шейсет и два часа. Тя беше на тридесет и четири години, ХИВ-негативна, без наличие на инфекции и злокачествени тумори в тялото. С наличие на доказана мозъчна смърт. Или, казано иначе, Карен Терио беше един жив супермаркет за здрави донорски органи. Сърце, бели дробове, бъбреци... Пankreas, черен дроб, кости, роговица, кожа... След една ужасна жътва на тази необичайна нива, може да бъде спасен живота на половин дузина хора, а още толкова биха получили значително подобрене в състоянието си...

Аби придърпа един стол и седна срещу мъжа. Тя беше единственият лекар, който можеше да отдели достатъчно време за разговор с Джо, плюс сестрата, която я беше повикала. Двете трябваше да го убедят да подпише съответните документи, защото само по този начин жената можеше да се пресели в отвъдното. Помълча известно време... Тялото на Карен беше проснато между тях. Гърдите ѝ равномерно се повдигаха и отпускаха, точно двадесет пъти в минута...

— Прав сте, Джо — промълви Аби. — Сърцето ѝ наистина е силно. То може да функционира още известно време, но не до безкрайност. Защото организмът знае какво се е случило и го разбира много добре...

— Как така го разбира? — вдигна глава Джо. Очите му бяха зачервени от плач и безсъние.

— Разбира, че мозъкът е мъртъв — поясни Аби. — И че няма причина сърцето да продължава да бие...

— Откъде знае това?

— Мозъкът ни е нужен не само за да мислим и чувстваме. Неговото присъствие стимулира и всички останали органи. Когато то изчезне, функцията на органите започва да се нарушава. Това се отнася най-вече за сърцето и белите дробове... — Махна към помпата на кислородния апарат и добави: — А в момента тази машина диша вместо Карен...

— Знам — въздъхна Джо и разтърка очи. — Знам...

Аби замълча. Мъжът срещу нея започна да се люлее на стола, стиснал главата си с две ръце. От устата му излитаха тихи звуци, наподобяващи стенания. Когато отново я погледна, в очите му имаше сълзи, а косата му стърчеше нагоре, странно разрошена.

— Всичко стана толкова бързо! — прошепна той и махна по посока на ЕКГ-монитора — единствената машина, която му доказваше, че Карен все още е жива.

— Само така изглежда — поклати глава Аби. — След определено време в органите настъпват патологични изменения, които ги правят неизползваеми... А от това никой не печели, Джо...

Той ѝ хвърли отчаян поглед над тялото на жена си и глухо попита:

— Донесохте ли документите?

— Да, тук са — подаде му формулярите Аби.

Мъжът ги подписа, без да чете съдържанието им. Аби и дежурната сестра се подписаха като свидетели. Копия от тях щяха да отидат в личното досие на Карен Терио, в банката за трансплантация в Ню Ингленд и координационния център на „Бейсайд“. След това настъпваше времето на жътвата...

Части от тази жена щяха да живеят дълго след като тялото ѝ бъде погребано. Сърцето, което е тупкало в гърдите ѝ като петгодишно момиченце, като 20-годишна младоженка и 21-годишна родилка, щеше да бие в гърдите на напълно непознат човек. Толкоз по въпроса с безсмъртието...

Всичко това едва ли носеше някаква утеха на Джоузеф Терио, който мълчаливо остана на пост край живия труп на жена си...

Откри Вивиан Чао в съблекалнята, която се намираше непосредствено до операционните зали. Току-що беше приключила тежка 4-часова операция, но по хирургическия ѝ комбинезон нямаше дори капчица пот.

— Получихме разрешение за жътвата — каза Аби.

— Документите разписани ли са?

— Да.

— Много добре — кимна дребничката китайка. — Незабавно ще наредя да започнат лимфоцитните проби. — Вече беше успяла да сваля работните си дрехи и остана само по сутиен и пликчета. Тялото ѝ беше изключително слабо, а костите се очертаваха така, сякаш бяха учебник по анатомия. „Мъжкото момиче“ очевидно е оценявано според умствените, а не физическите си качества, неволно си помисли Аби.

— Как са жизнените ѝ функции? — попита Вивиан.

— Засега стабилни...

— Трябва да повишим кръвното, за да се оросяват бъбреците...

Не всеки ден ни изпадат чифт здрави АБ-позитивни бъбреци, нали? — Вивиан навлече панталони от груб ленен плат и натика блузката си под колана. Движенията ѝ бяха точни и елегантни.

— Ще участваш ли в жътвата? — попита Аби.

— Само в случай, че моят пациент получи сърцето... Жътвата е по-лесната част от работата. Интересното идва чак когато се заловим с монтажа... — Вивиан затръшна вратичката на гардеробчето си и щракна катинара: — Имаш ли няколко свободни минути? Искам да те запозная с Джош...

— Джош?

— Пациентът ми... Лежи в отделението на учебната програма...

Излязоха от съблекалнята и се насочиха към асансьорите в дъното на коридора. Вивиан компенсираше ограниченията на малките си крака с големи, енергични крачки.

— Човек не може да прецени доколко успешна е една сърдечна трансплантация, ако не е запознат със състоянието на пациента преди и след операцията — каза тя. — По тази причина ще ти покажа Джош сега, за да ти бъде по-лесно после...

— Какво искаш да кажеш?

— Твоята пациентка има сърце, но няма мозък. А моето момче има мозък, но практически няма сърце... — Вратите на асансьора се плъзнаха встрани: — Нещата придобиват смисъл в момента, в който се отърсиш от трагичното...

Влязоха в кабината и потънаха в мълчание.

„Разбира се, че има смисъл, рече си Аби. И Вивиан вижда този смисъл много добре. Аз обаче все още не мога да се освободя от спомена за двете момиченца, които стоят пред леглото на майка си и се страхуват да я докоснат...“

Вивиан влезе първа в отделението.

Джошуа О'Дей спеше на легло №4.

— Напоследък спи почти непрекъснато — прошепна дежурната сестра — блондинка с мили черти, която, според служебната карта на ревера, се казваше Хана Лав...

— На какво се дължи това? — попита Вивиан. — Може би на смяната на лекарствата?

— Според мен е депресия — въздъхна момичето и поклати глава. — Аз съм негова сестра седмици наред, още от момента на постъпването му. Страхотно хлапе! Наистина умно и добро! Но напоследък или спи, или мълчаливо си наблюдава трофеите... — Русата глава на Хана кимна към нощното шкафче, на което лежаха различни медали и ленти, грижливо подредени. Върху една от лентите с едри букви беше изписано името на спечеленото състезание — Пайнууд Дарби на скаутите „Къб“. Аби отлично познаваше това състезание, тъй като брат ѝ беше член на къб-скаутите.

Пристъпи към леглото. Момчето беше доста по-малко, отколкото беше очаквала. Седемнадесет, пишеше на акуратно попълнения картон, който ѝ подаде Хана. Но изглеждаше най-много на четиринадесет. Леглото му беше оградено от истински лабиринт различни по цвят кабели и тръбички. Едни от тях бяха част от системата над главата му, а други го свързваха с апаратура, известна като „Суан-Ганц“, по името на своите създатели. Тя се състоеше от уред за измерване на налягането в дясното предсърдие и белодробната артерия, показанията му бяха изписани на монитора, прикрепен над главата на момчето. Аби веднага забеляза, че налягането в дясното предсърдие е високо. Това означаваше, че сърцето е твърде слабо и не може да изтласква кръвта по артериите и те се задръстват. До същото заключение можеше да стигне и без помощта на монитора — един поглед върху издутите вени на шията беше напълно достатъчен.

— Пред теб е звездата на отбора по бейзбол на гимназията „Рединг“, но отпреди две години — обади се Вивиан. — Не съм любител на тази игра и не знаей какво точно означават тези награди върху шкафчето. Но баща му много се гордее с тях...

— О, това наистина е така — обади се Хана. — Вчера беше тук, носеше топка и бейзболна ръкавица. Почти го изритах от стаята, тъй като възнамеряваше да си поиграят, представяте ли си? — На лицето ѝ се появи усмивка. — Бащата е луд по бейзбола точно като сина си!

— Откога е заболяването? — попита Аби.

— Вече една година не ходи на училище — отвърна Вивиан. — Вирусът го е поразил преди около две... Става въпрос за вирус „Коксаки“^[2], тип Б... В рамките на шест месеца развива тежка

сърдечна недостатъчност. Вече месец е тук и чака трансплантация...
— Вивиан млъкна, наведе се над леглото и с усмивка добави: — Нали така, Джош?

Момчето беше отворило очи и ги наблюдаваше така, сякаш бяха увити в гъст облак мъгла. Примигна няколко пъти, после позна Вивиан и се усмихна:

— Здравейте, доктор Чао...

— Виждам нови почетни ленти в музея — рече Вивиан.

— А, тези ли? — изви очи към шкафчето Джош. — Мама ги е изровила отнякъде. Тя е от хората, които не изхвърлят нищо, знаете... В една найлонова торбичка пази дори млечните ми зъби. Представете ли си?

— Джош, искам да те запозная с доктор Диматео. Тя е хирург практикант при нас...

— Здравсти, Джош — усмихна се Аби.

Момчето не отговори. Изглежда изпитваше известна трудност да я хване на фокус.

— Нали нямаш нищо против един преглед от страна на доктор Диматео? — попита Вивиан.

— Защо?

— Защото скоро ще получиш ново сърце и тогава изобщо няма да имаме шанс да те преглеждаме. Сигурно ще заприличаш на онзи щур Пътен бегач, когото показват по телевизията!

— Също като вас — усмихна се Джош.

Аби пристъпи към леглото. Момчето вече беше вдигнало горнището на пижамата си. Гърдите му бяха бели, без нито едно косъмче. Гърди на малко момче, а не на тийнейджър. Постави ръка върху сърцето и веднага усети учестения пулс. Сякаш под ребрата пърхаше уплашена птичка. Извади стетоскопа и го опря в гърдите на момчето. През цялото време усещаше недоверчивия му поглед. Беше свикнала на такива погледи, още от времето на стажа си в педиатрията. Децата, които лежаха там, отлично знаеха, че всеки нов чифт ръце вероятно ще им донесе и нова порция болка. Когато приключи с прегледа и се изправи, в очите на момчето се появи нескрито облекчение.

— Това ли беше? — попита то.

— Да — кимна Аби и придърпа пижамата обратно. — От кой отбор си, Джош?

— Излишен въпрос!

— Аха, значи от „Червените чорапи“, така ли?

— Татко е записал на видеото всичките им мачове. Едно време ходехме на стадиона заедно... Когато се прибера у дома, ще ги изгледам всичките подред. А това означава три пълни дни само бейзбол!... — Джош напълни дробовете си с богат на кислород въздух от машината, после погледна към тавана и тихо промълви: — Искam да си ида у дома, доктор Чао!

— Знам — кимна Вивиан.

— Искam да си видя стаята... Тя много ми липсва. — Момчето с усилие преглътна, но не успя да предотврати риданието си: — Искam стаята си, това е! Искam да я зърна поне още веднъж!...

Хана се наведе, прегърна го и успокоително го залюля. Забил нос в русите ѝ коси, Джош стискаше юмруци и се опитваше да не плаче.

— Всичко е наред — промълви момичето. — Не се срамувай да си поплачеш, скъпи... Тук съм, до теб. Няма от какво да се притесняваш... — Аби срещна погледа на Хана зад рамото на момчето. Сълзите в очите ѝ бяха нейни, а не на Джош...

Обърна се и мълчаливо напусна стаята. Вивиан я последва. Влязоха в помещението на дежурните сестри и Вивиан се зае да попълва искането за сравнителни лимфоцитни проби между Джош О'Дей и Карен Терио.

— Кога ще бъде готов за операция? — попита Аби.

— Екипът може да започне още утре сутринта — отвърна Вивиан. — Колкото по-рано, толкова по-добре. Само вчера момчето преживя три тежки аритмии, което е сигурен признак, че не му остава много време... — Извърна се към Аби и неочаквано добави: — Много бих искала да види още някой мач на „Червените чорапи“, а ти?

Лицето ѝ беше неразгадаемо, както винаги. Но дълбоко в себе си тази жена май ще се окаже мека като памук, рече си Аби.

— Доктор Чао?

Вивиан се извърна към дежурната сестра зад гишето.

— От лабораторията току-що съобщиха, че вече са започнали лимфоцитните тестове на Карен Терио — каза тя.

— Чудесно — кимна Вивиан. — Този път наистина са си размърдали задниците.

— Но сравнителните проби не са с кръвта на Джош О'Дей.

— Какво? — рязко вдигна глава Вивиан.

— Сравняват лимфоцитите на Терио с тези на някаква пациентка от частна клиника, името ѝ е Нина Вос...

— Но състоянието на Джош е критично и той е на първо място в списъка! — извика дребничката жена.

— Не знам — сви рамене сестрата. — Казаха ми само, че сърцето ще бъде присадено на новата пациентка...

Вивиан скочи към телефона, грабна слушалката и набра някакви цифри.

— Обажда се доктор Чао! — рече в слушалката тя. — Искам да зная по чие нареждане правите лимфоцитните тестове на Карен Терио! — Изслуша думите на човека отсреща, после се намръщи и прекъсна разговора.

— Казаха ли ти име? — погледна я с любопитство Аби.

— Да.

— Кой е наредил тестовете?

— Марк Ходъл.

[1] Спинацерите — главното платно на яхтата, най-често в триъгълна форма. — Б.пр. ↑

[2] Коксаки — малко градче в югоизточната част на щат Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За вечеря си бяха запазили места в „Казабланка“ — един добър ресторант на няколко минути път от дома им. Бяха решили да отпразнуват шестмесечния юбилей на съвместния си живот, но настроението на масата беше далеч от празничното.

— Искам да зная коя, по дяволите, е тази Нина Вос! — твърдо отсече Аби.

— Казах ти вече, че не знам — отвърна Марк. — И ти предлагам да сменим темата...

— Състоянието на момчето е критично, сърцето му блокира буквално по два пъти на ден! Цяла година е в списъка на пациентите, които очакват органи! Най-накрая се намира АБ-позитивен донор, но изведнъж се оказва, че някой пренебрегва списъка! Как може да се присажда сърце на пациентка, която до момента дори не е хоспитализирана?

— Това е клинично решение, което не се взема от един човек! — троснато отвърна Марк.

— Но все някой е направил искането — засече го Аби. — Кой е той?

— Арън Ливай. Сутринта се обади да каже, че Нина Вос утре постъпва в болницата. Помоли ме да поискам сравнителни тестове на донора...

— Това ли беше всичко, за което те помоли?

— В общи линии да — кимна Марк и допълни чашата си с вино. Част от бургундското попадна върху покривката. — А сега можем ли да сменим темата?

Аби мълчаливо го гледаше как отпива. Очите му упорито я избягваха.

— Коя е тази пациентка? — попита тя. — На колко е години?

— Не искам да говоря за това.

— Но ти ще я оперираш! Не може да не знаеш възрастта ѝ!

— Четиридесет и шест — кисело промърмори той.

— Извън границите на щата ли живее?

— Не, живее в Бостън.

— Чух, че ще я превозят със самолет от Род Айлънд. Научих го от сестрите...

— През лятото живее в Нюпорт, заедно със съпруга си.

— Кой е съпругът ѝ?

— Някой си Виктор Вос. Зная името му, нищо повече...

Аби замълча за момент, после вдигна глава.

— Как си изкарва хляба този Виктор Вос?

— Да съм споменава нещо за пари? — втренчено я изглежда Марк.

— Лятна къща в Нюпорт... — проточи Аби. — Хайде, Марк, изплюй камъчето!

Той продължаваше да гледа в чашата си. Аби не можеше да види нищо от това, което преди време неудържимо я беше привлякло към него: нито прямия поглед на сините му очи, нито веселите бръчици около устата му...

— Не знаех, че е толкова лесно да си купиш сърце — промълви тя.

— Говориш глупости!

— Двама пациенти се нуждаят от ново сърце — тихо продължи тя. — Единият е бедно момче без здравна осигуровка, прието в учебното крило на болницата. Другият разполага с лятна къща в Нюпорт. Не е трудно да се отгатне кой ще получи наградата...

Марк отново напълни чашата си, трета поред. Прекалено много за човек, който се гордее с умерен начин на живот.

— Виж какво — погледна я най-сетне той. — Имах тежък ден в болницата и не ми е до подобни разговори. Нека сменим темата, ако обичаш!

Над масата се възцари тишина. Проблемът със сърцето на Карен Терио надвисна над тях като плътен покров, през който не проникваше дори идея за друга насока на разговора. „Може би си казахме всичко“, мрачно си помисли Аби. Може би бяха стигнали до онзи етап на връзката си, при който всичко интимно е отдавна споделено и трябва да се търсят нови, недокоснати теми. „Живеем заедно едва от шест месеца, а мълчанието вече е факт...“

— Това момче ми напомня за Пийт — каза на глас тя. — И той беше фен на „Червените чорапи“...

— Кой? — погледна я с недоумение Марк.

— Брат ми...

Той замълча, раменете му увиснаха още повече. Темата за Пийт винаги му беше неудобна. Но темата за смъртта е неудобна за всички лекари. Всеки ден си играем с тази думичка, рече си с въздишка Аби. И какви ли не заместители ѝ търсим — „терминален изход“, „екзодус“, „неуспешен опит за възкресяване“... Но рядко използваме простичката и ясна дума „смърт“.

— Беше луд по „Червените чорапи“ — добави на глас тя. — Имаше пълна колекция бейзболни картички, купуваше ги с парите си за закуска. А после харчеше цяло състояние, за да им осигури специалните пластмасови калъфчета. Даваше пет цента на парче, за да вкара вътре картон за един цент. Предполагам, че това е напълно разбираема логика за едно десетгодишно момче...

Марк отпи от чашата си и запази мълчание. Използваше неудоволствието като броня, в която се разби плахийт опит на Аби да завърже някакъв разговор.

Празничната вечеря беше окончателно провалена. Нахраниха се, без да разменят нито дума, после станаха да си вървят.

Веднага след като се прибраха у дома, Марк се оттегли зад високата купчина специализирани хирургически списания. Така постъпваше при всички търкания, които възникваха помежду им — просто се оттегляше зад списанията си. По дяволите, рече си Аби. Нямам нищо против един хубав, здравословен скандал! В семейство Диматео, включващо три изключително твърдоглави дъщери и малкия Пийт, скандалите бяха често явление, но те нямаха нищо общо с топлите чувства, които съществуваха между тях. О, да, Аби умееше да води подобни битки!

Но определено не понасяше мълчанието.

Обзета от безсилен гняв, тя се втурна в кухнята и започна да търка умивалника. Започвам да приличам на мама, рече си с отвращение тя. Като ме прихванат бесните, отивам да чистя кухнята! Това не ѝ попречи да свали горелките на газовата печка и да изтърка до блясък бялата повърхност около тях. Когато чу стъпките на Марк,

който най-сетне тръгна към спалнята на втория етаж, цялата кухня блестеше.

Захвърли парцалите и го последва.

Легнаха си, без да палят лампата, внимаваха да не се докоснат. Мълчанието на Марк беше непоносимо. Макар да си даде сметка, че ще изгуби, Аби не можеше да се сдържа повече.

— Мразя това твое поведение! — изсъска тя.

— Моля те, уморен съм — оплака се Марк.

— И аз съм уморена! Напоследък и двамата сме постоянно уморени! Но аз по този начин не мога да заспя, ти също!

— Добре — предаде се той. — Какво искаш да знаеш?

— Няма значение. Просто разговаряй с мен.

— Не виждам смисъл да повтаряме едно и също до безкрайност...

— Но има неща, за които аз *трябва* да говоря!

— Чудесно — кимна в тъмнината той. — Слушам те...

— Все едно, че съм при изповедник! — оплака се тя. — В една от онези кабинки, в които говориш на замрежената стена... — Изведнъж изпита странното чувство, че се люшка в пространството, зави ѝ се свят. — Онова момче в кардиологията е само на седемнадесет...

Марк не отговори.

— Напомня ми на Пийт, въпреки че брат ми беше доста по-малък... Демонстрира онзи фалшив кураж, който е присъщ на всички момчета. Също като Пийт...

— Решението не е мое — обади се най-сетне Марк. — Взето е от целия трансплантационен екип. От Арън Ливай, Бил Арчър... Чухме мнението дори на Джеръмая Пар...

— Президентът на болницата? — учуди се Аби. — Той пък какво общо има?

— Пар е загрижен за имиджа на болницата. А според всички статистики, именно амбулаторно болните пациенти имат по-голям шанс да оцелеят...

— Без незабавна трансплантация Джош О'Дей няма никакъв шанс!

— Знам, че това е трагедия — въздъхна Марк. — Но такъв е животът...

Аби замълча, смаяна от безразличието в гласа му.

Той протегна ръка да я докосне, но тя рязко се отдръпна.

— Би могъл да поговориш с тях... Би могъл да ги убедиш.

— Късно е — отвърна той. — Екипът вече взе своето решение...

— Но що за екип сте вие?! За богове ли се мислите?

Настъпи продължително мълчание, после Марк тихо промълви:

— Внимавай какво говориш, Аби!

— По отношение на вашия божествен екип?

— Това, което чу снощи у Арчър, беше сериозно. По-късно Бил сподели с мен, че от три години насам не е срещал по-подходящ човек от теб. Но трябва да ти кажа, че той е изключително внимателен по отношение на сътрудниците, които възнамерява да привлече... Защото ни трябва хора, които ще работят с нас, а не срещу нас...

— Дори когато мнението на тези хора е различно от вашето? — пожела да се осведоми Аби.

— Различното мнение е задължително — въздъхна Марк. — Всички ние имаме свои възгледи, но решенията вземаме заедно, а след това ги изпълняваме... Това е същността на работата в екип. — Той отново посегна към ръката ѝ, която този път не се отдръпна, но и не отвърна на топлото стискане. — Хайде, стига, скъпа — прошепна той. — Един куп практиканти биха извършили убийство, за да им предложат аспирантура в трансплантационния екип на „Бейсайд“! А на теб ти я поднасят на тепсия! Нали точно това искаше?

— Разбира се, че го искам. Но едновременно с това изпитвам и страх... Странното е, че преди предложението на Арчър, изобщо не си давах сметка за този страх! — От устата ѝ се откъсна тежка въздишка. — Мразя се за начина, по който винаги се стремя към максималното! Но нещо ме кара да искам повече. Нещо ме тика, разбираш ли? Първото ми изгарящо желание беше да вляза в колежа, после дойде мечтата за медицинския факултет. След нея се влюбих в хирургията, а сега — в тази аспирантура. Отидох твърде далеч от началото, когато мечтаех да бъда лекар и нищо повече...

— Но сега това не ти стига, нали?

— Не. Бих желала да съм доволна, но...

— Затова не проваляй нещата, Аби. Моля те! В името и на двамата!

— Говориш така, сякаш *ти* си този, който може да изгуби всичко!

— Аз съм този, който те предложи — въздъхна Марк. — Аз ги убедих, че ти си най-добрия възможен избор... — Извърна глава и прошепна: — И продължавам да мисля така...

Известно време лежаха мълчаливо, хванати за ръце. После той се надигна и погали бедрото ѝ. Беше по-скоро опит за милувка.

Опит, който се оказа напълно сполучлив. Аби разтвори ръце и го прегърна.

Едновременно жужене на половин дузина джобни пейджъри бе последвано от кратко съобщение по болничната радиоуредба:

— Кардиологично отделение, по спешност! Кардиологията по спешност!

Аби се присъедини към неколцината практиканти, които хукнаха към стълбите. Когато стигна кардиологията, там вече гъмжеше от медицински персонал. Един кратък поглед ѝ беше достатъчен, за да се увери, че тук има предостатъчно специалисти, които могат да се справят с положението и бавно се обърна да си върви.

После изведнъж забеляза, че тези хора се трупат около легло №4. Леглото на Джошуа О'Дей.

Светкавично се обърна и започна да си пробива път между скупчените бели престилки и зелени операционни комбинезони. В центъра между тях беше проснато тялото на Джош, безмилостно разголено под ярката, режеща очите светлина на лампите. Хана Лав му правеше изкуствено дишане, русата ѝ коса падаше над очите при всяко натискане. Друга сестра трескаво ровеше в чекмеджетата на подвижната количка за лекарства, от които вадеше спринцовки и шишенца и ги подаваше на струпаните около нея медицински практиканти. Очите на Аби се насочиха към екрана на кардиомонитора.

Вентрикуларна фибрилация. Типична картина на умиращото сърце.

— Интубатор седем и половина! — извика нечий напрегнат глас.

Едва сега Аби забеляза Вивиан Чао, приклепнала до главата на момчето. В ръцете си държеше ларингоскоп.

Сестрата при количката разкъса пластичната опаковка на интубатора и го подаде на Вивиан.

— Продължавайте да го обдишвате! — заповяда дребничката жена.

Притиснал анестезийна маска към лицето на Джош, операторът на кислородния апарат напрегнато стискаше и отпускаше гуменото, наподобяващо балон резервоарче, което вкарваше чист кислород в дробовите на момчето.

— Окей, да интубираме! — кимна Вивиан.

Операторът отмести маската и тя сръчно вкара тръбичката в гърлото на Джош. Секунда по-късно по нея протече кислород.

— Лидокаинът включен — обади се сестрата.

Очите на практиканта от другата страна на момчето се вдигнаха към монитора.

— По дяволите! Все още е във фибрилация! Дайте пак да опитаме с електростимулатора. Двеста волта, моля! — Пое металните плочки от ръцете на сестрата и ги притисна към гръдния кош — едната над гръдната кост, а другата вляво, точно до зърното. — Отдръпнете се!

Електрическият заряд разтърси тялото на Джошуа О'Дей, предизвиквайки едновременен спазъм на мускулите. То се сгърчи като парцалена кукла, после остана неподвижно.

Очите на всички бяха заковани в монитора.

— Фибрилацията продължава! — обади се нечий напрегнат глас. — Бретилий, две и половина!

Хана механично поднови ръчната сърдечна стимулация. Лицето ѝ беше зачервено и потно, в очите ѝ имаше страх.

— Дай да те сменя — рече Аби.

Момичето кимна и отстъпи назад.

Аби стъпи на столчето до леглото и опря длани в долната част на гръдната кост. Гърдите на Джош бяха толкова крехки, сякаш щяха да се строшат още при първото здраво натискане. Направо я беше страх да започне.

Тръсна глава и стегна мускули. Мануалната сърдечна стимулация не изисква участието на мозъка. Просто натискаш, отпускаш, после натискаш отново... Усети как се изолира от суматохата наоколо. Отмести поглед, тъй като не искаше да гледа сръчните ръце на Вивиан,

заети с манипулациите по интубирането. Фокусира цялото си внимание върху онази точка от гръдния кош, която се огъваше под натиска на дланите ѝ. Гръдната кост е анонимна, тази тук може да бъде на всеки. На старец, на някой напълно непознат... *Натиск, отпускане... Натиск, отпускане...*

— Всички да се отдръпнат! — извика някакъв глас зад гърба ѝ и тя покорно вдигна ръце.

Последва нова порция електрически ток, нови гротескни гърчове на безжизненото тяло.

Вентрикуларната фибриляция продължаваше. Сърцето даваше сигнал, че не може да издържи...

Аби преплете пръсти и отново се зае с масажа. Натиск, отпускане... *Върни се, Джошуа, молеха дланите ѝ. Върни се при нас!*

Един нов глас се присъедини към глъчката.

— Да опитаме с разтвор от калциев хлорид, сто милиграма! — извика Арън Ливай. Беше се изправил до задния край на леглото и не отместваше очи от монитора.

— Но той е на дигоксин! — възрази практикантът, който държеше плочките на кардиостимулатора в ръце.

— На този етап няма какво да губим! — отсече Арън.

Сестрата му подаде спринцовка с прозрачна течност.

— Сто милиграма калциев хлорид...

Младият лекар сръчно заби иглата в системата. Една мъничка монета, хвърлена за късмет в огромното езеро на химикалите...

— А сега опитайте още един електрошок — разпореди се Арън. — Четиристотин волта...

— Всички да се отдръпнат!

Аби изправи гръб. Крайниците на момчето подскочиха и безжизнено паднаха обратно.

— Още веднъж — рече Арън.

Плочките отново опряха в гръдния кош, тялото подскочи. Върху екрана се появи една стръмна крива, която бързо изчезна в обичайната права линия на вентрикуларната фибриляция.

— Пак! — заповяда Арън.

Плочките се притиснаха до слабичките гърди, тялото се разтърси от електрически ток със сила 400 волта. На екрана се появи колеблива

точича, последвана от още една. И още една... В помещението се разнесе нещо, което приличаше на колективна въздишка.

— В момента сме на синус — каза Арън.

— Долавям пулс! — извика сестрата. — Има пулс!

— Кръвно седемдесет на четиридесет... Повишава се... Деветдесет на петдесет!...

Този път колективната въздишка издаваше ясно облекчение. Изправена до долния край на леглото. Хана Лав плачеше, без да крие сълзите си. *Добре дошъл обратно, Джош*, рече си безмълвно Аби и вдигна ръка към насълзените си очи.

Стаята започна да се опразва, но Аби не можеше да се откъсне от леглото на Джош. Обзе я внезапна умора, но въпреки това се зае да помага на сестрите, които събираха празните спринцовки и шишенца от лекарства — неизменните за всяка подобна битка остатъци от амунициите на съвременните гладиатори. Наведена редом с нея, Хана Лав тихо подсмръкна, избърса електродната паста от гърдите на Джош и лекичко го погали.

Тишината беше нарушена от Вивиан.

— Той можеше вече да е получил онова сърце — промърмори тя, изправена до шкафчето със спортните отличия на Джош. Пръстите ѝ несъзнателно опипваха възпоминателната лентичка, на която пишеше „Пайнууд Дарби, трето място“. — Можеше да го вкараме в операционната още сутринта и към десет щеше да има ново сърце... Ако сега го изпуснем, вината ще бъде изцяло твоя, Арън!

Очите ѝ се заковаха върху лицето на Арън Ливай, който замръзна с писалка в ръка. Тъкмо се готвеше да подпише протокола за извършените спешни манипулации.

— Доктор Чао, предпочитам да обсъдим този въпрос на четири очи...

— Пет пари не давам кой ще ни чуе, Арън! — хладно го изглежда дребната жена. — Съпоставителните тестове са отлични! Искях Джош в операционната рано сутринта, но ти отказа да дадеш разрешение. Протакаше, Арън! Протакаше, да те вземат мътните! — Замълча и сведе поглед към лентичката в ръцете си. Гърдите ѝ бурно се повдигаха и отпускаха. — Не знам какво, по дяволите, си мислите, че вършите! Ти и целият шибан екип!

— Ще обсъдим този въпрос, след като се успокоиш — хладно я изгледа Арън, после се обърна и напусна стаята.

— Не, ще го обсъдим още сега! — извика Вивиан и го последва в коридора.

От мястото си Аби долавяше гневните ѝ въпроси, настояванията ѝ да получи обяснение.

Очите ѝ попаднаха на лентичката, която Вивиан беше изпуснала на пода. Наведе се и я взе в ръце. Беше зелена — от онези, които дават не за победа, а в знак на уважение към положените усилия. Момчетата имат нужда от признание, то върви ръка за ръка с оформянето на крехкото им самочувствие.

Вивиан се върна. Лицето ѝ беше бяло като вар, устните — здраво стиснати. Изправи се в основата на леглото и отправи поглед в гърдите на Джош, които равномерно се повдигаха и отпускаха с помощта на апаратурата за принудително обдишване.

— Ще го преместя! — неочаквано обяви тя.

— Какво? — стреснато я погледна Аби. — Къде?

— В „Масачузетс Дженерал“, отдела за трансплантация на органи. Подгответе го за транспортиране, а през това време аз ще проведа няколко телефонни разговора.

Но двете сестри не помръднаха, забили смаяни погледи в лицето на Вивиан.

Първа се овладя Хана.

— Състоянието му не позволява транспортиране — поклати глава тя.

— Остане ли тук, ще го изгубим — отвърна Вивиан, заби очи в лицето на момичето и отчетливо повтори: — *Ще го изгубим*, разбираш ли? Нали не искаш това?

— Не — промълви Хана и сведе поглед към слабичките гърди на момчето. — Искам да живее!

— Иван Тарасоф ми беше професор в Медицинския факултет на Харвард — каза Вивиан. — А в момента е шеф на техния екип по сърдечни трансплантации. Той с положителност ще се съгласи да извърши операцията, след като нашите не желаят...

— Дори Джош да издържи транспортирането, пак ще му трябва донор — реши да се намеси Аби.

— Донорът е налице — погледна я право в очите Вивиан. — А нашата работа е да му го осигурим. Трябва ни сърцето на Карен Терио! Аби изведнъж разбра какво трябва да направи и кимна с глава.

— Веднага ще говоря с Джо Терио...

— Трябва да бъде в писмена форма — предупреди я Вивиан. — Дано го убедиш да подпише...

— А жътвата? — изведнъж попита Аби. До този момент не беше помислила, че сърцето на донора трябва да бъде осигурено по оперативен път. — Екипът на „Бейсайд“ е извън играта...

— Тарасоф обича да дава подобни задачи на своите помощници — отвърна Вивиан. — Сигурна съм, че ще се съгласи да изпрати някой от тях тук, а ние ще му асистираме... Няма време за губене. Трябва да действаме веднага, още преди да са ни попречили!...

— Почакайте малко — обади се втората сестра. — Вие нямате право да местите пациенти в друга болница!

— Имам — тръсна глава Вивиан. — Джош О'Дей е пациент на Учебния център, което означава, че старши практикантът носи пряка отговорност за него! Моля, изпълнете нареждането ми и подгответе пациента за транспортиране!

— Веднага, доктор Чао — обади се развълнувано Хана. — Ще го придружа и в линейката, ако не възразявате...

— Нямам нищо против — кимна Вивиан и се обърна към Аби: — Хайде, Диматео, отивай да ни осигуриш сърцето!

Деветдесет минути по-късно Аби приключи с предоперативната хигиена, вдигна лакти и влезе заднишком през летящата врата на Операционна №3.

Тялото на донора лежеше на масата, под ярката светлина на прожекторите. Бледата ѝ кожа сякаш хвърляше фосфоресциращи отблясъци... Една сестра от анестезиологията сменяше бутилките на системата, окачена над главата на пациентката. В случая упойка нямаше да има, просто защото Карен Терио не беше в състояние да изпитва болка.

Вивиан стоеше край масата, облечена в хирургически халат и ръкавици. Срещу нея чакаше доктор Лим, бъбречен хирург. Аби беше

работила в един екип с него и знаеше, че е мълчалив, но много опитен лекар.

— Подпис и печат? — попита Вивиан.

— В три екземпляра — кимна Аби.

Лично беше попълнила на машина донорския формуляр, в който изрично беше посочено, че сърцето на Карен Терио се дарява на седемнадесетгодишния пациент Джошуа О'Дей.

Именно възрастта на момчето помогна на Джо Терио да вземе това решение. Седнал до леглото на Карен и хванал ръката ѝ, той мълчаливо изслуша Аби, която му разказа за състоянието на Джош, някогашен запален любител на бейзбола. А после, без да каже нито дума, целуна жена си за сбогом и сложи подписа си в долния край на формуляра.

Аби навлече стерилния халат, придърпа около пръстите си тънките ръкавици номер шест и вдигна глава:

— Кой ще се заеме с жътвата?

— Доктор Фробишър от екипа на Тарасоф — отвърна Вивиан. — Чакаме го да пристигне всеки момент...

— Някакви новини за състоянието на Джош?

— Тарасоф се обади преди десетина минути. Приключили са с кръвните проби и са готови... — Очите на Вивиан се сведоха към Карен Терио: — Господи, досега да съм го свалила това сърце! Къде по дяволите се бави тоя Фробишър?!

Изтекоха десет минути, петнадесет... Зажужа интеркомът. Тарасоф от „Масачузетс Дженерал“ се интересувал дали е започнала операцията.

— Още не — отвърна Вивиан. — Но всеки момент ще започне.

Минута по-късно им съобщиха за пристигането на доктор Фробишър.

— В момента се мие — уточни дежурната сестра.

Не след дълго летящите врати се отвориха и в залата влетя доктор Фробишър. От ръцете му капеше вода.

— Номер девет — подвикна той към дежурната сестра, която чакаше до шкафчето със стерилните ръкавици.

Атмосферата изведнъж стана напрегната. Никой, освен Вивиан не беше работил с доктор Фробишър, чието свирепо изражение

изобщо не предразполагаше към разговори. Сестрите мълчаливо му помогнаха да облече стерилния халат.

Той пристъпи към масата, огледа тялото на пациентката и заплашително промърмори:

— Пак ли създавате проблеми, доктор Чао?

— Както винаги — кимна Вивиан и кратко представи останалите участници в екипа: — Доктор Лим ще се заеме с бъбреците, а доктор Диматео и аз ще ви асистираме...

— История на заболяването?

— Тежка травма в главата, вследствие на която е настъпила мозъчна смърт. Всички документи са надлежно подписани. Тридесет и четири годишна, без хронични заболявания. Кръвните тестове вече са готови...

Фробишър взе скалпела в ръка.

— Нещо друго, което трябва да зная?

— Нищо. Проби доказват пълна органна съвместимост. В това отношение можете да ми се доверите...

— Не обичам да слушам подобни фрази! — навъсено избоботи Фробишър. — А сега да хвърлим едно око на сърцето, просто за да проверим дали е във форма... След което ще отстъпим мястото си на доктор Лим... Както вероятно се досещате, той трябва да си свърши работата преди нас...

Острието на скалпела потъна в гърдите на Карен Терио. Едно-единствено движение, точно и бързо, беше достатъчно за разкриването на гръдната кост.

— Трион!

Операционната сестра вече беше готова с електрическата машинка. Фробишър я взе от ръцете ѝ и опря острието в костта. Аби неволно извърна глава. Стана ѝ лошо от пронизителния вой на триончето и миризмата на костна прах, която се разнесе във въздуха. Но тези неща не оказваха никакво влияние върху Фробишър, който продължаваше да работи с бързи и точни движения. За броени секунди ръцете му достигнаха до гръдната кухина, острието на скалпела надвисна над перикарда.

Срязването на гръдната кост беше операция, която на пръв поглед се нуждаеше от груба сила и нищо повече. Но сега предстоеше

далеч по-деликатна работа. Ръката му срязва мембраната, движението беше бързо и точно.

Погледна пулсиращото сърце, от устата му излетяха одобрителни звуци. Вдигна глава към Вивиан и кратко попита:

— Вашето мнение, доктор Чао?

Ръцете на Вивиан потънаха в гръдната кухина с безкрайно внимание. Пръстите ѝ започнаха да опипват стените на органа, вените и артериите. Сърцето пърхаше като птичка между дланите ѝ.

— Прекрасно! — прошепна тя, а блесналите ѝ от възбуда очи се насочиха към Аби: — Това е идеалното сърце за Джош!

Интеркомът зажука, гласът на дежурната сестра обяви:

— На телефона доктор Тарасоф...

— Кажете му, че сърцето е в отлична форма — обади се Фробишър. — В момента започваме отстраняването на бъбреците.

— Той иска да говори с някой от лекарите. Казва, че въпросът е изключително спешен...

Вивиан извърна глава към Аби.

— Хайде, обади се — подкани я тя. — Няма значение, че ще нарушиш стерилността...

Аби смъкна ръкавиците и се насочи към телефона на стената.

— Ало, доктор Тарасоф? Тук е Аби Диматео, една от асистентките... Сърцето изглежда страхотно! След час и половина сме при вас!

— Може би ще бъде късно — отвърна Тарасоф. В слушалката се чуваха шумове — напрегнати гласове, звън на инструменти. Самият Тарасоф звучеше напрегнато и някак несъсредоточено. За момент очевидно забрави за Аби, тъй като започна да дава някакви нареждания. После гласът му се върна в слушалката: — Момчето колабира два пъти за последните десет минути! В момента поддържа синусов ритъм, но не можем да чакаме. Не го ли закачим на байпас-машината веднага, със сигурност ще го изпуснем! Всъщност, вероятността да го изпуснем при всички случаи, е твърде голяма... — В разговора отново настъпи пауза. Тарасоф изслуша човека, който му докладваше нещо с напрегнат глас, после каза в слушалката: — Започваме да режем! А вие действайте по най-бързия начин. Искам ви тук час по-скоро, ясно ли е?

Аби остави слушалката и се обърна към Вивиан:

— Слагат Джош на байпас... Колабирал е два пъти, сърцето им е необходимо веднага!

— Ще ми трябва поне един час да освободя бъбреците — обади се доктор Лим.

— Майната им на бъбреците! — отсече Вивиан. — Започваме сърцето, при това веднага!

— Но...

— Права е — обади се Фробишър, после се извърна към сестрата: — Заледен физиологичен разтвор, подгответе иглуто! Някой да повика линейката, която да чака пред вратата!

— Да се дезинфекцирам ли пак? — попита Аби.

— Няма смисъл — поклати глава Вивиан и взе в ръка дълга и тънка ножица. — Ще бъдем готови за броени минути, а от теб ще имаме нужда при пренасянето...

— А моите пациенти?

— Ще се обадя в отделението да ги предупредя — отвърна Вивиан. — За всеки случай остави пейджъра си тук...

Едната от сестрите започна да пълни с лед специалното куфарче за транспортиране на органи, което хората от трансплантационните екипи наричаха „иглу“. Другата подреждаше банки с охладен физиологичен разтвор на пода до операционната маса. Фробишър разбра, че няма нужда да дава повече заповеди, тъй като и двете момичета бяха опитни кардио-сестри, които се справяха отлично.

Скалпелът в ръцете му се движеше с невероятна бързина, подготвяйки органа за окончателна дисекция. Сърцето продължаваше да пулсира, изтласквайки в артериите богата на кислород кръв. Но момента на спирането му приближаваше. А когато той настъпи, Карен Терио щеше да каже окончателно сбогом на живота...

Фробишър инжектира петстотин кубика концентриран калиев разтвор в основата на аортата. Сърцето направи една пулсация, втора... После спря.

Беше напълно неподвижно, с парализирана от калия мускулна тъкан. Аби неволно погледна към монитора, който показваше пълно отсъствие на ЕКГ. Карен Терио беше мъртва, този път и в клиничния смисъл на думата...

Сестрата започна да налива ледения физиологичен разтвор в гръдната кухня. Сърцето трябваше да се охлади максимално бързо.

Фробишър я изчака да свърши, след което се залови за работа.

Няколко минути по-късно сърцето напусна гръдната кухня и внимателно потъна в един от съдовете с физиологичен разтвор. Кръвта се смеси с ледената субстанция. Сестрата пристъпи крачка напред с отворена найлонова торбичка в ръце. Фробишър изплакна органа още няколко пъти, после го извади от металния съд и го пусна в торбичката. Веднага след това я допълни с физиологичен разтвор. Опаковано в още един лист тънък найлон, сърцето беше прехвърлено в охладеното „иглу“.

— Ваше е, доктор Диматео — промърмори хирургът. — Вие ще го качите в линейката, а аз ще ви следвам с моята кола.

Аби грабна куфарчето и се втурна към вратата.

— По-полека, да не го изпуснеш! — долетя зад гърба ѝ гласът на Вивиан.

ПЕТА ГЛАВА

„Животът на Джош О'Дей е в ръцете ми, при това в буквалния смисъл на думата!“, каза си Аби, притиснала охладителя в скута си. Както винаги тежък в обедните часове, бостънският трафик покорно се отдръпваше пред воя на сирената и мигащите светлини върху покрива на линейката. Това беше първото придвижване с подобно превозно средство през живота ѝ. При други обстоятелства сигурно би изпитала удоволствие от факта, че местните шофьори — най-големите грубияни на света! — покорно им правят път. Но в момента беше твърде погълната от товара в скута си, имаше чувството, че всяка отминаваща секунда отнема капка кръв от безпомощното тяло на Джош О'Дей.

— Жив орган ли носите, докторке? — попита шофьорът Г. Фурило — както пишеше на пластмасовата карта, окачена на ревера му.

— Сърце — кимна Аби. — Хубаво и здраво сърце...

— На кого ще го присаждате?

— На едно седемнадесетгодишно момче.

Фурило насочи линейката към процепа между колите пред себе си, дългите му ръце въртяха волана свободно, с някаква особена грациозност.

— Веднъж пренасях бъбреци от летището — рече той. — Но за пръв ми се случва да возя сърце...

— И на мен — призна Аби.

— Няма му нищо горе-долу към пет часа, нали?

— Да, горе-долу толкова...

Фурило я стрелна с поглед, на лицето му се появи широка усмивка.

— Значи ще имате четири часа и половина в резерв, след като ви закарам там!

— Не се притеснявам толкова за сърцето, колкото за момчето, на което трябва да го присадим — поясни Аби. — Било много зле — това беше последното, което чух, преди да тръгна...

Фурило свъси вежди и отправи преценяващ поглед към трафика около тях.

— Почти сме стигнали — промърмори той. — Още най-много пет минути...

В същия момент пропука радиостанцията.

— Кола 23 — прозвуча женски глас. — Кола 23, обади се на „Бейсайд“!

Шофьорът откачи микрофона от стойката му.

— Кола 23, Фурило слуша...

— Двайсет и три, веднага се върнете в Спешното отделение на болницата!

— Невъзможно! Транспортирам жив орган до „Масачузетс Дженерал“! Чувате ли ме? В момента пътувам към „Дженерал“!

— Двадесет и три, имате заповед веднага да се върнете в „Бейсайд“!

— Защо не потърсите друга линейка, „Бейсайд“? Повтарям, пренасяме жив орган...

— Заповедта е за кола 23! — отсече гласът. — Върнете се незабавно!

— Кой е издал тази заповед?

— Лично доктор Арън Ливай. Не продължавайте към „Дженерал“, а веднага се върнете обратно!

Фурило се извърна към Аби, в очите му имаше недоумение.

— Какво става, по дяволите?

„Разбрали са, изтръпна Аби. О, боже, разбрали са! И се опитват да ни спрат!“

Сведе очи към сандъчето със сърцето на Карен Терио. Помисли си за всичките месеци и години живот, които чакат едно седемнадесетгодишно момче.

— Продължавай! — тръсна глава тя. — Никакво връщане!

— Какво?!

— Казах *продължавай*!

— Но те ми заповядват да...

— Кола 23, тук „Бейсайд“! — прекъсна го гласът по радиостанцията. — Моля, отговорете...

— Закарай ме до „Масачузетс Дженерал“! — остро рече Аби. — Хайде, *направи го*!

Фурило погледна към радиостанцията.

— Исусе Христе! — колебливо промърмори той. — Не знам дали...

— Тогава спри да сляза! — отсече Аби. — Дотам мога да стигна и пеша!

Колебанието на Фурило продължи само секунда.

— Я майната ти! — изръмжа той по посока на радиостанцията и здраво стъпи на газта.

На платформата за линейки ги очакваше сестра в зелен комбинезон. Аби внимателно стъпи на бетона, придържайки куфарчето с две ръце.

— От „Бейсайд“ ли идвате? — напрегнато попита сестрата.

— Нося сърцето — кимна младата лекарка.

— Последвайте ме!

Аби се извърна, махна на Фурило за сбогом и забърза към вътрешността на спешното отделение. От двете ѝ страни се точеха вратите на различните кабинети, пред някои от които чакаха хора. Влязоха в един от асансьорите, сестрата извади ключа за спешни случаи и го пхна в процепа.

— Как е момчето? — попита Аби.

— На байпас. Нямаме никакво време.

— Пак ли изпадна в кома?

— Вече почти не излиза от кома — кратко поясни сестрата и хвърли поглед към сандъчето в ръцете ѝ. — Това е последният му шанс...

Излязоха от асансьора и затичаха по коридора, който водеше към оперативното крило.

— Стигнахме — обяви след малко сестрата. — Дайте ми сърцето.

През стъклото с метални нишки Аби видя как поне дузина лица със стерилни маски се извъръщат към контейнера в ръцете на сестрата. Миг по-късно иглуто беше отворено и сърцето напусна леденото си легло.

— Облечете стерилна престилка и влезте — покани я друга сестра. — Дамската съблекалня е ей там, в дъното...

— Благодаря.

Когато Аби се преоблече в абсолютно нов комбинезон, зелено кепе и стерилни чехли, екипът от хирурзи вече беше отделил болното сърце на Джош О'Дей. Пристъпи към масата, но не видя нищо, тъй като пред нея имаше прекалено много хора. В замяна на това ясно чуваше репликите, които си разменяха хирурзите. Бяха спокойни, дори някак небрежни и весели. Всички операционни си приличат, помисли си тя. Едни и същи уреди от никелиран метал, едни и същи зелени покривки и ярки прожектори над масата. Но различното в тази операционна беше атмосферата. А тя почти винаги се определя от личността на човека, който ръководи действията на останалите...

Съдейки по спокойните реплики, които си разменяха хирурзите, Аби стигна до заключението, че Иван Тарасоф е от онези хирурзи, с които се работи леко и приятно.

Промъкна се встрани и тихо се изправи зад гърба на анестезиолога. Сърдечният монитор над главата му показваше непрекъснатата права линия. В гърдите на Джош нямаше сърце, работата му беше поета от байпаса. Върху клепачите на момчето имаше плътна лепенка, която ги предпазваше от изсъхване, косата му беше скрита под хартиено кепе. Няколко тъмни косъмчета бяха изскочили изпод него и падаха върху челото. „Жив си, момче! — каза му безмълвно Аби. — И имаш всички шансове да си останеш жив!“

Анестезиологът я забеляза и тихо попита:

— От „Бейсайд“ ли сте?

— Аз донесох органа — кимна Аби. — Как се развиват нещата?

— В един момент всичко беше на ръба, но сега нещата са под контрол. Тарасоф работи бързо. Вече е на аортата... — Главата му в зелено кепе кимна по посока на ръководителя на екипа.

Иван Тарасоф беше възрастен мъж с рунтави бели вежди и топли очи — истински Дядо Коледа. Обръщаше се към асистентите за нова игла или изпомпване на кръвта с мек и възпитан глас, сякаш молеше за чаша чай. В поведението му липсваше характерната за повечето хирурзи показна рязкост, беше просто техник, който си върши работата...

Аби вдигна очи към непрекъснатата линия на монитора.

Признаци на живот все още нямаше.

В чакалнята родителите на Джош О'Дей плачеха и се смееха. Неколцина болнични служители около тях се усмихваха с нескрита симпатия. Часът беше шест следобед, ужасът на очакването най-сетне беше отминал.

— Новото сърце работи отлично — каза доктор Тарасоф. — Честно казано, то започна да бие доста по-рано от очакваното... Добро сърце, силно и здраво. Ще служи на Джош дълги, дълги години...

— Изобщо не очаквахме подобно нещо! — развълнувано преглътна господин О'Дей. — Казаха ни, че са го преместили тук и толкова... Решихме, че става въпрос за нещо спешно и си помислихме... — Замълча, уви ръце около жена си и здраво я притисна към себе си. И двамата не бяха в състояние да кажат нищо повече.

— Госпожо О'Дей, господине — тихо се обади една сестра, току-що появила се в стаята. — Джош излиза от упойката, можете да го видите...

Тарасоф с усмивка проследи двамата родители, които скочиха на крака и се устремиха към реанимацията. После се извърна към Аби, сините му очи гледаха топло зад металните рамки на очилата.

— Ето за такива мигове вършим всичко това — тихо промълви той.

— Замалко да го изпуснем — въздъхна младата жена.

— Дяволски сте права — кимна хирургът. — А аз май вече съм твърде стар за подобни вълнения...

Прехвърлиха се в стаята за почивка и Тарасоф напълни две чаши с кафе. Освободена от кепето, посивялата му коса стърчеше на всички страни. Приличаше на някакъв смахнат професор алхимик и Аби трябваше да си напомни, че пред нея всъщност стои един от най-известните гръдни хирурзи в страната.

— Кажете на Вивиан следващия път да ме предупреди по-отрано — рече Тарасоф. — А то какво стана днес? Звънна ми един телефон и минути след това ми тръсна на главата това умиращо дете! Аз бях този, който замалко не колабира!

— Вивиан е знаела какво прави, за да го изпрати именно на вас — отвърна с усмивка Аби.

— Тя винаги знае какво прави! — засмя се хирургът. — Още като студентка си беше такава...

— Но работи много добре — рече Аби. — Не съм виждала подобър старши практикант от нея...

— А вие участвате в учебно хирургическата програма на „Бейсайд“, така ли?

— Да — кимна Аби и отпи глътка горещо кафе. — Втора година...

— Това е добре. Жените в нашата професия са малко, остриетата размахват предимно мъжкари... А повечето от тях, както вероятно знаете, умират от желание да режат и шият!

— В устата на хирург като вас подобни думи звучат странно — изненадано го погледна Аби.

Тарасоф хвърли кос поглед към струпалите се пред кафемашината лекари и заговорнически понижи глас:

— Малко богохулство никога не е излишно, нали?

Аби допи чашата си и хвърли поглед към стенния часовник.

— Трябва да се връщам в „Бейсайд“ — въздъхна тя. — Май не биваше да оставам по време на операцията, но се радвам, че го сторих... — На лицето ѝ се появи топла усмивка: — Благодаря ви, доктор Тарасоф... Радвам се, че спасихте живота на това момче!

— Аз съм само водопроводчик, доктор Диматео — разтърси ръката ѝ той. — Едва ли щях да направя нещо без резервната част, която ми доставихте!

Малко след седем таксито я стовари пред главния вход на „Бейсайд“. Чу името си по радиоуредбата в момента, в който влезе във фоайето и това я накара да се насочи към телефонния апарат на стената.

— Ало, обажда се доктор Диматео...

— Докторе, търсим ви от часове!

Гласът на дежурната телефонистка звучеше загрижено.

— Оставих пейджъра си на Вивиан Чао, която би трябвало да ме замести — поясни Аби.

— Вашият пейджър е тук, пред мен. А ви търсим по молба на господин Пар...

— Джеръмая Пар? — учуди се Аби.

— Вътрешният му телефон е пет шест шест, набира се чрез номератора на администрацията.

— Но дали още е тук? Вече минава седем...

— Преди пет минути беше тук.

Аби остави слушалката. Сърцето ѝ се сви от неприятно предчувствие. Президентът на болницата Джеръмая Пар е администратор, а не лекар. Тя го беше виждала само веднъж, по време на пикника, организиран за новопостъпилите лекари в „Бейсайд“. Стиснаха си ръцете, размениха си любезности, после Пар се прехвърли на следващите. От този мимолетен контакт остана с впечатлението, че Пар е невъзмутим и самоуверен тип, който има вкус към добре ушитите костюми.

Разбира се, беше го виждала и след пикника. На няколко пъти си кимаха, разминавайки се по болничните коридори, но той едва ли беше запомнил името ѝ. А сега я търси по пейджъра, при това в седем вечерта!

„Лошо, рече си с въздишка Аби. Много лошо!“

Вдигна слушалката и набра домашния телефон на Вивиан. Искаше да разбере какво става, преди да се изправи пред Пар.

Но насреща не вдигна никой.

Безпокойството ѝ се усили. „Явно ще си носим последиците за вземането на самостоятелно решение, унило си рече тя. Но как е възможно това. Нали спасихме един млад живот?!“

Взе асансьора за втория етаж, сърцето ѝ ускори ритъма си.

Административното крило беше слабо осветено от редицата люминесцентни тела, окачени по тавана на дългия коридор. Подът беше покрит с дебела пътека, която поглъщаше шума от стъпките ѝ. Канцелариите от двете страни на коридора бяха тъмни, стаята на секретарките — празна. Но под тапицираната врата в дъното на коридора се процеждаше тънка ивица светлина. В заседателната зала имаше хора.

Аби се спря пред нея и тихо почука.

Вратата рязко се отвори и на прага се изправи високата фигура на Джеръмая Пар. Светлината идваше отзад и Аби не успя да разгадае изражението на лицето му. Зад гърба му, настанени около голямата заседателна маса, имаше пет-шест мъже. Бил Арчър, Марк, Мохандас... Все членове на трансплантационния екип.

— Доктор Диматео — хладно рече Пар.

— Съжалявам, но едва сега разбрах, че сте ме търсили — погледна го право в очите Аби. — Бях извън болницата...

— Знаем къде сте била — все така хладно отвърна Пар и излезе в коридора.

Марк скочи на крака и го последва. Арчър стана и затръшна откритата врата.

— Елате в кабинета ми — промърмори Пар, изчака ги да влязат и силно блъсна вратата зад тях. — Давате ли си сметка какво сте направили? Имате ли изобщо някаква идея за това?

Аби се смути. Не толкова от острия глас на президента, колкото от безизразната маска върху лицето на Марк. Нима това е човекът, когото обича?! Стоеше на крачка от нея и я гледаше така, сякаш я вижда за пръв път.

— Джош О'Дей е жив и ще живее — тръсна глава тя. — Сърдечната трансплантация го спаси. Не мога да си представя, че това може да бъде някаква грешка!

— Грешката е в *начина*, по който го спасихте! — остро отвърна Пар.

— А какво според вас трябваше да направим? — повиши тон Аби. — Да стоим около леглото му и да го гледаме как умира?!

— Тук не става въпрос за твоята реакция, Аби — обади се Марк. — Тя си е била съвсем на място...

— Какви ги дрънкате, Ходъл? — изгледа го заплашително Пар. — Те откраднаха проклетото сърце! При това напълно съзнателно, въвличайки в престъплението си и други хора: медицински сестри, шофьори на линейки... Дори доктор Лим!

— Аби е изпълнявала служебните си задължения, нищо повече — твърдо отвърна Марк. — Част от тях включват изпълнение на заповедите, дадени от старши практиканта и тя е сторила именно това!

— За което ще си понесе съответното наказание! — гневно отвърна Пар. — Уволнението на старши практиканта съвсем не е достатъчно!

Уволнили са Вивиан?!

Аби хвърли един объркан поглед по посока на Марк, който мрачно кимна с глава.

— Вивиан си призна всичко — въздъхна той. — Включително, че умишлено е подвела теб и сестрите...

— Мисля, че доктор Диматео не е от хората, които лесно се водят за носа — изръмжа Пар.

— А как ще постъпите с Лим? — изглежда го Марк. — И него ли ще изритате? Той също е бил в операционната...

— Лим не е имал никаква представа за заговора — отвърна президентът. — Бил е в операционната, за да прибере бъбреците. Чул е, че в „Дженерал“ има пациент на масата, който чака спешна трансплантация, видял е подписаният формуляр от роднините на донора... — Очите му заплашително се заковаха върху лицето на Аби: — Попълнен лично от вас, след което сте се подписала като свидетел!

— Джо Терио го подписа доброволно — отвърна Аби. — Беше съгласен сърцето да бъде присадено на момчето...

— А това означава, че никой не може да бъде обвинен в кражба на органи! — троснато рече Марк. — Всичко е било напълно законно, Пар! Вивиан е знаела точно коя струна да докосне и толкоз. Включително онази, която ѝ е осигурила съдействието на Аби...

Младата жена отвори уста да защити Вивиан, но срещна предупредителния поглед на Марк. „Не си копай гроба!“, казваше той.

— Ние имаме пациентка, на която трябва да присадим сърце, но изведнъж се оказва, че въпросният орган го няма! — продължаваше да фучи Пар. — Какво, по дяволите, да кажа на съпруга ѝ? „Съжалявам, господин Вос, но сърцето отиде на друго място“, така ли? — Президентът извърна към Аби почервениялото си от гняв лице: — Вие сте само практикант хирург в тази болница, Диматео! Нямате право да вземате подобни решения! Вос вече е разбрал за какво става въпрос и сега болницата ще си плати!

— Спокойно, Пар — обади се Марк. — Нещата не са чак толкова страшни...

— Наистина ли мислите, че Виктор Вос няма да ни изпрати адвокатите си? — стрелна го гневно президентът.

— На каква база? — сви рамене Марк. — Донорството е редовно. Сърцето е присадено на момчето съвсем правилно.

— Защото тази жена е *подмамила* съпругът да подпише! — извика Пар.

— Не съм направила нищо подобно! — раздразнено отвърна Аби. — Просто обясних на човека, че става въпрос за едно 17-годишно момче...

— Това е съвсем достатъчно! — отсече Пар, погледна ръчния си часовник и добави: — От седем и тридесет тази вечер можете да се считате свободна от учебно-тренировъчната програма на болница „Бейсайд“!

— Не можете да я уволните! — сърдито се намеси Марк.

— Защо?

— Първо, защото подобно решение може да вземе единствено ръководителя на програмата! Познавам Генерала достатъчно добре, за да съм сигурен, че едва ли ще подмине с мълчание пренебрегването на правата му. Второ, броят на хирурзите в тази болница е достатъчно ограничен. Освободим ли Аби, дежурните в „Гръдна хирургия“ ще се въртят буквално през ден. Това ще доведе до обща преумора, Пар. Ще се появят пропуски и грешки. А това е най-сигурния начин да вкарате адвокати в кабинета си, можете да ми повярвате! — Извърна глава към Аби и рязко попита: — Утре вечер си дежурна, нали?

Тя само кимна с глава.

— Какво ще правим, Пар? — попита Марк. — Случайно да познавате някой хирург практикант втора година, който да заеме мястото ѝ?

— Това е временно положение и вие прекрасно го знаете! — сърдито изръмжа президентът, после се обърна към Аби и добави: — Махайте се от очите ми! Утре ще взема окончателното си решение...

Аби едва успя да се измъкне от кабинета на внезапно омекналите си крака. Умът ѝ беше напълно блокирал. Измина няколко крачки по дългия коридор, спря и се облегна на стената. В очите ѝ се появиха сълзи. От нервния пристъп я спаси Марк, който излезе от кабинета на президента и тичешком я настигна.

— Аби! — извика той, хвана я за раменете и я обърна към себе си. — Цял следобед болницата приличаше на бойно поле! Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?!

— Мислех, че трябва да спася живота на едно момче, ето какво! — гневно извика тя. Гласът ѝ изневери, сълзите рукоуха от очите ѝ. — Ние го спасихме, Марк... Това направихме. И изобщо не съм изпълнявала чужди заповеди, а следвах това, което ми казваше

сърцето! — Избърса сълзите си с юмрук и гневно добави: — Ако Пар действително иска да си го изкара на мен, аз съм готова да се браня! Готова съм да представя фактите пред комисията по лекарска етика, при това веднага! Ще го направя дори и да ме уволнят! Но ще се боря докрай! — Обърна се и продължи пътя си по дългия коридор.

— Има и друг, по-лесен начин — подхвърли зад нея Марк.

— Не се сещам за такъв.

— Тогава ме изслушай — настигна я той и хвана ръката ѝ. — Хвърли всичко върху гърба на Вивиан! Тя и без това ще си го отнесе...

— Но аз направих повече от обикновено изпълнение на нейните заповеди...

— Аби, крайно време е да разбереш, че трябва да приемеш подаръка, който ти се прави... Вивиан вече пое цялата вина върху себе си. Явно го стори, за да защити теб и медицинските сестри. Остави нещата така и толкоз...

— А какво ще стане с нея?

— Тя вече си подаде оставката. От утре старши практикант ще бъде Питър Дейн...

— А къде ще отиде Вивиан?

— Това си е нейна грижа...

— Но тя направи точно това, което беше длъжна да направи! — извика Аби. — Спаси живота на пациента си! Нима трябва да бъде уволнена за това?

— Тя наруши първото и основно правило в тази болница — да работи в екип. Болница като „Бейсайд“ не може да си позволи лукса да търпи свободни стрелци като Вивиан Чао! Всеки от лекарите тук има две възможности — да бъде с нас, или да бъде против нас! — Марк замълча за момент, после тихо попита: — Ти от кои си?

— Не знам — разплака се отново Аби. — Вече нищо не знам!

— Аби, моля те да разсъждаваш трезво! — извика Марк. — Пред теб няма избор. Вивиан е приключила с петгодишната си практика и ѝ предстои явяване пред Медицинската комисия. Може да си намери друга работа, да започне частна практика като хирург. Докато ти си още стажант. Ако сега те уволнят, никога няма да станеш хирург. Какво ще правиш тогава? Може би ще станеш нещо лице на някоя застрахователна компания? Това ли искаш?

— Не! — стисна очи Аби. — Не!...

— Тогава какво, по дяволите, искаш?

— Знам точно какво искам! — гневно извика Аби и със замах избърса мокрото си лице. — Знаех го и днес следобед, докато наблюдавах работата на Тарасоф в операционната. Когато сърцето се оказа в ръцете му, то не беше нищо повече от парче мъртво месо. Но когато тези ръце го свързаха с безжизненото тяло на момчето върху масата, то започна да бие! Животът се върна в него, разбираш ли? — Замълча за миг, колкото да преглътне напиралите сълзи. — И тогава разбрах какво искам! Искам да върша това, което върши Тарасоф! — Погледна към Марк и тихо добави: — Да връщам живота на деца като Джош О'Дей...

— Значи трябва да се бориш за него — кимна Марк. — Все още можем да спасим положението, Аби... Работата ти, аспирантурата, всичко...

— Не виждам как ще стане това — поклати глава тя.

— аз съм човекът, който те предложи на екипа по трансплантации — настоятелно промълви той. — И все още те считам за най-подходящия кандидат. Мога да поговоря с Арчър и останалите. Ако всички застанат зад теб, Пар ще бъде принуден да отстъпи...

— Ако... — горчиво промълви Аби.

— Но и ти трябва да помогнеш за това! — продължи все така настоятелно Марк. — На първо място трябва да прехвърлиш цялата вина за инцидента върху Вивиан. Тя беше старши практикант, тя взе погрешното решение!

— Не е вярно!

— До този момент си видяла само част от картината — изглежда я с присвити очи Марк. — Защото не познаваш другия пациент...

— Какъв друг пациент?

— Нина Вос. Беше хоспитализирана днес по обед. Може би не е зле да я погледнеш... Сама ще се убедиш, че изборът не е толкова лесен, колкото ти е изглеждал... Възможно е *действително* да си допуснала грешка!

— Къде е тя? — с мъка преглътна Аби.

— В отделение „Вътрешни болести“ на четвъртия етаж.

Оживлението в интензивното на „Вътрешни болести“ се долавяше дори в коридора: възбудени гласове, свистене на портативен рентген, дрънчене на два телефона едновременно. Но когато Аби отвори вратата, в стаята се възцари напрегната тишина. Дори телефоните спряха да звънят. Една-две сестри извърнаха глава да я погледнат, останалите демонстративно ѝ обърнаха гръб.

Изад паравана на легло №5 излезе доктор Арън Ливай, втренчи смръщен поглед в лицето ѝ, после кимна с глава:

— А, доктор Диматео... Може би трябва да видите това.

Струпалите се около остъкления параван хора неохотно ѝ направиха път. Пациентката на №5 беше крехка жена с пясъчноруса коса и бледо лице, което се сливаше с белотата на чаршафите. От устата ѝ стърчеше маркуч за интубиране, свързан с кислородния апарат. Гърдите ѝ неравномерно се повдигаха и отпускаха, борейки се за глътка въздух. Машината очевидно не помагаше. Алармените лампички мигаха тревожно, съобщавайки на околните, че ритъма на апарата не съвпада с отчаяните опити на жената за самостоятелно дишане. И двете ѝ ръце бяха привързани за рамката с кожени ремъци. Над едната се беше привел млад лекар, който се опитваше да вкара тръбичката на артериалната система в китката. Току-що беше направил дълбок срез и натикваше пластмасовия катетър под кожата. Другата ѝ китка беше цялата надупчена. Една сестра говореше нещо успокоително на тих глас. Жената беше в пълно съзнание, в широко отворените ѝ очи се четеше ужас.

— Това е Нина Вос — промърмори Арън.

Аби запази мълчание, стресната от животинския ужас в очите на болната.

— Беше приета преди осем часа, веднага след това състоянието ѝ рязко се влоши. В пет следобед колабира с всички признаци на вентрикуларна тахикардия. Преди двадесет минути припадъкът се повтори и това е причината да бъде интубирана. Тази вечер трябваше да бъде оперирана. Екипът беше готов, операционната също. Да не говорим за пациентката... След което изведнъж се оказа, че донорът е опериран далеч преди това, а сърцето, предназначено за тази пациентка, е откраднато. Чувате ли, доктор Диматео? *Откраднато!*

Аби продължаваше да мълчи и гледаше като омагьосана суматохата около легло № 5. В един момент очите на Нина Вос

срещнаха нейните и тя потръпна от безпомощната молба за помощ, която се четеше в тях.

— Не знаехме... — прошепна Аби. — Нямахме представа, че състоянието ѝ е критично...

— А давате ли си сметка какво ще стане сега? Имате ли някаква представа?

— Но момчето оживя! — извърна се към него Аби.

— А дали ще оживее тази жена?

На такъв въпрос не можеше да даде отговор. Каквото и да каже, каквито и оправдания да измисли, те щяха да прозвучат кухо и безсмислено при наличието на тези ужасни страдания пред очите ѝ...

Бегло забеляза фигурата на някакъв мъж, който излезе от стаята на сестрите и се насочи насам. Очите ѝ се фокусираха върху лицето му едва когато чу резкия въпрос:

— Това ли е доктор Диматео?

Беше някъде към шейсетте, висок и добре облечен. От хората, чието присъствие моментално привлича вниманието.

— Да, аз съм Аби Диматео — тихо отвърна тя.

Потръпна, усетила бясната омраза в погледа на мъжа. Той заплашително пристъпи към нея, а тя изведнъж беше обзета от желанието да побегне.

— Значи ти си другата! — просъска мъжът. — Хубава компания на оная жълтата!

— Господин Вос, моля ви! — обади се Арън.

— Въобразяваш си, че можеш да се ебаваш с мен, а? — изрева мъжът, без да му обръща внимание. — Това ще ти струва скъпо, докторке, много скъпо! — Стиснал юмруци, той направи нова крачка по посока на Аби.

— Това е наша работа, господин Вос! — препречи пътя му Арън. — Знаем какво трябва да се направи...

— Искам да я махнете оттук! Не желая да я гледам в тази болница!

— Съжалявам, господин Вос — промълви Аби. — Нямате представа колко много съ...

— Махай се да не те гледам! — изрева извън себе си Вос.

Арън застана между тях, хвана ръката на Аби и я изтласка встрани.

— По-добре излез — тихо промърмори той.

— Бих искала да поговоря с него, да му обясня за...

— В момента е по-добре да напуснеш интензивното! — настоя Арън.

Тя хвърли поглед към Вос, препречил пътя към леглото на жена си. Сякаш я пазеше от вражеска атака. Никога не беше виждала толкова много омраза в очите на жив човек. Тук нямаше да помогнат никакви обяснения.

— Добре, отивам си — кимна тя, обърна се и тръгна към вратата.

Три часа по-късно Стюарт Съсман спря колата си на авеню Танър и насочи поглед към къщата на номер 1451. Постройката беше скромна, с тъмни капаци на прозорците и покрита тераса. Теренът беше ограден с боядисана в бяло желязна ограда. Тъмнината пречеше на Съсман да види вътрешността на двора, но той беше сигурен, че тревата е грижливо подрязана, а цветните лехи са почистени от плевели. Във въздуха се усещаше лек аромат на рози.

Съсман слезе от колата, бутна портичката и тръгна към входната врата. Собствениците си бяха у дома. Това личеше от светлината в стаите и неясните силуети, които се движеха зад тънките пердета.

Натисна звънеца.

Вратата отвори жена с приведени рамене и уморени очи.

— Да?

— Извинете за безпокойството. Казвам се Стюарт Съсман и бих искал да поговоря с господин Джоузеф Терио...

— Моментът не е подходящ, господин Съсман — поклати глава жената. — В семейството ни има... има нещастен случай.

— Разбирам, госпожо...

— Терио. Аз съм майката на Джо.

— Зная за нещастieto със снаха ви, госпожо Терио. И ужасно съжалявам, повярвайте ми! Но наистина се налага да говоря със сина ви. Става въпрос за смъртта на Карен...

Жената се поколеба за момент, после кимна:

— Извинете ме за момент... — Притвори вратата и подвижна към вътрешността на къщата:

— Джо?...

Две минути по-късно на прага се появи прегърбен мъж със зачервени очи.

— Аз съм Джо Терио — рече той.

Съсман протегна ръка да се здрависа.

— Господин Терио, тук съм по поръчение на хора, които са дълбоко загрижени за обстоятелствата около смъртта на съпругата ви...

— Какви обстоятелства?

— Тя беше пациентка на Медицински център „Бейсайд“, нали?

— Вижте, не разбирам за какво става въпрос...

— Става въпрос за медицинското обслужване на съпругата ви, господин Терио. За грешки, които може би са се оказали фатални...

— Кой сте вие?

— Аз съм адвокат от кантората „Хоукс, Крейг и Съсман“. Специалност по дела за медицинска небрежност.

— Не ми трябва адвокат. Не желая да бъда обезпокояван от разни преследвачи на линейки!

— Господин Терио...

— Махайте се оттук! — отсече Джо и понечи да затвори вратата, но Съсман вдигна ръка.

— Имам сериозни основания да подозирам, че лекуващите лекари на Карен са допуснали грешка — тихо, но отчетливо каза адвокатът. — Ужасна грешка, която е коствала живота на жена ви. Все още не разполагам с твърди доказателства за това и по тази причина съм тук. С ваше разрешение ще мога да прегледам цялата документация по случая и да се запозная с всички факти...

Ръката на Джо бавно придърпа вратата.

— За кого работите? — попита той. — Споменахте, че някой ви е изпратил тук...

— Точно така — погледна го със симпатия Съсман. — Изпраща ме човек, който питае искрени чувства към вас и би могъл да се нарече ваш приятел...

ШЕСТА ГЛАВА

За пръв път в живота си Аби тръгна за работа с неприятно чувство в гърдите си. А когато влезе в болничното фоайе изведнъж ѝ се стори, че стъпва в жарава. Днес щеше да разбере дали Джеръмая Пар възнамерява да изпълни заплахите, които беше отправил снощи. Ще работя нормално, сякаш нищо не се е случило, реши тя. Единствено Уетиг е този, който може да ме отстрани. Предстоеше обичайната визитация, след която щеше да подготви онази част от пациентите си, които очакваха операция. А вечерта беше дежурна. По дяволите! Беше решена да си върши работата, при това да я върши добре! Дължеше това на своите пациенти, дължеше го и на Вивиан. Преди около час разговаряха по телефона, в главата ѝ се запечатаха последните думи на колежката ѝ: „Някой трябва да защити това, което направихме за Джош О’Дей и това си ти, Диматео. Ще го направиш както за себе си, така и за мен!“.

Появата ѝ в интензивното отделение на хирургията беше посрещната с познатата вече тишина. Очевидно и тук бяха научили за инцидента с Джош О’Дей. Никой не ѝ каза нищо, но тя ясно усещаше притеснените погледи на сестрите, които шушукаха зад гърба ѝ. Пристъпи към етажерката и взе в ръце болничните картони, които ѝ трябваха за предстоящата визитация. Сложи ги в количката на колелца и започна обиколката. Испита нескрито облекчение, когато се скри зад паравана на първия пациент в списъка. Дръпна допълнителните завеси и се надвеси над леглото.

Мери Алън лежеше със затворени очи, тънките ѝ крайници бяха прибрани към тялото. Извършената преди два дни белодробна биопсия беше последвана от две бързо овладени хипертонични кризи, които обаче наложиха задържането ѝ в интензивното отделение. Според записките на дежурната сестра, кръвното налягане на пациентката през последните двадесет и четири часа е било нормално, не са били наблюдавани сърдечни аномалии. По всичко личеше, че днес ще може да бъде прехвърлена на нормален болничен режим.

— Госпожо Алън? — пристъпи към леглото Аби.

Жената потрепна и отвори очи.

— Доктор Диматео...

— Как се чувствате днес?

— Не много добре. Имам болки, знаете...

— Къде?

— В гърдите, в главата... А сега започва да ме боли и гърбът...
Всичко ме боли!

В картоната беше отбелязано, че през последните двадесет и четири часа жената е получавала редовни дози морфин. Явно тези дози трябва да се увеличат, въздъхна Аби.

— Ще ви дадем лекарство срещу болката — каза на глас тя. — Толкова, колкото трябва...

— Дайте ми и нещо за сън — промърмори възрастната жена. — Изобщо не мога да спя! — От устата ѝ излетя тежка въздишка, очите ѝ се затвориха. — Искам да заспя завинаги, докторе...

— Госпожо Алън? Мери?

— Не можете ли да го направите? Вие сте лекуващия лекар, сигурно сте в състояние да ми помогнете. Толкова е лесно!

— Ще премахнем болката и веднага ще ви стане по-добре — увери я Аби.

— Но рака не можете да премахнете, нали?

Очите на възрастната жена я гледаха умолително, настоявайки за честен отговор.

— Не, това не можем да направим — отвърна с въздишка Аби. — Ракът е плъзнал навсякъде. Можем да ви подложим на химиотерапия, която ще забави действието му... Така ще спечелите малко време.

— Време ли? — горчиво се усмихна Мери. — За какво ми е то? Да лежа тук още седмица или месец? Предпочитам да приключим още сега!

Аби взе ръката ѝ. Изпита чувството, че държи само кости, увити в тънък пергамент.

— Нека първо се погрижим за болката — рече тя. — Премахнем ли я, нещата със сигурност ще ви изглеждат по-различни.

Вместо отговор Мери затвори очи и се обърна на хълбок. После изви глава към Аби и тихо промърмори:

— Предполагам, че ще искате да ми преслушате дробовете.

И двете прекрасно знаеха, че става въпрос за една формалност. Използването на стетоскопа беше безполезно, нямаше никакъв смисъл да го опира до гърдите на възрастната жена. Но Аби го стори, вероятно защото нямаше какво друго да ѝ предложи. Мери Алън остана с гръб към нея и след края на прегледа.

— Ще ви преместим от интензивното — каза Аби. — Ще ви прехвърлим в обикновена болнична стая, където ще се чувствате по-удобно. Няма да ви безпокоят толкова често...

Вместо отговор получи само една дълбока въздишка.

Напусна пациентката с тежко чувство на поражение в душата. Нищо не можеше да направи, освен да премахне болките. А може би и да обещае, че ще остави нещата да следват естествения си ход...

Отвори картона на Мери и започна да пише: „Пациентката изразява желание да умре. Ще увеличим дозата морфин и ще променим болничния статут. Препоръчвам в случай на криза да не се предприемат животоспасяващи действия“... После попълни картона за прехвърляне и го подаде на Сесили — медицинската сестра, която следеше състоянието на Мери.

— Искам да няма болки... Дозата морфин да бъде титрувана спрямо болките. Дай ѝ достатъчно, за да може да спи...

— Горна граница? — попита Сесили.

Аби се замисли за тънката граница между липсата на болки и безсъзнанието, между сън и кома...

— Няма горна граница — отсече тя. — Жената умира, Сесили... Освен това иска да умре. Ще администрираме толкова морфин, колкото е нужен за облекчението ѝ. Дори това да означава, че ще ускорим края...

Сесили кимна, в очите ѝ имаше разбиране.

Аби тръгна към следващия параван, но гласът на Сесили я спря:

— Доктор Диматео?

— Да? — обърна се Аби.

— Искам да ви кажа нещо... Бихме искали да знаете, че... — Очите на сестрата нервно пробягаха из помещението. Повечето от колежките ѝ бяха прекъснали работата си и чакаха. — Искам да ви кажа, че според нас вие и доктор Чао постъпихте правилно! Джош О'Дей трябваше да получи това сърце!

Аби изненадано примигна, в очите ѝ се появиха сълзи.

— Благодаря — прошепна тя. — Много ви благодаря!

Едва след това си позволи да вдигне глава към останалите. И видя одобрителното кимане на повечето от тях.

— Вие сте една от най-добрите практикантки, които сме имали, доктор Диматео — топло ѝ се усмихна Сесили. — Много държим да го знаете...

Напрегнатата тишина в залата беше прекъсната от самотно пляскане на ръце, последвано от второ, трето... Притиснала болничните картони към гърдите си, Аби безмълвно гледаше как сестрите правят кръг около нея и усмихнато ръкопляскаат. Аплодират мен, смаяно си рече тя. Тези овации са за мен!

— Искам да бъде извадена от списъчния състав и да напусне болницата! — отсече Виктор Вос. — Уверявам ви, че няма да се спра пред нищо, за да постигна това!

През осемте години като президент на Медицински център „Бейсайд“ Джеръмая Пар се беше сблъсквал с всякакви кризисни ситуации. Беше успял да се справи с две стачки на средния медицински персонал, с няколко многомилionни съдебни иска за лекарска небрежност, дори с митинг на противниците на аборта от организацията „Право на живот“, организиран направо във фойето на болницата. Но при нито един от тези случаи не се беше сблъсквал с такава бясна ярост, каквато се излъчваше от очите на Виктор Вос.

Придружен от двама адвокати, Вос се беше появил в кабинета му точно в десет сутринта. В момента минаваше дванадесет, към участниците в напрегнатото съвещание се бяха присъединили директорът на учебно практическата програма Колин Уетиг и юрисконсултът на „Бейсайд“ Сюзън Касейдо. Идеята да повикат Сюзън беше на Пар. Той чувстваше, че съветите ѝ можеха да му потръбват, макар че до този момент никой не бе споменал за повдигане на официални обвинения. Но с Виктор Вос човек трябваше да бъде предпазлив...

— Жена ми умира — тежко въздъхна Вос. — *Умира*, разбирате ли? Може би няма да изкара тази нощ. И вината за нейното състояние е изцяло на споменатите две практикантки!

— Доктор Диматео практикува едва втора година — обади се Уетиг. — Решението не е било нейно, а на старши практиканта, който, както знаете, вече не е между нас...

— Настоявам и за оставката на Диматео! — троснато отвърна Вос.

— Не сме получили такава — сви рамене Уетиг.

— Тогава я уволнете!

Безпогрешно усетил приближаващото гневно избухване на Генерала, Пар вдигна ръце.

— Доктор Уетиг — умолително рече той. — Все трябва да има някакъв повод, за да прекратим практиката й...

— Няма такъв повод! — упорито тръсна глава Уетиг. — Представянето на въпросната практикантка е отлично, резултатите са надлежно регистрирани. Вижте какво, господин Вос... Зная, че ситуацията е много болезнена за вас. Съвсем нормално е да търсите върху кого да стоварите вината. Но мисля, че посоката на вашия гняв е погрешна. Същността на проблема лежи в острия недостиг на органи. Хиляди хора очакват присаждане на сърце, но единици са щастливците, които го получават... Помислете какво ще стане, ако уволним доктор Диматео. По всяка вероятност тя ще обжалва заповедта и нещата ще стигнат до по-висши инстанции. Случаят ще излезе наяве, ще започнат да се задават въпроси. Неизбежно ще ни попитат защо още първото налично сърце не е било присадено на едно 17-годишно момче...

В кабинета се възцари тишина.

— Иисусе! — промърмори Пар.

— Разбирате ли какво ви казвам? — настоятелно попита Уетиг. — Инцидентът изглежда зле, репутацията на болницата ще пострада сериозно. Не бихме искали да ни разнасят по вестниците за подобни неща. Нима не разбирате, че моментално ще ни емнат за класови предпочитания? Бедните винаги остават с пръст в уста и тем подобни глупости! В това може и да няма нищо вярно, но... — Генерала прекъсна изречението си и настойчиво огледа лицата на присъстващите. Всички запазиха мълчание.

„Оглушително мълчание“, каза си Пар.

— Ясно е, че не бива да създаваме погрешно впечатление — обади се първа Сюзън. — Дори само намек, че става въпрос за

търговия с органи, ще ни ликвидира бързо и окончателно! Нали си представяте какво ще излезе във вестниците?

— Казах само това, което вероятно ще стане — сви рамене Уетиг.

— Аз пък пет пари не давам дали ще ви ликвидират, или не! — гневно отсече Вос. — Те откраднаха сърцето и това е факт!

— Става въпрос за поименно дарение! — презрително го изгледа Уетиг. — Господин Терио е бил в пълното си право да назове точно определен пациент!

— Но това сърце беше обещано на жена ми!

— Обещано ли? — вдигна вежди Уетиг и се извърна към Пар: — Може би има нещо, за което не зная?

— Решението беше взето преди постъпването ѝ в болницата — обясни президентът. — Сравнителните проби бяха отлични...

— Както и тези на момчето — засече го Уетиг.

Вос скочи на крака.

— Чуйте какво ще ви кажа! — изръмжа той. — Жена ми умира по вина на Аби Диматео! Вероятно нямате представа с кого разговаряте, но ще ви кажа, че никой не може да се подиграва безнаказано с мен или със семейството ми!

— Господин Вос! — намеси се с разтревожен глас единият от адвокатите му. — Може би ще е по-добре да обсъдим нещата насаме и...

— Остави ме да свърша, да те вземат мътните!

— Моля ви, господин Вос! Това е във ваш интерес!

Вос се втрени в лицето на адвоката, изпусна въздуха от дробовете си и успя да се овладее. Седна обратно на мястото си, заби поглед в очите на Пар и глухо изръмжа:

— Искам да направите нещо с тази Диматео!

Пар започна да се поти. Господи, най-лесното решение беше да уволни практикантката, но за съжаление Уетиг се заинати. „Проклети хирурзи с тяхното шибано чувство за солидарност!“, мрачно въздъхна той. Кой може да убеди Уетиг?

— Господин Вос — обади се Сюзън Касейдо. Гласът ѝ беше мек като коприна, успокоителен като на звероукротител. — Предлагам да не бързаме с вземането на решение. Това ще бъде от полза за всички ни. Мисля, че в рамките на няколко дни ще можем да стигнем до

приемливо решение... — Очите ѝ въпросително се насочиха към Уетиг, но той демонстративно извърна глава.

— В рамките на няколко дни жена ми може би ще е мъртва! — горчиво отвърна Вос, скочи на крака и хвърли заплашителен поглед към Пар. — Аз нямам какво да мисля! Искам да се вземат мерки срещу доктор Диматео, при това веднага!

— Виждам куршума — рече Аби.

Марк протегна ръка над главата си и насочи светлината на прожектора към зейналата гръдна кухня. За миг нещо проблесна, после се скри зад издуващия се бял дроб.

— Имаш орлов поглед, Аби — похвали я той. — Който го забележи пръв, той го вади! Какво ще кажеш?...

Аби протегна ръка към табличката до себе си и взе форцепсите с тънки като игли краища. Белият дроб отново се изду и скри вътрешността на гръдната кухня.

— Трябва ми дефлация — каза тя. — Само за секунда-две...

— Имаш я — кимна анестезиологът.

Ръката ѝ потъна в отвора, пръстите ѝ се плъзнаха по вътрешната страна на ребрата. Марк внимателно повдигна десния бял дроб и щипките на форцепса щракнаха около късчето метал. Миг по-късно сплесканият куршум двадесет и втори калибър изтрака в металния контейнер.

— Кръвотечение липсва, можем да затваряме — каза след кратък оглед на гръдната кухня Аби.

— Тоя е извадил голям късмет — промърмори Марк, мислено възстановявайки траекторията на куршума. — Входящата рана е точно под гръдната кост, но куршумът е рикоширал в някое от ребрата и е паднал в плевралната област. Това ще му позволи да се размине само с една пневмотораксия^[1].

— Да се надяваме, че си е научил урока — кимна Аби.

— Какъв урок?

— Никога да не ядосва жена си...

— Тя ли го е гръмнала?!

— Стига, скъпи! Знаеш, че такива неща стават всеки ден!

Започнаха да затварят гръдния кош. Работеха с лекотата на хора, които се познават добре. Минаваше четири следобед, а дежурството на Аби беше започнало в седем сутринта. От тогава насам не беше сядала нито за минутка, краката вече я наболяваха от умора, а от края на дежурството все още я деляха цели двадесет и четири часа... В момента обаче се чувстваше много добре. Както поради успешната операция, така и поради шанса да я извърши като асистентка на Марк. Точно така си представяше общото им бъдеще: работят рамо до рамо, сигурни в себе си, сигурни един в друг... Марк беше великолепен хирург. Оперираше бързо, но изключително прецизно. Още при първата им съвместна работа Аби остана дълбоко впечатлена от непринудената атмосфера, която младият хирург създаваше в операционната. Никога не губеше самообладание, никога не крещеше на сестрите, никога не повишаваше тон на когото и да било. Тогава си помисли, че ако някога ѝ се наложи да легне под ножа, ще настоява този нож да го държи доктор Марк Ходъл и никой друг!

А сега работеше редом с него, ръкавиците им се докосваха, главите им бяха сведени към пациента, само на сантиметри една от друга. Това беше любимата ѝ работа, редом с любимия мъж! За какво повече би могла да мечтае? За миг забрави Виктор Вос, забрави заплахата, надвиснала над кариерата и бъдещето ѝ. Може би кризата вече отминава. Топорът още не беше паднал, от кабинета на Пар не идваха никакви послания. Сутринта Колин Уетиг я дръпна настрана и с обичайната си намръщена физиономия я уведоми, че оценката за стажа ѝ в травматологията е отлична.

„Нещата ще се оправят“, рече си тя, докато проследяваше с поглед количката, която извеждаше от залата току-що оперирания пациент. „Всичко ще свърши добре...“

— Отлична работа, Диматео! — промърмори Марк и започна да сваля халата си.

— Бас държа, че това го казваш на всички практиканти! — закачливо се усмихна тя.

— Но сега ще ти кажа нещо, което не съм казвал на никого от тях — приведе се към нея той и настоятелно прошепна: — Ще те чакам в стаята за почивка!

— Извинете... Доктор Диматео?

Аби и Марк обърнаха внезапно зачервените си лица към административната сестра, която надничаше от вратата.

— Търси ви секретарката на господин Пар — смутено обясни тя. — Очакват ви в административния отдел...

— Веднага?

— Да, очакват ви — повтори сестрата и побърза да се измъкне навън.

Аби вдигна разтревожени очи към лицето на Марк.

— О, господи! Ами сега?

— Не им позволявай да те объркат — отвърна той. — Всичко ще бъде окей. Искаш ли да те придружа?

Тя се поколеба за миг, после поклати глава.

— Не, вече съм голямо момиче и трябва да се оправям сама!

— Ако имаш някакви проблеми, чукни ми на пейджъра — стисна ръката ѝ той. — Ще те чакам!

Тя едва успя да се усмихне в отговор, обърна се и тръгна към асансьорите. В душата ѝ се настани тежка буца.

Слезе на втория етаж и тръгна по дебелия пътека. Отново я обзеха вчерашните страхове. Секретарката на Пар я насочи към заседателната зала.

— Влез — отговори на почукването ѝ гласът на Пар.

Аби напълни дробовете си с въздух и натисна бравата.

Пар се надигна от стола си. В залата присъстваха още двама души — доктор Уетиг и непознатата брюнетка на около четиридесет години, облечена в отлично скроено синьо костюмче. Лицата на всички бяха непроницаеми, но дълбоко в себе си Аби усещаше, че поводът за тази среща няма да е от приятните.

— Доктор Диматео, позволете ми да ви представя Сюзън Касейдо, главен юрисконсулт на болницата — проговори с официален тон Пар.

„Юрисконсулт?“, вдигна вежди Аби. „Това не е на добро!“

Двете жени стиснаха ръцете си. Дланта на госпожица Касейдо изглеждаше необичайно топла в сравнение с ледените пръсти на Аби.

Заеха местата си около масата. Аби се настани до доктор Уетиг, а юристката прелисти някаква папка с документи пред себе си.

— Доктор Диматео — наруши мълчанието Пар. — Искам да ни разясните ролята си при лечението на госпожа Карен Терио.

Аби се намръщи. Това беше напълно неочаквано.

— Аз прегледах госпожа Терио при постъпването ѝ в травматологията, след което я прехвърлих в неврохирургията — отвърна тя.

— Колко време продължи прегледа? — попита Пар. — И колко време пациентката беше под вашите грижи?

— Официално ли? — вдигна вежди Аби. — Около два часа, не повече...

— Разкажете ни какви манипулации извършихте през тези два часа.

— Манипулации за стабилизиране на състоянието ѝ — отвърна Аби. — Наредих пълни изследвания. Но това е отбелязано в журнала...

— Разполагаме с екземпляр от него — кимна Сюзън Касейдо и почука фотокопието пред себе си.

— Всичко е вътре — каза Аби. — Бележките ми след първоначалния оглед на пораженията, нарежданията за лабораторни изследвания...

— Всичко, което сте направили, така ли?

— Да.

— Да си спомняте някакви манипулации, които са влошили състоянието на пациентката?

— Не.

— А нещо, което би трябвало да сте направили, но сте го пропуснали?

— Не.

— Доколкото съм осведомена, въпросната пациентка е починала...

— Имаше масирана черепна травма вследствие на автомобилна катастрофа — поясни Аби. — Констатирахме мозъчна смърт.

— Но тази констатация беше направена след вашите манипулации, нали?

Очите на младата лекарка гневно проблеснаха.

— Някой ще ми каже ли какво става тук? — повиши тон тя.

— Аз ще ви кажа — тежко отрони Пар. — Преди няколко часа в офиса на нашата застрахователна компания „Вангард Мючуъл“, която, между другото, е и *ваша* застрахователна компания, е постъпил официален документ за завеждане на съдебно дело, подписан от

адвокатска кантора „Хоукс, Крейг и Съсман“. С голямо съжаление трябва да ви съобща, че срещу вас и Медицински център „Бейсайд“ ще бъде предявен иск за проявена медицинска небрежност...

Въздухът напусна гърдите на Аби с остро свистене. Пръстите ѝ се вкопчиха в масата, за да преодолеят внезапния пристъп на световъртеж. Част от съзнанието ѝ си даваше сметка, че присъстващите в заседателната зала очакват отговор, но шокът беше толкова голям, че тя успя само да поклати глава.

— Виждам, че сте изненадана — подхвърли Сюзън Касейдо.

— Аз... — Аби правеше отчаяни усилия да възвърне самообладанието си. — Не, не...

— Въпросният документ е само предварително съобщение — каза Касейдо. — Вероятно знаете, че преди насрочването на съдебно дело трябва да се изпълнят редица формалности. Първата от тях е случаят да бъде разгледан от щатската следствена комисия, която ще реши дали действително става въпрос за медицинска небрежност. Ако заключението на комисията е отрицателно, нещата вероятно ще спрат дотук. Но това заключение няма задължителна сила за ищеца, който може да ви съди и без него...

— Ищецът? — объркано промърмори Аби. — Кой е той?

— Джоузеф Терио, съпругът на починалата.

— Станала е някаква грешка! Това трябва да е недоразумение...

— Абсолютно недоразумение! — гневно изръмжа Уетиг и останалите изненадано го погледнаха. До този момент Генерала пазеше каменно мълчание. — Аз лично прегледах документацията, страница по страница! И трябва да ви кажа, че в нея няма дори следа от медицинска небрежност! Доктор Диматео е направила всичко, което е била длъжна да направи!

— Тогава защо само нейното име фигурира в жалбата? — обади се Пар.

— Как така само моето име? — изненада се Аби. — Ами хората от неврохирургията, от спешното отделение? Това не може да бъде!

— Само вашето име, докторе — кимна с въздишка Сюзън. — Разбира се, и името на вашия работодател. Медицински център „Бейсайд“!

— Не мога да повярвам! — смаяно промълви Аби.

— Аз също! — прогърмя Уетиг. — Всички знаем, че нещата не стават по този начин! Шибаните адвокати предпочитат да ти опрат пиццова до челото и да обвинят всеки доктор в радиус един километър от пациента! Но тук има нещо гнило, да знаете!...

— Виктор Вос — тихо промълви Аби.

— Вос ли? — изгледа я Уетиг, после махна с ръка: — Не, той няма място в картинката!

— Има — поклати глава Аби. — Това е начинът да ме унищожи! — Очите ѝ пробягаха по лицата на другите: — Защо аз съм единственият лекар, срещу когото се повдига обвинение? По някакъв начин Вос се е добрал до Джо Терио и е успял да го убеди, че съм направила някаква грешка... Бих искала да си поговоря с...

— В никакъв случай! — прекъсна я с категоричен тон Сюън. — Това би се изтълкувало като отчаян ход. Като послание, че сте в беда...

— Но аз *наистина* съм в беда! — възкликна Аби.

— Още не — поклати глава Сюън. — Ако в случая не става въпрос за проявена небрежност от ваша страна, това рано или късно ще излезе наяве. А ако заключението на комисията е във ваша полза, противната страна почти сигурно ще се откаже от обвиненията...

— Ами ако въпреки всичко настояват за съдебен процес?

— Не вярвам. Разходите по него ще надхвърлят...

— Нима не разбирате за какво става въпрос? — възбудено я прекъсна Аби. — Вос е този, който плаща музиката! На него не му пука колко ще похарчи, дали ще спечели или не! Храни цяла армия адвокати и ще направи всичко, за да ми съсипе живота! Делото на Джо Терио може да се окаже само началото, тъй като Виктор Вос може да подкупи всеки пациент, до когото съм се докосвала! И тогава ще видите какво става! Ще ме скъсат от съдебни искиове!

— Нас също — обади се Пар. — Защото се явяваме в ролята на работодатели. — Лицето му посивя, тревогата му беше не по-малка от тази на Аби.

— Ще намерим начин да се противопоставим — поклати глава Сюън. — Може би ще убедим господин Вос да се откаже от намеренията си...

Настъпи тишина. Аби срещна погледа на Пар и веднага отгатна мислите му. „Най-добрият начин е да те уволня, при това незабавно“, казваха очите на президента.

Затаи дъх в очакване на удара, но такъв не последва. Пар и Сюзън си размениха погледи, но запазиха мълчание.

После адвокатката бавно вдигна глава.

— Играта е още в началото си — промълви тя. — Разполагаме с месеци за маневриране, за избистряне на стратегията. Но междувременно... — Очите ѝ се спряха върху лицето на Аби. — От „Вангард Мючуъл“ ще ви предложат юридически съветник. Искам да се срещнете с него, а след това да помислите за личен адвокат...

— Смятате ли, че е наложително? — вдигна вежди Аби.

— Да.

— Не знам дали мога да си позволя адвокатските хонорари — направи гримаса младата жена.

— Във вашето положение не можете да не си ги позволите, доктор Диматео — хладно я изгледа Сюзън.

Нощното дежурство се оказа благословено, макар и по особен начин. Телефонът и пейджърът звъняха непрекъснато и Аби се носеше из болницата като вихрушка. Пневмотораксия в интензивното на „Вътрешно отделение“, следоперативна треска в хирургията и какво ли още не. Нямаше дори минута свободно време, за да помисли за жалбата на Джо Терио. Но през малкото минути, в които телефонът замлъкваше, в гърдите ѝ моментално се настаняваше тежестта, а очите ѝ се пълнеха със сълзи. Най-малко от Джо Терио беше очаквала подобно нещо, въпреки че беше утешавала десетки дълбоко разстроени и опечалени роднини на своите болни. „Къде сбърках, питаше се тя. Нима не бях достатъчно загрижена и състрадателна?“

„По дяволите, Джо! Какво още искаш от мен?“

Дълбоко в себе си беше сигурна, че не можеше да предложи на този човек нищо повече от това, което му беше предложила. Свърши работата си по най-добрия възможен начин, а за награда получи плесник!

Обзе я гняв. Към проклетите адвокати, към Виктор Вос, дори към Джо. Защото се оказа, че беше съчувствала на един предател. На човек, към когото беше изпитвала най-чисто състрадание.

Някъде към десет най-сетне получи възможност да се оттегли в дежурната стая. Прекалено разстроена, за да чете списания или да

бъбри с някого, тя се просна по гръб на леглото и впери очи в тавана. Краката ѝ тежаха като олово, цялото ѝ тяло беше като парализирано. „Как, по дяволите, ще изкарам тази безкрайно дълга нощ, след като още отсега нямам сили да се надигна от леглото?“

Наистина мислеше така, но когато някъде към десет и половина телефонът отново иззвъня, тя скочи на крака и вдигна слушалката.

— Доктор Диматео.

— Обаждаме се от Оперативния блок. Доктор Арчър и доктор Ходъл се нуждаят от помощта ви...

— Веднага ли?

— Спешен случай.

— Идвам — кимна Аби и остави слушалката.

Прокара пръсти през косата си и въздъхна. При друг подобен случай, в друго време, тя положително вече щеше да тича към оперативния блок. Но тази вечер нямаше никакво желание да се изправи край операционната маса редом с Арчър и Марк.

„По дяволите, доктор Диматео!“, рече си тя. „Дръж се като хирург!“

Отвращението към себе си беше чувството, което в крайна сметка я вдигна на крака и я накара да напусне дежурната стая.

Завари Марк и Арчър в стаята за почивка на Оперативния блок. Изправени до микровълновата печка в ъгъла, те бяха потънали в тих и задълбочен разговор. От начина, по който стреснато извърнаха глави при влизането ѝ, Аби разбра, че този разговор е имал поверителен характер. Но още в следващия миг лицата им се преобразиха и върху тях изплуваха широки усмивки.

— Ето те и теб! — рече Арчър. — Как е долу, на бойното поле?

— В момента има затишие — отвърна Аби. — Разбрах, че имате спешен случай...

— Трансплантация — поясни Марк. — Екипът ще бъде тук всеки момент, но не успяхме да открием Мохандас. Ще го замести един практикант пета година, но по всяка вероятност ще имаме нужда и от още един асистент... Имаш ли желание да се включиш?

— Сърдечна трансплантация? — вдигна вежди Аби. Дозата адреналин, предизвикана от тази новина, беше напълно достатъчна да прогони депресията ѝ. — С удоволствие! — кимна тя.

— Има още един малък проблем — обади се Арчър. — Пациентката е Нина Вос...

Аби смаяно се втренчи в него.

— Толкова бързо ли ѝ откриха подходящо сърце?

— Чист късмет — отвърна хирургът. — Сърцето всеки момент ще пристигне от Бърлингтън. А Виктор Вос сигурно ще получи удар като разбере, че сме прибягнали и до твоите услуги... Това, между другото, няма никакво значение, защото изпитваме остър недостиг от хора. В подобна ситуация е съвсем нормално да се обърнем към теб...

— Пак ли си готова да се включиш? — изгледа я с присвити очи Марк.

— Абсолютно! — кимна без сянка от колебание Аби.

— Много добре, значи си имаме асистентка — усмихна се с облекчение Арчър и тръгна към вратата: — Ще се видим в Операционна №3, точно след двадесет минути...

В единадесет и половина вечерта се обади гръдният хирург от Мемориалната болница „Уилкокс“ в Бърлингтън, щат Върмонт. „Жътвата“ на донора беше приключила успешно, сърцето изглеждало много добре. В момента пътувало към летището. Охладено до четири градуса по Целзий и временно консервирано в калиев разтвор, то щеше да запази жизнените си функции в рамките на четири-пет часа. Лишените от кръвообращение коронарни артерии се увреждат с всяка изминала минута. Съвкупността от тези минути се нарича „ишемично време“ и колкото по-продължително е то, толкова повече миокардни клетки са изложени на риска да загинат. Това съответно намалява шансовете на сърцето да проработи в гърдите на Нина Вос...

Извънредният чартърен полет от Бърлингтън щеше да продължи около час и половина.

Малко след полунощ трансплантационният екип на „Бейсайд“ вече беше готов за работа. Около Бил Арчър, Марк и анестезиолога Франк Цуик се беше събрала малката армия на асистентите — няколко операционни сестри, един техник за обслужване на дихателната апаратура, кардиологът Арън Ливай и Аби.

Количката с Нина Вос вече чакаше в операционната.

Точно в един и половина получиха известие от международното летище Логан — самолетът се беше приземил.

Това беше сигналът, който чакаха хирурзите. Всички вкупом се обърнаха и тръгнаха към помещенията за стерилизация. Аби търкаше ръцете си над умивалника, а очите ѝ бяха насочени към остъклената врата на Операционна № 3. Вътре цареше обичайното оживление, предшестващо всяка операция. Сестрите подреждаха инструментите и сваляха стерилните опаковки на помощните материали, техникът настройваше апарата сърце — бял дроб, който приличаше на малък сандък. Приключил пръв с процедурата по стерилизацията, младият хирург практикант, който щеше да замества Мохандас, внимателно следеше действията на помощния персонал.

Нина Вос вече беше на масата, заобиколена от разноцветните кабели на апаратурата. Над главата ѝ светна екранът на ЕКГ-монитора, но тя сякаш не го забелязваше. Доктор Цуик се приближи до нея, наведе се да ѝ каже няколко успокоителни думи, след което инжектира в системата необходимата доза пентобарбитурат. Клепачите на пациентката потрепнаха и се затвориха. Цуик внимателно положи прозрачната кислородна маска, която покри устата и ноздрите ѝ. Натисна няколко пъти гумената помпичка, после отмести маската.

Следващата манипулация изискваше бързина и точност. Пациентката беше в безсъзнание, лишена от възможността да диша самостоятелно. Цуик рязко отметна главата ѝ назад, заби извитото острие на ларингоскопичния скалпел в гърлото ѝ, после локализира гласните струни и напъха ендотрахеалната тръбичка между тях. Тя щеше да остане там по време на цялата операция, придържана от специален вакуумиращ ръкав. После ръцете на Цуик сръчно свършиха останалото: тръбичката беше свързана с апарата сърце — бял дроб, гърдите на пациентката започнаха да се повдигат и отпускат. Цялата операция по интубирането беше продължила не повече от тридесет секунди.

Прожекторите над масата се включиха. Окъпана в ярката им светлина, Нина Вос изглеждаше като представител на чужда планета, с бяла и сякаш прозрачна кожа. Една сестра дръпна чаршафа и изложи на показ тялото ѝ от кръста нагоре. Ребрата се очертаваха ясно под тънката кожа, гърдите ѝ бяха малки и сякаш изсъхнали. С натопена в

йод четчица практикантът се зае да очертава мястото на срезовете. Върху бялата кожа се появиха тъмножълти контрастни линии.

Летящата врата отскочи на пантите си. В операционната се появиха Марк, Арчър и Аби. От разперените им ръце капеше вода, сестрите побързаха да ги подсушат със стерилни хавлиени кърпи, след което им помогнаха да облекат също така стерилните халати и ръкавици. Подготовката на пациентката приключи и върху тялото ѝ отново бе наметнат зелен чаршаф.

— Тук ли е сърцето? — попита Арчър и пристъпи към масата.

— Чакаме го всеки момент — отвърна операционната сестра.

— От „Логан“ дотук са най-много двадесет и пет минути.

— Може би са попаднали на задръстване...

— В два през нощта? — изви вежди Арчър.

— Има си хас да направят катастрофа! — промърмори загрижено Марк.

— Вече се е случвало — кимна Арчър, отправил поглед в мониторите. — В клиниката „Майо“... Бъбрекът, който пристигнал по въздуха чак от Тексас, станал на пюре в линейката, която го получила на летището... На пътя ѝ се изпречил някакъв тъпак с голям камион. Чакали го дълго време, сравнителните му характеристики били отлични...

— Шегуваш се! — зяпна Цуик.

— Хей, нима мислиш, че мога да си правя майтап с подобно нещо? — изгледа го Арчър.

Практикант хирургът хвърли поглед към стенния часовник и загрижено промълви:

— Три часа от жътвата вече изтекоха...

— Нямаме друг избор, освен да чакаме — сви рамене Арчър.

Телефонът иззвъня. Очите на всички се извърнаха към сестрата, която вдигна слушалката.

— Долу е — обяви секунда по-късно тя. — Куриерът вече е тръгнал насам...

— Окей — рязко кимна Арчър. — Да отваряме!

От мястото си Аби успя да види само малка част от последвалата хирургическа интервенция, пречеше ѝ рамото на Марк. Дватама хирурзи работеха бързо, в свършен синхрон. Кожата на пациентката

изсъска под острието на скалпела, разкривайки съединителната тъкан и гръдната кост.

Интеркомът пропука.

— Тук е доктор Мейпс от донорския екип — съобщи дежурната на етажа. — Носи нещо за вас...

— Нека се присъедини към купона — вдигна глава към репродуктора Марк. — Тъкмо ще види как се прави дренаж...

Аби извърна глава по посока на вратата. През стъклото се виждаше дребен мъж, изправен в зоната за стерилизация, на количката до него лежеше малко иглу — идентично с това, в което тя самата беше пренесла сърцето на Карен Терио.

— Ще влезе веднага след като се преоблече — приключи разговора дежурната.

Няколко минути по-късно доктор Мейпс влезе в залата. Беше наистина дребен, с вежди на неандерталец и ястребов нос, застрашително извит над стерилната маска на лицето му.

— Добре дошъл в Бостън — вдигна глава Арчър. — Аз съм Бил Арчър, а това е колегата ми Марк Ходъл...

— Ленърд Мейпс — кимна новодошлият. — Работя в екипа на доктор Никълс в „Уилкокс“.

— Как мина полетът, Лен?

— Добре, само дето нямаше как да се възползвам от подвижния бар — отвърна Мейпс.

Около очите на Арчър над маската се появиха весели бръчици.

— Какво ни носите за Коледа, Лен? — попита той.

— Много хубаво подаръче — ухили се новодошлият. — Мисля, че ще бъдете доволни...

— Ще му хвърля едно око, само да приключа с дренажа...

Дренирането на аортата е първата стъпка към прехвърлянето на пациента на машината за байпас. Под контрола на лабораторния техник, малката квадратна кутия щеше да поеме функциите на сърцето и белите дробове. Тъмната ѝ вътрешност щеше да се изпълни с венозна кръв, която, след съответното обогатяване с кислород, отново щеше да бъде изтласкана към аортата.

Използвайки тънък като паяжина копринен конец, Арчър направи два концентрични шева в стената на аортата, след което взе скалпела и я прободe. От дупчицата бликна алена кръв. Пръстите му

сръчно вкараха вътре връхчето на артериалната канула^[2] и започнаха да пристягат конците. Яркочервената струйка изтъня, превърна се в капчици, после напълно спря. Противоположният край на канулата беше свързан с входа за артериалната кръв на машината.

Подпомаган от Аби, Марк се занимаваше с дренирането на вените.

— Така-а-а... — проточи Арчър. — А сега да видим подаръчето...

Една от операционните сестри отмести капака на охладителя и извади сърцето, увито в две обикновени на вид найлонови торбички. Пръстите й сръчно го освободиха от тях и го плъзнаха в легенче със стерилен физиологичен разтвор.

Арчър предпазливо го взе в ръце.

— Отлично изрязване — отбеляза той. — Вие там явно си разбирате от работата...

— Благодаря — кимна Мейпс.

Облечените в тънка ръкавица пръсти на хирурга пробягаха по повърхността на органа.

— Артериите са меки и гладки. Чиста работа...

— Не изглежда особено голямо — отбеляза Аби. — Колко тежи донора?

— Четиридесет и четири килограма — отвърна доктор Мейпс.

— Възрастен човек? — намръщи се Аби.

— Юноша, всъщност момче — въздъхна Мейпс. — Без хронични заболявания...

Аби успя да улови лекото потъмняване в зениците на Арчър и си спомни, че той има двама сина в юношеска възраст. Ръцете му внимателно върнаха органа в легенчето с физиологичен разтвор.

— Такъв орган не бива да губим — промълви хирургът, тръсна глава и насочи вниманието си към Нина Вос.

Марк и Аби вече приключваха с венозното дрениране. В зейналата гръдна кухня бяха вкарани два метални контейнера с тесни отвори, които бяха прикрепени към дясното предсърдие и защити със здрави конци. В тях щеше да се събира венозната кръв, която оттам щеше да се изтласква към апарата за байпас.

Следващата манипулация Арчър и Марк осъществиха заедно. Всеки от тях се залови за съответната *vena cavae*^[3].

— Аортата изолирана — обяви Марк, след като приключи с операцията.

Лишено от притока на венозна кръв и от способността да изтласква артериална кръв, сърцето се превърна в безполезно парче мускули и съединителна тъкан. Кръвообращението на Нина Вос бе поето изцяло от апаратчето чудо, скрито в неугледната на вид метална кутия. Лабораторният техник контролираше неговото действие, едновременно с това следеше и отклоненията в телесната температура. Тя постепенно щеше да спадне до 25 градуса по Целзий — състояние на дълбока хипотермия, това ставаше с помощта на предварително охладените телесни течности, които се вкарваха в организма. По този начин се постигаха две изключително важни неща за всяка сърдечна трансплантация — съхраняване на новите миокардни клетки и снижение на кислородната консумация.

Цуик изключи апарата сърце — бял дроб, ритмичното пъшкане на гумената диафрагма стихна. При включен байпас-генератор принудителното обдишване ставаше излишно.

Трансплантацията можеше да започне.

Арчър сръза аортата и белодробните артерии. Кръвта бликна като фонтан, запълни гръдната кухина и плисна на пода. Подготвена за този момент, една от сестрите веднага я попи със специален хигроскопичен парцал. Арчър продължаваше да работи, без да обръща внимание на ситните капчици пот, които покриваха челото му. Това беше нормалното състояние на всеки хирург, изложен на безмилостната жегата, която идваше от мощните прожектори над операционната маса. Сръза предсърдието с едно-единствено движение, рязко и точно. По халата му плисна още кръв, с доста по-тъмен цвят от предишната. Ръцете му потънаха до лактите в огромната кухина. Миг по-късно се появиха обратно, стиснали между пръстите си болното сърце на Нина Вос, което имаше неестествено блед цвят. Дупката, която се разкри отдолу, беше наистина страховита...

Аби хвърли поглед към екрана на ЕКГ-монитора, изтръпна от тревожното чувство, което я обзе, после се отпусна. Естествено, че линията върху него ще бъде права. Нали сърцето вече го няма? Практически липсваха и всички останали признаци на живот. Белите дробове бяха неподвижни, пулс липсваше, но въпреки това пациентката беше жива...

Марк извади новото сърце от легенчето и внимателно го спусна в гръдната кухня.

— Някои хора наричат тази процедура „умело занаятчийство“ — промърмори той, докато нагласяваше органа към предсърдията. — Вероятно си представят, че става въпрос за нещо като препариране — нагласяш си експоната и започваш да шиеш с губерката... За съжаление един миг на невнимание е достатъчен, за да зашиеш сърцето наопаки и всичко отива по дяволите!

Практикант хирургът се засмя.

— Не е смешно — погледна го за миг Марк. — Тези неща се случват в действителност...

— Физиологичен разтвор! — заповяда Арчър.

Сестрата беше готова. Металният съд в ръцете ѝ се наклони, охладеният физиологичен разтвор обля сърцето, предпазвайки го по този начин от опасно високата температура на въздуха над операционната маса.

— Поне сто неща могат да се объркат — продължи Марк докато иглата в ръцете му правеше дълбоки пунктури в лявото предсърдие. — Алергична реакция към определени препарати, пробив в анестезиологичната стабилност и бог знае още какво... Но за всичко е отговорен хирургът и никой друг!

— Тук се събра доста кръв — промърмори Арчър. — Изтегляй, Аби!

Съскането на машинката за изпомпване на кръвта беше единственият звук в залата. Хирурзите работеха бързо и напрегнато. След малко помпата утихна, тишината се нарушаваше само от тихото пышкане на компресора на кислородния апарат и звучното металическо щракане на машинката за временни шевове. Аби повтори операцията по изпомпването още няколко пъти, но въпреки това кръвта се просмукваше през операционните чаршафи и капеше на пода. Хавлиените кърпи в краката на хирурзите бързо подгизнаха и те ги изритаха встрани. Сестрите веднага ги замениха с нови.

Арчър вдигна ръката си с дълга игла и обяви:

— Анастомозията^[4] на дясното предсърдие приключена!

— Перфузионен катетър! — заповяда Марк, пое инструмента от ръката на сестрата и напълни лявото предсърдие с охладен до четири градуса по Целзий физиологичен разтвор.

Ледената течност понижи температурата във вътрешността на камерата и прогони въздушните мехурчета.

— Окей, докторе — промърмори Арчър и промени положението на сърцето, за да извърши анастомозия на аортата. — Нека свържем и тези тръби!

Марк хвърли поглед към стенния часовник, на лицето му се появи усмивка.

— Я виж ти! Изпреварваме графика, значи сме страхотен екип!

Интеркомът пропука и оживя.

— Господин Вос се интересува от хода на операцията — прозвуча гласът на дежурната в приемната.

— Всичко е нормално — отвърна, без да вдига глава Арчър.

— Колко още ще продължи?

— Най-много час. Кажете му да има търпение...

Репродукторът пропука и замлъкна.

— Тоя започва да ме дразни — промърмори Арчър.

— Вос ли? — вдигна глава Марк.

— Аха... Много държи да упражнява контрол...

— Така изглежда...

Иглата влизаше и излизаше в стената на аортата с равномерни движения.

— Сигурно и аз щях да съм същият, ако имах неговите пари — добави с лека въздишка Арчър.

— А как ги печели? — попита практикантът от другата страна на масата.

— Не си ли чувал за Виктор Вос? — изненадано го погледна Арчър. — Негова еднолична собственост е корпорацията „ВМИ Интернешънъл“, която произвежда и търгува с всичко — от химикали до роботи...

— Ясно...

— Аортата е готова — обяви минута по-късно Арчър, направи последния възел и срязва конеца. — Махайте временните скоби...

— Вадя перфузионния катетър — добави Марк и се извърна към Аби: — Пригответи кабелите за стимулация на сърдечната дейност.

Арчър взе нова игла от таблата до себе си и започна анастомозията на белите дробове. В края на процедурата рязко спря, забелязал как органа пред очите му бавно започва да се издува.

— Я виж ти! — изненадано възкликна той. — Готово за спонтанна контракция, въпреки максималното охлаждане! Това бебче умира от нетърпение да заработи!

— Стимулаторите включени — обяви Марк.

— Начало на медикаментозна стимулация — добави Цуик. — Два микрограма изуприл...

Хирурзите отдръпнаха ръцете си и зачакаха реакцията на органа. Изуприлът ускоряваше контракциите. Но сърцето беше все така безжизнено, като къс мъртво месо.

— Хайде, не ме разочаровай! — подкани го Арчър.

— Дефибрилатор? — предложи сестрата до него.

— Не. Нека му дадем шанс...

Сърцето бавно се сви и заприлича на стиснат юмрук. После отново се отпусна.

— Три микрограма изуприл — обяви Цуик.

Нова единична контракция, после нищо.

— Продължавай — промърмори Арчър. — Натовари го още малко...

— Четири микрограма — кимна Цуик и пренастрои калибратора на системата.

Сърцето се сви и отпусна, после още веднъж и още веднъж...

Цуик вдигна глава към ЕКГ-монитора. Мъртвата допреди миг хоризонтална линия изведнъж се нагърчи и започна да тича по екрана.

— Пулс петдесет и върви нагоре — обяви той. — Шейсет и четири, седемдесет...

— Титрирай на една десета — заповяда Марк.

— Точно това правя — промърмори Цуик и завъртя скалата на апарата пред себе си.

— Ще се обадиш ли по интеркома? — извърна се Арчър към сестрата, която следеше циркулацията. — Предай на реанимацията, че скоро ще приключим...

— Една десета в действие — обяви Цуик.

— Добре — кимна Марк. — Сега да я откачим от байпаса. Свалете тези канули...

Цуик включи кислорода, присъстващите в залата изпуснаха нещо като колективна въздишка на облекчение.

— Сега остава да се надяваме, че пациентката и новото сърце ще се погодят — промърмори Марк.

— Какъв е процентът на органна съвместимост? — попита Арчър и очите му потърсиха доктор Мейпс.

Но мястото до него беше празно.

Насочила цялото си внимание към операцията, Аби изобщо не беше забелязала кога си е тръгнал колегата от Бърлингтън.

— Излезе преди двадесет минути — разсея недоумението ѝ една от операционните сестри.

— Просто ей така? — учуди се тя.

— Може би е бързал да хване самолета...

— Жалко, исках да му стисна ръката — рече Арчър, после отново се обърна към масата: — Окей, а сега да затваряме...

[1] Пневмотораксия (пат.) — *pneumothorax* — присъствие на въздух или газове в плевралната кухина. — Б.пр. ↑

[2] Канула — тънка и гъвкава тръбичка, използвана за оттичане на кръвта по време на операция. — Б.пр. ↑

[3] *Venae cavae* (анат.) — двете главни вени, които доставят кръв в дясното предсърдие, делят се на горна и долна. Горната доставя кръвта от гръдния кош и мозъка, а долната — от всички останали части на тялото, от кръста надолу. — Б.пр. ↑

[4] *Anastomosis* (анат.) — механично съединяване на кръвоносни съдове. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Надя беше на прага на изтощението от непрестанните викове, боричкания и взаимни оплаквания, от неизчерпаемата момчешка енергия. А сега и това... Григорий, тази голяма маймуна, страдаше от морска болест както всички останали. По време на най-силното вълнение, когато килът на кораба блъскаше като чук върху оловносивите води на Северно море, всички лежаха и стенеха в койките си, а звуците, придружаващи повръщането им се чуваха чак горе, на палубата. Миризмата също стигаше дотам... В такива дни каюткомпанията долу беше тъмна и почти пуста, тесните проходи и стръмните метални стълбички — също. Корабът приличаше на някакъв огромен метален звяр, управляван от призраци.

Най-приятните дни за Яков.

Напълно неуязвим за пристъпите на морската болест, той се носеше из кораба като освободен от бутилка дух. Никой не го спираше, никой не го ограничаваше. Дори обратното — моряците явно се радваха на присъствието му. Отбиваше се при Кубичев в машинното за партия шах, въпреки оглушителния шум на огромните бутала и миризмата на изгоряло дизелово гориво. Понякога дори побеждаваше. Когато беше гладен слизаше в кухнята, където Люби — корабният готвач, му предлагаше чай, борш и медивник — ароматните медени курабийки от родната му Украйна. Люби не беше от приказливите, разговорът им се изчерпваше с въпроси от сорта на „искаш ли още“, или „нахрани ли се“. След кухнята идваше ред на прашния товарен отсек, който винаги предлагаше по нещо ново и неочаквано, на радиокабината с нейните многобройни копчета и лампички, на горната палуба с примамливото убежище на спасителните лодки, покрити с брезент. Кърмата беше единственото място, което нямаше как да преброди, просто защото достъп до нея липсваше.

Най-любимото му място беше мостикът. Капитан Дибров и щурманът го посрещаха с приятелски усмивки и му позволяваха да сяде зад масичката с маршрутните карти. Главното му занимание там

беше да проследи с пръст синята линия на вече изминатия маршрут. Бяха тръгнали от пристанището на Рига, прекосиха Балтийско море по посока на Малмьо и Копенхаген, след това навлязоха в Северно море, изпъстрено с изкуствените островчета на платформите за добив на петрол, носещи странни имена като Монтроз, Фортиз или Пайпър... Северно море се оказа далеч по-голямо от това, което си беше представял. Съвсем различно от сравнително скромното синьо петънце, отбелязано върху картата. Два дни път през безбрежните му води. А не след дълго, както го беше предупредил щурманът, щяха да навлязат във водите на още по-голямо море — Атлантическия океан...

— Те няма да изкарат толкова дълго — предрече Яков.

— Кой?

— Надя и останалите момчета.

— Ще изкарат, разбира се — отвърна щурманът. — В Северно море всички хващат морска болест. Но след известно време стомасите им се оправят. Това е от вътрешното ухо...

— Какво общо може да има между него и стомаха?

— Вътрешното ухо е чувствително към движението. Прекалено силните движения го объркват.

— Как?

— Не мога да ти обясня съвсем точно, но знам, че е така...

— Но аз не страдам от морска болест. Това означава ли, че моето вътрешно ухо е повредено?

— Означава, че си роден за моряк...

Яков погледна чуканчето на лявата си ръка и поклати глава:

— Не съм...

— Имаш глава на раменете си — усмихна се щурманът. — А това е най-важното. Там, където отиваш, ще имаш нужда от нея...

— Защо?

— В Америка, който е умен, става богат. А ти искаш да си богат, нали?

— Не знам.

Щурманът и капитанът избухнаха в смях.

— Значи може и да няма акъл — рече капитанът.

Яков ги гледаше със сериозно лице.

— Беше само шега — поясни щурманът.

— Знам.

— А ти защо никога не се смееш, момче?

— Не ми се смее...

— Не му се смеело! — направи гримаса капитанът. — Малкото копеленце изобщо не си дава сметка, че е извадило късмета да го осиновят богати американци! Има му нещо!...

Яков сведе очи към картата.

— Но и никога не плача — подхвърли той.

Свит на кълбо върху долната койка, Алексей спеше с Шушу в прегръдката си. Яков се тръсна на дюшека до него и той стреснато отвори очи.

— Няма ли да станеш от това легло?

— Болен съм — отвърна Алексей и отново затвори очи.

— За вечеря Люби направи агнешки кнедли — осведоми го Яков.
— Изядох девет...

— Не ми говори! — простена Алексей.

— Не си ли гладен?

— Гладен съм, но не мога да ям!

Яков въздъхна и огледа кабината. Вътре имаше осем койки, шест от които бяха заети от болни момчета. Същото беше положението и в другите кабинни. „Така ли ще бъде през цялото време?“, запита се той.

— Всичко е заради вътрешното ти ухо — авторитетно рече той.

— Какви ги дрънкаш? — простена Алексей.

— Ухото, викам... То кара стомаха ти да повръща.

— Моите уши са си наред.

— Болен си вече четири дни. Трябва да станеш и да ядеш.

— Остави ме на мира!

Яков протегна ръка и грабна Шушу.

— Върни ми го! — извика Алексей.

— Ела си го вземи.

— Върни ми го веднага!

— Ако станеш. Хайде... — Отскочи по-надалеч от протегнатите ръце на момчето и добави: — Стани от това легло и ще видиш, че ще ти олекне!

Алексей се надигна до седнало положение. Главата му се заклати в такт с люшкането на кораба. Миг по-късно притисна ръка към устата си, скочи на крака и с олюляване се втурна към тоалетната. Повърна в умивалника и със стенания се повлече обратно към койката.

Яков тържествено му подаде плюшената играчка и Алексей я притисна към гърдите си.

— Нали ти казах, че съм болен? — изпъшка той. — А сега се махай!

Яков излезе в коридора и се запъти към кабината на Надя. Не получи отговор на почукването си и се прехвърли към каютата, в която лежеше Григорий.

— Кой е? — простена отвътре един измъчен глас.

— Аз съм, Яков. Още ли си болен?

— Махай се, по дяволите!

Яков направи една кратка обиколка из кораба. Кухнята беше заключена. Люби очевидно си беше легнал. Капитанът и щурманът бяха прекалено заети, за да разговарят с него. Беше оставен сам на себе си, както обикновено напоследък.

Реши да слезе в машинното при Кубичев.

Наредиха фигурите и започнаха поредната партия шах. Яков направи първия ход — пешка на А-4, после попита:

— Бил ли си вече в Америка?

Наложи му се да повиши глас, за да надвика грохота на двигателите.

— Два пъти — кимна Кубичев и направи своя ответен ход.

— Хареса ли ти?

— Откъде да знам? Още преди да влезем в пристанището ни вкарвах в кабините и ни забранявах да мърдаме оттам. Нищичко не съм видял...

— Защо капитанът е издавал такава заповед?

— Не е капитанът, а онези в кабините на кърмата...

— Кои са те? Никога не съм ги виждал.

— Никой не ги е виждал.

— Тогава откъде знаеш, че са там?

— Питай Люби. Все някой яде храната, която всеки ден се носи там... Ама ти ще играеш ли, или ще бърбориш?

Яков тръсна глава да се съсредоточи и бавно премести една пешка.

— А защо просто не слезеш на брега?

— Това пък защо?

— Ами ще останеш в Америка и ще станеш богат...

— Плащат ми достатъчно — промърмори Кубичев. — Не мога да се оплача...

— Колко ти плащат?

— Много питаш...

— Колко? — настоя момчето.

— Повече от това, което изкарвах преди... Доста повече от това, което печелят другите. Само за да прекосявам шибания Атлантически океан. Напред-назад, напред-назад, край няма!...

— Значи работата ти е добра, а? — попита Яков и направи ход с царицата. — Хубаво ли е да си корабен механик?

— Този ход с царицата е глупав — отбеляза Кубичев. — Защо го правиш?

— Експериментирам — поясни Яков. — Значи и аз ще стана корабен механик...

— Няма смисъл.

— Но ти казваш, че ти плащат добре...

— Защото работя в компанията „Сагаев“. Само те плащат добре...

— Защо?

— Защото си държа устата затворена.

— Защо си я държиш затворена?

— Откъде да знам, по дяволите? — Ръката на Кубичев се стрелна над дъската. — Вземам царицата с офицера. Предупредих те, че този ход е глупав...

— Беше само експеримент — оправда се Яков.

— Да се надяваме, че си извлякъл поука от него...

Няколко дни по-късно Яков беше на мостика, в компанията на щурмана.

— Какво представлява компанията „Сагаев“? — попита той.

— Откъде знаеш това име? — изненадано го погледна щурманът.

— От Кубичев.

— Постъпил е неразумно.

— Значи и ти не искаш да говориш за нея — заключи Яков.

— Точно така.

Яков замълча. Очите му внимателно следяха работата на апаратурата. Върху екрана на малкия монитор тичаха някакви цифри, които щурманът прилежно записваше в дневника, а след това започваше да ги търси върху картата.

— Къде сме? — попита момчето.

— Ето тук — отвърна щурманът и посочи едно кръстче на картата. Беше поставено в средата на океана.

— Откъде знаеш?

— От цифрите, които излизат на екрана. Те обозначават дължината и ширината, виждаш ли ги?

— За да бъдеш щурман трябва да си много умен, нали?

— Не чак толкова — промърмори мъжът, зает да придвижва двете си пластмасови линейки върху картата. След малко ги закрепил със специалните метални пружинки, които стърчаха от корпуса на компаса.

— Нещо незаконно ли правите? — попита Яков.

— Какво?

— Затова ли не искаш да говориш?

Щурманът въздъхна и се изправи.

— Моето единствено задължение е да закарам този кораб от Рига до Бостън и да го върна обратно — рече той.

— Винаги ли превозвате сираци?

— Не. Обикновено возим карго. Разни сандъци. Никога не питам какво има в тях. Не задавам никакви въпроси.

— Значи може и да правите нещо незаконно — заключи Яков.

— Ама и ти си едно дяволче! — засмя се щурманът, после отново хвана химикалката. Дневникът се изпълни със стройни колони от цифри.

Момчето помълча малко, после попита:

— Мислиш ли, че някой ще ме осинови?

— Разбира се.

— Дори с това? — вдигна сакатата си ръка Яков.

Щурманът го погледна, в очите му се мерна съчувствие.

— Знам, че ще те осиновят — промълви той.

— Откъде знаеш?

— Някой е платил за прехвърлянето ти, нали? Някой е уредил документите ти...

— Никога не съм виждал документите си. А ти?

— Това не е моя работа. Моята работа е да закарам този кораб до Бостън и толкоз. — Човекът направи нетърпелив жест: — Защо не идеш при другите момчета? Хайде, върви!

— Те още са болни...

— Добре. Тогава иди да си поиграеш другаде.

Яков неохотно се спусна на пустата палуба и се приведе над парапета. Някъде там, сред огромната водна шир, плуват риби, помисли си той. После изведнъж усети, че не може да диша, а очите му гледаха като омагьосани разпенената от носа вода. Стисна металните пръчки и си представи как студените вълни го поглъщат в мрачните си пазви. Отдавна не беше изпитвал страх.

Но това, което изпитваше в този момент, беше именно страх...

ОСМА ГЛАВА

Две нощи подред сънуваше един и същи сън. Сестрите твърдяха, че това е от лекарствата — метилпреднизолон, циклоспорин и болкоуспокоителни. Химикалите въздействали директно на мозъка, а за кошмарите допринасял и самият й престой в болницата. С всички ставало така, но нямало от какво да се безпокои. Кошмарите постепенно щели да изчезнат...

Но тази сутрин, събудила се просълзена в интензивното отделение, Нина Вос изведнъж разбра, че този сън никога няма да изчезне. Беше се превърнал в част от нея, също като присаденото й сърце.

Ръката й внимателно докосна бинтованите гърди. От операцията бяха изминали два дни, болките значително намаляха, но все още я събуждаха през нощта. Сякаш да й напомнят за подаръка, който беше получила. Сърцето беше здраво и силно, тя усети това веднага след операцията. Дългите месеци на болестта бяха изтрили от спомените й какво означава да имаш здраво сърце. Да се придвижваш, без да изпитваш пристъпи на задух, да усещаш как кръвта приятно затопля мускулите ти, да гледаш върховете на пръстите си и да се радваш на здравия им розов цвят. Толкова дълго бе живяла в очакване на смъртта, че животът се беше превърнал в нещо далечно и сякаш непознато за нея. Но сега го виждаше върху ръцете си, чувстваше го дори във върховете на пръстите си.

В тупкането на новото сърце.

Все още не го усещаше като свое собствено, може би никога нямаше да го почувства такова.

Като дете наследяваше хубавите дрехи на сестра си Каролайн — топлите пуловери, рядко обличаните официални роклички. Но макар че те отдавна се бяха превърнали в нейна, неоспорвана от никого собственост, тя продължаваше да мисли за тях като за дрехите на сестра си, като неразделна част от Каролайн.

„А чие сърце си ти?“, попита тя, докосвайки леко превръзките върху гърдите си.

По обед я посети Виктор.

— Пак сънувах онзи сън за момчето — съобщи му тя. — Беше толкова ясен! Събудих се обляна в сълзи...

— Стероидите, скъпа — успокоително рече Виктор. — Предупредиха те, че може да имат странични ефекти...

— Според мен този сън означава нещо — държеше на своето Нина. — Вътре в мен живее част от него, усещам я...

— Може би сестрата не трябваше да ти казва, че е било момче — подхвърли Виктор.

— Аз настоях.

— Въпреки това — тръсна глава мъжът ѝ. — Това е безполезна информация. Не върши работа нито на теб, нито на момчето.

— На момчето не — кимна Нина. — Но то вероятно има семейство...

— Убеден съм, че напомнянето на трагедията няма да е приятно на никой от тях... Именно в това е смисълът на конфиденциалността при подобни операции.

— Нима ще е толкова лошо да им изпратим едно благодарствено писмо? — вдигна вежди Нина. — Анонимно, без никакви ангажименти...

— Не, Нина — отсече мъжът ѝ. — Това е изключено!

Тя въздъхна и се отпусна върху възглавницата. Отново се беше държала глупаво. А Виктор е прав. Както винаги...

— Днес изглеждаш чудесно, скъпа — усмихна се той. — Вече ти позволяват да сядаш, нали?

— Два пъти — кимна Нина.

Въздухът в стаята изведнъж ѝ се стори студен. Тя потръпна и посегна да придърпа одеялото.

Пийт я гледаше, седнал на стола до леглото. Беше облечен в синята си скаутска униформа. Онази със закърпените лакти и пластмасовите топчета, които висяха от горното джобче. Всяко от тях означаваше победа в някоя от момчешките игри. Но кепето му го нямаше. „Къде го е дянал?“, учуди се Аби. После си спомни, че го

беше изгубил, а тя и останалите им сестри безуспешно претърсиха пътя около мястото, където лежеше смачканото му колело.

Не беше я посещавал отдавна. За последен път стори това по време на първата ѝ нощ в колежанския пансион. Винаги го правеше по един и същ начин — просто седеше на стола, гледаше я и мълчеше...

— Къде беше, Пийт? — попита го тя. — Защо идваш, след като не желаеш да говориш с мен?

Той седеше и я гледаше. Устните му бяха стиснати, очите му не се отделяха от лицето ѝ. Яката на синята риза беше втвърдена от прането и ютията — такава, каквато беше в деня на погребението. Главата му се извърна към съседното помещение, от което долиташе тиха, призивна музика. Тялото му потръпна като развълнувана от вятъра вода на планинско езеро.

— Какво дойде да ми кажеш? — попита тя.

Водата вече кипеше и се пенеше под влиянието на далечната музика. Нежните звуци се превърнаха в пронизителен звън.

Аби отвори очи. В стаята цареше непрогледен мрак. Телефонът звънеше.

— Диматео — промърмори в слушалката тя.

— Моля ви да дойдете в интензивното отделение на хирургията! — каза напрегнат женски глас.

— Какво се е случило?

— Госпожа Вос от легло 15, жената със сърдечната трансплантация. Има треска, температурата ѝ е 38 и шест...

— Останалите показатели?

— Кръвно сто на седемдесет, пулс деветдесет и шест.

— Идвам — отвърна Аби, остави слушалката и запали лампата.

Часът беше два след полунощ, столът до леглото беше празен. Никакъв Пийт... Изпъшка и се насочи към умивалника. Написка се със студена вода, но изобщо не я усети. Сякаш беше под упойка. „Събуди се!“, заповяда си тя. Трябва да си свежа, да знаеш какво правиш. Следоперативна треска. Присаденото сърце е само на три дни. Първата задача е проверка на раната. После преглед на белите дробове и корема. Рентген и микробиологични изследвания.

Трезво! Трезво и спокойно!

Място за грешки нямаше. Не сега, още по-малко с тази пациентка...

През последните три дни идваше в „Бейсайд“ без да знае дали още е служител на тази болница. Чакаше да стане пет следобед, след което въздъхваше с облекчение, преживяла още двадесет и четири часа. С течение на времето започна да се успокоява, заплахите на Пар ѝ се струваха все по-недействителни. Крепеше я фактът, че Уетиг и Марк са на нейна страна. С тяхна помощ може би ще успее да запази работата си. Може би... Работеше изключително старателно, тъй като не искаше да дава повод на Пар да се съмнява в професионалната ѝ компетентност. По няколко пъти проверяваше всяко лабораторно изследване, всеки симптом. Държеше се максимално далеч от Нина Вос, тъй като нямаше никакво желание да се сблъска с мъжа ѝ.

Но сега Нина Вос имаше признаци на треска, а тя беше единствения лекар на етажа. Контактът беше неизбежен, наложен от професионалните ѝ задължения.

Намъкна обувките за тенис, които носеше по време на дежурствата, стана и излезе.

В атмосферата на нощната болница имаше нещо сюрреалистично. Осветлението на пустите коридори изглеждаше прекалено силно и режеше очите, а белите стени им придаваха вид на тайнствени тунели, водещи неизвестно къде. Аби крачеше през един от тях. Съзнанието ѝ все още се бореше със сънливостта, крайниците ѝ бяха изтръпнали. Единствено сърцето ѝ реагираше на кризисната ситуация както подобава и ритъмът му рязко нарасна.

Зави зад ъгъла и се озова пред матираната врата на хирургическата реанимация.

Осветлението в залата беше дискретно благодарение на модерните технологии, които се грижеха за автоматичното поддържане на системата. В стаята на дежурните сестри обаче беше далеч по-светло. Шестнадесет наредени по стената монитора следяха сърдечната дейност на шестнадесетте пациента. Монитор 15 потвърди информацията на сестрата — пулсът на госпожа Вос надхвърляше сто.

Телефонът иззвъня и сестрата вдигна слушалката. Послуша един миг, после я подаде на Аби.

— Доктор Ливай. Искате да говорите с дежурния лекар...

— Дайте — кимна Аби. — Ало, доктор Ливай? Тук Аби Диматео...

Насреща настъпи мълчание.

— Вие ли сте дежурна тази нощ? — прозвуча миг по-късно учудения глас на кардиолога. Причината за това беше от ясна по-ясна: Аби беше последният човек, на когото Арън Ливай би поверил манипулациите около Нина Вос. Но той просто нямаше избор, тъй като тя беше единствения лекар в отделението.

— Тъкмо възнамерявах да прегледам госпожа Вос — каза с престорена бодрост тя. — Вдигнала е температурата...

— Да, разбрах — отвърна Ливай и отново замълча.

Аби си пое дъх и скочи в пропастта. Беше твърдо решена да говори само на професионални теми.

— Ще прибегна до обичайните манипулации при наличието на треска — започна тя. — Преглед на сърцето и белите дробове, след което ще назнача изследване на кръв, урина и рентген. Ще ви се обадя веднага след като резултатите са готови...

— Добре — отвърна след дълга пауза той. — Ще чакам...

Аби облече един от стерилните халати и мина зад паравана на Нина Вос. Малката лампичка хвърляше бледа светлина над леглото, разпилените по възглавницата коси на пациентката изглеждаха бели. Лежеше със затворени очи и скръстени на гърдите ръце, сякаш се молеше. Спящата принцеса, рече си Аби, после пристъпи към леглото и тихо рече:

— Госпожо Вос...

Нина отвори очи и бавно се извърна към нея.

— Да?

— Аз съм доктор Диматео, хирург практикант... — Зениците на пациентката леко се присвиха. „Знае името ми, каза си Аби. Отлично знае коя съм...“ Мародерът от гробищата, крадецът на трупове...

Нина Вос мълчеше и я наблюдаваше със странните си светли очи.

— Имате температура и трябва да разберем на какво се дължи тя — поясни Аби. — Как се чувствате?

— Уморена съм — прошепна Нина Вос. — Нищо повече...

— Трябва да проверя раната ви — рече Аби, включи горното осветление и внимателно дръпна одеялото от бинтованите гърди.

Раната изглеждаше добре, без зачервяване и отоци. Извади стетоскопа и се зае с останалата част от прегледа. Дробовете дишаха нормално, коремът изглеждаше съвсем наред. Решена да не пропуска

нищо, Аби старателно провери ушите, ноздрите и гърлото на пациентката. Не откри нищо тревожно, причините за треската очевидно трябваше да се търсят другаде. Нина мълчеше през цялото време, но очите ѝ следяха всяко движение на младата лекарка.

— Всичко изглежда наред — изправи се най-сетне тя. — Но за температурата трябва да има причина... Ще ви направим рентгенова снимка и ще вземем три последователни кръвни проби. — На лицето ѝ се появи извинителна усмивка: — Страхувам се, че няма да спите много...

— Аз и без това не спя много — поклати глава Нина. — Пък и тези сънища...

— Кошмари?

Жената върху леглото бавно изпусна въздуха от гърдите си и кимна:

— За момчето...

— Какво момче, госпожо Вос?

— Казаха ми, че сърцето е принадлежало на някакво момче — докосна бинтованите си гърди Нина. — Не зная дори името му, не зная от какво е умряло... Вярно ли е?

— Да — кимна Аби. — Поне така говореха в операционната.

— Вие бяхте там?

— Асистирах на доктор Ходъл.

— Странно — едва доловимо се усмихна пациентката. — Особено след всичко, което... — Гласът ѝ заглъхна и изречението остана недовършено.

Известно време мълчаха. Аби от неудобство, а Нина Вос вероятно поради иронията на това среднощно запознанство... Аби се надигна и изключи основното осветление. Стаята отново потъна в здрач.

— Искам да ви обясня какво стана онзи ден, госпожо Вос — започна тя. — Онова сърце, първото... — Отмести поглед от блестящите очи на пациентката и тихо добави: — Ставаше въпрос за едно момче... На седемнадесет. Възрастта, на която момчетата мислят за коли и момичета... Но той искаше само да се прибере у дома. Нищо друго... — От устата ѝ излетя тежка въздишка. — Не можех да направя друго, повярвайте ми. Как да го изпусна? А вас все още не ви познавах... Нямаше ви на това легло... Той беше пред мен, не можех

да избирам... — Примигна, за да прогони влагата от клепките си и замълча.

— Оживя ли? — тихо попита Нина.

— Да, оживя...

Нина кимна и отново докосна гърдите си. Сякаш искаше съвет от новото си сърце. Ослуша се известно време, после рече:

— Това момче също е живо... Усещам сърцето му, долавям всеки негов удар. Някои хора вярват, че сърцето тупти там, където е душата... Между тях може би са и родителите на това момче. Мисля си и за тях. Сигурно им е страшно трудно. Аз никога не съм имала деца... — Ръката ѝ се сви в юмрук и се притисна към превръзките: — Не е ли успокояващо да знаеш, че част от детето ти продължава да живее? За мен би било много успокояващо, със сигурност би било... — От очите ѝ рукохна сълзи.

Аби хвана ръката ѝ и остана изненадана от силата, с която топлите от треската пръсти се вкопчиха в нея. Нина я гледаше с блестящи очи, които сякаш излъчваха своя собствена светлина. „Не зная как бих постъпила, ако тази жена беше в реанимацията заедно с Джош“, честно призна пред себе си младата лекарка.

Над главата на пациентката тичаха зеленикави електронни импулси. Сърцето на непознатото момче напомпваше кръвта във вените ѝ със скорост сто удара в минута.

Аби стискаше ръката на Нина и ясно долавяше пулса. Един стабилен и спокоен пулс, който не беше на Нина, а нейният собствен...

Двадесет минути бяха необходими на рентгеновия лаборант, за да се появи в отделението с портативния си уред, още петнадесет изтекоха преди проявената снимка да се окаже в ръцете на Аби. Тя я прикрепи към светлинното табло в дежурната стая и започна да търси признаците на пневмонията. Но такива нямаше...

В три след полунощ набра домашния телефон на Арън Ливай.

Насреща вдигна Илейн, гласът ѝ беше дрезгав от съня.

— Ало?

— Илейн, обажда се Аби Диматео. Съжалявам, че ви безпокоя посред нощ, но трябва да говоря с Арън...

— Той тръгна за болницата.

— Кога?

— Ами... Веднага след второто телефонно обаждане... Няма ли го там?

— Не съм го виждала — поклати глава Аби.

Насреща настъпи тишина.

— Излезе преди един час — объркано промълви Илейн. — Би трябвало да е там...

— Не се притеснявайте, ще го потърся по пейджъра — рече Аби, прекъсна разговора и набра номера за вътрешна връзка с Арън. После остави слушалката върху вилката и зачака.

В три и петнадесет кардиологът все още не се беше обадил. През отворената врата на дежурната надникна Шийла — сестрата, която се грижеше за Нина Вос.

— Доктор Диматео, последната кръвна проба е готова — обяви тя. — Искате ли други манипулации?

„Дали пропуснах нещо?“, запита се Аби. Облегнала лакти на бюрото, тя се зае да разтърква слепоочията си в опит да прогони сънливостта. Трябва да мислиш! Какви могат да бъдат причините за следоперативна треска? Какво съм пропуснала?

— Органът — сякаш отгатна мислите й Шийла.

— Имаш предвид сърцето? — вдигна глава Аби.

— Хрумна ми нещо, но...

— Слушам те, Шийла.

— Такова нещо никога не се е случвало тук — колебливо започна сестрата. — Но преди да постъпя в „Бейсайд“ работех като оперативна сестра в клиниката „Майо“, като част от екип за бъбречни трансплантации... Там имах подобен случай... Следоперативна треска у пациент, на когото бяха присадени нови бъбреци. Причината за нея се оказа гъбична инфекция, но за съжаление я откриха едва след смъртта му... Разбира се, не бяха пропуснали да направят съответните посеви върху кръвните проби на донора, които се оказаха положителни. Но резултатите бяха готови цяла седмица след присаждането и това беше фатално за нашия пациент...

Аби се замисли. Очите й останаха заковани в монитор № 15, върху който тичаше назъбената линия от сърдечната дейност на Нина Вос.

— Къде се съхраняват данните за донора? — попита след известно време тя.

— Долу, в канцеларията на координатора по трансплантациите... Ключът е у старшата сестра.

— Ще я помолиш ли да ми донесе съответната папка?

Аби въздъхна и сведе очи към болничния картон на Нина Вос. Трябваше да открие формуляра от Банката за органи в Ню Ингленд, който задължително придружава всеки предназначен за присаждане орган. Няколко секунди по-късно пръстът ѝ вече следеше данните, записани в него. Кръвна група, ХИВ-статус, Васерман, плюс дълъг списък на лабораторни изследвания срещу всички възможни вирусни инфекции. Но самият донор не беше идентифициран.

Телефонът иззвъня петнадесет минути по-късно. Обаждаше се старшата сестра.

— Не мога да открия папката на донора — съобщи тя.

— Няма ли я на името на Нина Вос? — учуди се Аби.

— Тук е регистриран само номерът на реципиента, а на името на госпожа Вос няма нищо...

— Да не са я тикнали някъде другаде?

— Проверих в разделите за бъбречни и чернодробни трансплантации, сверих още веднъж и входящия номер на реципиента — отвърна старшата сестра. — Сигурна ли сте, че документите не са горе, в отделението?

— Ще проверя, благодаря — отвърна Аби и затвори.

Само това ми липсва, да се занимавам с издирване на загубени папки, рече си тя. Очите ѝ неволно се спряха на високата кантонерка в ъгъла, пълна догоре със стари болнични картони. Ако трябва да прегледам *всичко* това, сигурно няма да ми стигне нощта, рече си тя.

Другата възможност беше да се обади директно в болницата на донора. Оттам веднага ще ѝ предоставят всички необходими данни.

От телефонната централа бързо ѝ дадоха номера на „Уилкокс Мемориал“. Когато насреща вдигнаха, Аби помоли да я свържат със завеждащия архивата.

Минута по-късно в слушалката прозвуча бодър женски глас:

— На телефона Гейл Дилеон.

— Здравейте, аз съм доктор Аби Диматео от болница „Бейсайд“ в Бостън — представи се Аби. — Имаме проблем с едно присадено

сърце, наблюдава се наличие на следоперативна треска. Трябва ми допълнителна информация за донора, който е бил опериран във вашата болница...

— Органната жътва е била осъществена тук, така ли? — пожела да се осведоми жената насреща.

— Да, преди три дни. Донорът е бил младеж, всъщност почти момче...

— Трябва да проверя в оперативния журнал — отвърна Гейл Дилеон. — Дайте ми номер, на който да ви потърся...

Десет минути по-късно телефонът иззвъня, но от „Уилкокс“ не дойде отговор, а въпрос:

— Сигурна ли сте, че не сте сбъркала болницата, докторе?

Аби сведе поглед към болничния картон на Нина Вос, който лежеше разгърнат върху бюрото.

— Не, тук го пише черно на бяло: „Лечебно заведение на донора — «Уилкокс Мемориал», Бърлингтън, щат Върмонт“.

— Е, това сме ние — отвърна жената. — Но в журнала не е записана никаква жътва на органи...

— Бихте ли проверила дневника за назначените операции? Сега ще ви дам датата... — Аби погледна във формуляра и добави: — Двадесет и четвърти септември, операцията се е провела някъде около полунощ...

— Задръжте така...

В слушалката се чу шумолене на хартия, миг по-късно жената се прокашля.

— Ало?

— Слушам ви — рече Аби.

— Проверих програмата за двадесет и трети, двадесет и четвърти и двадесет и пети септември. Два апендицита, една холицистектомия и два Цезара... Органна жътва не е отбелязана никъде.

— Трябва да е там! — настоя Аби. — Става въпрос за сърце, което получихме директно от вас...

— Не сме изпращали никакви сърца — държеше на своето жената.

Аби прелисти папката и откри бележката на оперативната сестра: 01:05 часа — пристигна доктор Ленърд Мейпс от „Уилкокс Мемориал“.

— Органът беше придружен от член на трансплантационния екип, доктор Ленърд Мейпс — каза в слушалката тя.

— При нас няма лекар с такова име — отсече Гейл Дилеон.

— Той е гръден хирург и...

— Вижте — прекъсна я жената. — Тук нямаме доктор Мейпс. Познавам всички практикуващи лекари в Бърлингтън и трябва да ви кажа, че не се сещам за хирург с това име. Не знам откъде черпите информацията си, но тя явно е погрешна. Може би трябва да проверите още веднъж...

— Но...

— Опитайте в някоя друга болница.

Аби бавно остави слушалката.

Дълго време остана неподвижна, очите ѝ бяха вперени в телефонния апарат. Мислеше за Виктор Вос и огромното му богатство. Мислеше за всичко онова, което може да се купи с тези пари. После се сети за смайващите съвпадения, които бяха осигурили новото сърце на Нина Вос. Едно перфектно сърце, изскочило от небитието точно за нея...

Ръката ѝ бавно се протегна към телефона.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Реагираш прекалено емоционално — промърмори Марк, прелиствайки папката. — Рационално обяснение на всичко това все пак трябва да има...

— Любопитно ми е да го чуя — отвърна Аби.

— Сърцето беше изрязано перфектно, опаковано както трябва, доставено точно според инструкциите. Със съответните придружителни документи!

— Които мистериозно изчезват...

— Координаторката на трансплантационния екип ще дойде в девет и веднага ще я попитаме — въздъхна младият хирург. — Сигурен съм, че са някъде тук...

— Има и още нещо, Марк — втренчено го изгледа Аби. — Обадох се в болницата на донора, откъдето заявиха, че при тях няма хирург на име Ленърд Мейпс. Нещо повече — такъв лекар няма в целия Бърлингтън! — Замълча, после тихо попита: — Знаем ли всъщност откъде е дошло това сърце?

Марк не отговори. Беше прекалено уморен и замаян, за да разсъждава. Часът беше четири и петнадесет сутринта. Аби го събуди преди около половин час. Трябваша му огромни усилия на волята, за да стане от леглото и да подкара колата към „Бейсайд“. Следоперативната треска изисква бързи реакции и той реши да прегледа пациентката лично, въпреки че имаше пълно доверие в Аби. Сега седеше зад бюрото в дежурната стая и се опитваше да стигне до някакво смислено заключение. Пред него лежеше разтворения болничен картон на Нина Вос. Стъклата на очилата му отразяваха синкавото сияние на контролните монитори. Оттатък, в затъмненото отделение, сестрите се движеха безшумно, като призраци.

Затвори папката, свали очилата си и разтърка очи.

— Какво причинява тази треска, по дяволите? — промърмори той. — Майната им на документите, но това е сериозна причина за безпокойство!

— Възможно ли е да се дължи на инфекция, пренесена от донора? — попита Аби.

— Едва ли. Лично аз никога не съм имал подобен случай, особено с присадено сърце...

— Но ние не знаем нищо за донора, не разполагаме с историята на евентуалните му заболявания. Не знаем дори от коя болница е дошло това сърце!

— Прекаляваш, Аби! — намръщено я изглежда Марк. — С ушите си чух Арчър да разговаря с хирурга, който осигуряваше органа, с очите си видях комплекта придружителни документи! Бяха в един голям кафяв плик...

— И аз го помня — кимна Аби.

— Отлично, значи имаме еднакви спомени...

— Но къде е този плик?

— Хей, забрави ли, че бях в операционната, потънал в кръв като някакъв касапин? А в това състояние малко трудно мога да видя кой къде разнася шибания плик!

— Защо тогава е тази тайнственост? Не разполагаме с данни за донора, не знаем дори името му!

— Стандартна процедура. Данните за донора винаги са конфиденциални и се съхраняват отделно от тези на реципиента. В противен случай има опасност от контакт между двете семейства и става сложно. Роднините на донора ще очакват благодарност, а тези на реципиента най-вероятно ще се чувстват виновни... Всичко това води до куп излишни емоции... — Тялото му потъна в стола. — Според мен само си губим времето, защото след няколко часа нещата ще се изяснят. Дай по-добре да се съсредоточим върху тази треска!

— Окей — кимна Аби. — Но ако има някакви неясноти, ОБНИ са готови за обсъждане на въпроса...

— Какво общо има тук Органната банка в Ню Ингленд? — намръщи се Марк.

— Аз им се обадох. Открих един номер, на който отговарят двадесет и четири часа в денонощието. Казах им, че ти или Арчър ще се свържете с тях...

— По-добре Арчър — въздъхна Марк. — Очаквам го всеки момент да се появи...

— И той ли?

— Разтревожен е от треската. А Арън никакъв го няма... Потърси ли го на пейджъра?

— Три пъти — кимна Аби. — Но никой не отговаря. А Илейн твърди, че е тръгнал за болницата...

— Вече е тук, видях колата му на паркинга — рече Марк и прелисти папката с изследванията на Нина Вос. — Мисля да не го чакам повече, а да се залавям за работа. Сигурно се е забавил някъде из вътрешното отделение...

Аби хвърли поглед към леглото на Нина Вос. Параванът не ѝ пречеше, от мястото си виждаше равномерно повдигащите се гърди на пациентката. Нина беше заспала...

— Мисля да започнем с широкоспектърни антибиотици — добави Марк.

— Срещу каква инфекция? — вдигна вежди Аби.

— Не знам. Ще направим една превантивна атака, а след като пристигнат посевките ще видим... Не бива да рискуваме, тъй като имунната ѝ защита е твърде слаба... — Марк скочи на крака и отиде да надникне зад паравана. Гледката на спящата жена явно го успокои.

Аби тихо се изправи до него. Останаха така в продължение на няколко дълги минути. Бяха съвсем близо един до друг, ръцете им почти се докосваха. Но едновременно с това и безкрайно далеч, разделени от необичайното развитие на тази криза.

— Може би е реакция по отношение на медикаментите — тихо прошепна Аби. — Предписани са ѝ куп неща, всяко от които е в състояние да предизвика треска...

— Обикновено е така — кимна Марк. — Но не и в случая, тъй като жената е на стероиди и циклоспорин...

— Не открих огнище на инфекция, макар че я прегледах изключително внимателно — изтъкна Аби.

— Не трябва да забравяме, че взема лекарства и за потискане на имунните реакции — добави Марк. — Ще умре и при най-дребния пропуск от наша страна. — Погледна за последен път в картона и тръсна глава: — Започваме с антимикробните флуиди...

В шест нула нула във вените на Нина Вос протече първата доза азактам. Решиха да поискат мнението на специалист по инфекциозни болести и в седем и четвърт в хирургическата реанимация влезе доктор Мур. След като се запозна със случая, той подкрепи мнението на Марк,

според което пациент с потиснати имунни реакции не бива да остава без превантивно лечение.

В осем часа в системата беше вкаран и втори антибиотик, този път пиперацилин.

По същото време започна и сутрешната визитация. Аби тикаше пред себе си количката с внушителна купчина болнични картони. Нощта се оказа тежка. Преди обаждането на сестрата някъде около два, тя дремна мъничко — може би час. След това обаче нямаше време дори да седне. Ободрена след две големи чаши кафе, тя тикаше количката пред себе си и мислеше за края на това нелеко дежурство. „След четири часа съм си у дома, само след четири часа!...“

Мина покрай легло №15 и надникна зад паравана.

Нина беше будна. Зърнала Аби, тя с усилие вдигна ръка и я повика да влезе.

Аби остави количката на мястото ѝ, навлече един стерилен халат и пристъпи към леглото.

— Добро утро, доктор Диматео — немощно прошепна Нина. — Страхувам се, че не успяхте да се наспите заради мен...

— Няма проблем — усмихна се Аби. — Миналата седмица си отспах... Как се чувствате?

— Както се чувства човек в центъра на вниманието — отвърна Нина и повдигна очи към пластмасовата бутилка, прикрепена към системата ѝ: — Това ли е новото лекарство?

— Комбинация от пиперацилин и азактам — кимна Аби. — Антибиотици с широк спектър на действие, които трябва да премахнат всяко огнище на инфекция в организма ви...

— А ако не става въпрос за инфекция?

— В такъв случай температурата ви няма да се понижи и ще опитаме нещо друго.

— Значи нямате представа на какво точно се дължи тя...

— Наистина е така — кимна след кратко колебание Аби. — Мерките, които вземаме, са по-скоро превантивни...

— Предполагах, че ще ми кажете истината — леко се усмихна пациентката. — За разлика от доктор Арчър, който само ми повтаря да не се тревожа от нищо... Сутринта вече беше тук и каза, че са взети всички необходими мерки. Но не призна, че не знае причината за високата температура...

— Не е искал да ви тревожи — отвърна Аби.

— Аз не се плаша от истината — тръсна глава Нина Вос. — Но според мен докторите рядко я споделят с пациентите си. И двете прекрасно знаем това, нали?

Очите на Аби механично се насочиха към мониторите. Всички показания бяха в границите на нормалното — кръвно налягане, пулс, налягане в дясното предсърдие... Отчиташе показанията на цифрите по навик, без да мисли. Машините не задават трудни въпроси и не очакват болезнени отговори...

— Виктор — тихо прошепна Нина.

Аби се обърна и се озова лице в лице с Виктор Вос, който се беше изправил на крачка от леглото.

— Излезте! — изръмжа той. — Веднага напуснете стаята на жена ми!

— Отбих се да проверя състоянието й...

— Казах *вън*! — просъска той и сграбчи ревера на изолационния халат.

Аби механично се дръпна назад и освободи дрехата си. Но мястото в тази килийка беше прекалено тясно за по-нататъшно отстъпление.

Мъжът отново се втурна напред. Този път сграбчи ръката й и я стисна с всичка сила, с очевидното желание да й причини болка.

— Виктор, недей! — немощно прошепна Нина.

Аби изкрещя от болка. Вос рязко я завъртя, тялото й излетя от стаичката и се блъсна в количката с болничните картони. Колелцата поддадоха под тежестта на тялото й, количката тръгна и тя падна по гръб. Количката се блъсна в шкафа за лекарства на отсрещната стена, хартиите се разпиляха по пода. Замяна от падането, Аби бавно вдигна глава. Виктор Вос се беше надвесил над нея и дишаше тежко. Не от положените усилия, а от бесен гняв.

— Да не съм те видял повече край жена ми! — просъска той. — Чуваш ли, докторче? — После се извърна към смаяните болнични служители, които безмълвно наблюдаваха инцидента и яростно прогърмя: — Не искам тази жена да се доближава до леглото на жена ми! Ако трябва, напишете го на лист хартия и го окачете на вратата! — Хвърли последен, изпълнен с отвращение поглед към Аби, после влезе обратно в стаичката и рязко дръпна паравана след себе си.

Две от сестрите помогнаха на Аби да се изправи.

— Нищо ми няма — прошепна тя. — Ще се справя и сама...

— Тоя е луд! — каза една от жените. — Ще се обадя на охраната!

— Недей! — спря я Аби. — Само ще усложним нещата...

— Но той ви нападна, можете да го съдите!

— Нямам подобни намерения — отвърна Аби и тръгна към количката.

Болничните картони и лабораторните анализи се бяха разпилели по пода. Тя се наведе с пламнало лице и започна да ги събира. Изправи се, усетила погледите на всички присъстващи върху себе си. „Няма да плача, заповяда си тя. Не тук!“

Заряза количката, обърна се и изтича навън.

Три часа по-късно Марк я откри на една ъглова маса в болничното барче, наведена над чаша кафе и недокосната кифла с боровинки. Пакетчето беше киснало толкова дълго в горещата вода, че чаят беше станал черен като кафе. Отпусна се на свободния стол до нея и успокоително подхвърли:

— Вос беше този, който вдигна скандала, Аби...

— А аз бях тази, която се тръшна по задник пред очите на цялата болница!

— Той те е блъснал и това е нещо, от което можем да извлечем голяма полза. Дори само като баланс срещу налудничавите му идеи за съдебни дела...

— Искаш да кажеш, че трябва да предявя обвинение срещу него?

— Нещо такова...

— Изобщо не искам да мисля за Виктор Вос! — поклати глава тя. — Не искам да имам нищо общо с него!

— Но той те е блъснал пред поне половин дузина свидетели...

— Марк, нека забравим това — рече тя и захапа кифличката. Отчаяно ѝ се искаше да сменят темата, но залъкът заседна в гърлото ѝ. — Арън съгласи ли се за антибиотиците? — попита след известно време тя.

— Не съм го виждал цял ден...

— Нали каза, че е тук? — озадачено го погледна Аби.

— Пейджърът му не отговаря.

— А домашния телефон?

— Там е само домашната им помощница. Илейн заминала при детето им в Дартмут... — Марк сви рамене. — Днес е събота, а Арън е свободен от дежурство. Сигурно е решил да се махне нанякъде. Малко ваканция...

— Ей от това имам нужда! — въздъхна Аби и разтърка уморените си очи. — От ваканция! Един плаж, няколко палми и чаша ледена пиня колада...

— Звучи добре — усмихна се Марк и хвана ръката ѝ. — Ще имаш ли нещо против да вземеш и мен?

— Ти не обичаш пиня колада — поклати глава Аби.

— Но обичам плажовете и палмите — стисна ръката ѝ той, после тихо добави: — И теб...

Точно от това имам нужда, затвори очи Аби. От докосването му, топло и успокояващо като самия него...

Той се приведе над масата и я целуна.

— Я виж ти! — прошепна. — Пак привличаме общественото внимание! По-добре се прибирай у дома, преди да сме събрали цяла тълпа!...

Аби погледна часовника си. Беше дванадесет, събота по обед. Уикендът най-сетне можеше да започне.

Той я изпрати до изхода. Когато излязоха през остъклената врата изведнъж спря и каза:

— О, щях да забравя... Арчър се обади във „Уилкокс Мемориал“ и разговаря с един гръден хирург на име Тим Никълс. Оказа се, че този Никълс е асистирал при жътвата и потвърди, че става въпрос за техен пациент. Изваждането на сърцето е било дело на доктор Мейпс...

— Защо тогава Мейпс не фигурира в списъчния им състав? — вдигна вежди Аби.

— Защото е бил докаран с частен самолет от Тексас, специално за операцията. Това е всичко, което знаем. Вероятно Вос не е имал доверие на тамошните хирурзи и си е завел специалист...

— Чак от Тексас?

— Вос е богат човек, може да си го позволи...

— Значи жътвата е била дело на екип от „Уилкокс“, така ли?

— Никълс твърди, че е присъствал на операцията. Сестрата, с която си разговаряла през нощта, вероятно е сбъркала оперативните планове. Ако искаш, мога да позвъня още веднъж...

— Не, няма смисъл — поклати глава Аби. — Сега всичко ми се струва една глупост... Бог знае какво ми е минавало през главата тази нощ... — Въздъхна и хвърли поглед към колата си, която чакаше в „Сибир“ — мястото в далечния край на паркинга, отредено за практикуващите лекари. Добре че все пак изобщо са ни отредили някакво място за паркиране, отново въздъхна тя. Робите в други болници нямат дори тази малка привилегия. — Ще се видим у дома, ако все още съм будна...

Марк я притегли към себе си, отметна главата ѝ назад и отново я целуна.

— Карай внимателно — прошепна гой. — Обичам те!

Аби тръгна към колата си. Беше замаяна от умора и от ехото на тези две думички, което продължаваше да звучи в съзнанието ти. *Обичам те.*

Обърна се да му помахва, но той вече беше изчезнал зад остъклените врати.

— И аз те обичам — усмихна се Аби.

Извади ключовете и едва тогава забеляза, че бутона на шофьорската врата е вдигнат. Господи, колко съм завейана, стресна се тя. Оставила съм колата си отключена през цялата нощ.

Отвори вратата и се олюля от отвратителната миризма, която я удари в лицето. Очите ѝ попаднаха на това, което лежеше на предната седалка, изведнъж ѝ се пригади.

Около лоста за скоростите бяха увити вонящи черва, едно от тях беше увиснало от волана. Тапицерията на дясната седалка беше оплескана с нещо лепкаво, а на мястото на шофьора имаше един голям, окървавен орган.

Сърце.

Адресът беше в Дорчестър, едно от най-мрачните и запуснати предградия на Бостън. Мъжът паркира и хвърли поглед към подобната на картонена кутия къща и обраслата с бурени тревна площ. Дванадесетгодишно момче играеше баскетбол на площадката пред гаража. Стрелбата му беше крайно неточна — топката постоянно прехвърляше закрепения над вратата кош и отиваше на покрива. Тоя няма да получи спортна стипендия, рече си мъжът. А съдейки по

покритата с ръжда кола под навеса и паянтовата къща, момчето едва ли имаше шансове за някаква стипендия изобщо...

Излезе от колата и пресече улицата. Момчето го забеляза и замръзна на място, притиснало топката към гърдите си.

— Търся дома на Флинт — рече мъжът.

— Това е — отвърна момчето.

— Вашите вкъщи ли са?

— Да, баща ми е тук. Защо?

— Може би ще му съобщиш, че един човек иска да го види.

— Кой сте вие?

Мъжът му подаде една визитна картичка. Момчето ѝ хвърли кратък поглед и понечи да му я върне.

— Не, задръж я — спря го мъжът. — Иди да я покажеш на баща си.

— Веднага ли?

— Разбира се, ако баща ти не е зает...

— Ами... Хубаво... — Момчето остави топката и влезе в къщата. Мрежестата врата против насекоми се затръшна зад гърба му.

Минута по-късно на прага се появи намръщен човек с увиснало шкембе.

— Мен ли търсите?

— Господин Флинт, името ми е Стюарт Съсман, адвокат в кантората „Хоукс, Крейг и Съсман“...

— Да?

— Научих, че преди около шест месеца сте бил пациент на Медицинския център „Бейсайд“...

— Катастрофа — намръщено поясни мъжът. — Но виновен беше другият...

— Отстранили са ви далака, нали?

— А вие откъде знаете?

— Тук съм, за да ви помогна, господин Флинт — усмихна се Съсман. — Прекарал ли сте тежка операция, или не?

— Казаха, че можело да умра — въздъхна Флинт. — Значи е била тежка...

— Сред лекуващите ви лекари имаше ли жена на име Абигейл Диматео?

— Да — кимна дебелият. — Много добра жена, преглеждаше ме всеки ден...

— А тя или някой от останалите лекари да са ви обяснили последиците от оперативното отстраняване на далака?

— Казаха ми да се пазя, защото имало опасност от тежки инфекции...

— Казаха ли ви, че тези инфекции могат да бъдат фатални?

— Ами... Май да...

— А споменаха ли за един малък инцидент по време на операцията?

— Какъв инцидент?

— Неволно плъзване на скалпела, който е срязал далака ви и е причинил силен кръвоизлив...

— Не — поклати глава мъжът. На лицето му се изписа неподправен интерес. — Наистина ли е станало?

— В момента проверяваме фактите — поясни Съсман. — Затова молим да ни разрешите достъп до болничната си епикриза.

— Защо?

— Господин Флинт — настоятелно рече посетителят. — Във ваш интерес е да се разбере дали загубата на далака ви не е резултат от хирургическа грешка. Ако се окаже, че това е така, вие сте жертва на проявена небрежност и имате право на обезщетение...

Флинт замълча и извърна глава към момчето, което внимателно слушаше. Може би не разбираше за какво става въпрос. Очите му бавно се сведоха към писалката, която му подаваше адвокатът.

— Под обезщетение имам предвид пари, господин Флинт — меко поясни Съсман.

Дебелият мъж взе писалката и се подписа.

Съсман се върна в колата си, сложи подписаната искова молба в куфарчето си и отново извади списъка. Трябваше да получи подписи от още четири души. Не очакваше проблеми с нито един от тях, просто защото алчността и желанието за отмъщение са една наистина могъща комбинация.

Задраска името Харолд Флинт и завъртя стартерния ключ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Сърцето беше свинско. Вероятно са го оставили в колата ми още предишната вечер, след което цял ден го е пекло слънцето. Още не мога да се отърва от вонята!

— Тоя тип иска да те докара до истерия — въздъхна Вивиан Чао. — Според мен трябва да му отговориш със същото!

Бутнаха входната врата и прекосиха фоайето по посока на асансьорите. Неделя следобед, ден за свиждане. „Масачузетс Дженерал“ беше пълна с народ. Пред асансьорите за външни посетители се извиваше дълга опашка, над главите на хората се поклащаха няколко ярки балона с надпис „Скорошно оздравяване“. Във фоайето се носеше аромат на свежи карамфили.

— Нямам доказателства — промърмори Аби. — Не можем да бъдем сигурни, че това е негова работа...

— Че на кого друг? — погледна я настойчиво Вивиан. — Я му виж поведението! Завежда съдебни дела, блъска те на публично място... Мисля, че е крайно време да реагираш, Диматео! Трябва да направиш официално оплакване за употреба на физическа сила и терористични заплахи!

— Работата е там, че разбирам защо го прави — въздъхна Аби. — Той е дълбоко разстроен, тъй като жена му има сериозни следоперативни проблеми...

— Защо ми се струва, че долавям нотка на вина? — изгледа я Вивиан.

— Трудно е да не се чувствам виновна, когато минавам покрай леглото ѝ — призна с нова въздишка Аби.

Стигнаха до четвъртия етаж и поеха по коридора, който водеше към отделение „Сърдечна хирургия“.

— Той има достатъчно пари, за да превърне живота ти в ад, при това за много дълго време — подхвърли Вивиан. — Срещу теб вече е заведено едно дело, но скоро вероятно ще има и други...

— И аз мисля така — кимна Аби. — От архивата ми съобщиха, че адвокатска кантора „Хоукс, Крейг и Съсман“ вече е изисквала документацията по още шест случая. Това е същата кантора, която защитава интересите на Джо Терио...

— Исусе! — стреснато се закова на място Вивиан. — Но това означава, че ще те разкарват по съдилищата докато си жива!

— Или докато не подам оставка, като теб...

Вивиан се втурна напред, с широка и решителна крачка както винаги. Малката азиатска амазонка, която не се страхува от нищо...

— Ами ти защо не отвърщаш на удара? — пожела да узнае Аби.

— Опитвам се. Проблемът е в името на човека, срещу когото сме се изправили. Когато го споменах на адвокатката ми, тя стана бяла като платно. Кое е доста странно за чернокожа жена, не мислиш ли?

— И какво те посъветва тя?

— Да зарежа всичко и да благодаря на Господ, че съм завършила хирургическата си практика и имам право да се явя на атестационна комисия. Това означава, че мога да си намеря друга работа или да се заема с частна практика...

— Толкова ли се страхува от Вос?

— Не го признава, но очевидно е точно така. Този тип плаши много хора. Но аз при всички случаи не мога да си позволя битка с него, просто защото отговорността за инцидента беше изцяло моя. Ние откраднахме сърцето, Диматео. Няма друго определение за това, което извършихме. Може би щеше да ни се размине, ако не бяхме попаднали на Виктор Вос. Но сега ще трябва да си платим... — Очите ѝ се спряха върху лицето на Аби: — Аз по-малко, ти — доста повече...

— Все още съм на работа — поклати глава Аби.

— Въпросът е докога, защото си едва във втората година на практиката си — въздъхна Вивиан. — Според мен трябва да се бориш, Аби... Не му позволявай да те съсипе! Прекалено много те бива като лекар, за да бъдеш изгонена от професията!

Аби мрачно поклати глава.

— Понякога се питам дали си струва...

— Дали си струва ли? — втренчи се в нея Вивиан, спряла пред вратата на стая 417. — Ела да хвърлиш едно око, пък после пак ще говорим! — След това почука на вратата и влезе.

Седнало в леглото, момчето съсредоточено боравеше с дистанционното на телевизора. Ако не беше шапката на „Червените чорапи“ на главата му, Аби вероятно нямаше да го познае. Джош О’Дей изглеждаше отлично, с розова кожа и бистри очи.

— Хей, доктор Чао! — весело подвижна той. — Вече си мислех, че *никога* няма да дойдете да ме видите!

— Идвах два пъти, но ти все спеше — отвърна Вивиан и поклати глава с престорен укор: — Станал си мързеливец като всички тийнейджъри!

Разсмяха се, после настъпи тишина. Джош срамежливо разтвори ръце да я прегърне.

Вивиан остана на мястото си, сякаш не знаеше как да реагира. После сякаш се освободи от някакви невидими окови и направи крачка напред. Прегръдката им беше кратка и непохватна, след нея по лицето на младата лекарка се изписа нещо като облекчение.

— Казвай сега как се чувстваш — стана делова тя.

— Много добре — отвърна Джош и махна по посока на екрана. — Татко ми донесе всичките мачове на запис, но не можем да вържем видеото... Случайно да знаете как става това?

— Пипна ли го, телевизорът положително ще гръмне — направи гримаса Вивиан.

— И това ми било доктор! — не й остана дължно момчето.

— Тъй ли? — изгледа го с престорен гняв Вивиан. — Тогава следващия път като ти трябва операция, повикай телевизионния техник! — Кимна по посока на Аби и добави: — Помниш доктор Диматео, нали?

В очите на момчето се появи колебание.

— Мисля, че да, но всъщност... Знаете ли, забравил съм доста неща. Особено онези от миналата седмица. Сякаш изведнъж съм затъпял...

— Това не бива да те тревожи, Джош — успокоително се усмихна Вивиан. — Когато сърцето спре, мозъкът започва да изпитва недостиг от кръв. Именно на това се дължат малките пропуски в паметта ти... — Протегна ръка и докосна рамото на момчето, един рядък за нея опит да осъществи физически контакт. — Но мен все пак не си ме забравил, макар че положително си се опитал...

Джош сведе очи към чаршафите и тихо промълви:

— Не искам да ви забравя никога, доктор Чао!

В стаята настъпи тишина. Ръката на Вивиан остана върху рамото на момчето, сякаш се срамуваше да я отдръпне. Джош продължаваше да гледа надолу, лицето му беше скрито от козирката на бейзболната шапка.

Аби се извърна встрани и потърси нещо, с което да разсее неудобството. Очите ѝ попаднаха на многобройните спортни трофеи, подредени върху нощното шкафче. Те вече не бяха олтара на едно умиращо момче, а триумф на възкръсналия живот...

На вратата се почука.

— Джоши? — извика един женски глас.

— Хей, мамо — вдигна глава момчето.

Вратата се отвори и в стаята врхлетя цяла армия роднини. Над главите им се поклащаха шарени балони, въздухът се изпълни с аромата на пържени картопки от „Макдоналдс“. Лелите и чичовците заобиколиха леглото и се нахвърлиха да прегръщат и целуват Джош с радостни възклицания.

— Вижте го! Изглежда отлично!...

Момчето посрещаше похвалите с детинска гордост и не забеляза оттеглянето на Вивиан, която побърза да направи място за ликуващата армия на фамилията О'Дей.

— Джош, доведохме чичо Хари чак от Нюбъри! — обяви майката. — Той знае всичко за видеоманетофоните. Нали ще го свържеш, Хари?

— Разбира се. Вързал съм видеата на цялата махала!

— А донесе ли кабели, Хари? Сигурен ли си, че имаш всичко необходимо?

— А ти как мислиш? — гордо се усмихна чичото.

— Виж това, Джош! Три двойни порции картопки. Нали доктор Тарасоф не ти е забранил да ядеш пържени картопки?

— Мамо, забравихме фотоапарата! Искан да снимам белега на Джош!

— Няма да снимаш никакъв белег!

— Но учителят каза, че ще бъде супер!

— Учителят ти е прекалено стар, за да използва такива думи. Никакви снимки! Никакво ровене в личния живот!

— Хей, Джош, трябва ли ти помощ за картофките?

— Значи ще го свържеш, нали, Хари?

— Не съм сигурен. Телевизорът е много стар модел...

Вивиан най-сетне успя да си пробие път до Аби. В същия миг на вратата отново се почука и в стаята нахлуха още роднини на момчето. Отново се разнесоха радостни възклицания, отново всички изказваха възхищението си от състоянието на Джош. Сред тази невъобразима суматоха Аби изведнъж улови погледа на момчето върху себе си. На устата му се появи безпомощна усмивка, ръката му се вдигна да помахаша за сбогом.

Двете жени тихо напуснаха стаята, спряха и се заслушаха в радостната глъчка, долитаща иззад затворената врата.

— Ето го отговорът на въпроса ти дали си струва, Аби — тихо промълви Вивиан.

Отбиха се в стаята на дежурните сестри и попитаха къде могат да открият доктор Иван Тарасоф. Отговорничката на отделениято им предложи да погледнат в стаята за почивка на хирурзите. Тарасоф беше там, пиеше кафе и попълваше някакви формуляри. Облечен в сако от туид и с кацнали на носа очила, той приличаше не толкова на прочут кардиохирург, колкото на английски джентълмен, който се развлича с игра на голф.

— Току-що бяхме при Джош — каза Вивиан.

Тарасоф вдигна глава от полетите с кафе записки.

— И какво е мнението ви, доктор Чао?

— Мисля, че свършихте добра работа. Детето изглежда много добре.

— Като оставим настрана леката форма на амнезия, която е типична за подобни случаи, момчето действително се възстановява забележително добре — кимна Тарасоф. — Мисля, че ще го изпишем след седмица, ако сестрите не го изритат по-рано... — Затвори папката пред себе си, усмивката му се стопи. — Но аз трябва да изясня някои неща с вас, докторе...

— Какви неща?

— Знаете много добре. Става въпрос за другия пациент, който е очаквал трансплантация в „Бейсайд“. Вие прехвърлихте момчето при

нас, без да ме запознаете с детайлите. Доста по-късно разбрах, че сърцето е било предназначено за друг пациент...

— Не е вярно. Сърцето беше дарено поименно на Джош.

— Едно дарение, получено чрез хитрост — промърмори хирургът и навъсените му очи над очилата заплашително се спряха върху Аби. — Администраторът на вашата болница господин Пар ми разказа всичко. Същото стори и адвокатът на господин Вос...

Вивиан и Аби се спогледаха.

— Адвокатът на Вос?

— Точно така — кимна Тарасоф и отново се извърна към Вивиан. — Какво се опитвате да направите? Нима искате да ме съдят?

— Опитах се да спася момчето, нищо повече.

— Но си спестихте част от информацията...

— Сега момчето е живо и здраво.

— Ще ви кажа само едно, доктор Чао — заплашително изръмжа Тарасоф. — Никога вече не се опитвайте да вършите подобно нещо!

Вивиан понечи да каже нещо, но после се отказа. Вместо това кимна тържествено с глава и се поклони — по начина, по който го правят азиатците.

Но Тарасоф не се впечатли. В очите му продължаваше да се долавя леко раздразнение. После изведнъж избухна в смях и отново разтвори папката пред себе си.

— Още навремето трябваше да те изключа от Харвард! — обяви той.

— Готови! Дърпай наляво! — изрева Марк и рязко наблегна на руля.

Носът на „Гими Шелтър“ зави по посока на вятъра. Платната заплюяха, въжетата затичаха по палубата. Радж Мохандас се вкопчи в ръчката на винча и започна да развива страничното платно. Миг по-късно то изплющя и се изду на вятъра. Яхтата рязко се наклони, откъм каютата под палубата се разнесе дрънчене на съборени кутии.

— Скачай на подветрената страна, Аби! — изрева Марк. — Бързо!

С цената на доста усилия Аби успя да се прехвърли на подветрената страна, вкопчи се в предпазните въжета и за пореден път

се закле никога повече да не стъпва на борда на яхта. Какво им става на мъжете, когато се качат на проклетите си корита? Защо в момента, в който излязат в открито море, започват да крещят и да се мятат като луди?

Четиримата мъже на борда на „Гими Шелтър“ крещяха здраво, всички без изключение. Бяха четирима — Марк, Мохандас, 18-годишният Ханк — син на Мохандас, плюс Пийт Джегли — практикант трета година в „Бейсайд“. Крещяха за всичко — за въжетата, които имат нужда от затягане, за положението на мачтата и пропуснатите напъни на вятъра. Най-много крещяха по посока на „Ред Ай“ — лодката на Арчър, която очевидно ги настигаше, крещяха и на Аби, макар и значително по-рядко. Тя имаше точно определена роля в днешното състезание — ролята на *баласт*. Роля, която в повечето случаи се изпълнява от чувалчета с пясък. Разликата се състоеше само в това, че чувалчето Аби имаше крака. При всеки вик от страна на мъжете, тя трябваше да хукне към противоположния парапет, където повръщаше, след съответните мъчителни, но абсолютно равни по време интервали. Никой от екипажа не ѝ обръщаше внимание, тъй като всички бяха заети да се перчат със скъпите си обувки за яхта по палубата.

— Наближаваме шамандурата! Готови за обръщане!

Мохандас и Джегли възобновиха лудешкия си танц по палубата.

— Натискай!

„Гими Шелтър“ започна да се завърта срещу вятъра. Аби пропълзя към противоположния борд. Платната плющяха, въжетата степенеха. Мохандас започна да върти винча, мускулите под загорялата му кожа подскачаха като живи.

— Дръпнаха още! — изкрещя Ханк.

Излязла от завоя, „Ред Ай“ увеличаваше скоростта си със смайваща бързина. До слуха им достигнаха напрегнатите викове на Арчър, който подканяше своя екипаж:

— Хоп, хоп! Още малко!...

„Гими Шелтър“ също излезе от завоя. Джегли се бореше с мачтата на триъгълното платно, а Ханк натисна надолу лоста за изпъване на въжетата.

Аби кротко повръщаше на отсрещния борд.

— По дяволите, той се залепи за опашката ми! — извика Марк.
— Вдигай по-бързо шибания триъгълник, Пийт! Дай, дай...

Джегли и Ханк най-сетне изправиха мачтата, вятърът изду платното с оглушителен тътен. Яхтата буквално литна.

— Браво, бейби! — изкрещя от възторг Марк. — Така те искам, момичето ми!

— Хей, какво става? — извика Джегли и посочи с ръка към кърмата.

Яхтата на Арчър се беше отказала от преследването. Направила плавен завой, тя бавно се насочи към пристанището.

Аби успя да вдигне глава и да погледне към „Ред Ай“.

— Включиха мотора — отбеляза Марк.

— Мислиш ли, че се признават за победени?

— Арчър? Изключено!

— Тогава защо се връщат?

— Най-добре да отидем и да разберем — отвърна Марк. — Свалете триъгълното платно, връщаме се... — Спусна се в люка пред кърмата и включи двигателя.

„Слава тебе, Господи“, въздъхна с облекчение Аби.

Когато пристигнаха в пристанището, гаденето ѝ почти беше преминало. „Ред Ай“ вече беше привързана към пристана, а екипажът ѝ забързано сгъваше платната.

— Ало, „Ред Ай“! — сви ръцете си на фуния Марк. — Какво стана?

— Обади се Мерили! — извика в отговор Арчър и размаха клетъчния си телефон. — Нещо е станало, чака ни в бара на яхтклуба...

— Окей, ще се видим там — извика Марк, обърна се и огледа екипажа си. — Дайте да я вържем... Ще пием по едно в барчето, после отново ще излезем...

— Ще трябва да си търсите друг баласт — отсече с решителен тон Аби. — Аз напускам кораба!

— Вече? — изненадано я погледна Марк.

— Не разбра ли, че не се връзвам със сценария? — попита с въздишка тя. — Не виждам смисъл да ти цапам палубата!

— Горкичката! — състрадателно промълви Марк. — Ще си изкупя греха, обещавам. Шампанско, цветя, ресторант по твой избор...

Само кажи!

— Свали ме от проклетата лодка, моля те!

— Слушам, първи помощник! — разсмя се на глас Марк и завъртя щурвала към близкия кей. Миг по-късно бордът опря в гредите, Мохандас и Ханк скочиха с въжетата в ръце.

Аби побърза да ги последва.

— Само ще я вържем — подвижна Марк. — А след това ще видим какво става с Арчър...

— Купонът сигурно е започнал — рече Мохандас.

„Господи, няма ли край!“, въздъхна Аби, докато крачеше редом с Марк по посока на клуба. Пак ще се бърбори за яhti и ветрове, един куп почернели мъже с шарени ризи и къси панталони ще си пият джина и ще дрънкат небивалици!

Влязоха в прохладното помещение. Вътре цареше необичайна тишина. Мерили стоеше на бара с чаша в ръка, а Арчър се бе настанил на една от масичките. Пред него нямаше питие. Членовете на екипажа му бяха наблизко, необичайно смълчани. Тишината се нарушаваше единствено от тихия звън на бучките лед в чашата на Мерили.

— Какво се е случило? — попита Марк.

Мерили примигна и го погледна така, сякаш го виждаше за пръв път. После сведе очи към питието си.

— Открили са Арън — глухо промълви Арчър.

Гаденето обикновено се появяваше при пронизителния писък на триончето за рязане на кости, или пък от вонята. А в момента вонеше ужасно...

Детективът от отдел „Убийства“ Бърнард Кацка погледна към Лундквист, който се беше изправил от татък масата за аутопсии. Младият му партньор с външност на киноартист се беше извърнал встрани, ръката с тънка ръкавица прикриваше разкривената му уста. Стомахът му все още не беше свикнал с аутопсиите. Всъщност, малко са ченгетата, които успяваха да свикнат с тях. Разрязаните трупове не бяха любимата гледка и на Кацка, но с течение на времето се беше научил да ги възприема като интелектуално упражнение, концентрирайки се не върху човека, а единствено върху органичните причини за смъртта. Беше виждал изгорели при пожари трупове,

разчленени на съставните им части трупове след полет от двадесет етажа височина, надупчени от куршуми и ножове трупове, ръфани от плъхове трупове... За него те бяха само това — трупове, ако не се брояха детските тела, които винаги го разстройваха. Образци, които се отварят, изследват и описват в съдебномедицинските журналы. Не си позволяваше да гледа на тях по друг начин просто защото това би превърнало живота му в низ от безкрайни кошмари...

Бърнард Кацка беше четиридесетгодишен вдовец. Преди три години съпругата му умря от рак и това беше най-ужасния кошмар в живота му.

Очите му равнодушно се спряха върху трупа на масата. Петдесет и четири годишен бял мъж, женен с две пораснали деца, вече студенти, по професия кардиолог. Самоличността му беше установена както от пръстовите отпечатыци, така и чрез разпознаване от страна на съпругата му. На жената не й беше лесно, но на кого е лесно да идентифицира трупа на любимия човек? Особено когато този човек е висял на въже цели две деноноция в топло и непроветриво помещение...

Вдовицата беше припаднала направо тук, на пода на моргата.

Нищо чудно, рече си Кацка, свел поглед към трупа на Арън Ливай. Лишено от приток на кръв, лицето беше бяло като вар. Причина за това беше един дебел кожен колан, стегнат около шията. Езикът беше изскочил навън, черен и напукан след два дни в задушното помещение. Клепачите не бяха напълно затворени и под тях можеха да се видят очните ябълки, станали морави от вътрешни кръвоизливи. Кожата на шията под колана беше силно ожулена вследствие тежестта и инстинктивните конвулсии на загиващото тяло, долната част на крайниците беше изпъстрена с характерните тъмночервени точки на вътрешните кръвоизливи, предизвикани от спукването на кръвоносните съдове. Всичко това отговаряше напълно на симптомите на смърт, настъпила от задушаване. Единственото нещо, което не се вместише в тези симптоми, беше кръгла рана с големината на монета върху лявото рамо.

Облечени в стерилни халати, ръкавици и маски, доктор Роуботам и асистентът му приключваха с гръдно-коремния срез. Както обикновено, той беше направен в Т-образна форма — двете диагонални сечения от раменете към гръдната кост се сливаха в едно,

което се спускаше вертикално надолу, разделяше коремната кухня и опираше чак до гениталиите. След тридесет и две години стаж в съдебна медицина Роуботам трудно можеше да се изненада от каквото и да било в тази хладна зала. Работеше механично, върху лицето му се беше изписало леко отегчение. Заключениета си диктуваше с тих и монотонен глас, а кракът му задействаше педала за включване и изключване на диктофона с опитни движения, точно когато трябва. В момента беше зает да отмества триъгълника на гръдната кост и ребрата, под които лежеше плевралната кухня.

— Я хвърли едно око, Охлюв — рече патологът.

Този прякор нямаше нищо общо с външния вид на Кацка, който си беше напълно нормален. Бяха му го лепнали главно заради изключителната невъзмутимост, с която възприемаше хората и събитията около себе си. Колегите му в отдела често се шегуваха, че ако някой гръмне Бърнард Кацка в понеделник, той ще реагира най-рано в петък, при това само ако се е ядосал...

Кацка се наведе над гръдната кухня. Изражението му беше почти толкова равнодушно, колкото това на Роуботам.

— Не виждам нищо необичайно — промърмори той.

— Правилно — кимна патологът. — Лека плеврална конгестия, която вероятно се дължи на капилярните спуквания, причинени от хипоксията. Това е типично за задушаването...

— Предполагам, че вече можем да се махаме — промърмори Лундквист и започна да се промъква към изхода.

Подобно на всички млади ченгета, той предпочиташе динамиката на преследването пред вонята в залата за аутопсии. Никак не си падаше по разни смахнати самоубийци...

Кацка не помръдна от мястото си.

— Наистина ли трябва да изгледаме филма докрай, Охлюв? — недоволно промърмори Лундквист.

— Те току-що започнаха — поясни, без да вдига глава Кацка.

— Стопроцентово самоубийство! — нетърпеливо отсече партньорът му.

— Нещо ме съмнява...

— Но нали чу какво каза докторът? Симптомите са класически!

— Става посред нощ, облича се и пали колата... — унесено промърмори Кацка. — Я помисли малко върху това... Кой ще напусне

топлото си легло, за да иде да се обеси на покрива на болницата?

Лундквист хвърли кос поглед към трупа, после побърза да се извърне встрани.

Роуботам и асистентът прерязаха трахеята и големите кръвоносни съдове, после се заеха да вадят сърцето и белите дробове, преплетени в един голям кървав вързоп. Патологът ловко го прехвърли върху везната до масата, която проскърца под тежестта му.

— Последен шанс да надникнеш вътре — обяви той и започна да реже далака. — Приключваме дотук и го предаваме за погребение. Такава е волята на семейството му...

— Причини? — вдигна вежди Лундквист.

— Евреи — отвърна с въздишка докторът. — Според тяхната религия всички органи трябва да бъдат погребани заедно с тялото. — Далакът мазно шльоупна върху везната, стрелката ѝ се разклати.

Лундквист смъкна белия халат, отдолу се показаха широки, прорязани от мускули рамене. Той беше човек с неизчерпаема енергия и прекарваше в гимнастическия салон всяка свободна минута. Напред и нагоре — това беше девизът му. Кацка все още не беше приключил с обучението му, днешният урок беше част от него. Защото за здрав и кипящ от сили младеж никак не е лесно да възприеме хладната и безвъзвратна сила на смъртта. Особено когато притежава такова тяло и всичката коса си е на главата му...

Роуботам продължаваше да вади органите. Срязва червата и започна да ги навива около китката си — един безкрайно дълъг вързоп. Черният дроб, панкреасът и стомахът бяха измъкнати с едно общо движение. Накрая извади бъбреците и пикочния мехур. Всичко това премина през везната, а данните бяха записани на лента. Вътрешността на трупа върху масата остана съвсем празна.

Роуботам се прехвърли на главата. Направи малка дупка зад ухото и срязва скалпа. После, с рязко и точно движение го дръпна напред, върху лицето. Долната част отиде назад, пред очите им се разкри основата на черепа, влажна и розова. Включи триончето, лицето му се сбърчи, сякаш за да се предпази от прахообразните костни частици, които се разлетяха във въздуха. Пронизителният вой на машинката правеше разговорите излишни, а самата процедура не беше от най-приятните. Макар и гротескни, манипулациите на гърдите и коремната кухня бяха някак лишени от персоналност — все едно, че

колиш крава. Но да изрежеш човешки скалп и да го смъкнеш върху лицето, беше нещо съвсем друго — нещо, свързано с човешката индивидуалност, подложена на тежко унижение.

Лундквист се отпусна на стола до умивалника и скри позеленялото си лице между дланите си. Доста ченгета преди него бяха прибягвали до услугите на този стол.

Роуботам най-сетне остави триончето и отмести капачката на черепа. Сега му предстоеше подготовката за отстраняване на мозъка. Последователно преряза очните нерви, кръвоносните съдове и гръбначния стълб. После извади мозъка, чиято пихтиеста маса изпълни шепите му.

— Нищо особено — промърмори той и го пусна в един широк съд с формалин. — Но вече дойде време за истинската работа, шията...

Всички манипулации до този момент имаха подготвителен характер. Отстраняването на вътрешностите и мозъка бяха позволили оттичането на течностите от гръдната кухина и черепа, дисекцията на врата можеше да започне...

Коланът беше свален още преди аутопсията и сега Роуботам се залови да изследва следите от охлузвания по кожата.

— Виж тук, Охлюв — промърмори той. — Класическата форма на обърнато V. Двете успоредни следи от ръбовете на колана личат съвсем ясно... А това отзад виждаш ли го?

— Прилича на отпечатък от токата...

— Точно така — кимна патологът и вдигна скалпела. — Дотук изненади няма...

Успял да се овладее до някаква степен, Лундквист бавно се върна при масата. Гаденето е демократично чувство, помисли си със задоволство Кацка. Не цепи басма дори на ченгетата с тяло на Аполон и достатъчно окосмение върху главата...

Скалпелът потъна в кожата на тила. Дълбокият срез разкри блестящите като седеф горни рогове на тироидните хрущяли.

— Фрактури липсват — промърмори Роуботам. — Лек кръвоизлив в областта на шийните мускули, но тироидните хрущяли и хиоидната кост са невредими...

— Което означава?

— Което не означава нищо. При бесенето невинаги се наблюдават вътрешни увреждания на шията. Смъртта настъпва поради

прекъсването на кръвоснабдяването на мозъка, за което е достатъчно притискане на каротидните артерии. Един сравнително безболезнен начин да сложиш край на живота си...

— Май си сигурен, че става въпрос за самоубийство — подхвърли Кацка.

— Единствената друга вероятност е инцидентна смърт. Автоеротично задушаване... Но вие твърдите, че доказателства за подобно нещо липсват...

— Оная му работа си беше на мястото, а ципът затворен — обади се Лундквист. — Нищо не сочеше, че е ръкоблудствал.

— Значи става въпрос за самоубийство — кимна патологът. — Рядко се срещат случаи на умишлено бесене. Ако жертвата е била удушена предварително, следите от охлузването ще бъдат други, доста по-различни от обърнатото V... Да не говорим за допълнителните наранявания, които неизбежно биха се получили в случай, че насилствено са му надянали примката... Инстинктът за самосъхранение би го накарал да се бори...

— Има рана на ръката, малко под рамото — напомни му Кацка.

— Тя може да е получена по сто различни начина — сви рамене Роуботам.

— Ами ако е бил упоен?

— Бъди спокоен, Охлюв. Ще направим нужните изследвания. Ти трябва да бъдеш доволен...

— Точно така, той трябва да бъде доволен — ухили се Лундквист и обърна гръб на масата. — Тръгваш ли, Охлюв? Вече минава четири...

— Искам да изчакам края на шийната дисекция — промърмори Кацка.

— Твоя работа. Но според мен го пишем самоубийство и го забравяме...

— И аз щях да мисля така, ако не беше осветлението — промърмори Кацка.

— Какво осветление? — попита Роуботам и в очите му зад предпазните очила най-сетне се появи нещо като интерес.

— Доктор Ливай се е обесил в една от неизползваните болнични стаи — поясни Кацка. — Човекът, който открил трупа е почти сигурен, че осветлението било изключено...

— Продължавай — подкани го Роуботам.

— Ти установяваш час на смъртта, който съвпада с нашите предположения. Доктор Ливай е умрял в ранните часове на съботния ден. Доста преди изгрев-слънце. Което означава две неща — или се е обесил на тъмно, или някой е свършил работата и след това е изгасил лампите...

— Или пък онзи от службата за поддръжка изобщо не помни какво е видял — добави Лундквист. — Забрави ли, че си е изповръщал червата в кенефа? Нима наистина мислиш, че ще помни дали електрическият ключ е бил в горно или долно положение?

— Това е един детайл, който ме безпокои, нищо повече — вдигна ръце Кацка.

— Не и мен — ухили се Лундквист, съблече предпазния халат и го запрати в коша.

Малко след шест вечерта Кацка вкара волвото си в паркинга на болницата „Бейсайд“, влезе в сградата и взе асансьора за тринадесетия етаж. Дотам можеше да стигне свободно, без специален ключ. После се насочи към аварийното стълбище, което го отведе до последния, полутавански етаж.

Първото нещо, което му направи впечатление горе, беше тишината. Етажът се ремонтиреше от няколко месеца насам. Работниците ги нямаше, но навсякъде се виждаха инструментите и материалите им. Във въздуха се носеше миризмата на мазилка, прясна боя и... на още нещо. Нещо, което ноздрите му познаваха от залата за аутопсии. Миризмата на разложение и смърт... Насочи се към ъгъла на коридора, пробивайки си път между бояджийски стълби, бичкии и баки с боя.

Една от стаите в средата на следващия коридор беше оградена с жълти полицейски ленти. Кацка се мушна под тях и бутна вратата.

Ремонтът в тази стая беше завършен. Стените бяха облепени с нови тапети. Обзавеждането беше от качествен материал, очевидно правено по поръчка. През големия френски прозорец се разкриваше хубава гледка към центъра на града. Стаята беше част от мансардно болнично апартаментче, предназначено за пациенти с бездънни портфейли. Кацка влезе в банята и щракна електрическия ключ. Тук

луксът беше пълен: вана от фин мрамор, модерни никелирани батерии, шкаф-огледало със специално осветление, тоалетна чиния, наподобяваща трон... Изгаси осветлението и се върна обратно.

Насочи се към стенния гардероб.

Тук бяха открили трупа на доктор Арън Ливай. Единият край на кожата колан е бил праметнат пред стоманената пръчка на дрешника, а другият — в стегната примка около шията му. По всяка вероятност докторът просто е подгънал крака, примката се е стегнала около гърлото му и е прекъснала достъпа на кръв до мозъка. Би могъл и да се спаси, разбира се, стига да е променил решението си в последния момент... За тази цел е било достатъчно да стъпи на пода и да разхлаби примката около шията си. Разполагал е някъде с десетина секунди преди да изгуби съзнание...

Тридесет и шест часа по-късно трупът му е бил открит от работник, който трябвало да циментира крачетата на ваната. Гледката била напълно неочаквана, човекът побягнал навън и повърнал в една от временните тоалетни на етажа.

Кацка пристъпи към прозореца и отправи поглед към панорамата на Бостън в краката си. „Какво се е объркало в живота ти, доктор Арън Ливай?“, безмълвно попита той.

Кардиолог, съпруга, хубава къща, лимузина... Две деца, вече достатъчно големи, за да учат в колеж. В един кратък миг Кацка усети как го хваща яд на тоя Арън Ливай. Какво е знаел *той* за отчаянието и безнадеждността в живота? Как е могъл дори да помисли за самоубийство? Страхливец, нищо повече. Обикновен страхливец! Обърна гръб на прозореца, учуден от силата на гнева си. От отвращението си към всеки, който избира подобен край. Защо? *Как* е възможно да се обесиш в една усамотена стая, където могат да те открият след няколко седмици?!

Има толкова много други начини да отнемеш живота си... Ливай е бил лекар, имал е достъп до наркотични вещества и барбитурати, които лесно би могъл да комбинира в смъртоносна и безболезнена доза. Кацка знаеше съвсем точно колко малко фенотербитал е достатъчен, за да сложиш край на живота си. Такава му беше работата. Веднъж дори беше изчислил точния брой на хапчетата, нужни за мъж с неговото тегло. След което ги беше подредил на масата в трапезарията и се беше замислил за свободата, която предлагат... Край на мъката,

край на отчаянието. Лесен и необратим начин да приключиш със земните дела и да затвориш вратата след себе си. Но проблемът беше именно със земните дела. Имаше прекалено много неща, за които трябваше да се погрижи, прекалено много отговорности. Погребението на Ани, изплащане на сметките за лечението й... После насрочиха съдебно дело, на което трябваше да се яви като свидетел, веднага след него стана онова двойно убийство в Роксбъри... Трябваше да изплати последните осем вноски за колата, после пък стана тройното убийство в Бруклин, последвано от ново явяване в съда...

И в крайна сметка се оказа, че „Охлювът“ Кацка няма време да се самоубие...

Оттогава изминаха три години. Ани беше отдавна погребана, а онези хапчета още по-отдавна отидоха в тоалетната. Напоследък изобщо не мислеше за самоубийство. Но често си спомняше за подредените върху масата хапчета и се чудеше на изкушението, което го беше обзело в онези дни. И ясно съзнаваше, че е бил готов да се предаде... Днес не изпитваше никаква симпатия към Охлюва отпреди три години. Нито пък към всеки, който в пристъп на самосъжаление е готов да посегне към шишенцето с хапчета...

А ти защо го направи, доктор Ливай?

Отправил поглед към сияйната панорама на Бостън, той направи опит да си представи последните минути от живота на Арън Ливай. Става от леглото в три сутринта, пали колата и тръгва към болницата. Взема асансьора за тринадесетия етаж, изкачва пеш стълбите до четиринадесетия... Влиза в тази стая, премята колана през стоманената пръчка в гардероба и пъха главата си в примката...

Кацка се намръщи.

Отиде до вратата и щракна електрическия ключ. Осветлението се включи. Всички крушки работеха. Кой е изгасил? Арън Ливай? Работникът, който е открил трупа?

Някой друг?

Детайлите, въздъхна Кацка. Ако някой ден се побъркам, виновни за това ще бъдат единствено детайлите...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам! — шепнеше Илейн. — Просто не мога да повярвам!

Не плачеше и именно това безпокоеше свекърва й. Джудит ридаеше на висок глас по време на траурната церемония, болката й беше толкова явна, колкото и церемониалните разрези в блузата й — символ на разбито от мъка сърце. Илейн отказа да надупчи своята дреха, а на всичкото отгоре не пророни дори сълза... Сега седеше на един стол в дневната, придържаше чинийката със сладкиши и тихо повтаряше:

— Не мога да повярвам... Не мога да повярвам...

— Не си покрила огледалата — направи й забележка Джудит. — Всички огледала в къщата трябва да са покрити.

— Прави каквото искаш — въздъхна Илейн.

Джудит излезе да търси чаршафи. Тракането на токчетата й на горния етаж бе придружено от звучно затръшване на врати.

— Това сигурно е някакъв еврейски обичай — прошепна Мерили Арчър и поднесе на Аби таблата с малки сандвичи.

Младата жена си взе една хапка с маслина и предаде таблата по-нататък. Гостите си вземаха по нещо, но никой не ядеше. Глътка газирана вода май беше всичко, което стомасите им бяха в състояние да поемат. Аби също нямаше апетит, нито пък желание за разговор. В просторната дневна се бяха събрали двадесетина души, но повечето от тях мълчаха.

Отгоре долетя характерният звук на пусната вода в тоалетната и Илейн се намръщи. Пак тази Джудит, разбира се! По лицата на част от гостите се появиха леки усмивки. Някой зад гърба на Аби започна да говори за закъснялата есен. Листата на дърветата едва започваха да пожълтяват, въпреки че вече беше октомври. Гостите постепенно се оживиха. Топло за октомври, нали? През есента градините на Дартмут са много красиви... Седнала с изправен гръб сред множеството, Илейн

не вземаше участие в разговорите, но очевидно изпитваше облекчение, че хората най-сетне започват да се отпускат.

Чинията със сандвичи завърши обиколката си из помещението и се върна полупразна при Аби.

— Ще я напълня отново — каза тя на Мерили и тръгна към кухнята.

Мраморните плотове бяха отрупани с храна. Явно днес никой не изпитваше глад. Зае се да сваля вакуумната опаковка на пакет пушена съомга, извърна глава и видя тримата мъже на покритата тераса. Бяха Арчър, Радж Мохандас и Франк Цуик, които оживено разговаряха помежду си. На мъжете им дай да се оттеглят някъде, рече си тя. Тези тримата бяха оставили скръбта и дългото мълчание на съпругите си в къщата и бяха заели места около пластмасовата масичка с чадър, на която се мъдреше бутилка уиски. Цуик отвъртя капачката, сипа два пръста кехлибарена течност в чашата си и видя Аби, изправена до прозореца в кухнята. Обърна се и каза нещо, Арчър и Мохандас също погледнаха насам, помахаха с ръце и се оттеглиха по посока на градината.

— Господи, какво ще я правя всичката тази храна!

Илейн се беше появила в кухнята и клатеше глава пред отрупаните плотове. — Поръчах за четиридесет човека, но не очаквах тези огромни купища храна. На сватба хората си хапват, но не и на траурни церемонии... — Протегна ръка и взе една репичка, оформена като роза: — Красива е, нали? Толкова труд за нещо, което ще погълнеш на една хапка... — Замълча, очите ѝ останаха заковани в подноса.

— Съжалявам, Илейн — промълви Аби. — Много бих искала да ви бъда от помощ с нещо, каквото и да било...

— Бих искала да разбера, нищо повече... Той не ми каза нищо! — Илейн преглътна и поклати глава. Взе един от подносите с храна, отвори хладилника и го постави вътре. После се извърна към Аби: — Снощи вие разговаряхте с него... Възможно ли е това да има връзка с...

— Говорихме за състоянието на една пациентка — поясни Аби. — Арън искаше да бъде сигурен, че съм я прегледала както трябва...

— Само толкова?

— Да — кимна Аби. — Не сме говорили абсолютно нищо друго. Поведението на Арън ми се стори съвсем нормално. Беше загрижен, разбира се, но изобщо не съм допускала, че...

Очите на Илейн се насочиха към друг от струпаните върху плота подноси, пръстите ѝ несъзнателно опипаха кръгчетата лук и листенцата зелена салата.

— Чувала ли сте нещо за Арън, което не бихте искала да спделите с мен? — тихо попита тя.

— В какъв смисъл?

— В смисъл слухове за извънбрачни връзки...

— Не, никога — поклати глава Аби.

Илейн кимна, но не изглеждаше облекчена от този отговор.

— Аз също не допускам, че става въпрос за друга жена — каза тя и понесе поредния поднос към хладилника. — Но свекърва ми е на мнение, че вината е в мен... Може би и други хора мислят така.

— Никой не може да накара даден човек да прибегне до самоубийство — поклати глава Аби.

— Нямаше признаци, нямаше никакви сигнали... Знаех само, че той не беше доволен от работата си. От време на време споменавахе, че би искал да напусне Бостън, а дори и да зареже медицината...

— Защо?

— Не ми каза. Преди години, когато имаше частна практика в Натик, споделяше всичко... После дойде офертата на „Бейсайд“, която беше прекалено съблазнителна, за да бъде отхвърлена. Преместихме се тук и Арън се промени. Стана съвсем друг човек. Прибираше се у дома и сядаше пред проклетия компютър. По цяла вечер играеше разни видеоигри. Дори посред нощ се будех от почукването на клавиатурата и противните звукови сигнали... — Жената поклати глава, от устните ѝ се отрони тежка въздишка. — Вие сте сред последните, които разговаряха с него. Не си ли спомняте нещо особено?

Аби извърна очи към прозореца, опитвайки се да възстанови в паметта си фрагментите от среднощния разговор с Арън. Но в тях нямаше нищо особено — обикновен разговор между колеги...

Тримата отвъд прозореца се връщаха от кратката си разходка в градината. В ръцете на Цуик се поклащаше бутилката скоч, вече полупразна. Миг по-късно влязоха в кухнята.

— Градината е прекрасна, Аби — промърмори Арчър. — Заслужава да се види...

— С удоволствие — кимна младата жена. — Особено ако и Илейн... — Прекъсна изречението си по средата, тъй като до хладилника вече нямаше никой. Очите ѝ смутено пробягаха по отрупаните с храна плотове.

Илейн беше излязла.

Край леглото на Мери Алън се молеше някаква жена. Вече половин час не беше мръднала от мястото си. Седеше със сведена глава и склучени ръце, високият ѝ шепот изпълваше помещението. Молитвите ѝ бяха насочени към добрия Господ Бог, който трябвало да направи чудо по отношение тленната обвивка на Мери Алън. Да я излекува, да влее сили в тялото ѝ, да прочисти душата ѝ, която най-сетне да приеме мъдростта на Словото Божие...

— Извинете — обади се Аби. — Не бих искала да ви преча, но трябва да прегледам госпожа Алън...

Жената с нищо не показва, че е чула думите ѝ и продължи да се моли. Аби понечи да повтори молбата си, когато тя най-сетне приключи с дългите словоизлияния и каза едно „амин“. Сивите ѝ очи гледаха мрачно, в русата ѝ коса бяха вплетени сребърни нишки.

— Аз съм доктор Диматео — представи се Аби. — Грижа се за госпожа Алън...

— Аз също — промърмори жената и се изправи с библия в ръце. — Казвам се Бренда Хайнли и съм племенница на Мери...

— Не знаех, че Мери има племенница, но се радвам, че сте тук.

— Едва преди два дни разбрах, че е болна — каза Бренда и с обвинителен тон добави: — Никой не си е направил труда да ме потърси!

— Всички бяхме убедени, че Мери няма никакви роднини — поясни Аби.

— Не знам защо сте били толкова сигурни, но важното е, че вече съм тук — отвърна Бренда и сведе поглед към леля си. — Което означава, че тя ще се оправи!

„Все едно да възкръсне“, помисли Аби и пристъпи към леглото.

— Госпожо Алън?

— Будна съм, доктор Диматео — отвори очи Мери. — Просто си почивам...

— Как се чувствате днес?

— Гади ми се.

— Това е страничен ефект от морфина. Ще ви дадем нещо за успокояване на стомаха.

— Морфин ли взема? — обади се Бренда.

— Срещу болките — кимна Аби.

— Нямате ли други средства да облекчите болките й?

— Госпожо Хайнли, моля ви да излезе — погледна я твърдо Аби.
— Трябва да прегледам леля ви...

— *Госпожица* Хайнли — поправи я Бренда. — Мисля, че леля Мери ще предпочете да остана...

— В случая нейните предпочитания нямат значение — настоя Аби. — Моля ви да излезете!

Бренда хвърли поглед към леля си, вероятно очаквайки протести от нейна страна. Но Мери Алън гледаше право пред себе си и мълчеше.

— Ще бъда пред вратата, лельо — обяви Бренда и притисна библията до гърдите си.

— Мили Боже! — прошепна Мери в мига, в който вратата се затвори зад Бренда. — Това сигурно е Твоето наказание!

— Племенницата си ли имате предвид?

Уморените очи на Мери се спряха върху лицето на Аби.

— Мислите ли, че душата ми има нужда от спасение?

— Бих казала, че сама ще решите дали е така — дипломатично отвърна Аби и извади стетоскопа. — Може ли да преслушам гърдите ви?

Мери послушно се изправи и вдигна халата си нагоре.

Дишането й беше тихо и трудно доловимо. Аби я почука по гърба и веднага долови разликата в звука. В гърдите на жената имаше повече течност от предишния път.

— Как е дишането ви? — изправи се тя.

— Нормално.

— Може би скоро ще се наложи пак да вадим течността от гърдите ви, или пък да ви вкараме втори дренаж...

— Защо?

— За да дишате по-лесно и да се чувствате добре.

— Това ли е единствената причина?

— Комфортът на пациента е важна причина, госпожо Алън.

Мери се отпусна върху възглавницата.

— Добре, ще ви кажа, когато се нуждая от това — прошепна тя.

Бренда Хайнли дебнеше пред вратата на спешното отделение.

— Леля ви има нужда от малко сън — предупреди я Аби. — Елате друг път...

— Искам да поговорим по един въпрос, докторе.

— Слушам.

— Проверих при сестрата за морфина... Наистина ли трябва да ѝ давате морфин?

— Питайте леля си.

— Но от него тя се унася и само спи...

— Опитваме се да облекчим болките ѝ — поясни Аби. — Ракът е навсякъде — в костите, в мозъка. Болките са страхотни. Единственото, което можем да направим за нея, е да облекчим страданията ѝ, докато си отиде...

— Как така докато си отиде?

— Тя умира. Нищо не може да се направи.

— Но вие употребихте израза „да облекчим страданията ѝ, докато си отиде“. С морфин ли ги облекчавате?

— Морфинът е това, което леля ви иска и от което има нужда.

— И друг път съм се натъквала на този проблем, докторе. При други мои роднини... И случайно зная, че предписването на лекарства, които помагат на пациента да се самоубие, е забранено от закона!

Аби усети как лицето ѝ почервява от приток на кръв. Опитвайки се да потисне гнева, тя бавно и отчетливо промълви:

— Не ме разбрахте правилно. Всичко, което правим тук, е насочено към облекчение страданията на леля ви.

— Но има и други начини.

— Например?

— Да се обърнете за помощ към по-висши сили...

— За молитви ли намеквате?

— А защо не? На мен лично молитвите винаги са ми помагали.

— Молете се за леля си колкото искате — отсече Аби. — Но доколкото си спомням, в Библията не пише нищо против морфина...

Лицето на Бренда окаменя, но пейджърът на Аби зажува и ѝ попречи да отговори.

— Моля да ме извините — хладно рече младата лекарка и обърна гръб на посетителката. Испита облекчение, тъй като беше на ръба да каже нещо саркастично. Нещо от сорта на „Вместо да се молите на вашия Господ, защо не му поискате да изпрати лек за леля ви?“. Това положително щеше да разгневи тая Бренда и вероятно щеше да я накара да се оплаче. Само това ми липсва, въздъхна Аби. Особено след жалбата на Джо Терио в съда и опитите на Виктор Вос да ме изхвърли!

Влезе в стаята на сестрите и набра номера, който беше изписан върху екрана на пейджъра ѝ.

— Информация — обади се женски глас.

— Обажда се доктор Диматео. Вие ли ме търсите?

— Да, докторе — отвърна дежурната. — Тук ви очаква господин на име Бърнард Кацка, който моли да се срещнете във фойето...

— Не познавам човек с това име, освен това в момента съм заета. Бихте ли го попитала за какво става въпрос?

В слушалката настъпи тишина, нарушавана от приглушени гласове. После отново прозвуча женският глас:

— Доктор Диматео?

— Слушам...

— Господин Кацка е полицай.

Човекът във фойето ѝ се стори смътно познат. Беше надхвърлил четиридесетте, среден на ръст, с лице, което не може да се нарече нито грозно, нито красиво. Тъмнокестенявата му коса беше започнала да изтънява на темето, но за разлика от повечето мъже в подобно положение, той не криеше плешивината с прическа на път, или нещо подобно. Насочила се към него, Аби испита чувството, че и той вижда нещо познато в нея. Очите му се заковаха върху лицето ѝ в момента, в който тя излезе от асансьора заедно с цяла тълпа други хора.

— Доктор Диматео, аз съм Бърнард Кацка от отдел „Убийства“ — представи се той.

Аби стреснато го погледна, но въпреки това стисна протегнатата му ръка. Спомни си къде го беше виждала в момента, в който очите им се срещнаха. На гробищата, по време на погребението на Арън Ливай.

Стоеше малко встрани от опечалените — една безмълвна фигура в тъмен костюм. Очите им се бяха срещали няколко пъти по време на опелото. Аби не разбираше нито дума от еврейските молитви и това беше причината да оглежда лицата на присъстващите. Почти веднага усети, че и друг човек прибягва до същия номер. Откри го малко встрани от тълпата, той почти веднага отмести очи, а тя го забрави. Едва сега забеляза цветът на тези очи — тъмносиви, умни и спокойни. Ако не са те, едва ли някой би обърнал внимание на този Бърнард Кацка, помисли си тя.

— Близък ли сте на семейство Ливай? — попита на глас Аби.

— Не.

— Струва ми се, че ви видях на гробищата...

— Да, бях там.

Аби изчака по-нататъшни обяснения, но мъжът тръсна глава и попита:

— Къде можем да поговорим?

— А за какво, ако разрешите?

— За смъртта на доктор Ливай.

Очите ѝ се насочиха към остъклената входна врата. Навън грееше слънце, а тя не беше излизала цял ден.

— Зад болницата има малък парк с пейки — рече. — Искате ли да отидем там?

Октомврийският ден беше прекрасен. Хризантемите в парка бяха цъфнали, овалните лехи грееха във всички оттенъци на жълтото и оранжевото. В средата бълбукаше малък фонтан. Седнаха на една от дървените скамейки. Две сестри с бели манти се надигнаха от съседната и бавно тръгнаха към сградата. Аби и детективът останаха сами. Аби изпита леко притеснение от проточилото се мълчание, за разлика от Кацка, който очевидно му беше свикнал.

— Получих името ви от Илейн Ливай — започна най-сетне той.
— Тя предложи да си поговоря с вас.

— Защо?

— Вие сте разговаряла с доктор Ливай в ранните съботни часове, нали така?

— Да, по телефона.

— Помните ли в колко часа беше това?

— Някъде около два след полунощ. Аз бях в болницата.

— Той ли ви потърси?

— Не лично. Обадил се е в дежурната стая на реанимацията и пожелал да говори с дежурния лекар практикант. През онази нощ това бях аз...

— Защо се е обадил?

— Арън беше обезпокоен от състоянието на една пациентка, развила следоперативна треска. Искаше да изготвим план за действие — какви изследвания да ѝ се направят, рентген и прочие... Бихте ли ми казал какво точно искате да знаете?

— Опитвам се да възстановя хронологията на събитията — промърмори Кацка. — Значи доктор Ливай звъни в реанимацията някъде около два след полунощ и търси дежурния лекар...

— Да.

— А имаште ли друг разговор след това?

— Не.

— Направихте ли опит да се свържете с него?

— Да, но той вече беше излязъл. Разговарях с Илейн.

— В колко часа беше това?

— Не зная точно. Може би три, три и четвърт. Не съм гледала часовника...

— И повече не сте го търсила у дома, така ли?

— Не. На няколко пъти се опитах да го потърся по пейджъра, но той не отговори. Знаех, че е някъде в болницата, защото колата му беше на паркинга.

— В колко часа я видяхте там?

— Не съм я виждала. Приятелят ми, доктор Ходъл, я видял при пристигането си в болницата. Някъде към четири часа сутринта. Но защо отдел „Убийства“ проявява интерес към този случай?

Кацка не обърна внимание на въпроса и продължи:

— Илейн Ливай твърди, че някой е звънял към два и четвърт. Мъжът ѝ вдигнал слушалката, след това се облякъл и излязъл. Знаете ли нещо за това обаждане?

— Не. Сигурно е била някоя от сестрите... Илейн не знае ли?

— Съпругът ѝ пренесъл телефона в банята и тя не е чула за какво става въпрос — поясни Кацка.

— Не съм била аз — поклати глава Аби. — Аз го потърсих само веднъж... А сега ми обяснете за какво става въпрос, ако обичате. Това

не са рутинни въпроси.

— Не са — кимна полицаят.

Пейджърът на Аби зажува. Изписаният върху екранчето номер не беше на някой от спешните кабинети, а на канцеларията на Образователната програма. Но този разговор вече беше започнал да ѝ писва и тя стана на крака.

— Пациентите ме чакат, детектив — рече. — Нямам време за общи приказки...

— Въпросите ми са съвсем конкретни и целенасочени — изгледа я Кацка. — Опитвам се да установя с кого и по кое време е разговарял доктор Ливай. А също така и съдържанието на тези разговори...

— Защо?

— Може би ще се окаже, че те имат връзка със смъртта му.

— Нима допускате, че някой го е убедил да се самоубие?

— Засега искам да разбера кой е разговарял с него, нищо повече...

— Защо тогава не се обърнете към телефонната компания? Техните компютри регистрират всички разговори...

— Вече го сторих — кимна Кацка. — В два и четвърт доктор Ливай е бил потърсен от болницата „Бейсайд“...

— Вероятно е била някоя от сестрите, вече ви казах това...

— Както и всеки друг, който по това време е бил в сградата...

— Това ли е вашата теория? Някой от „Бейсайд“ звъни на Арън и му съобщава такава страшна новина, че той решава да се обеси!

— Нашата теория не се ограничава единствено върху самоубийството...

Аби се втренчи в него. Думите бяха произнесени толкова тихо, че тя не беше сигурна дали ги е схванала правилно. После бавно се отпусна обратно на пейката. Мълчанието се проточи.

В градината се появи възрастна жена на инвалидна количка, бутана от сестра в бяла престилка. За момент се спряха да погледат хризантемите, после продължиха нататък. Тишината се нарушаваше единствено от тихия ромон на фонтанчето.

— Нима допускате, че Арън е бил убит? — тихо промълви Аби.

Той не отговори веднага, но от изражението на лицето му тя разбра какъв ще бъде този отговор. Тялото му беше абсолютно

неподвижно, с отпуснати ръце. Изражението на лицето му беше напълно безизразно.

— Самоубил ли се е в действителност? — настоя Аби.

— Съдебномедицинската експертиза сочи асфиксия.

— Нима сте очаквали друго? Когато някой се е обесил, той ще бъде задушен, нали?

— Би могло да се каже и така — неохотно кимна Кацка.

— Какво тогава ви кара да се съмнявате?

Той се поколеба. В очите му се появи несигурност и Аби разбра, че внимателно обмисля това, което се готви да каже. Насреща ѝ явно седеше човек, който не предприема нищо, без да обмисли последиците. Човек, за когото дори спонтанността е предварително планирано поведение...

— Два дни преди смъртта си доктор Ливай си е купил чисто нов компютър — промълви детективът.

— И какво от това? Нима задавате всички тези въпроси заради един нов компютър?

— Използвал го е за няколко неща — продължи Кацка. — Първото от тях е било запазването на две места за един полет до остров Санта Лучия в Карибския басейн. Дата — няколко дни преди Коледа. Второто е едно писмо до сина му в Дартмут, изпратено по електронната поща. В него се обсъждат плановете им да прекарат заедно почивните дни около Деня на благодарността. Помислете, докторе... Два дни преди да се самоубие, този човек прави планове за бъдещето. Очаква го една прекрасна ваканция на Карибите... Но какво става после? В два и четвърт през нощта той става от леглото, облича се и тръгва за болницата. Там взема асансьора до последния етаж, изкачва пеша стълбите до мансардата, която е абсолютно празна. Влиза в една от стаите, прехвърля колана си около металната преграда на гардероба, окача примката на шията си и подгъва крака... Но той не може да изгуби съзнание веднага. Ще разполага с пет, а може би и с десет секунди, за да промени решението си. Има жена и деца, чакат го красивите плажове на Санта Лучия... Но вместо това той предпочита да умре. Сам, в тъмното... — Очите му се впиха в очите на Аби. — Помислете си, докторе...

— Не съм сигурна, че желая това — с мъка преглътна Аби.

— Аз пък го направих...

Забила поглед в спокойните сиви очи насреща си, Аби неволно се запита: „А за какви други кошмари си мислиш? Що за човек трябва да бъдеш, за да имаш подобна работа?“.

— Ние знаем, че колата на доктор Ливай е била на обичайното си място на паркинга — продължи Кацка. — Но не знаем защо е пристигнал тук. Не знаем защо изобщо е напуснал дома си. След тайнствения разговор в два и четвърт, вие сте последния човек, който е разговарял с него. Той спомена ли, че има намерение да тръгне за болницата?

— Беше загрижен за състоянието на пациентката ни — замислено промълви Аби. — Може би е решил да отскочи и да я прегледа лично...

— Това означава ли, че не се е доверявал на вашите преценки?

— Аз не съм лекуващ лекар, а само практикант втора година — поясни Аби. — Докато Арън беше интернист в трансплантационния екип...

— Казаха ми, че бил кардиолог...

— Така е — кимна Аби. — Но втората му специалност беше „Вътрешни болести“. Сестрите бяха свикнали да се обръщат към него за всеки проблем, възникнал при следоперативното лечение. Включително треската... Той от своя страна се обръщаше към други консултанти, но само по собствена преценка...

— Спомена ли пред вас, че има намерение да идва в болницата?

— Не. Просто обсъдихме мерките, които трябва да бъдат взети. Аз му обясних какво възнамерявам да направя — преглед на пациентката, пълна кръвна картина и рентген. Той се съгласи...

— И това беше всичко, така ли?

— Да, не сме говорили за нищо друго.

— Да ви е направило впечатление нещо в поведението му?

Аби се замисли. В съзнанието ѝ отново изплува онази необичайно продължителна пауза в началото на разговора с Арън. И смайването му, когато чу с кого разговаря...

— Доктор Диматео?

Кацка произнесе името ѝ спокойно, но в изражението на лицето му се долавяше някаква напрегнатост.

— Спомнихте ли си нещо?

— Спомням си, че Арън не беше особено щастлив като разбра, че именно аз съм дежурна в реанимацията...

— Защо?

— Заради пациентката, за която ставаше въпрос. Имах... Имах малко спречкване със съпруга ѝ. Всъщност, не малко, а доста сериозно спречкване... — Отмести поглед встрани. Мисълта за Виктор Вос съвсем не беше от приятните. — Сигурна съм, че Арън би предпочел да се намирам на километри от госпожа Вос...

Мълчанието на Кацка я накара да вдигне глава.

— Госпожа *Виктор* Вос? — изглежда я продължително той.

— Да, познавате ли го?

Кацка се облегна назад и шумно изпусна въздуха от гърдите си.

— Зная, че този човек е основател и едноличен собственик на концерна „ВМИ Интернешънъл“ — отвърна той. — Каква операция е претърпяла жена му?

— Трансплантация на сърце. Сега се чувства далеч по-добре... Треската отстъпи след няколкодневно лечение с антибиотици.

Кацка погледа известно време към позлатените от слънцето водни струи на фонтана, после изведнъж стана на крака.

— Благодаря за времето, което ми отделихте, доктор Диматео — рече той. — Може би отново ще ви потърся...

— Моля, когато пожелаете — започна Аби, но той вече бързо крачеше по алеята. По странен начин бе успял да замени състоянието си на пълна неподвижност с невероятна бързина.

Пейджърът зажука. Пак я търсеха от канцеларията на учебната програма. Натисна копчето за изключване на звука, а когато вдигна глава, Кацка вече го нямаше. Ченге, което се стопява във въздуха като истински магьосник. Стана и тръгна към телефона в болничното преддверие, все още озадачена от въпросите му...

— Обажда се Аби Диматео. Вие ли ме търсите?

— О, да. По две причини. Позвъни Хелън Люис от Банката за органи в Ню Ингланд. Искаше да разбере дали сте получила отговор на запитването си за трансплантираното сърце. Но вие не отговорихте на пейджъра и жената прекъсна разговора...

— Ако се обади отново ѝ кажете, че съм получила отговор — отвърна Аби. — А втората причина?

— Пристигна едно препоръчано писмо на ваше име — каза момичето. — Подписах се за получаването му...

— Препоръчано ли?

— Донесоха го преди няколко минути. Помислих си, че ще пожелаете да узнаете това...

— Кой го изпраща?

В слушалката се разнесе шумолене на хартия.

— Адвокатска кантора „Хоукс, Крейг и Съсман“...

Коремът на Аби болезнено се присви.

— Идвам веднага — промърмори тя и окачи слушалката.

Съдебното дело на Терио. Зъбните колела на правосъдието заплашваха да я превърнат в прах. Взе асансьора към етажа на администрацията, дланите ѝ овлажняха. „Доктор Диматео, известна със своето спокойствие в операционната, май ще се окаже пълна невротичка“, рече си тя.

Завари секретарката да говори по телефона. Момичето я зърна на прага и махна с ръка към стенния шкаф за кореспонденцията. В процепа на Аби действително лежеше един плик. В горния ляв ъгъл беше изписан адресът на подателя: „Хоукс, Крейг и Съсман“...

Разкъса плика и насочи поглед към съдържанието на писмото. В първия момент не разбра нищо от написаното, но после разчете името на ищеца. Съдържанието на стомаха ѝ прекрати свободния си полет и се качи в гърлото ѝ под формата на къс бетон. Писмото изобщо не се отнасяше за случая Карен Терио, а за един друг пациент — Майкъл Фрийман. Той беше алкохолик, починал в болницата след тежък вътрешен кръвоизлив, предизвикан от внезапно спукване на кръвоносен съд в хранопровода. Аби беше негов лекуващ лекар и все още ясно помнеше шокът от този бърз и брутален изход. А сега съпругата на Фрийман беше завела дело срещу нея, използвайки услугите на адвокатска кантора „Хоукс, Крейг и Съсман“... Тя беше единственият ответник по делото.

— Добре ли сте, доктор Диматео?

Аби бавно си даде сметка, че се е облегнала на шкафа с кореспонденцията, а стаята се върти пред очите ѝ.

— Да... — промърмори тя. — Мисля, че съм добре...

Измъкна се от канцеларията, изтича в дежурната стая и заключи вратата след себе си. Отпусна се на леглото и разгъна напечатаното на

машина писмо. Прочете го няколко пъти, от край до край.

Два съдебни иска в рамките на две седмици. Вивиан май ще се окаже права. Аби наистина щеше да прекара останалата част от живота си из съдебните зали.

Съзнаваше, че трябва да се свърже с адвоката си, но в момента нямаше сили дори да помръдне. Остана седнала, свела очи към писмото в скута си. Мислеше единствено за дългите и трудни години, през които се беше борила, за да стигне дотук. За нощите, в които заспиваше над книгите, докато останалите момичета от общежитието се забавляваха с приятелите си; за тежките дежурства в събота и неделя и безкрайния низ от кръвни банки, благодарение на които си вадеше хляба и средствата за заплащане на обучението си. За онези сто и двадесет хиляди долара студентски заеми, които чакаха да бъдат погасени, за огромното количество сандвичи с фъстъчено масло — основната ѝ храна по време на следването; за всички онези филми и концерти, които беше пропуснала...

А след това помисли и за Пийт — главната причина за всичко това. За братчето си, което толкова много бе искала да спаси... За момчето, което завинаги си остана на десет години.

Виктор Вос печелеше... Беше се закарнал да я съсипе и вече превръщаше закана си в реалност.

Време е за ответен удар, тръсна глава Аби. Но не знаеше какъв да бъде той, не беше достатъчно умна за подобен род битки. Писмото гореше пръстите ѝ със силата на киселина. Направи опит да помисли как може да спре този човек, но не беше в състояние да открие пукнатина в позициите му. С изключение може би на онзи инцидент в хирургическата реанимация... Може да го даде под съд за насилие и телесна повреда, но чувстваше, че това няма да го спре.

Трябва да отвърнеш на удара! Просто трябва!

Пейджърът отново зажука. Търсеха я от хирургията. Нямаше никакво желание за разговори, но чувството за дълг надделя и тя вдигна слушалката.

— Диматео!

— Докторе, имаме проблем с племенницата на Мери Алън — обади се разтревожен женски глас.

— Какъв проблем?

— Бренда не разрешава да инжектираме на болната редовната доза морфин, която трябва да бъде дадена точно в четири часа. Може би вие ще...

— Идвам — прекъсна я Аби и тръшна слушалката.

Мамка ѝ на тая смахната Бренда, изруга неочаквано дори за себе си тя и натика писмото в джоба на престилката си. Слезе долу по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Когато се появи в отделението дишаше учестено, но не от тичането, а от гняв. Насочи се директно към стаята, в която лежеше Мери Алън.

Там завари две сестри, които разпалено разговаряха с Бренда. Самата Мери беше будна, но твърде слаба, за да вземе участие. Отдалеч личеше, че изпитва силни болки.

— Достатъчно сте я дрогирали! — отсече Бренда. — Погледнете я! Тя няма сили дори да разговаря с мен!

— А може би не *желае* да разговаря с вас! — рече с твърд глас Аби.

Сестрите се извърнаха към нея с нескрито облекчение.

— Моля, напуснете тази стая, госпожице Хайнли! — добави със заповеднически тон Аби.

— Морфинът е излишен...

— Аз решавам това. Моля, излезте!

— Малко ѝ остава, трябва да бъде на себе си...

— За какво?

— За да приеме изцяло Бога. Ако умре, преди да...

— Дайте морфина! — протегна ръка към сестрите Аби. — Аз ще ѝ го сложа.

Подадоха ѝ спринцовката и тя пристъпи към системата. Свали стерилната капачка и забеляза лекото благодарствено кимане на умиращата жена.

— Ако ѝ инжектирате този наркотик, аз ще се обърна към адвокат! — извика Бренда.

— Моля, направете го — кимна Аби и вкара иглата в пластмасовия разпределител над леглото.

В същия миг Бренда се втурна към леглото и измъкна системата от вената на леля си. Кръвта започна да капе по пода. Ярките алени капки бяха достатъчни, Аби кипна.

— Веднага се махайте оттук! — изкрещя тя, докато една от сестрите побърза да притисне вената на Мери с парченце марля.

— Не ми оставихте избор, докторе...

— Вън!

Очите на Бренда се разшириха от уплаха, краката ѝ направиха стъпка назад.

— Искате да повикам охраната, за да ви изхвърли? — настъпваше към нея окончателно вбесената Аби. — Добре, ще го сторя! Не искам да ви виждам в близост до пациентката, ясно ли е? Не искам да размахвате пред очите ѝ проклетата Библия!

— Но аз съм ѝ роднина... — направи опит да възрази Бренда.

— *Пет пари не давам коя сте!*

Челюстта на Бренда увисна. В следващия миг тя се обърна и напусна отделението.

— Доктор Диматео, искам да поговоря с вас...

Аби рязко се завъртя и се озова очи в очи със старшата сестра Джорджина Спиър.

— Избухването ви беше неуместно, докторе — поклати глава жената. — Ние не разговаряме така с нашите посетители.

— Но тя току-що издърпа системата от ръката на пациентката ми!

— Има и други начини, докторе. Да повикате охраната, да потърсите помощ. Но крясъците нямат място тук, разбирате ли?

Аби изпусна въздуха от гърдите си и кимна с глава:

— Да, разбирам... — После с тих шепот добави: — Съжалявам...

После нагласи системата на Мери Алън и отново се върна в дежурната стая. Просна се на леглото, закова поглед в тавана и дълбоко въздъхна. Какво става с мен, по дяволите? Никога досега не беше изпускала нервите си, никога не беше ругала роднина на свой пациент... Стресът си взема своето, отново въздъхна тя. Скоро няма да съм в състояние да бъда лекар...

Пейджърът отново зажука. Господи, няма ли да ме оставят на мира?! В момента беше готова на всичко, за да получи ден-два или седмица пълна почивка, далеч от всякакви пейджъри. Този път я търсеха от телефонната централа на болницата.

— Търсят ви отвън, докторе — съобщи телефонистката.

След няколко прещраквания в слушалката прозвуча друг женски глас:

— Доктор Аби Диматео?

— На телефона.

— Аз съм Хелън Люис от Банката за органи в Ню Ингленд. В събота сте проявила интерес към един донор на сърце, нали? Очаквахме някой от „Бейсайд“ да се обади пак, но никой не го стори. Затова си позволявам да ви потърся...

— Съжалявам — въздъхна Аби. — Трябваше да ви потърся, но тук в момента е истинска лудница. Май ще се окаже, че става въпрос за обикновено недоразумение...

— Много добре — отвърна жената насреща. — Защото така и така не успях да открия информацията, която ви интересува... Но ако имате други въпроси, не се колебайте да...

— Момент! — прекъсна я Аби. — Какво казахте преди малко?

— Казах, че не успях да открия информацията, която ви интересува...

— Защо?

— Данните не са включени в нашата система.

Аби запази мълчание в продължение на цели десет секунди. После тихо и отчетливо попита:

— Сигурна ли сте в това? Абсолютно сигурна?

— Проверих всички файлове в централния компютър — отвърна Хелън Люис. — На датата, която сте посочили за жътвата, нямаме регистриран донор. И това се отнася за всички болници във Върмонт.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ето го — каза Колин Уетиг, отбелязал с пръст едно място в разгърнатия Медицинския справочник. — Тимъти Никълс, завършил в Университета на Върмонт, доктор по медицина от Тафтс, практикувал в „Масачузетс Дженерал“, специалност: гръдна хирургия. Работи по съвместителство в „Уилкокс Мемориал“, Бърлингтън, щат Върмонт. — Плъзна дебелия справочник към центъра на заседателната маса и добави: — Това означава, че такъв лекар наистина съществува и практикува като хирург в Бърлингтън. Тим Никълс не е рожба на въображението на Арчър...

— В събота разговарях с него и той потвърди, че е присъствал на операцията по отстраняването на сърцето — каза Арчър. — Тя е била осъществена в „Уилкокс Мемориал“, но за съжаление не успях да открия още някой от хирурзите, участвали в нея. А сега не мога да открия и самия Никълс. От кабинета му отговарят, че е излязъл в продължителен отпуск... Не зная какво става, Джеръмая, но положително не искам да се окажем забъркани в нещо нередно. Защото, трябва откровено да заявя, нещата започват да стават доста подозрителни!

Джеръмая Пар се размърда на стола си и хвърли поглед към юристката Сюзън Касейдо. Все още не беше погледнал към дъното на масата, където се бяха настанили Аби и Дона Тот, координаторката по трансплантациите. Вероятно *не желаше* да гледа натам, въпреки че именно Аби беше тази, която повдигна неприятния въпрос. По нейна инициатива беше свикано и заседанието, което се провеждаше в момента.

— Какво *всъщност* става тук? — нервно попита Пар.

— Според мен Виктор Вос е направил така, че донорът е останал извън системата за регистрация — въздъхна Арчър. — Явно по този начин е искал да бъде сигурен, че сърцето ще бъде присадено на жена му...

— Възможно ли е да стори подобно нещо?

— Сигурно, с пари всичко се постига...

— А на Вос пари не му липсват — обади се Сюзън. — Според последната класация в „Киплингър“ на петдесетте най-богати хора в Америка, той се е изкачил на 14-то място.

— Я по-добре ми обяснете как е организирана системата за дониране на органи! — прекъсна ги Пар. — Аз все още не разбирам как се е случило всичко това!

Арчър хвърли поглед към координаторката.

— Дона знае най-добре — рече той. — Нека й дадем думата.

— Системата е проста — започна Дона Тот. — Изготвят се списъци на пациентите, които имат нужда от присаждане на органи. Те са два — регионален и национален. Националният се нарича Обединена мрежа за размяна на органи, или ОМРО, а регионалният се изготвя от Банката за органи в Ню Ингленд. И двата подреждат пациентите според нуждата от трансплантация, без да се обръща внимание на фактори като богатство, раса или обществено положение. Значение има единствено здравословното им състояние... — Извади лист хартия от папката пред себе си и го подаде на Пар: — Това е последния вариант на регионалния списък, който получих по факса от седалището на БОНИ в Бруклин. Сам можете да се уверите, че пациентите са класифицирани според медицинския си статут, необходимия орган, най-близкия център за трансплантации и телефонния номер за контакт, който обикновено е на някой колега координатор.

— А тези забележки тук какви са?

— Клинична информация. Минимално и максимално тегло на донора, информация относно предишни трансплантации на пациента, която помага при сравнителните характеристики на органите.

— И твърдите, че този списък е според нуждата, така ли?

— Да. На първо място в него е името на пациента, който е в най-тежко състояние.

— А къде беше госпожа Вос?

— В деня преди трансплантацията е била номер три в списъка на пациентите с кръвна група АБ.

— А какво се е случило с двете имена преди нея?

— Направих справка в БОНИ. Няколко дни по-късно и двете имена са били рекласифицирани под Код №8, а по-късно извадени от

списъка.

— Което означава, че са починали, така ли? — тихо попита Сюън Касейдо.

— Да — кимна Дона. — Така и не са стигнали до трансплантация...

— Исусе! — простена Пар. — Значи госпожа Вос е получила сърце, предназначено за друг!

— По всяка вероятност е точно така. Но никой не знае как е станало.

— Добре, но как сме били уведомени *ние* за наличието на подходящ донор? — попита Сюън.

— По телефона — отвърна Дона. — Обикновено става по този начин... С това се занимава координаторът в болницата на донора. Той или тя прави справка със списъка на БОНИ и влиза в контакт с пациента, поставен под номер едно...

— Значи на вас ви е позвънил координатора на „Уилкокс Мемориал“?

— Точно така. Говорила съм с него много пъти, за други донори. По тази причина нямах основание за никакви съмнения.

— Не знам как го е направил Вос — обади се с въздишка Арчър. — От наша гледна точка всяка стъпка изглежда логична и законна. Очевидно някой в „Уилкокс“ е получил добри пари. Най-вероятно именно колегата на Дона от координацията. Жената на Вос получава сърцето, а „Бейсайд“ е въвлечена в нечиста сделка за покупка на органи. На всичкото отгоре не разполагаме с документацията на донора и няма начин да направим проверка!

— Още ли липсва тази документация?

— Не успях да я открия — кимна Дона. — При мен няма никакви данни за донора.

„Виктор Вос, мълчаливо въздъхна Аби. Тоя тип е направил така, че документите да изчезнат!“

— Но още по-лошо е положението с бъбреците — обади се Уетиг.

— Какво? — смръщи вежди Пар.

— Жена му не се нуждаеше от бъбреци — поясни намръщено Генерала. — Нито от панкреас и черен дроб. Питам се какво е станало с тях, след като не са регистрирани никъде...

— Вероятно са ги изхвърлили — сви рамене Арчър.

— Точно така. Което означава, че трима или четирима болни са били осъдени на смърт!

Всички присъстващи поклатиха глави, върху лицата им се изписа тревога и смайване.

— Как ще реагираме на всичко това? — попита Аби.

Въпросът ѝ бе посрещнат с тежко мълчание.

— Не съм сигурен — промърмори най-сетне Пар и изви глава към юристката: — Трябва ли да предприемем нещо?

— От етична гледна точка — да — кимна младата жена. — Но ако направим официален доклад, трябва да очакваме и съответните последици. На първо място е пресата. Няма начин да запазим в тайна подобен факт. Покупка на орган, при това от известна личност като Виктор Вос, е прекалено съблазнителна история за всеки вестник... Второ, ние ще се окажем в деликатно положение, тъй като ще разпространим поверителна информация относно здравето на свой пациент. А това без съмнение ще накърни репутацията на болницата, особено в очите на определен кръг наши пациенти...

— В очите на проклетите богаташи! — изръмжа Уетиг.

— На онези, които ни хранят — поправи го Пар.

— Точно така — кимна Сюзън. — Научат ли, че „Бейсайд“ започва разследване на пациент от фамилията Вос, те ще изгубят доверие към способността и желанието ни да пазим *техните* медицински досиета в тайна. Има опасност да изгубим всички онези болни, които очакват трансплантация срещу заплащане. Но това не е всичко. Тук трябва да поставя и един друг въпрос: какво ще стане, ако нещата се обърнат? Ако се получи впечатлението, че ние сме *участници* в конспирацията? Ще изгубим репутацията си на трансплантационен център. Няма начин да останем чисти в случай, че Вос наистина е извадил донора от системата за регистрация...

Аби спря поглед върху разтревоженото лице на Арчър. Подобна ситуация лесно би разрушила цялата трансплантационна програма на „Бейсайд“, включително неговия екип.

— Каква част от тази история вече е достигнала до чужди уши? — попита Пар и най-сетне благоволително да се обърне към нея. — Доктор Диматео, искам да зная какво точно сте съобщила на БОНИ...

— Когато разговарях с Хелън Люис, аз все още не бях сигурна за какво става въпрос — отвърна Аби. — Опитвах се да разбера защо донорът е извън регистрационната система, както всички останали... И нещата спряха дотам. Веднага след този разговор уведомих Арчър и доктор Уетиг.

— И Ходъл, нали? Няма начин да не сте уведомила и Ходъл...

— Все още не съм разговаряла с него — поклати глава Аби. — Цял ден не е излизал от операционната...

— Добре — въздъхна с облекчение Пар. — Значи историята е известна само на хората, които присъстват в тази зала. А онази Хелън Люис от БОНИ знае единствено за това, че не сте сигурна какво се е случило...

— Точно така.

Върху лицето на Сюзън Касейдо също се изписа облекчение.

— Трябва да вземем всички мерки за ограничаване на пораженията — каза тя. — Ето как: доктор Арчър ще се обади в БОНИ и ще увери госпожа Люис, че всички недоразумения са отстранени. Да се надяваме, че това ще бъде достатъчно. Същевременно ще продължим своето разследване, но без да се вдига излишен шум. Трябва да открием доктор Никълс, който положително ще хвърли светлина по въпроса...

— Никой не знае кога Никълс ще се върне от отпуск — подхвърли Арчър.

— Ами другият хирург? — попита Сюзън. — Онзи от Тексас?

— Мейпс ли? Още не съм го търсил...

— Някой трябва да го стори.

— Не съм съгласен! — намеси се Пар. — Мисля, че не бива да разширяваме кръга на запознатите с този проблем.

— По какви причини, Джеръмая?

— Колкото по-малко знаем по въпроса, толкова по-добре — тръсна глава президентът. — Трябва да се държим на почетно разстояние от него. Кажи на Хелън Люис, че донацията е била поименна и това е причината да не бъде включена в системата на БОНИ. И с това приключваме!

— С други думи, да си заврем главите в пясъка! — обади се Уетиг.

— Ни чул, ни видял! — кимна Пар и огледа лицата на присъстващите. Явно приел мълчанието им за съгласие, той добави: — Излишно е да споменавам, че този разговор остава тук, между тези стени...

— „Ни чул, ни видял“ едва ли ще ни помогне — не се сдържа Аби. — Проблемът ще продължава да стои пред нас...

— Но „Бейсайд“ няма вина за него, нали? — контрира Пар. — Защо да си създаваме излишни неприятности?

— Въпросът има и морална страна, още повече, че това може да се случи отново...

— Съмнявам се, че госпожа Вос ще има нужда от ново сърце в близкото бъдеще — поклати глава Пар. — Това е изолиран инцидент, доктор Диматео. Един отчаян съпруг нарушава закона, за да спаси жена си. Толкоз. А ние трябва да вземем необходимите мерки това да не се повтаря... — Извърна се към Арчър и попита: — Можем да го сторим, нали?

— Длъжни сме — мрачно отговори хирургът.

— А какво ще стане с Виктор Вос? — попита Аби.

Мълчанието, което последва, направи отговорът излишен. Нищо няма да стане с Виктор Вос. Такива като него винаги ще бъдат в състояние да надхитрят системата. Да си купят сърце, хирург, а дори и цяла болница. Да не говорим, че могат да си позволят и цяла армия адвокати, които с лекота ще сринат бъдещето на всеки току-що прохождащ хирург практикант...

— Този човек е решил да ме съсипе — каза на глас тя. — Надявах се, че след успешната трансплантация на жена му нещата ще се уталожат, но не стана така. Подхвърли гадории в колата ми, платил е на хора да заведат дела срещу мен. Засега са две, но съм сигурна, че ще има и други. При подобна ситуация ми е много трудно да използвам системата „ни чул, ни видял“...

— Можете ли да докажете, че всичко това е дело на Вос? — попита Сюън.

— Че кой друг може да бъде?

— Репутацията на болницата е изложена на риск, Диматео — намеси се Пар. — За да я спасим, всички трябва да бъдем единни, включително и вие. Защото това е и ваша болница...

— Но какво ще стане, ако нещата все пак се разчуют? — вдигна глава Аби. — Представете си, че историята се появи на първа страница на „Глоуб“... Тогава „Бейсайд“ ще бъде обвинена в укриване на истината!

— Именно по тази причина настоявам нещата да си останат между тези стени — натъртено отговори Пар.

— Не съм сигурна в това — вирна брадичка Аби. — Никак не съм сигурна!

Пар и Сюън си размениха загрижени погледи, след което младата адвокатка каза:

— Принудени сме да поемем този риск...

Аби свали халата си, хвърли го в коша и бутна летящата врата. Наближаваше полунощ. Операцията на един прободен с нож пациент беше приключила успешно. Той вече беше в реанимацията, със съответно назначено лечение. От спешното отделение не бяха съобщили за нови случаи, което означаваше затишие.

Не беше сигурна, че това затишие ѝ харесва, тъй като мислите ѝ веднага се върнаха на проблемите, обсъждани следобед в заседателната зала.

Това беше единствения ми шанс за нанасяне на ответен удар, мрачно въздъхна тя. Но трябва да го пропусна, тъй като съм длъжна да мисля за болницата, да защитавам политиката на „Бейсайд“.

А и собствените си интереси. Окуражаващ беше фактът, че продължават да я считат за част от екипа. Това означаваше, че има шанс да запази мястото в болницата и в крайна сметка да завърши успешно практиката си. Но всичко се свеждаше до сделка с дявола. Държиш си устата затворена и нещата ще се оправят. Разбира се, ако Виктор Вос не е решил друго...

И ако съвестта ѝ позволи.

На няколко пъти почти вдигна слушалката, за да се свърже с Хелън Люис. Това би било напълно достатъчно — един телефонен разговор с БОНИ за изясняване на картината, един телефонен разговор, който ще разкрие машинациите на Виктор Вос... Насочила се към стаята за почивка, Аби продължаваше да се пита как да постъпи. Завъртя ключа и отвори вратата.

Усети аромата още преди да натисне електрическия ключ. А когато го стори очите ѝ с учудване се спряха на вазата със свежи рози и лилии, поставена върху бюрото.

Шумоленето на чаршафи я накара да се извърне към леглото.

— Марк?

Той се събуди рязко, очите му с недоумение огледаха стаята. После се спряха на лицето ѝ, на устните му се появи широка усмивка.

— Честит рожден ден!

— Господи! — ахна Аби. — Изобщо бях забравила за него!

— За разлика от мен — продължаваше да се усмихва той.

Тя седна на леглото до него и се наведе да го целуне. От халата му я лъхна познатата миризма на бетадин и натрупана по време на дежурството умора.

— Уф, имаш нужда от бръснене!

— Имам нужда от още една целувка — поправи я Марк.

Тя усмихнато се подчини.

— Откога си тук?

— Не знам. Колко е часът?

— Полунощ.

— Значи от два часа...

— Чакаш ме от десет вечерта?

— Всъщност не... Но неусетно съм заспал. — Отмести се да ѝ направи място на тясното легло. Тя свали обувките си и легна до него. Докосването на топлото му тяло беше приятно. Понечи да му разкаже за следобедното заседание и втория съдебен иск, но се отказа. В момента искаше да бъде в прегръдките му, нищо повече...

— Извинявай, но забравих за торта — промърмори Марк.

— А аз не мога да повярвам, че забравих за собствения си рожден ден! — продължаваше да се учудва Аби. — Може би не съм искала да го запомня, защото станах на цели двадесет и осем!...

— Истинска бабичка! — засмя се той и прехвърли ръка през рамото ѝ.

— Понякога наистина се чувствам като бабичка — въздъхна тя. — Като тази нощ, например...

— Значи аз трябва да се чувствам като мумия! — Марк я целуна леко по ухото и тихо добави: — Но след като наистина остарявам, може би му е дошло времето...

— За какво?

— За нещо, което трябваше да сторя още преди няколко месеца...

— Какво е то?

Той извърна лицето ѝ към себе си и прошепна:

— Да те помоля да се омъжиш за мен...

Аби го гледаше, без да е в състояние да каже дори дума, но я обзе такова щастие, че отговорът положително струеше от очите ѝ. Изведнъж усети по нов начин топлината му длан на шията си, измореното му и вече немладо лице, което точно по тази причина ѝ беше особено скъпо...

— Преди две вечери разбрах, че искам точно това — прошепна той. — Ти беше дежурна, аз си бях сам у дома... Вечерях някаква готова храна, после се качих горе да си легна и видях нещата ти на тоалетната масичка. Четката ти за коса, кутията за бижута, сутиенът, който вечно забравяш да прибереш... — И двамата се засмяха. — И точно в този миг разбрах, че не искам да живея без твоите вещи, пръснати наоколо. Че не мога да живея без тях!

— О, Марк...

— Най-странното в тази работа е, че теб почти винаги те няма — продължи той. — А когато си у дома, аз не съм... Само се разминаваме по коридорите и асансьорите на болницата и имаме късмет, ако се докоснем за мъничко... Но важното е, че когато се прибера у дома, там са твоите вещи. Те ми казват, че си била там и отново ще бъдеш... И това ми е достатъчно.

През замрежените си от сълзи очи, Аби го видя да се усмихва, усети ускорените удари на сърцето му.

— И тъй, какво ще кажеш, доктор Диматео? — прошепна той. — Дали можем да вмъкнем в претоварената си програма и една малка сватба?

Отговорът ѝ беше смях, примесен с ридание.

— Да, да, да!

После се надигна, прехвърли се върху него и започна да го целува. Леглото болезнено проскърцваше под тежестта на телата им. Беше прекалено тясно за почивка на двама души, но за някои други неща ставаше...

Някога беше хубава. А сега, гледайки сбръчканите си, обсипани със старчески петна ръце, тя често се питаше на кого принадлежат те. На някоя непозната старица, разбира се. Не са моите, не са на хубавата Мери Хатчър... После съзнанието ѝ се проясняваше, очите ѝ оглеждаха стените на болничната стая и тя си даваше сметка, че е сънувала. Това не беше нормален сън, а нещо като мъгла, която оставаше в главата ѝ дори когато беше будна. Мъглата на морфина. Изпитваше благодарност към морфина. Той премахваше болката, отваряше скритата вратичка и в съзнанието ѝ нахлуваха спомените от един живот, който вече си отиваше. Беше чувала да описват живота като кръг, като завръщане към мястото, от което си тръгнал... Но нейният живот не беше организиран така, а приличаше по-скоро на пъстър килим от различни нишки, неравни по форма, всяка със свой собствен колорит...

Затвори очи и тайната портичка се отвори. Пътечка, която се вие към морето. Розови храсти, от които се разнася сладка, упойваща миризма. Топъл пясък под босите ѝ крака. Нежни ръце втриват в тялото ѝ лосион против изгаряне.

Ръцете на Джофри.

Портичката се разтвори още малко и той се появи. Не беше мъжът от онзи плаж. Беше такъв, какъвто го видя за пръв път: облечен в униформа, тъмната му коса е разрошена от вятъра, на лицето му играе лека усмивка. Това се случи на една бостънска улица. Тя е натоварена с покупки и прилича на млада и стегната съпруга, която бърза да приготви вечерята на мъжа си. Кафявата ѝ рокля е доста скромна, но по време на война човек се задоволява с това, което предлагат по магазините. Лишена от всякакви прически, буйната ѝ коса се вее на вятъра. Сигурна е, че изглежда ужасно, но в очите на младежа, с когото се разминава, свети неподправено възхищение.

На следващия ден той пак е там. Погледите им се срещат. Този път в очите им има нещо повече.

Джофри. Още една нишка, която беше изчезнала от пъстрия килим на живота ѝ. Една грубо изтръгната нишка, след която бе останала дупка.

Чу отварянето на някаква врата. Истинска. Към леглото ѝ се приближиха тихи стъпки.

Натежалите от морфина клепачи с мъка се повдигнаха. Стаята беше тъмна, с изключение на малко, странно подскачащо кръгче светлина. Направи опит да фокусира погледа си върху него, но то подскачаше и играеше като светулка. Напрягна взор и забеляза някакъв тъмен силует зад него. Всичко това ѝ се струваше като още един от лепкавите кошмари, предизвикани от морфина. Като някакъв неприятен спомен, успял да се промъкне през портичката в съзнанието ѝ. Усети как чаршафа се плъзга встрани и някакви студени пръсти се увиват около китката ѝ.

Душата ѝ потръпна от страх. Това не беше сън. Ръката искаше да я отведе някъде. На неизвестно и страшно място.

Обзето от паника, тялото ѝ се разтърси. Успя да освободи ръката си от студените пръсти.

— Всичко е наред, Мери — обади се тих глас. — Всичко е наред. Просто трябва да заспиш...

— Коя си ти? — замръзна Мери.

— Аз се грижа за теб тази нощ.

— Време е за лекарството?

— Да, време е...

Мери видя как кръгчето светлина се насочва към китката ѝ. Пръстите под гумената ръкавица държаха спринцовка. Освободена от пластмасовата си капачка, иглата мътно проблясваше.

В душата на Мери потрепна тревога. Ръкавици. Защо са тези ръкавици?

— Искам да дойде сестрата — прошепна тя. — Моля, повикайте сестрата!

— Няма нужда — отвърна гласът.

Иглата потъна в прозрачния вентил на системата, буталото на спринцовката бавно започна да потъва надолу. Мери усети топлина във вената си. Тази спринцовка беше голяма, много по-голяма от онази, която ѝ носеше облекчение и забрава. Нещо не е наред, рече си тя, докато съдържанието на спринцовката се прехвърляше в системата. Нещо не е наред...

— Искам сестрата — прошепна тя. После, събрала последните си сили, тя успя да надигне глава: — Сестра! Моля ви, имам нужда от...

Ръкавицата притисна устата ѝ, главата ѝ се върна на възглавницата с такава сила, че шийните ѝ прешлени пропукаха. Мери направи опит да отмести тази желязна ръка, но не успя. Тялото ѝ се разтърси, иглата на системата изскочи от вената, физиологичния разтвор закапа по пода. Облечената в ръкавица длан продължаваше да притиска устата ѝ. Топлината от вената се разпространи към сърцето и тръгна нагоре, към мозъка. Направи опит да размърда краката си, но откри, че и те не ѝ се подчиняват.

А след това откри, че ѝ е все едно.

Ръката се отдръпна от лицето ѝ.

Тичаше. Отново беше младо момиче, с разпиляна върху раменете кестенява коса. Пясъкът под босите ѝ нозе беше топъл, във въздуха се носеше аромат на рози и на море.

Вратата пред нея зееше широко отворена.

Телефонният звън изтръгна Аби от мястото, което беше едновременно топло и приятно. Отвори очи. Ръката на Марк беше увита около кръста ѝ. Бяха заспали, въпреки тясното легло. Внимателно се освободи от прегръдката му и посегна към телефона.

— Диматео.

— Доктор Диматео, обажда се Шарлот от Четири-Запад. Госпожа Алън току-що почина. Бихте ли отскочили да установите смъртта, защото в момента всички останали лекари са заети?

— Добре, идвам — отвърна Аби и остави слушалката. После за миг се отпусна в леглото, просто за да се наслади на бавното пробуждане.

Госпожа Алън, помисли си тя. Беше починала по-рано от очакваното. Испита облекчение при мисълта, че мъките на горката женица бяха свършили, после се засрами. В три часа сутринта смъртта на един пациент изглежда не толкова трагедия, колкото дразнещ повод да те събудят...

Седна на ръба на леглото и придърпа обувките си. Марк тихичко похъркваше и по всичко личеше, че изобщо не му пука от телефона. Тя се усмихна, наведе се да го целуне и тихичко прошепна в ухото му:

— Съгласна съм...

Шарлот я чакаше в стаята на дежурните сестри. Заедно се насочиха към стаята на госпожа Алън в дъното на коридора.

— Регистрирахме смъртта при обиколката в два часа. В полунощ беше жива и спеше. Значи е станало някъде между дванадесет и два... Поне не се е мъчила...

— Уведомихте ли семейството ѝ?

— Обадох се на племенницата — тази, която е записана в картоната... Казах, че е излишно да идва веднага, но тя настоя и вероятно вече пътува насам. Междувременно ние поразчистихме малко...

— Поразчистихте ли?

— Мери си беше измъкнала иглата, на пода имаше локвичка от кръв и физиологичен разтвор... — Шарлот отвори вратата и ѝ направи път.

Мери Алън лежеше спокойно под светлината на нощната лампа и сякаш спеше. Ръцете бяха прибрани от двете ѝ страни, чаршафите покриваха гърдите. Но още от пръв поглед беше ясно, че жената е заспала завинаги. Клепачите ѝ бяха полуотворени, под брадичката ѝ беше подложена навита на руло кърпа. Роднините не обичат да се сбогуват със своите покойници, когато челюстта им е увиснала...

Аби приключи за броени секунди. Притисна с палец сънната артерия, но пулс нямаше. Повдигна нощницата на Мери и опря стетоскопа си до гърдите ѝ. Остана така в продължение на десетина секунди. Не успя да долови нито дишане, нито сърдечна дейност. Насочи лъча на малкото си фенерче към полуотворените очи на мъртвата. Зениците бяха в средно положение, абсолютно неподвижни. Официалната регистрация на смъртта е свързана с попълването на няколко формуляра, нищо повече. Сестрите бяха констатирали очевидното, а нейната работа беше да потвърди техните констатации и да ги впише в болничния картон. Това беше едно от нещата, които не се учеха в медицинския факултет. И по тази причина много от новозавършилите лекари не знаеха какво да правят, когато трябва да регистрират първия си смъртен случай. Някои от тях прибегваха до кратко траурно слово, други пък разтваряха Библията и четяха цитати от нея. В общи линии това беше най-лесния начин да влязат в списъка на „тъпите доктори“, който изготвят сестрите във всяка болница.

Смъртта в болнични условия не е повод за речи. Тя е свързана с писмена работа и нищо повече. Аби взе картоната на Мери Алън и се залови за работа. „Липса на пулс и спонтанно дишане. Прослушването на гърдите не установи сърдечна дейност. Зениците са фиксирани в средно положение. Пациентката е обявена за мъртва в 03:05 часа.“ Остави картоната на мястото му и се приготви да си тръгне.

На прага се появи фигурата на Бренда Хайнли.

— Моите съболезнования, госпожице Хайнли — каза Аби. — Лея ви почина в съня си.

— Кога?

— Доста след полунощ. Сигурна съм, че не се е мъчила.

— Някой бил ли е при нея?

— В отделението дежурят сестри.

— Но никоя от тях ли не е била тук, в стаята?

Аби се поколеба, после реши, че е най-добре да каже истината.

— Не, била е сама. Положително е станало по време на сън, напълно безболезнено... — Отстъпи от леглото и добави: — Ако искате, можете да останете при нея. Ще предупредя сестрите да не ви безпокоят...

Гласът на Бренда я настигна на прага.

— Защо не е направено нищо, за да бъде спасена?

Аби се обърна да я погледне.

— Нищо не можеше да бъде направено...

— Ами електрошок на сърцето? Това бихте могли да направите, нали?

— Само при определени обстоятелства.

— Направихте ли го?

— Не.

— Защо? Може би защото беше твърде стара, за да я спасявате?

— Възрастта няма нищо общо. Госпожа Алън беше болна от рак в терминална фаза.

— Но тя е постъпила в болницата едва преди две седмици, нали? — изгледа я продължително Бренда.

— Състоянието ѝ вече беше тежко...

— Аз пък мисля, че вие сте го направили още по-тежко!

Стомахът на Аби болезнено се сви. Беше уморена, спеше ѝ се, а тази нахалница дрънкаше глупости! Но трябваше да прояви

сдържаност, да запази спокойствие...

— Нямаше какво повече да се направи — повтори на глас тя.

— Защо не й направихте поне един електрошок?

— Защото в нейното състояние не прибягваме нито до електрошокове, нито до принудително дишане. Такава беше изричната молба на леля ви и ние я уважихме. Съветвам ви да сторите същото, госпожице Хайнли... — Обърна се и излезе, без да чака отговор. И *преди* самата тя да каже нещо, за което после сигурно щеше да съжaliaва...

Марк продължаваше да спи. Тя се намести в тясното легло, обърна гръб към него и притегли ръцете му около кръста си. После направи опит да потъне обратно в топлата прегръдка на съня, но лицето на Мери Алън остана пред очите ѝ с неподвижните си зеници и подпряната с хавлия брадичка. Бавно си даде сметка, че не знае почти нищо за живота на тази жена. За мислите, които я бяха вълнували, за хората, които беше обичала... За нея Мери Алън беше просто пациентка, безболезнено починала в съня си...

Не, не съвсем. Преди това беше изтръгнала иглата от вената си. Сестрите бяха открили на пода локвичка кръв и физиологичен разтвор, какво я беше развълнувало? Какво я беше накарало да издърпа иглата от вената си?

Още една тайна от живота на Мери Алън, която нямаше да узнае никога...

Марк въздъхна и се притисна в нея. Тя взе ръката му и я сложи върху сърцето си. *Да, съгласна съм...* Усмихна се, въпреки тъгата за Мери Алън. Животът на тази жена приключи, докато техният едва започваше... Смъртта на една възрастна пациентка е тъжен факт, но такива неща се случват всеки ден, особено в болниците...

Едновременно с това пак болниците са местата, където се ражда животът...

Някъде към десет сутринта таксито остави Бренда Хайнли пред къщата ѝ в Челси. Не беше закусвала и не беше мигнала след обаждането от болницата, но не се чувстваше нито уморена, нито гладна. В душата ѝ цареше неземеи покой.

Моли се край леглото на леля си до пет сутринта, когато тялото беше свалено в моргата. Тръгна си от болницата с намерението да се прибере направо у дома, но в таксито я обзе едно особено чувство за недовършена работа. Помисли си за душата на леля Мери, за космическото ѝ пътешествие. Разбира се, ако такова пътешествие изобщо има... Може би душата на старата жена е заклещена някъде, като повреден между етажите асансьор. Бренда не знаеше дали посоката на това пътешествие е нагоре или надолу и именно това я тревожеше...

Леля Мери не беше улеснила задачата ѝ. Не се присъедини към нейните молитви, не Го помоли за прошка, дори не погледна Библията, оставена до леглото ѝ. Беше безразлична, помисли си с въздишка Бренда. А човек в нейното положение не бива да бъде безразличен.

Това безразличие ѝ беше познато, беше го срещала и у други свои близки на прага на смъртта. Единствено тя дръзваше да се бори за спасението на душите им, единствено тя се тревожеше за посоката, в която поема асансьорът... Тази тревога беше всеобхватна и постепенно се превърна в основната цел на живота ѝ. Започна да се интересува от здравословното състояние на близките си и когато разбереше, че някой от тях е тежко болен, моментално отиваше да се моли за душата му. Независимо дали това ставаше в родния ѝ град, или се налагаше да пропътува хиляди километри. Постепенно това се превърна в основна мисия на живота ѝ, а много от роднините бяха убедени, че тя е светицата на фамилията. Но Бренда беше твърде скромна, за да приеме това прозвище. Не, тя не е светица, а просто изпълнява своя дълг пред Бога, като всеки покорен слуга...

Но в случая с леля Мери беше претърпяла провал. Смъртта я изпревари, Бренда не успя да всели Божията милост в сърцето и душата ѝ. Затова, когато в пет и четиридесет и пет таксито спря пред главния вход на болницата „Бейсайд“, тя влезе в него с чувството за провал. Леля ѝ беше мъртва, душата ѝ вече не можеше да бъде спасена... А тя, Бренда, не беше проявила достатъчно настойтелност. Ако леля Мери беше живяла още ден-два, Бренда може би щеше да успее да завърши своята мисия...

Таксито мина покрай някаква църква. Епископална църква, която нямаше нищо общо с изповядваната от Бренда религия, но все пак църква...

— Спрете, ще слеза тук — нареди на шофьора тя.

И така, точно в шест сутринта, Бренда се оказа на една от дървените скамейки в „Сейнт Ендрю“. Остана там в продължение на два часа и половина, със сведена глава и безмълвно помръдващи устни. Молеше се за леля Мери, за опрощаване на греховете ѝ, каквито и да са те... Молеше се душата на леля ѝ да не бъде заклещена между етажите, а посоката на нейното движение да бъде нагоре... Когато най-сетне вдигна глава, часът беше осем и половина. Църквата беше все така празна. Палавите лъчи на утринното слънце проникваха през оцветените стъкла и играеха по мозайката. Очите ѝ се извърнаха към олтара и забелязаха смътно очертаващото се лице на Христос... Даваше си сметка, че това не е нищо повече от игра на светлината, но въпреки това беше сигурна, че става въпрос за знамение. Господ беше приел молитвите ѝ...

Леля Мери беше спасена.

Надигна се от скамейката. От глад ѝ се зави свят, но душата ѝ ликуваше. Още една душа беше поела по пътя на праведните! Благодаря ти, Господи, защото чу молитвите ми!

Напусна „Сейнт Ендрю“ с бодра стъпка. Изобщо не усещаше краката си. Едно такси с работещ мотор чакаше на ъгъла. Това беше ново знамение.

Скочи в него и измина пътя до дома си като в транс.

Нетърпеливо изкачи стъпалата към верандата. Вече предвкушаваше обилната закуска и заслужената почивка след нея. Дори Неговите слуги се нуждаят от сън. Извади ключа за входната врата.

На пода в антрето лежеше сутрешната поща. Сметки, църковни брошури, призови за дарения. Светът е пълен с хора, които се нуждаят от помощ! Бренда събра писмата и ги понесе към кухнята. Най-отдолу в купчината лежеше плик с нейното име. Нямаше нито марка, нито адрес на подателя.

Разкъса го и нетърпеливо измъкна прегънатия на две лист хартия. Върху него имаше само един ред, написан на машина: „Леля ви не почина от естествена смърт“.

Подписът отдолу гласеше: „Приятел“.

Купчината рекламни брошури се изплъзна от пръстите на Бренда и се разпиля по пода. Тя бавно се отпусна на близкия стол. Вече не изпитваше глад, покоят в душата ѝ се изпари.

Зад стъклото се разнесе грачене. Вдигна глава и видя враната, която се полюшваше на един клон пред прозореца. Жълтото ѝ око беше втренчено право в нея.

Още едно знамение...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Франк Цуик вдигна глава от пациента на операционната маса и подхвърли:

— Доколкото разбрах, вече е време за поднасяне на поздравления...

Разперила ръце след задължителното измиване преди влизането си в операционната, Аби извърна глава към усмихнатите лица на Цуик и двете оперативни сестри.

— Честно да си призная, дори през ум не ми беше минало, че тоя ще се върже — промърмори сестрата от стерилизационната и подаде пухкавата кърпа на Аби. — Но това още веднъж доказва, че ергенлъкът все пак е *лечима* болест... Кога ви направи предложението, доктор Диматео?

Аби намъкна стерилния халат и издърпа пръстите на гумените си ръкавици.

— Преди два дни...

— И цели два дни си мълчите?! — погледна я с престорено удивление сестрата.

— Искях да бъда сигурна, че няма да се отметне — засмя се Аби. „Но той не се отметна“, пееше душата ѝ. „Сега го чувствам по-близък от всякога!“

Пристъпи към масата и хвърли поглед към пациента. Той вече беше под упойка, голите му гърди бяха кафяви от дебелия слой бетадин. Операцията беше относително проста — торакотомия за отстраняване на периферно белодробно образуване. Ръцете ѝ с лекота извършиха обичайните предоперативни манипулации — полагане на стерилни тампони, пристягането им с метални щипки, покриване на гърдите с допълнителен пласт стерилни марли, оставяйки голо единствено мястото за първия срез.

— За кога е насрочено събитието? — попита Цуик.

— Все още не сме решили — отвърна Аби.

На практика всичко беше още в сферата на предположенията. Двамата с Марк не се бяха уточнили каква сватба ще вдигат, кого ще канят, на открито ли ще бъде празненството, или в някой ресторант. Но по един въпрос бяха напълно единодушни — сватбеното пътешествие ще бъде до някой хубав плаж. Независимо къде, стига наблизно да има повечко палми...

Представи си топлата вода, мекият пясък и ръцете на Марк, и усмивката ѝ под маската се разшири.

— Бас държа, че Марк ще измисли нещо, свързано с *яхти*! — обади се Цуик. — Според мен той може да се ожени само на яхта и никъде другаде!

— О, не! — направи гримаса Аби. — Само това не!

— Охо, звучиш доста категорично!

Тя приключи с подготовката на пациента и вдигна глава. През летящата врата се появи Марк, току-що приключил с процеса на стерилизацията. Намъкна халата и ръкавиците, след което пристъпи към операционната маса.

Усмихна се на Аби и посегна към скалпела, но в същия миг зажува интеркомът.

— Там ли е доктор Диматео? — разнесе се женски глас от репродуктора.

— Да, тук е — отвърна анестезиоложката.

— Може ли да напусне операционната?

— Операцията тъкмо започва, трябва да почакате...

Гласът замлъкна, но миг по-късно отново се появи:

— Господин Пар настоява доктор Диматео да се яви веднага при него.

— Кажете му, че оперираме! — ядосано се обади Марк.

— Той знае това, но настоява. Въпросът е спешен...

Марк се обърна към Аби и мрачно кимна с глава:

— Върви. Ще накарам някой от вътрешно отделение да ми асистира...

Аби се оттегли от масата и нервно смъкна халата си. Нещо се е случило. Пар не би я извадил от операционната, ако случаят не е спешен...

Бутна летящата врата и тръгна с бърза крачка по коридора. Сърцето блъскаше в гърлото ѝ.

Джеръмая Пар я чакаше пред кабинета си. До него стояха двама души от болничната охрана, а зад тях надничаше лицето на старшата сестра.

— Елате с нас, доктор Диматео — сухо рече Пар.

Двамата пазачи закрачиха от двете страни на Аби, а шествието завършваше старшата сестра.

— Какво става? — попита Аби. — Къде отиваме?

— В съблекалнята.

— Не ви разбирам...

— Една рутинна проверка, докторе.

„В това няма нищо рутинно“, помисли си Аби. Притисната от двете страни, тя нямаше друг избор, освен да следва Пар по посока на женските съблекални. Старшата сестра ги изпревари и надникна вътре, след това направи знак на Пар.

— Вашето шкафче е номер 72, нали? — попита администраторът.

— Да.

— Бихте ли го отворили?

Аби улови катинарчето, завъртя една от цифрите, после се спря.

— Първо ми кажете за какво става въпрос! — твърдо изрече тя.

— Обикновена проверка.

— Мисля, че съм минала възрастта за подобни гимназиални трикове — тръсна глава тя. — Кажете ми какво търсите!

— *Отворете, моля!*

Очите ѝ пробягаха по мрачните лица на мъжете от охраната. Няма как да спечеля, рече си с въздишка тя. Ако откажа да отворя, те ще си помислят, че крия нещо. Най-добрият начин да се излезе от тази налудничава ситуация е подчинението...

Довърши подреждането на числата, дръпна катинарчето и вратичката се отвори.

Пар направи крачка напред, пазачите сториха същото.

В шкафчето бяха цивилните ѝ дрехи, резервния стетоскоп, ръчната ѝ чанта и тоалетно несесерче на цветя, което използваше по време на дежурствата си. След като искате да ви сътруднича, ще направя точно това, рече си Аби, отмести резервната манта на закачалката и дръпна ципа на несесерчето. Вътре се разкри пълен набор от интимни женски принадлежности. Четка за зъби, тампони и

„Мидол“. Получил достатъчно забавления за деня, единият от пазачите се изчерви. Аби затвори несесера и свали ръчната си чантичка от закачалката. Вътре също липсваха изненади. Портмоне, чекове книжка, ключове за кола, още тампони. Жените винаги се грижат за запечатването си. Пазачите гледаха тъпо, неудобството им видимо се усили.

А Аби започваше да се забавлява.

Върна чантичката на мястото ѝ и посегна към бялата манта. Още в момента, в който я докосна разбра, че нещо с нея не беше наред. Стори ѝ се някак по-тежка. Бръкна в джоба и напипа някакъв гладък цилиндричен предмет. Стъклено шишенце. Измъкна го навън и втренчи поглед в етикета.

Морфинов сулфат. Шишенцето беше почти празно.

— Дайте ми това, доктор Диматео — обади се Пар.

Тя го погледна и смутено поклати глава.

— Не зная как се е появило тук...

— Дайте ми това шишенце!

Прекалено объркана, за да разсъждава, Аби мълчаливо се подчини.

— Не зная как се е появило тук — повтори тя. — За пръв път го виждам...

Пар подаде шишенцето на старшата сестра и се извърна към пазачите.

— Моля, придружете доктор Диматео до кабинета ми.

— Това са глупости! — отсече Марк. — Някой иска да я компрометира и всички го знаем!

— Такова нещо не знаем! — отвърна намръщено Пар.

— Част от атаките срещу нея! Съдебни жалби, животински органи в колата ѝ, а сега и това!

— Това е коренно различно, доктор Ходъл. Става въпрос за мъртъв пациент! — Очите на Пар се извърнаха към Аби. — Защо не ни кажете истината, доктор Диматео? Така ще помогнете не само на нас, но и на себе си!

На този човек му е необходимо признание. Едно кратко и ясно признание на вината ѝ. Аби огледа лицата на седналите около масата

Пар, Сюзън Касейдо и старшата сестра. Пропусна единствено лицето на Марк. Не би могла да понесе съмнението в очите му, страхуваше се от него.

— Вече ви казах, че не знам нищо! — отсече тя. — Нямам представа как се е озовал в шкафчето ми този морфин. Нямам представа от какво е починала Мери Алън.

— Но преди две вечери именно вие сте подписала смъртния акт — възрази Пар.

— Пациентката е била открита от сестрите.

— Вие сте била дежурен лекар в отделениято.

— Да, това е вярно.

— И цяла нощ сте била в болницата.

— Естествено, нали това е смисълът на дежурствата?

— Значи сте била тук в нощта, в която Мери Алън е починала от свръхдоза морфин — установи с тежък глас Пар. — А днес намираме в шкафчето ви това... — Шишенцето изтропа върху полираната повърхност на заседателната маса. — Една строго контролирана субстанция. Дори само фактът, че я откриваме във ваше притежание, представлява сериозно провинение.

— Току-що казахте, че Мери Алън е починала от свръхдоза морфин — втренчено го погледна Аби. — Откъде знаете това?

— От патологичните заключения. В кръвта на пациентката е открита изключително силна доза наркотик.

— Тя беше на терапевтична доза, предназначена за потискане на болките.

— Разполагам с рапорта на патологията, който получих тази сутрин — отвърна Пар. — Четири десети от милиграма на литър. А за фатална се счита доза от две десети...

— Мога ли да го видя? — попита Марк.

— Разбира се.

Марк прелисти заключението и вдигна глава:

— Какво е наложило това изследване? Пациентката е имала рак в терминална фаза...

— Да речем, че е било изискано със специална заповед. Това ви е достатъчно.

— Съвсем не ми е достатъчно! — повиши тон Марк. — Искам да зная много повече!

Пар погледна Сюън Касейдо.

— Имахме причини да подозираме, че смъртта на пациентката не е настъпила по естествен начин — каза юристката.

— Какви причини?

— Това е извън тематиката на...

— *Какви* причини?

Сюън напълни дробовете си с въздух, изпусна го и отвърна:

— Роднина на госпожа Алън поиска разследване. Получила анонимен сигнал, според който смъртта не е била естествена. Уведомихме за това доктор Уетиг, който заповяда да бъде извършена аутопсия.

Марк плъзна заключението по посока на Аби. В графата „нареждащ лекар“ се мъдреше усукан подпис, който несъмнено принадлежеше на Генерала. Вчера, в единадесет сутринта, той беше наредил количествен наркотичен скрининг. Осем часа след смъртта на Мери Алън.

— Нямам нищо общо с това! — заяви с категоричен тон Аби. — Не зная как е получила такава доза морфин. Може би сестрите са допуснали някаква грешка...

— Аз поемам цялата отговорност за своите подчинени — обади се старшата сестра. — Стриктно спазваме правилата за администрирането на наркотични и упойващи вещества и вие прекрасно го знаете. По тази причина отхвърлям всякакви съмнения за грешка на някоя от сестрите!

— С други думи пациентката е получила свръхдозата умишлено — изгледа я продължително Марк.

В стаята настъпи продължително мълчание, после Пар бавно кимна с глава:

— Да.

— Това е смешно! — избухна младият хирург. — Аз *лично* бях с Аби през онази нощ, в стаята на дежурните лекари!

— През цялата нощ? — вдигна вежди Сюън.

— Да. Тя имаше рожден ден и... — Марк прочисти гърлото си и хвърли кос поглед към Аби. „И спяхме заедно“, добави мислено тя. — И празнувахме... — довърши изречението си той.

— През цялото време сте били заедно? — пожела да узнае Пар.

Марк се поколеба. Всъщност, той не знае нищо, рече си Аби. Беше спал дълбоко, дори не помръдна, когато в три след полунощ я потърсиха да освидетелства смъртта на госпожа Алън, а в четири отново стана да включи системата на друг пациент. Очевидно се готвеше да излъже, за да я прикрие. Но номерът нямаше да мине, просто защото Марк нямаше представа какво е правила през онази нощ, докато Пар беше съвсем наясно. Президентът на болницата бе поискал подробен доклад от сестрите, разполагаше с всичките ѝ писмени заповеди и разпореждания, по часове и минути.

— Марк действително беше в дежурната стая с мен — каза тя. — Но през повечето време спеше... — Хвърли му един кратък поглед. „По-добре да се придържаме към истината, казваше той. Това е единственият начин да се спася...“

— А вие, доктор Диматео? — попита Пар. — И вие ли бяхте в дежурната през цялото време?

— На няколко пъти отскачах до отделението — отвърна Аби. — Но вие вече знаете това, нали?

Пар кимна с глава.

— Въобразявате си, че знаете всичко, а? — отново скочи Марк. — Тогава ми отговорете на един въпрос: защо би го направила? Защо ще убива собствената си пациентка?

— Не е тайна, че доктор Диматео храни симпатии към идеята за милосърдна евтаназия — обади се Сюзън Касейдо.

Аби смаяно се втренчи в нея. *Какво?!*

— Разговаряхме със сестрите... При едно от дежурствата си, доктор Диматео е била чута да изрича следната фраза... — Юристката прелисти бележника си: — Цитирам: „След като ѝ действа само морфинът, ние ще ѝ го даваме. Дори ако това означава, че ще ускорим края...“. Край на цитата. — Сюзън се извърна към Аби: — Казвала ли сте нещо подобно, или не?

— Това няма нищо общо с евтаназията! Имах предвид единствено потискането на болките! Искях пациентката да се чувства по-комфортно...

— Значи признавате, че сте казали тези думи?

— Не зная. Не си спомням.

— Разполагаме със сведения и за разговора, който сте водила с госпожица Бренда Хайнли, в присъствието на няколко сестри,

включително присъстващата тук госпожа Спийър... — продължи Сюзън Касейдо. — Всъщност, това не е било нормален разговор, а спор. Бренда Хайнли останала с впечатлението, че леля ѝ приема прекалено високи дози морфин, докато доктор Диматео е била на обратното мнение. Използвала е доста груб език...

Това обвинение Аби не можеше да оспори. *Действително* беше влязла в спор с Бренда, *действително* бе използвала груб език. И сега всичко се връщаше, като огромна приливна вълна, която заплашва да я погълне. Не беше в състояние да помръдне, дори дишането ѝ се затрудни.

На вратата се почука и в залата влезе доктор Уетиг. За момент остана безмълвен на прага, очите му потърсиха лицето на Аби и останаха там. А тя със свито сърце зачака връхлитането на следващата смазваща вълна.

Никога не ѝ беше лесно да среща погледа на тези хладни сини очи. В тях се криеше твърде много сила, от тях зависеше цялото ѝ бъдеще. Но в момента ги гледаше с отчаяна решителност и прямота, просто защото нямаше какво да крие.

— Заклевам се, че не съм убила тази пациентка — прошепна тя.

— Очаквах да кажете нещо такова — кимна Уетиг, извади от джоба си един катинар с комбинации и шумно го стовари върху масата.

— Какво е това? — сбърчи вежди Пар.

— Катинарът от шкафчето на доктор Диматео — отвърна Уетиг. — През последния половин час почти станах майстор на комбинациите. Прибягнах до услугите на професионален ключар, който ми обясни, че става въпрос за катинар с пружина, чието отваряне е детска игра. Един удар с твърд предмет или рязко дърпане е напълно достатъчен. На всичкото отгоре на гърба му е изписан специален код, с помощта на който може да го отвори всеки ключар или обикновен шлосер...

Пар отмести поглед от катинара и сви рамене.

— Това не доказва нищо. Проблемът със смъртта на тази пациентка продължава да стои. Също като *това*... — Пръстът му обвинително се насочи към шишенцето с морфин в центъра на масата.

— Ама какво ви става бе, хора? — повиши тон Марк. — Нима наистина не разбирате каква игра се играе тук? Анонимен сигнал, морфин в шкафчето... Някой иска да я натопа!

— С каква цел? — попита Сюзън.

— Да я дискредитира, да принуди управата да я уволни.

— Нима твърдите, че някой ще прибегне до убийство с единствената цел да разбие кариерата на доктор Диматео? — сбърчи вежди Пар.

Марк понечи да отговори, после сви рамене и се отказа. Всички разбираха, че тази вероятност звучи абсурдно.

— Трябва да се съгласите, че теорията за някаква конспирация ще прозвучи твърде пресилено, доктор Ходъл — меко подхвърли Сюзън.

— Едва ли — поклати глава Аби. — Особено на фона на това, което вече ми се е случило. Обърнете внимание на поведението на Виктор Вос. Това е поведение на един психически нестабилен човек. Той ме нападна в реанимацията, а животинските органи в колата ми могат да бъдат дело само на болен мозък. Накрая и тези жалби в съда — вече две на брой. За съжаление имам чувството, че това е само началото.

В стаята настъпи тишина. После Сюзън стрелна Пар и тихо попита:

— Тя не знае ли?

— Вероятно не — сви рамене президентът.

— Какво трябва да зная? — натъртено попита Аби.

— В ранния следобед ни позвъниха от адвокатска кантора „Хоукс, Крейг и Съсман“ — поясни юристката. — Съдебните искове срещу вас са оттеглени. И двата...

Аби рязко се облегна назад.

— Нищо не разбирам — промърмори тя. — Какво е намислил? Какви ги върши тоя Вос?

— Ако Виктор Вос действително е извършил това, за което го подозирате, той вече се е оттеглил — поясни Сюзън. — От тук нататък е извън играта.

— Тогава как да си обясним последния инцидент? — попита Марк.

— Като се опираме на уликите — отвърна Сюзън и кимна по посока на шишенцето.

— Нищо не доказва, че това шишенце има връзка със смъртта на пациентката!

— Но ни тласка към определени заключения, нали?

Тишината, която последва, беше непоносимо тежка. Никой не гледаше към Аби. Дори Марк...

— Какво предлагаш, Пар? — обади се най-сетне Уетиг. — Може би да повикаме полицията и да превърнем този проблем в пир за медиите?

— Няма смисъл да избързваме... — колебливо отвърна президентът.

— Или отправяш конкретни обвинения, или ги оттегляш! — притисна го хирургът. — Всичко друго би било несправедливо спрямо доктор Диматео!

— За бога, Генерале! — простена Марк. — Дай да не намесваме полицията!

— Ако вие тук сте склонни да наречете това убийство, полицията *трябва* да бъде замесена! — прогърмя Уетиг. — Повикайте и репортерите, включете в играта Отдела за връзки с обществеността! Чиновниците в него и без това се чудят какво да правят... Дайте публичност на фактите, това е най-добрата политика за болницата! — Светлите му очи се заковаха върху лицето на Пар: — Длъжен си да сториш това, ако наистина си убеден, че става въпрос за *убийство*!

Предизвикателството беше огромно.

Несъмнено усетил тежестта му, Пар се поколеба още миг, после отстъпи. Извърна се към Сюзън, прочисти гърлото си и глухо попита:

— Не можем да сме абсолютно сигурни, че става въпрос за убийство, нали?

— Трябва да сте сигурни — изръмжа Уетиг. — Трябва да сте *дяволски* сигурни, при това още преди да се обърнете към полицията!

— Разследването не е приключило — обади се Сюзън Касейдо. — Трябва да разпитаме и останалите сестри в отделението, да уточним всички детайли...

— Направете го! — сухо отсече Уетиг.

Отново настъпи тишина. И отново никой не поглеждаше към Аби. Сякаш се беше превърнала във фантом, чието присъствие е нежелателно. Вероятно по тази причина всички се стреснаха от гласа ѝ.

— Бих желала да се върна на работа — тихо и с неестествено спокоен глас обяви тя. — Ако разрешите, разбира се...

— Вървете — кимна Уетиг.

— Чакайте! — вдигна ръка Пар. — Това е неуместно!

— Не сте доказали нищо — изгледа го Аби и стана от мястото си.

— Генерала е прав: или отправяте официални обвинения, или ги оттегляте!

— Едно обвинение все пак е неоспоримо! — остро отвърна Сюзън Касейдо. — Незаконно притежание на забранени субстанции! Нямаме представа как сте се сдобила с морфина, докторе, но фактът, че го открихме в гардероба ви е достатъчно сериозен! — Очите ѝ се спряха върху лицето на Пар. — Нямаме избор, тъй като отговорността пада изцяло върху нас. Ако нещо се случи на *когото и да било* от нейните пациенти и се разбере, че сме знаели за този морфин, с нас ще бъде свършено! — Обърна се към Уетиг и хладно добави: — А също и с репутацията на вашата образователна програма, Генерале!

Предупреждението постигна търсеният ефект. Всички изпитваха безпокойство по отношение на отговорността. Като всеки лекар, Уетиг също ненавиждаше адвокатите и съдебните процеси. Доказателство за това беше мълчанието му.

— Какво означава това? — попита Аби. — Уволнена ли съм?

Пар се изправи. Това беше знак, че заседанието е приключило и решението е взето.

— Доктор Диматео, временно сте отстранена от работа. Това означава, че нямате право да влизате в нито едно от болничните отделения, нито пък да се доближавате до пациентите в тях. Разбирате ли това?

Разбираше. При това много добре...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От години не беше сънувал майка си, а месеци наред изобщо не беше мислил за нея. Затова, когато на тринадесетия ден от морското пътешествие се събуди с образа ѝ пред очите си, той доста се изненада. Беше жив и ясен образ, дори му се стори, че подушва аромата на тялото ѝ във въздуха. Последният му спомен от съня беше усмивката ѝ. Кичур руса коса над челото ѝ. Пронизителният поглед на зелените очи, който сякаш го пронизваше. Сякаш *той* беше недействителният образ, напълно лишен от плът и кръв. Лицето ѝ беше до болка познато и той веднага разбра, че това е майка му. Години наред се беше опитвал да си спомни чертите на това лице, но те винаги му се изплъзваха. Нямаше нейна снимка, нямаше никакъв документ, който да му напомня за нея. Но явно споменът за това лице се беше съхранил някъде дълбоко в съзнанието му, като семенце в плодородна почва. И тази нощ това семенце най-сетне беше покълнало...

Спомни си я съвсем ясно. Беше толкова красива!

Следобед морето стана гладко като стъкло, а небето придоби оловния цвят на водата. Изправен на палубата, Яков напразно се опитваше да открие линията на хоризонта. Сякаш бяха попаднали в гигантски сив аквариум. Чу готвача да казва, че времето се разваля и утре никой няма да поиска нещо повече от супа и комат хляб. Но днес морето беше спокойно, а във въздуха се усещаше тежкия метален вкус на приближаващ дъжд. Добре поне, че успя да вдигне Алексей от койката, за пръв път от началото на пътуването, и се зае да го развежда из кораба.

Най-напред му показва Ада. Така беше кръстил машинното отделение. Помотаха се малко из тъмното и оглушително шумно помещение, после Алексей се оплака, че му се гади от миризмата на нафта. Това момче имаше стомах на бебе — винаги повръщаше. Яков побърза да го заведе на мостика, но капитанът беше прекалено зает, за

да разговаря с тях. Щурманът също не им обърна внимание и Яков бе лишен от възможността да демонстрира близостта си с най-важните хора на кораба.

Спуснаха се в кубрика, но готвачът беше в отвратително настроение и не им предложи дори коричка хляб. Беше зает да приготвя храната на пасажерите от кърмата — онези, които никой не беше виждал. Били много капризна двойка, оплака се той. Изисквали прекалено много. Постави бутилка вино и две чаши върху подноса на хидравличния асансьор, натисна един бутон и металната кабинка с подрънкване се понесе нагоре и назад, към кабините на кърмата. После побърза да се обърне към печката, върху която цвъртеше тиган, а от тенджерите излиташе пара. Вдигна капака на една от тях, помещението се изпълни с миризмата на разтопено масло и лук. Разбърка съдържанието на тенджерата с дървената лъжица и промърмори:

— Лукът се задушава бавно, защото само по този начин става сладък като мляко. За това трябва търпение, но в днешно време никой не го е грижа, всички искат храната им да бъде готова веднага... Тикаш я в микровълновата и хоп — готово! Все едно, че ядеш сурова кожа! — Върна капака на мястото му и се зае с тигана. Вътре се пържеха шест малки птички, не по-големи от детски юмрук.

— Никога не съм виждал по-малки пилета! — удиви се Алексей.

— Това са пъдпъдъци бе, глупчо! — засмя се готвачът.

— А защо ние никога не сме яли пъдпъдъци?

— Защото не живеете в кабините отзад — отвърна готвачът, подреди порозовелите птици върху широк поднос и ги поръси със ситно нарязан магданоз. После се отдръпна крачка назад и със задоволство огледа творението си. — Онези горе не могат да се оплачат — заключи той и тикна подноса в празната метална клетка, която вече бе успяла да се върне обратно.

— Гладен съм — обяви Яков.

— Ти вечно си гладен — усмихна се готвачът. — Отрежи си една филия. Хлябът е малко сух, но можеш да си го препечеш.

Момчетата започнаха да ровят из чекмеджетата за нож. Хлябът наистина беше сух и твърд като камък. Яков притисна самуна с чукачето на лявата си ръка и ловко отрязва две големи филии. Обърна се и ги понесе към тостера, който беше поставен до противоположната стена.

— Виж какво правиш! — извика готвачът и посочи с ръка към пода. — Всичко стана в трохи. Я ги съберете!

— Хайде, събери ги — обърна се дребното момче към Алексей.

— Ти ги пръсна, ти ще ги събереш — отвърна онзи.

— Аз правя препечени филийки.

— Аз пък не съм пръснал никакви трохи!

— Тогава ще ти изхвърля филията!

— Хей, я някой да събере тези трохи! — изрева готвачът.

Алексей бързо се отпусна на колене и започна да ги събира.

Яков пусна филията в процепа на тостера. От него изскочи някаква сива топчица и светкавично се стрелна към пода.

— Мишка! — изпищя Алексей.

Сивата топчица се завъртя около танцуващите му крака. Яков я подгони по посока на готвача, който грабна един капак и го заправи по нея. Мишката се стрелна обратно и се мушна в крачолата на Алексей. Но той нададе такъв пронизителен вик на ужас, че тя стреснато скочи обратно на пода и се шмугна под някакъв шкаф.

От печката се издигна стълб задушлив пушек. Готвачът изруга и изтича да спре газта. Но лукът беше безнадеждно загорял и той се зае да го стърже от дъното на тигана.

— Мишка в кухнята ми, представяте ли си?! — простена той. — Ами това? Всичко отиде по дяволите и сега трябва да започвам отново! Гадна мишка!

— Беше вътре в тостера — каза Яков. Представи си как гадината драмка из вътрешността на машинката и малко му се пригади.

— Сигурно го е напълнила с лайна! — промърмори готвачът. — Гадна мишка!

Яков предпазливо надникна в тостера. Вътре беше пълно с подозрителни, кафяви на цвят топчици, които приличаха на трохи.

Хвана го с две ръце и го наведе над умивалника с намерението да изтърси трохите.

— Хей, какви ги вършиш? — спря го викът на готвача.

— Искam да почистя тостера...

— Не виждаш ли, че е включен? Ако го пуснеш във водата, моментално ще умреш! Никой ли не те е учил на тези неща?

— Чичо Миша никога не е имал тостер...

— Това важи не само за тостерите, но и за всички останали електроуреди! И ти си глупак като другите! — Готвачът размахва ръце и посочи вратата: — Хайде, да ви няма! Не искам да си имам неприятности!

— Ама аз съм гладен — напомни му Яков.

— Ще чакаш вечерята като всички останали! — отсече онзи и пусна бучка масло в почистения тиган. Изви глава към момчетата и заплашително подвикна: — Изчезвайте!

Отново се качиха на палубата, но скоро започнаха да зъзнат от студ. Опитаха мостика, но и оттам ги изритаха. Обзет от досада, Яков поведе приятеля си към единственото място, където никой нямаше да ги безпокои. Това място беше неговата малка тайна. Възнамеряваше да го покаже на Алексей като награда, само в случай, че престане да се държи като бебе... Беше го открил на третия ден от пътуването. Към него водеше една желязна врата в дъното на коридора, по който се отиваше в машинното отделение. А зад вратата имаше шахта с извита метална стълба.

Страната на чудесата.

Стълбата водеше нагоре, през всичките три нива. На второто от тях имаше тесен мостик, покрит с листове дебела ламарина, които пружинираха под краката. Той свършваше при боядисана в синьо врата, която Яков не си беше правил труда да провери, тъй като истинското удоволствие се намирало още по-нагоре, чак до широкия комин на машинното.

Малката площадка също пружинираше под краката им. Под нея зееше истинска бездна. Яков подскочи няколко пъти, просто за да уплаши Алексей.

— Недей, движи се! — изкрещя другото момче.

— Това е част от пътуването в Страната на чудесата! — извика Яков с доволна усмивка на лице. — Не ти ли харесва?

— Не искам никакво пътуване!

— Ти пък кога ли си искал нещо — промърмори Яков и спря да подскача.

Алексей беше на ръба на истерията. Едната му ръка беше вкопчена в парапета, другата притискаше Шушу.

— Искам да слеза долу! — проскимтя той.

— Добре де, слизаме...

Спуснаха се обратно. Металните стъпала под краката им издаваха приятен звън. Долу Алексей откри някакво въже, вързано за стълбата. Хвана се за него и започна да се люлее напред-назад, като маймуна. Но удоволствието не беше кой знае какво, тъй като краката му бяха само на половин метър от пода.

После Яков му показва празният дървен сандък, натикан под стълбите. Пропълзяха в него. Вътре беше тъмно и миришеше на прясно рендосани дъски. Някъде отдолу се разнасяше равномерното боботене на Ада. Бяха съвсем близо до водната повърхност и усещаха как морето люлее корабния корпус, стиснало го в могъща прегръдка.

— Това е моето скривалище — прошепна Яков. — Закълни се, че няма да го издадеш на никого!

— Защо да го издавам? — сви рамене Алексей. — Тук е студено и влажно, освен това сигурно има мишки! Бас държа, че в момента лежим на миши лайна!

— Няма никакви миши лайна! — намръщи се Яков.

— Откъде знаеш? Тъмно е като в рог!

— Като не ти харесва, махай се! — изръмжа Яков и силно го ритна. — Хайде, изчезвай! И без това ми писна от теб!

Какъв глупак! Вече съжаляваше, че му беше показал скривалището си. Може ли човек, който непрекъснато мъкне със себе си някаква скапана плюшена играчка, да изпитва любов към авантюрите? Изключено!

— Не мога да намеря пътя...

— Да не си въобразяваш, че ще дойда да ти го покажа?

— Ти ме доведе тук, ти трябва да ме върнеш обратно!

— Няма!

— Тогава ще разкажа на всички за глупавото ти скривалище, пълно с миши лайна! — заплаши Алексей и започна да пълзи навън. — Или ще ме върнеш обратно, или...

— Млъквай! — просъска Яков, после сграбчи ризата му и силно я дръпна. И двамата се търкулнаха обратно към дъното на сандъка, покрито с талаш.

— Копеле такова!... — започна Алексей, но Яков допря пръст до устните му.

— Тихо! *Слушай!*...

— Какво?

Някъде над главите им проскърца и се затръшна врата. По металното мостче се разнесоха звучни стъпки.

Яков пропълзля към отвора и предпазливо надникна навън. Някой се беше спрял пред синята врата и чукаше. Миг по-късно вратата се отвори и той успя да зърне русата коса на жената, която изчезна зад нея.

— Надя беше — промърмори Яков и се върна обратно в скривалището.

— Още ли е горе?

— Не, влезе зад оная врата, синята...

— Какво има там?

— Не знам.

— Нали знаеш всичко за този кораб?

— Глупак! — отвърна Яков и нанесе един ритник в тъмното. Не улучи, кракът му вдигна малко талаш. — Тази врата винаги е заключена, защото зад нея живее някой...

— Откъде знаеш?

— Знам, защото Надя почука и някой ѝ отвори...

Алексей се промъкна към дъното на скривалището, очевидно забравил за намерението си да слезе долу.

— Хората с пъдпъдъците — прошепна той.

Яков си помисли за подноса с виното, за запържения лук в масло и за апетитно подредените птички в голямата чиния. Коремът му изкурка от глад.

— Чу ли това? — попита той. — Мога да издавам звуци с корема си... — Напълни дробовете си с въздух и се изпъчи. Всеки би завидял на какофонията от звуци, която се разнесе от гърлото му. Но не и Алексей.

— Отвратително! — промърмори той.

— За теб всичко е отвратително! — обидено отвърна Яков. — Какво ти има, бе човек?

— Мразя гадориите.

— Едно време ги обичаше...

— Вече не.

— Това е заради оная Надя! — отсече Яков. — Тя те превърна в лигльо, който само ѝ се глези!

— Не съм лигльо!

— Лигльо си!

— *Не съм!* — изкрещя Алексей и запрати шепа талаш в лицето му.

В следващия миг двамата се вкопчиха един в друг, започнаха да се блъскат и ритат. Но пространството в сандъка беше прекалено малко, за да си причинят болка. После Алексей изпусна Шушу някъде из талаша и започна да го търси. А Яков беше достатъчно уморен, за да го остави на мира.

Известно време лежаха един до друг, дишайки тежко. Алексей притискаше скъпоценния Шушу към гърдите си, а Яков се опитваше да изкара ново, още по-отвратително оригване от празния си стомах. Но скоро и това му омръзна. Двете момчета останаха да лежат неподвижно, парализирани от скуката, приспивния грохот на машините и могъщата люлка на морето.

— Не й се глезя... — промълви след известно време Алексей.

— Хич не ме интересува — промърмори Яков.

— Но другите момчета я харесват. Не си ли чул какво говорят за нея? — Алексей помълча малко, после добави: — На мен ми харесва как мирише... Жените миришат различно. Меко...

— Мекото не мирише — отбеляза Яков.

— Напротив... Когато помиришеш жена като нея, веднага разбираш, че е мека на пипане... — Алексей погали Шушу, в сандъка се разнесе съскането на протъркания плат под ръката му. — Мама миришеше така...

Яков си спомни съня. Усмиващото се лице на майка му, русата къдрица, паднала над очите ѝ. Алексей е прав, рече си той. Жената от съня му положително излъчваше мекота...

— Звучи глупаво, но така я помня — тихо добави Алексей. — Някои неща ги запомняш завинаги...

Яков се протегна, краката му опряха в насрещната стена на сандъка. „Дали пък не съм пораснал?“, учуди се той. „Дано! Дано да стана толкова голям, че краката ми да пробият тези дъски!“

— Понякога не мислиш ли за майка си? — попита Алексей.

— Не.

— Сигурно не я помниш...

— Помня, че беше истинска красавица. Със зелени очи...

— Откъде знаеш? Чичо Миша казва, че си бил бебе, когато те е напуснала...

— Не съм бил бебе, а на четири години...

— Аз бях на шест, когато ме напусна моята — поклати глава Алексей. — И пак не си спомням почти нищо...

— Казвам ти, че имаше зелени очи...

— Добре де, имала зелени очи. И какво от това?

Разговорът им беше прекъснат от затръшването на метална врата. Яков протегна врат от отвора на сандъка и погледна нагоре. Пак беше Надя. Русата ѝ коса се мерна над металната мрежа на пътеката и изчезна.

— Аз не я харесвам — обяви Яков.

— Аз пък напротив. Бих искал да ми е майка...

— Тя изобщо не обича деца...

— Тогава защо каза на чичо Миша, че живота си дава за нас?

— Ама ти повярва ли ѝ?

— Защо ще лъже?

Яков напразно се опита да намери отговор на този въпрос. Но дори и да беше успял, за Алексей това нямаше да има никакво значение. И той е глупак, като всички останали. Надя ги беше излъгала. На този кораб имаше единадесет момчета, всичките влюбени в нея. Биеха се кой да седне до нея на вечеря, гледаха я влюбено, душеха я като гладни животни. А вечер, проснати в койките си, шепнешком споделяха впечатленията си от нея. Каква храна предпочита, как се храни, какво бельо носи под сивите си поли... Спореха дали омразният на всички Григорий ѝ е любовник. Тези спорове винаги завършваха с мнението, че това е невъзможно. А след това идваше ред на познанията им по въпросите на женската анатомия. По-големите момчета описваха до най-малките детайли функциите на дамските превръзки и тампоните, както и точното място, където се вкарват те... А по-малките оставаха с впечатлението, че жените са странни създания, притежаващи тъмни и тайнствени дупки къде ли не... Но това още повече усилваше възхищението им от Надя.

Яков споделяше това възхищение, но само толкова. За разлика от останалите момчета той не обожаваше Надя, а по-скоро се страхуваше от нея.

Главно заради кръвните проби.

На четвъртия ден от плаването, когато повечето момчета все още стенеха и повръщаха от пристъпите на морска болест, Надя и Григорий се появиха с подноси, върху които имаше епруветки и спринцовки. Ще усетите леко убождане и нищо повече, уверяваха те. Трябва да сме сигурни, че сте здрави. Никой няма да ви осинови, без да е убеден в доброто ви здраве. После тръгнаха от койка на койка, а епруветките върху подносите тихо звънтяха от люшкането. Надя изглеждаше зле, сякаш всеки момент щеше да повърне. С вземането на кръв се занимаваше Григорий. Преди процедурата той питаше за името на съответното момче, а след това му слагаше пластмасова гривна с някакъв номер. После пристягаше ръката му с гумен маркуч и чакаше изпъкването на вените. Някои от момчетата плачеха от страх. Надя седнаше при тях и ги държеше за ръката, докато траеше процедурата.

Яков беше единственият, когото тя не успя да успокои. Направи всичко възможно, но той отказваше да стои мирно. Не искаше иглата във вената си, не даваше на Григорий да го докосне. В един момент дори успя да му нанесе доста здрав ритник. Тогава Надя показва истинския си нрав. Стисна ръката му в желязна хватка и я прикова към леглото. Докато кръвта му пълнеше епруветката, от устата ѝ се сипеха тихи и успокоителни слова. Отстрани изглеждаше така, сякаш тази мила жена прави всичко възможно да успокои непокорното момче. Но Яков, заковал поглед в светлите ѝ очи, видя и усети нещо съвсем различно.

По-късно прегриза пластмасовата си гривна и я хвърли в морето.

Алексей обаче все още носеше своята. Номер 307. Това беше неговият сертификат за добро здраве.

— Мислиш ли, че тя има свои деца? — попита Алексей.

— Надявам се да няма — потръпна Яков и бавно пропълзя към отвора на сандъка. Погледна нагоре. Извитата желязна стълба беше пуста, а синята врата — плътно затворена.

Изправи се и изтръска талаша от дрехите си.

— Гладен съм — промърмори той.

Прогнозата на готвача се сбъдна. Потискащото спокойствие на мрачния следобед беше заменено от силно вълнение. Това не беше истинска буря, но времето беше достатъчно неприятно и всички си

останаха по кабините — както възрастни, така и деца. Алексей категорично отказа да напусне койката си, въпреки увещанията на Яков. Навън беше мокро и студено, палубата застрашително се люшкеше. Изобщо не усещаше тръпката, която караше Яков да се завира из най-затънтените къшета на кораба. Предпочиташе койката, топлината на одеялото върху раменете си, познатата миризма на Шушу, който спеше на възглавницата до него.

През цялата сутрин Яков напразно се опитваше да го измъкне от топлото легло и да го отведе на ново пътешествие в Страната на чудесата. В крайна сметка се отказа и тръгна сам. Един-два пъти се спусна в каюткомпанията, просто да провери дали Алексей не е променил намеренията си. Но приятелят му спа през целия следобед, не стана дори за вечеря...

Събуди се посред нощ и веднага усети, че нещо се е променило. Отначало не разбра какво точно, първото му усещане беше, че бурята е отминала. После изведнъж си даде сметка, че корабът не се клати, а грохотът на корабния двигател се е превърнал в меко, едва чуто боботене.

Слезе от койката и разтърси раменете на Алексей.

— Събуди се!

— Махай се! — сънливо промърмори Алексей.

— Слушай, спряхме да се движим...

— Не ми пука.

— Ела да хвърлим по едно око!

— Спя, не виждаш ли? — ядосано отвърна Алексей.

— Спиш вече цяло денонощие. Не искаш ли да видиш сушата? Сигурно сме близо до суша, корабът едва ли би спрял наскред океана... — Приведе се над ухото на Алексей и съблазнително прошепна: — Може би ще видим светлините на Америка! Ако не дойдеш с мен, всичко ще пропуснеш!

Алексей въздъхна, тялото му се размърда под одеялото. Очевидно се колебаеше. Яков реши, че е време за последната примамка.

— От снощи ми остана един картоф — рече той. — Ще ти го дам, ако дойдеш с мен...

Пропуснал вечерята и закуската, Алексей беше гладен като вълк.

— Добре, добре — надигна се той и започна да си обува обувките. — Къде е този картоф?

— Първо ще се качим горе...

— Ти си мръсник, Яков!

Минаха на пръсти покрай койките със спящите момчета и се изкачиха на палубата.

Навън духаше лек ветрец. Приблжиха се към парапета, очаквайки да видят светлините на пристанището и града зад него. Но такива светлини нямаше. По небето мигаха бледи звезди, хоризонтът чезнеше в непрогледен мрак.

— Нищо не виждам — обяви след малко Алексей. — Дай си ми картофа!

Яков извади съкровището от джоба си и му го подаде. Алексей го захапа веднага, като див звяр.

Капитанската кабина беше осветена от зеленикавото сияние на радара, зад стъклото се движеше неясната фигура на щурмана. Какво ли вижда в този мрак?

Алексей приключи с картофа и изпъна рамене.

— Отивам да си легна — обяви той.

— В кубрика може би ще се намери още нещо за хапване — направи опит да го съблазни Яков.

— Там има мишки, освен това ми е студено — отвърна Алексей и се обърна към трапа.

— На мен не ми е студено...

— Тогава стой тук колкото щеш...

Бяха на крачка от желязната стълба, когато до слуха им долетя пронизително свистене. Палубата се обля от ослепителна светлина. И двамата се заковаха на място.

В следващия миг Яков протегна ръка и дръпна Алексей под укритието на металните стъпала. Чуха някакви гласове, после в кръга на прожекторите се появиха двама мъже, облечени в бяло. Носеха някакъв метален сандък, капакът му отскочи с пронизително стържене. От вътрешността му блесна синьото око на портативен прожектор.

— Проклети механици! — изруга единият от мъжете. — Не искат да го поправят и това си е!

После двамата погледнаха към тъмното небе, от което долиташе все по-нарастващ грохот.

Яков също вдигна глава. Грохотът се приближаваше с всеки отминал миг, свистенето се усили. Мъжете се дръпнаха назад. Ритмичното свистене стана оглушително и сякаш увисна над кораба.

Алексей притисна ушите си с ръце и се сви в подножието на стълбата. Яков не се помръдна. Очите му следяха хеликоптера, който плавно кацна на обляната от ослепителна светлина палуба.

Приведен напред, единият от мъжете в бяло затича към него. Вратичката се отвори, но Яков не успя да зърне какво има в кабината, тъй като стълбата му пречеше. Изскочи изпод металното си прикритие и направи няколко крачки по посока на хеликоптера. В кабината бяха пилотът и някакъв мъж в цивилно облекло.

— Хей, момче!

Яков вдигна глава към мостика и срещна сърдития поглед на щурмана.

— Какво правиш там? Я се качвай тук, преди да си попаднал под витлото!

Вторият мъж в бял комбинезон също забеляза момчетата и бързо тръгна насам. Лицето му беше намръщено.

Яков забърза нагоре по стълбата, Алексей го последва.

— Не знаете ли, че трябва да стоите настрана, когато каца хеликоптер? — изкрещя щурманът, хвана ги за раменете и ги дръпна в кабината. — Сядайте там!

— Само гледахме — оправда се Яков.

— А защо не сте в леглата?

— Аз бях в леглото, но той ме накара да изляза! — извика Алексей и насочи пръст в гърдите на Яков.

Щурманът го стисна за тънкия врат и заплашително изръмжа:

— А чувал ли си какво може да направи с главата ти витлото на един хеликоптер? Ще я откъсне като на пиле! Затова трябва да стоите настрана, ясно ли е? Иначе глупавите ви глави ще отхвъркнат!

— Аз не исках да излизам на палубата! — разрева се Алексей.

Моторът на хеликоптера рязко се изфорсира и те извърнаха глави към прозореца. Тъкмо навреме, за да видят как огромния скакалец плавно се отлепи от палубата и изчезна в нощта. Белите облекла на двамата мъже потрепваха от вятъра. Грохотът бързо заглъхна.

— Къде отива? — попита Яков.

— Да не мислиш, че знам? — изръмжа в отговор щурманът. — Аз им трябва само за да обърна корпуса по вятъра, за да кацне проклетия вертолет. — Протегна ръка и щракна някакъв ключ. Прожекторите угаснаха, палубата изчезна в мрака.

Яков притисна нос в дебелото стъкло. Хеликоптерът беше изчезнал, наоколо цареше непрогледна тъмнина.

Алексей продължаваше да плаче.

— Хайде, стига — потупа го по рамото щурманът. — Я се виж какъв голям мъж си, а цивриш като жена!

— За какво дойде този вертолет? — попита Яков.

— Нали ти казах? Да вземе товар...

— Какъв товар?

— Не съм питал. Правя това, което ми заповядат и толкоз...

— Кой ти заповядва?

— Пътниците в кабините на кърмата — отвърна щурманът и го побутна към изхода. — А сега върви да спиш, защото си имам работа...

Яков се подчини и тръгна след Алексей, който вече беше побързал да излезе навън. Погледът му попадна на малката сребърна точица, която проблясваше между концентричните кръгове на радара. Отдавна познаваше този уред, дълго беше седял като омагьосан пред зеления екран.

— Това кораб ли е? — попита той и посочи с пръст пулсиращата бяла точица.

— Че какво друго може да бъде? — изръмжа щурманът. — Хайде, изчезвай оттук!

Обувките на момчетата затрополиха по железните стъпала към главната палуба. Яков вдигна глава и видя силуета на щурмана, очертал се на зеленикавия фон на радара. Този човек никога не спи, поклати глава той, после промърмори:

— Вече знам накъде тръгна онзи хеликоптер...

Пьотр и Валентин не се появиха на закуска. Това не учуди никого, тъй като новината за среднощното им отпътуване вече беше обиколила кубрика. Яков хвърли поглед към момчетата, насядали

около дългата маса в кубрика. Всички мълчаха. Едва ли някой от тях разбираше защо именно Пьотр и Валентин бяха първите осиновени от цялата група. Всички бяха единодушни по въпроса, че Пьотр ще остане последен, или, в най-добрия случай, ще бъде осиновен от някое американско семейство, което си пада по идиоти. За разлика от него Валентин, който се присъедини към групата в Рига, беше достатъчно умен и хубав, но по-малките момчета бързо разбраха за тайната му страст. Вечер, след като изгаснеше осветлението, той се промъкваше гол в койката на някое от тях и дрезгаво шепнеше: „Виж какъв е голям, хвани го!“. Караше малките насила да го опипват.

Но сега и него го нямаше. Както Надя им обясни, двамата с Пьотр вече си имали нови родители.

Следобед Яков и Алексей излязоха на палубата и се излегнаха точно на мястото, където през нощта беше кацнал хеликоптера. Отправиха погледи към синьото небе, в което не се виждаха нито облаци, нито хеликоптери. Дъските бяха приятно затоплени и те станаха сънливи като две малки котенца.

— Ако мама е жива, аз не искам да ме осиновяват — промърмори със затворени очи Яков.

— Да, ама не е жива...

— А може би е...

— Защо тогава не е дошла да те вземе?

— Може би ме търси — въздъхна Яков. — Но аз съм тук, на сред океана, където никой не може да ме намери... Дори с радар. Ще кажа на Надя да ме върне обратно. Не искам друга майка...

— Аз пък искам — рече Алексей, помълча малко, после попита: — Мислиш ли, че ми има нещо?

— Освен забавеното ти развитие? — ухили се Яков.

Алексей не отговори и той се обърна да го погледне. С учудване видя, че приятелят му е сложил ръка над очите си, а раменете му конвулсивно потръпват.

— Хей, да не би да ревеш?

— Не.

— Ревеш, нали?

— Не.

— Господи, какво си бебе! Не си със забавено развитие, аз само се пошегувах...

Алексей присви колене към гърдите си. Не издаваше нито звук, но Яков видя как гърдите му конвулсивно се свиват и разпускат. Не знаеше какво да каже, в главата му се въртяха само обидни думички. *Тъпо момиченце, лигльо...* Въздържа се да ги каже на глас, защото никога не беше виждал приятеля си в това състояние и малко се изплаши. Нима това момче не разбира от майтап?

— Дай да слезем долу и да се полюеем на въжето — смушка го в ребрата той.

Алексей ядосано го отблъсна и скочи на крака. Лицето му беше червено и мокро.

— Какво ти става бе, човек? — втренчи се в него Яков.

— Защо избраха онзи тъпак Пьотр, а не мен? — проплака приятелят му.

— Мен също не ме избраха — въздъхна Яков.

— Да, ама на мен *всичко* ми е наред! — извика Алексей, обърна се и побягна.

Яков остана на място, сведе очи към сакатата си ръка, после поклати глава.

— И на мен *всичко* ми е наред!

— Офицер на Б-3 — обяви Кубичев.

— Винаги започваш с този ход. Никога ли не опитваш нещо ново?

— Вярвам в изпитаните ходове. Освен това те бия... Ти си на ход, побързай!

Яков започна да върти дъската и да я разглежда от различни ъгли. Отпусна се на колене и внимателно огледа редицата на пешките. Представяше си ги като рицари в желязна броня, които очакват заповед за атака.

— Какво правиш, за бога? — попита Кубичев.

— Забелязал ли си, че царицата има брада?

— Какво?

— Виж я, има брада!

— Това е якичката ѝ — нетърпеливо изсумтя механикът. — Няма ли да играеш?

Яков върна царицата на мястото ѝ и взе един офицер. Остави го върху дъската, взе го отново... Около тях оглушително тракаха двигателите на Ада.

Кубичев го зарязва и започна да прелиства някакво списание. Стоте най-красиви жени на Америка... От време на време от устата му излиташе презрително сумтене.

— Това ли наричат красота?... Тая и на кучето си няма да дам да я чука!...

Яков премести царицата си на Б-4.

— Хайде, ти си наред...

Механикът отмести списанието и огледа дъската.

— Защо винаги допускаш една и съща грешка? — попита той. — Рано е да правиш този ход с царицата! — Захвърли списанието и се наведе да премести една от пешките си. В този момент Яков забеляза женското лице, което се усмихваше от снимката. Една руса къдрица беше паднала над челото. Усмивката ѝ беше меланхолична, очите гледаха някъде надалеч.

— Това е майка ми — обяви той.

— Какво?

— Тя е. *Моята* майка! — Протегна ръце към списанието и бутна сандъка, който им служеше за масичка. Шахматната дъска се преобърна, фигурите се разпиляха по пода.

Но Кубичев го изпревари и притисна списанието до гърдите си.

— Какво ти става, по дяволите?

— Дай го! — изкрещя Яков, вкопчил се в ръката му. — Дай го!

— Шантаво копеле! Това не е майка ти!

— Тя е! Помня лицето ѝ. Изглеждаше точно така!

— Престани да ме драскаш, чуваш ли?

— Дай списанието!

— Добре, добре — отстъпи механикът и шумно стовари списанието върху сандъка. — Ето... Разгледай я добре и ще разбереш, че това не е майка ти!

Яков закова поглед в снимката. Всеки детайл от лицето беше точно такъв, какъвто го беше сънувал. Начинът, по който бе наклонена главата, малките трапчинки покрай устата, дори светлината, която падаше върху косата.

— Тя е — тръсна глава той. — Виждал съм лицето ѝ.

— Всички са го виждали — отвърна Кубичев и посочи името, изписано под снимката: — Мишел Пфайфър... Актриса, американка. Дори името ѝ не е руско...

— Но аз я познавам! Аз я сънувах!

— Де да беше я сънувал само ти — ухили се Кубичев и сведе очи към пода. — Виж какво направи! Ще имаме късмет, ако открием всички пешки. Хайде, започвай. Който ги е разпилял, той ще ги събира...

Яков не помръдна. Очите му не се отместваха от лицето на усмихнатата жена.

Кубичев изпъшка, отпусна се на колене и започна да събира разпилените фигури.

— Сигурно си я виждал по телевизията или в някое списание, но си забравил — промърмори той. — А после си я сънувал... — Постави върху дъската една царица и два офицера и се отпусна на стола. Дишаше тежко, лицето му беше зачервено. — Мозъкът е странно нещо — почука челото си той. — Взема късчета от реалния живот и ги превръща в сънища. А ние не можем да различим истината от измислицата... Аз например често сънувам, че седя на маса, която е отрупана с най-любимите ми манджи. А после се събуждам и виждам, че все още съм на този шибан кораб! — Вдигна списанието, откъсна страницата с Мишел Пфайфър и я подаде на Яков: — Вземи, подарявам ти я...

Момчето мълчаливо я пое. Очите му продължаваха да гледат снимката.

— След като си решил, че това е майка ти, карай... — промърмори механикът. — Това е най-малкото, което... Хей, къде хукна? Кой ще събере останалите фигури?

Притиснал гланцираната хартия до гърдите си, Яков вече беше напуснал Ада.

Излезе на палубата и пристъпи към предпазния парапет. Измачканата страница плющеше на вятъра. Едва сега забеляза, че я стиска прекалено силно и една грозна линия пресича красивите устни на жената.

Стисна крайчето със зъби и я разкъса на две. Но това не беше достатъчно. Дишаше тежко, беше на ръба на сълзите. Продължаваше

да къса гланцираната хартия със зъби, като животно. Вятърът отнасяше ситните късчета в морето.

Когато свърши, в ръката му беше останало едно малко парче. На него личеше само някакво око, под окото имаше дупка, пробита от ноктите му. Формата ѝ наподобяваше самотна сълза.

Разтвори пръсти и проследи полета на последното късче хартия към оловната вода.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Жената приближаваше петдесетте. Лицето ѝ беше сухо, с остри черти, отдавна изгубило блясъка, който привлича мъжете. Но Бърнард Кацка беше на мнение, че този факт не е достатъчен, за да направи една жена непривлекателна. Женската привлекателност се крие в очите, а не в гладката кожа или блестящата коса. Познаваше много такива жени, включително седемдесетгодишната си леля Маргарет, с която се беше сблизил след смъртта на Ани. Фактът, че очаква с нетърпение срещите си на чашка кафе със старата мома Маргарет, положително щеше да се стори доста странен на партньора му. Лундкуист беше от онези мъжкар, които рядко поглеждат жена, преживяла менопаузата си. Това несъмнено се дължеше на биологията. Мъжкарят не бива да хаби сперма и енергия за непродуктивната женска. Именно по тази причина Лундкуист демонстрира открито облекчение, когато Кацка се съгласи да разпита Бренда Хайнли. За него Кацка беше единственият детектив в отдела, който обичаше да се занимава с жени, преминали критическата, да разговаря с тях и търпеливо да изслушва безкрайните им тиради.

През последните петнадесет минути Кацка вършеше именно това — седеше и търпеливо слушаше гневните обвинения на Бренда Хайнли. Това не беше лесна работа, тъй като жената постоянно смесваше мистиката с конкретните факти. Бълваше дълги поредици за небесни знамения, а след това, без никаква пауза, започваше да говори за спринцовки с морфин... Ако Бренда Хайнли беше приятна жена, той със сигурност би се забавлявал от нейните тиради. Но тя не беше такава. В сините ѝ очи нямаше топлина. Беше ядосана, а ядосаните хора са грозни...

— Говорих за това в болницата — рече Бренда. — Отидох направо при президента, господин Пар. Той обеща да разследва случая, но вече пети ден няма никакъв резултат. Всеки ден му звъня по телефона, но сътрудниците му твърдят, че следствието все още не е приключило. Днес обаче реших, че на това трябва да се сложи край.

Обадих се на *ваши*те хора, които също се опитаха да ме баламосат. Отпратиха ме към някакъв смотан полицай, но аз си имам принципи — винаги се обръщам към началниците. Върша това всеки ден, дори когато се моля. В случая началникът сте *вие*!

Кацка с мъка скри усмивката си.

— Видях името ви във вестника — продължаваше неотстъпно Бренда. — Вие сте този, който разследва смъртта на доктора от „Бейсайд“...

— Имате предвид доктор Ливай?

— Точно така. Реших, че трябва да се обърна именно към вас, тъй като вече имате представа какви ги вършат в онази болница...

Кацка понечи да въздъхне, но навреме се спря. Жената насреща му несъмнено щеше да изтълкува това като жест на досада.

— Мога ли да видя бележката? — попита той.

Бренда му подаде лист хартия, прегънат на две. „Леля ви не е починала от естествена смърт. Приятел.“

— Плик?

Беше запазила и плика. Името ѝ беше напечатано на същата пишеща машина. „Бренда Хайнли.“

— Имате ли представа кой може да ви е изпратил това писмо?

— Не. Може би някоя от сестрите. Някой, който е знаел за какво става въпрос...

— Но леля ви е била болна от рак в терминална фаза. Би могла да почине всеки момент...

— Тогава защо ми изпращат тази бележка? Някой знае, че това не е било естествена смърт и иска разследване. Аз *също* искам разследване!

— Къде е тялото на леля ви в момента?

— В Дома на покойниците. Ако питате мен, болницата го изпрати там подозрително бързо...

— Кой е взел решението? Това трябва да бъде член на семейството...

— Леля е оставила предсмъртни инструкции — отвърна Бренда. — Поне така ми казаха от болницата...

— А разговаряхте ли с някой от лекарите? Те може би ще помогнат за изясняване на случая...

— Предпочитам да не говоря с тях!

— Защо?

— При създамата се ситуация не мога да им вярвам...

— Ясно — кимна с въздишка Кацка. Разгърна бележника си на чиста страница и извади писалката. — Дайте ми имената на всички лекари, които са имали нещо общо с лечението на леля ви...

— Доктор Колин Уетиг е завеждащ отделениято, но решенията е вземала една от неговите практикантки. Според мен трябва да насочите вниманието си именно към нея...

— Как се казва?

— Доктор Диматео.

Кацка изненадано вдигна глава.

— Абигейл Диматео?

Настъпи кратко мълчание. Върху лицето на Бренда се изписа подозрение.

— Вие я познавате! — предпазливо рече тя.

— Разговарял съм с нея, но по други въпроси...

— Тези разговори няма да повлияят на преценката ви по случая, нали?

— Не, разбира се.

— Сигурен ли сте?

Подозрението в погледа ѝ започна да го дразни. А Кацка не беше от хората, които се дразнят лесно.

Лундкуист избра този момент, за да мине покрай бюрото. По лицето му се беше изписало съчувствие. Именно той би трябвало да интервюира тази жена, просто защото това щеше да бъде един добър урок за него. Урок по любезно търпение...

— Винаги се опитвам да бъда обективен, госпожице Хайнли — рече Кацка.

— В такъв случай трябва да насочите вниманието си към доктор Диматео.

— Защо точно към нея?

— Защото тя желаше смъртта на леля ми.

Обвиненията на Бренда му се сториха прекалено невероятни. Но анонимната бележка беше факт, с който Кацка бе длъжен да се съобразява. Разбира се, имаше вероятност Бренда да си я беше

написала сама. Жадни за внимание хора като нея вършат и по-странни неща. Беше склонен да повярва по-скоро на тази версия, отколкото на обвиненията, че Мери Алън е била умъртвена от собствените си лекари. Той самият беше свидетел на бавната и мъчителна смърт на жена си и по тази причина познаваше добре обстановката в раковите отделения. Беше се трогвал от състраданието на сестрите, от всеотдайната работа на онколозите. Тези хора знаеха как да се борят за човешкия живот. Но също така знаеха кога битката е загубена, кога страданията на болния натежават далеч повече от ден или седмица живот. Той самият бе имал мигове, в които желаше смъртта на Ани като избавление. И положително би я приел, стига някой от лекарите да му беше предложил подобно нещо. Но никой не го стори. Ракът убива достатъчно бързо. Кой лекар би рискувал кариерата си, за да ускори тази смърт? А дори лекарите на Мери Алън да се бяха решили на подобен ход, кой би могъл да ги обвини в убийство?

Тези разсъждения бяха в основата на неохотата, с която потегли към „Бейсайд“ малко след посещението на Бренда Хайнли. Но проверката след оплакване от подобен род беше задължителна. От информацията научи, че Мери Алън действително е починала на посочената от Бренда дата, с диагноза тежка форма на карцинома с множествени метастази. Това беше всичко, което служителката на гишето беше в състояние да му предложи. Доктор Уетиг се оказа зает с продължителна операция, която едва ли щеше да приключи до края на деня. По тази причина Кацка вдигна слушалката и набра пейджъра на доктор Диматео.

Няколко секунди по-късно тя се обади.

— Детектив Кацка — представи се той. — Срегнахме се миналата седмица.

— Да, помня ви.

— Искам да ви задам няколко въпроса по друг случай. Къде мога да ви видя?

— В момента се намирам в болничната библиотека. Много време ли ще ни отнеме?

— Не, не би трябвало...

В слушалката прозвуча лека въздишка.

— Е, добре. Библиотеката е в административното крило на втория етаж...

От опит знаеше, че стига да не са заподозрени, обикновените хора охотно разговарят с детективите от отдел „Убийства“. Те винаги проявяват любопитство по отношение на убийствата и работата на ченгетата, които ги разследват. Не преставаше да се удивлява на способността им да го *разпитват*. Дори най-възпитаните и изтънчени дами умираха за подробностите — колкото по-кървави, толкова по-добре. Но доктор Диматео явно нямаше желание да разговаря с него и той се запита защо...

Библиотеката се намираше между счетоводния отдел и залата за компютърна обработка на информацията. Вътре имаше няколко реда високи рафтове. На преден план беше бюрото на библиотекарката, стената зад гърба ѝ беше покрита с големи учебни плакати. Доктор Диматео стоеше до фотокопирната машина, на плота пред нея лежеше разгърнато хирургическо списание. Кацка се изненада, че я вижда да се занимава с канцеларска работа и е облечена в пола и жакет, а не в обичайните за всички практиканти хирургически доспехи. Още при първата им среща беше стигнал до заключението, че Аби Диматео е много привлекателна млада жена. Но днес, с тази тясно прилепнала пола и буйна черна коса, разпиляна по раменете, тя му се стори истинска красавица.

В кимването ѝ имаше нещо ново. Нещо, което издаваше нервност и непонятна загриженост.

— Почти свърших — каза тя. — Остана ми да снимам само още една статия.

— Днес не сте дежурна, а?

— Моля?

— Мислех, че хирурзите живеят в своите зелени комбинезони — поясни той.

Тя нагласи разтвореното списание под гуменото капаче и натисна бутона за копиране.

— Днес нямам назначени операции и реших да направя малко проучване. Тези материали са необходими на доктор Уетиг за една научна конференция... — Очите ѝ не се отделяха от копирната машина, която тихо жужеше. Ръцете ѝ се протегнаха да вземат пресниманите страници и ги прехвърлиха на купчината до нея. — Нещо ново? — попита, без да го гледа тя.

— Нищо, що се отнася до случая доктор Ливай — отвърна Кацка.

— Много бих желала да ви дам някаква допълнителна информация, но за съжаление не разполагам с такава... — Аби събра листовите на купчина и натисна шивачката с едно-единствено рязко движение.

— Поисках да се срещна с вас по друг повод — поясни Кацка. — Става въпрос за една ваша пациентка.

— Така ли? — попита тя и напъха поредната купчина листове в процепа на шивачката. — Коя по-точно?

— Госпожа Мери Алън.

Ръката ѝ замръзна за миг, после шивачката остро изщрака.

— Помните ли я? — попита Кацка.

— Да.

— Доколкото съм осведомен, тя е починала миналата седмица. Тук, в болницата...

— Това е вярно.

— Ще потвърдите ли диагнозата карцинома с множествени метастази?

— Да.

— В терминална фаза?

— Да.

— Значи смъртта ѝ е била очаквана, така ли?

Колебанието ѝ беше достатъчно дълго, за да привлече вниманието му.

— Да, бих казала, че беше очаквана — бавно и отчетливо отвърна Аби.

Очевидно си даваше сметка, че детективът я наблюдава внимателно. Той от своя страна беше достатъчно опитен, за да проточи паузата, след което тихо попита:

— Имаше ли нещо необичайно в тази смърт?

Тя най-сетне го погледна. Седеше на високото столче абсолютно неподвижно, дори вдървено.

— В какъв смисъл?

— В обстоятелствата. В начина, по който е настъпила смъртта.

— Мога ли да попитам защо се интересувате?

— При нас се появи една от роднините на госпожа Алън с определени обвинения...

— Става въпрос за племенницата й Бренда Хайнли, нали?

— Да. Тя е убедена, че смъртта на леля й е причинена от обстоятелства, които нямат връзка със заболяването.

— А вие се опитвате да го изкарате убийство...

— Опитвам се да разбера дали има някакъв повод за разследване. Вие как мислите?

Тя не отговори.

— Бренда Хайнли е получила анонимно писмо, в което се твърди, че Мери Алън не е починала от естествена смърт — продължи Кацка. — Смятате ли, че в това има някаква истина?

Беше в състояние да подсказе няколко отговора на този въпрос. Младата жена насреща му би могла да се изсмее и да отвърне, че това е абсурд. Би могла да заяви, че Бренда Хайнли е побъркана. Или пък би показала признаци на раздразнение, че изобщо й се задава подобен въпрос. Кацка несъмнено би приел за нормална всяка една от тези реакции. Но отговорът, който получи, го накара да замръзне от изненада.

Младата лекарка втренчено го погледна и тихо промълви:

— Отказвам да отговарям на вашите въпроси, детектив Кацка!

Лицето й беше станало по-бяло от стената зад нея.

Секунди след като полицаят напусна библиотеката, Аби панически се втурна към най-близкия телефон и набра пейджъра на Марк. За нейно огромно облекчение той се обади веднага.

— Онзи детектив отново се появи — прошепна в слушалката тя. — Марк, те знаят за Мери Алън! Онази Бренда е направила оплакване и сега ме разпитват за смъртта й!

— Не му каза нищо, нали?

— Не, но... — Въздишката й беше по-скоро ридание. — Не знаех какво да кажа, Марк... И мисля, че се издадох. Страх ме е и ченгето го разбра...

— Слушай внимателно, Аби! — рече Марк. — Нали не си му казала за морфина, който откриха в шкафчето ти?

— Замалко да му кажа — отново въздъхна тя. — Искаше ми се да му разкажа всичко! И може би трябваше да го сторя...

— В *никакъв* случай!

— Не е ли по-добре, Марк? Той рано или късно ще разбере, в това съм сигурна! — Въздухът излизаше от гърдите ѝ със свистене, в очите ѝ се появиха сълзи. Всеки момент щеше да се разплаче. Тук, в библиотеката, пред очите на всички. — Не виждам друг начин, Марк. По-добре да отида в полицията...

— Ами ако не ти повярват? Ами ако решат, че морфина в шкафчето ти доказва всичко?

— Добре де, какво да правя? — нервно попита Аби. — Да чакам да ме арестуват ли? — Гласът ѝ премина в нервен шепот: — Не издържам повече! Не издържам...

— На този етап полицията не разполага с нищо — успокоително рече Марк. — Аз няма да им кажа нито дума, така ще постъпят и Уетиг, и Пар... Сигурен съм в това, тъй като те нямат никакво желание да се раздухва тази история. А ти се дръж, Аби. Генерала прави всичко възможно да те върне на работа.

Броени секунди ѝ бяха нужни, за да възвърне самообладанието си. Когато отново проговори, гласът ѝ беше тих, но стабилен.

— Ами ако Мери Алън *наистина* е била убита, Марк? В такъв случай разследване *трябва* да има! Ние сами трябва да помолим полицията да се намеси!

— Наистина ли искаш това?

— Не знам. Но си мисля, че именно това *би трябвало* да направим. Длъжни сме да го направим, защото имаме морални задължения!

— Сама ще решиш — отвърна с въздишка Марк. — Това, което искам от теб обаче, е да помислиш добре. Главно за последиците...

Аби вече го беше сторила. Беше си представила вестникарската шумотевица, беше преценила и опасността да бъде арестувана. Знаеше как да постъпи, но не се осмеляваше.

„Аз съм обикновена страхливка! Една от пациентките ми вероятно е убита, но аз мисля единствено как да си спася кожата!“

Вратата се отвори и в помещението влезе библиотекарката, натоварена с купчина книги. Седна на мястото си зад бюрото и започна

да ги подпечатва. Твърдите корици издаваха остър звук. *Туп-туп, туп-туп...*

— Аби! — настоятелно промълви Марк. — Помисли си, преди да предприемеш каквото и да било. Хубавичко си помисли!

— Добре, ще се видим по-късно — хладно отвърна тя и прекъсна разговора.

Върна се на масата и втренчи поглед в купчината ксерокопирани статии. Това беше днешната ѝ работа. Цяла сутрин се беше занимавала с нея. Беше лекар, който не може да практикува. Хирург, който няма достъп до операционната... Слуховете вероятно са тръгнали. Вече беше забелязала любопитните погледи на сестрите. Това стана още сутринта, когато влезе в отделението да потърси доктор Уетиг... Кой знае какво говореха зад гърба ѝ...

Нямаше никакво желание да узнае това.

Почукването се прекрати. Библиотекарката беше оставила печата и я гледаше.

„И тя се разкъсва от любопитство, подобно на всички останали в тази болница!“

Леко изчервена, Аби взе купчината ксерокопирани материали и ги понесе към бюрото ѝ.

— Колко са? — попита жената.

— Не знам. Всичките са по нареждане на доктор Уетиг. Пишете ги на Учебната програма...

— Трябва ми точната бройка, за да я впиша в журнала — сухо поясни библиотекарката.

Аби тръсна купчината на бюрото и започна да брои. Би трябвало да се досети, че няма да ѝ се размине. Това женище работеше в „Бейсайд“ от векове и не пропускаше да напомни на всеки новодошъл, че в библиотеката цари ред, определен от нея... Обзе я задушаваш гняв срещу тази тъпа бюрократка, срещу цялата болница, срещу объркания си живот...

— Двеста и четиринадесет! — обяви най-сетне тя и шумно тръшна купчината върху плота. После изведнъж замръзна. От първата страница я гледаше името *Арън Ливай, доктор на медицинските науки*. А заглавието на статията гласеше: „Сравнителни характеристики на шансовете за оцеляване на лежащоболни пациенти със сърдечни трансплантации и амбулаторни реципиенти“. Автори бяха Арън, Радж

Мохандас и Лорънс Кунслър. Гледаше втренчено името на Арън, в душата ѝ нахлу споменът за грозната му смърт.

Библиотекарката също го забеляза и поклати глава.

— Трудно ми е да повярвам, че го няма...

— И на мен — прошепна Аби.

— Още по-трудно ми е да гледам двете имена под статията...

— Моля?

— Доктор Кунслър и доктор Ливай — поясни жената.

— Страхувам се, че не познавам доктор Кунслър — колебливо рече Аби.

— О, той работеше тук доста преди вас — отвърна библиотекарката, затвори журнала и го върна на мястото му. — Случи се преди шест години, ако не и повече...

— Какво се е случило преди шест години?

— Съвсем същото като при случая Чарлс Стюарт. Онзи, който скочи от моста Тобин... И доктор Кунслър скочи оттам.

Аби втренчи поглед в името, изписано под статията.

— Искате да кажете, че се е самоубил?

— Да — кимна библиотекарката. — Като доктор Ливай...

Тропането на плочките за маджонг върху масата за хранене беше твърде силно, за да се чуват. Вивиан затръшна кухненската врата и се върна пред умивалника, където беше оставила купата със зелен боб. Отново се залови да реже извитите опашчици на шушулките, а горната част прехвърляше в специална чиния. Това го вършат само шантавите китайци, поясни на Аби тя. Те са единствените хора на света, който са в състояние да изгубят часове за приготвянето на храна, унищожавана за броени минути. На кого му пука за опашките на шушулките, по дяволите? На баба ѝ, разбира се. И на приятелките на баба ѝ... Поднеси на тези достолепни дами купичка боб с неизрязани шушулки и гледай какво става! Веднага ще сбърчат деликатните си нослета! Ето защо добре възпитаната внучка беше заета с отговорната задача да изрязва опашчиците на боба. Нямаше никакво значение, че тази внучка е талантлив хирург, който всеки момент ще започне частна практика... Изпълняваше тази задача с обичайните за нея резки и

точни движения, истинска фурия в действие. Слушаше разказа на Аби внимателно, но ръцете ѝ не спираха нито за миг.

— Исусе! — направи гримаса тя. — Наистина си загазила!

Почукването на плочките в съседната стая затихна. Това означаваше, че е започнала нова игра и участниците в нея обмислят първите си ходове.

— Какво да правя според теб? — попита Аби.

— Каквото и да направиш, все си вътре — отсече Вивиан. — Тоя тип те е спипал!

— Точно затова съм тук. Ти вече пострада от Виктор Вос и знаеш на какво е способен...

— Знам — въздъхна Вивиан. — При това твърде добре...

— Мислиш ли, че трябва да отида в полицията? Или да си затрая с надеждата, че ще ми се размине?

— Какво мисли Марк?

— Той е на мнение, че трябва да си държа устата затворена.

— Съгласна съм с него. Наречи го наследствено недоверие към властите. Но ти очевидно изпитваш доста по-голямо доверие към полицията, след като си готова да се предадеш и да очакваш справедливост от тях. — Вивиан избърса ръцете си с някаква кърпа и я погледна. — Наистина ли допускаш, че пациентката ти е убита?

— Как иначе да си обясня високото ниво на морфин в кръвта ѝ? — отвърна с въпрос Аби.

— Вземала го е от доста време. Вероятно е имала нужда от все по-високи дози за потискане на болките. И в крайна сметка се е стигнало до натрупване...

— Само в случай, че някой ѝ е инжектирал допълнителна доза — поклати глава Аби. — Нарочно или не...

— За да натопи теб, така ли?

— Някой не проверява нивото на морфина в кръвта на раковоболните в терминална фаза! Някой е искал да бъде сигурен, че това убийство няма да остане незабелязано. Някой, който е *знаел*, че става въпрос за убийство и е пратил бележката на Бренда Хайнли.

— Но откъде можем да сме сигурни, че този някой е именно Виктор Вос?

— Той иска да ме изгонят от „Бейсайд“.

— Сигурна ли си, че само той го иска?

Аби се втрени във Вивиан и объркано се запита: „Че кой друг?“.

Оглушителното тракане на плочките в трапезарията оповести финала на поредната игра маджонг. Аби се стресна и започна да крачи напред-назад из кухнята. На печката къкреха екзотични ястия, електрическата тенджерка за ориз на плота тихичко съскаше.

— Но това е лудост! — прошепна тя. — Не мога да повярвам, че някой ще извърши всичко това с единствената цел да ме уволнят от болницата!

— Джержъма Пар търси начин да си спаси кожата, а Виктор Вос положително му диша във врата — отбеляза Вивиан. — Няма как да не му играе по свирката, тъй като в Борда на директорите членуват един куп богати приятели на Вос. Те могат да уволнят Пар, когато пожелаят. Затова той трябва да уволни *теб*, Диматео... Но като те гледам, изобщо не ти пука, че са пуснали хрътките, а?

Аби се отпусна на стола до кухненската маса. Врявата оттатък ѝ докара главоболие. Къщата беше пълна с народ, гостите разговаряха на висок глас, а кантонското наречие звучеше така, сякаш всички се караха. Господи, как е възможно Вивиан да живее с баба си?! На нейно място Аби би полудяла дори само от непрестанното бърбене на възрастните ѝ приятелки!

— Но въпреки всичко нещата опират до Виктор Вос — въздъхна тя. — Защото, по един или друг начин, той ще получи своето отмъщение...

— Защо тогава е оттеглил съдебните искове? — присви очи Вивиан. — Насъсква кучетата срещу теб, после изведнъж ги прибира! Не виждам смисъл в това...

— Защото обвинението в убийство е много по-сладко от някакви си дела за обезщетение — мрачно отвърна Аби.

— Но въпреки това смисъл няма — държеше на своето Вивиан. — Той положително е платил един куп пари, за да задвижи тези дела. И няма да ги спре, ако не го принуждават някакви особени обстоятелства. Например контра дело от твоя страна. Планирала ли си нещо такова?

— Говорих с адвоката си, но той ме посъветва да не прибягвам до подобно дело.

— Тогава *защо* Вос е оттеглил обвиненията?

Аби нямаше отговор на този въпрос.

Продължи да мисли за него и в колата по обратния път от къщата на Вивиан в Мелроуз. Следобедът преваляше, движението по магистрала №1 беше натоварено, както винаги. От небето се сипеше ситен дъждец, но тя не вдигна прозорчето. Все още усещаше вонята от разкапаните свински вътрешности, които бяха подхвърлили в колата ѝ. И беше убедена, че тази воня ще си остане вечно там. За да ѝ напомня за бесния гняв на Виктор Вос...

Приближаваше моста Тобин — лобното място на доктор Лорънс Кунслър. Намали скоростта и хвърли предпазлив поглед към водата от двете страни на металната конструкция. Реката изглеждаше черна, повърхността ѝ беше леко набърчена от вятъра. Никога не би избрала подобен начин за самоубийство. Представи си как студената вода изпълва устата ѝ, прогонва въздуха от дробовете ѝ, кара краката ѝ да ритат в отчаяни конвулсии. Дали Кунслър е бил в съзнание? Дали се е борил срещу силното течение, което го е дърпало към дъното? После си спомни и за Арън. Двама лекари, които бяха приключили живота си със самоубийство... Забрави да попита Вивиан за доктор Кунслър. След като е умрял преди шест години, тя трябва да е чувала за него...

Извърнала поглед към водата, Аби не забеляза, че колата пред нея намалява скоростта. Пред бариерата за плащане отвъд моста се беше натрупала опашка. Зърнала червените стопове пред себе си в последния момент, тя рязко натисна спирачката.

В следващата секунда колата зад нея заби бронята си в нейната. Ударът не беше особено силен. Погледна в огледалцето и видя как жената зад нея поклаща глава в знак на извинение. Движението спря. Аби изскочи навън и заобиколи колата си, за да види пораженията.

Другата жена също слезе.

— Всичко изглежда наред — промърмори Аби, след като огледа задната броня и стоповете. — Няма повреди...

— Съжалявам, вероятно се бях разсеяла — промърмори жената.

Аби погледна към предната броня на колата ѝ, по която следи от удара също липсваха.

— Много е неприятно, но бях се заляпала в тоя зад мен, защото караше, без да спазва никаква дистанция... — Жената махна с ръка към светлокафявия микробус, който тихо буботеше на метър от колата ѝ.

Свирна клаксон, движението бавно се отпусти. Аби се върна зад волана и продължи по посока на бариерата. Когато най-сетне напусна моста, очите ѝ неволно се върнаха в огледалцето. Искаше за последен път да зърне лобното място на Лорънс Кунслър. „Той е познавал Арън, били са колеги. Дори са съавтори на онази статия...“

Тази мисъл се загнезди в главата ѝ и остана там през цялото време, което ѝ беше необходимо да се добере до Кеймбридж.

Двама лекари, които работят в един трансплантационен екип. А след това се самоубиват...

Дали Кунслър е бил женен? Дали неговата вдовица е била толкова озадачена от постъпката му, колкото Илейн Ливай?

Навлезе в кръговото движение на Харвард Комън и бавно си запробива път към Братъл стрийт. Случаен поглед в огледалцето ѝ съобщи, че един светлокафяв микробус я следва.

Измина една пресечка, прекоси Уилард стрийт и отново погледна в огледалцето. Микробусът продължаваше да кара след нея. Дали е онзи от моста? Не беше го огледала както трябва, помнеше само светлия му цвят. Обзе я непонятно притеснение. Вероятно защото беше минала по онзи мост и беше погледнала към студената вода на реката, която ѝ напомни за смъртта на непознатия Кунслър. А и за тази на Арън Ливай...

Импулсивно зави наляво и пое по Мърсър.

Същото стори и микробусът.

Направи нов ляв завой, този път по Камдън, после зави надясно и излезе на Обърн. Очите ѝ следяха огледалцето, беше почти сигурна, че в него ще изплува познатият силует на бежовия микробус. Отпусна се едва когато излезе отново на Братъл стрийт, а от микробуса нямаше никаква следа. Господи, колко съм нервна! Изпусна въздуха от дробовете си и натисна газта. Паркира в алеята пред къщата. Колата на Марк я нямаше, но това не я изненада. Днес беше денят на поредната регата, Марк и Арчър отново щяха да се състезават като луди в залива, въпреки дъжда... Лошото време не е пречка за истинския яхтсмен, беше ѝ обяснил Марк. Той може да бъде спрял само от силен ураган...

Влезе вътре. Къщата изглеждаше мрачна от сивата светлина, която проникваше през прозорците. Понечи да запали лампиона, но в същия миг чу буботенето на автомобилен мотор. Надникна през прозореца и видя един светлобежов микробус, който бавно пълзеше по

Брюстър стрийт. Пред алеята на къщата почти спря, сякаш човекът зад волана оглеждаше колата й.

„Вратата! Трябва да заключи вратата!“

Обзета от паника, Аби се втурна в антрето и сложи веригата. Солидното резе щракна на мястото си.

Задната врата? Дали е заключена?

Прекося тичешком дневната и влетя в кухнята. Тук резе липсваше, вратата се заключваше само с райбер. Грабна един стол и залости бравата, после изтича обратно в дневната и предпазливо отмести завесата.

Микробусът беше изчезнал.

Напрегна взор и огледа улицата в двете посоки. Нищо. Само мокър асфалт.

Остана на тъмно, без да спуска пердетата. Гледаше към прозореца и очакваше микробуса отново да се появи. Понечи да позвъни в полицията, но после се отказа. Какво оплакване може да направи? Никой не я заплашваше с нищо. Остана на мястото си почти цял час. Наблюдаваше улицата и се молеше Марк да се прибере.

Микробусът не се появи повече. Марк също го нямаше.

„Прибирай се! Зарежи проклетата яхта и се прибирай у дома!“

Представи си го на борда. Платната плющят над главата му, вятърът свири във въжетата. А водата кипи зад кърмата, тъмна и студена... Също като водата на реката, където бе умрял Кунслър.

Пристъпи към телефона и набра номера на Вивиан. В слушалката нахлу познатата вече глъч на фамилията Чао.

— Лошо те чувам — рече Вивиан, а гласът ѝ потъна сред виковете на кантонско наречие, примесени с бурни изблици на смях. — Би ли повторила?

— Става въпрос за един доктор от екипа за трансплантации, който е починал преди шест години... Помислих си, че може би го познаваш...

— Наистина го познавах — изкрещя Вивиан в поредния отчаян опит да надвика невероятната глъчка в дома си. — Но той почина по-скоро, преди не повече от четири години...

— Имаш ли представа защо се е самоубил?

— Не се е самоубил.

— Какво?

— Я почакай малко... Ще ти се обадя от деривата...

В слушалката нещо прищрака, остана само глъчката. Стори й се, че измина цяла вечност преди отново да чуе гласа на Вивиан.

— Окей, бабо! — изкрещя тя. — Вече можеш да затваряш!

Крясъците на кантонско наречие изведнъж изчезнаха.

— Каза, че не е било самоубийство... — повтори със свито сърце Аби.

— Беше нещастен случай. Някакъв дефект в камината, цялата къща се напълнила с въглероден двуокис... Жена му и малкото им момиченце също починаха...

— Чакай малко! — извика Аби. — Аз ти говоря за човек на име Лорънс Кунслър...

— Не познавам такъв човек — отсече Вивиан. — Това вероятно е станало, преди да постъпя в „Бейсайд“...

— За кого говориш тогава?

— За един анестезиолог. Работеше в екипа преди Цуик. Чакай малко, ще си спомня името му... А, да... Казваше се Хенеси.

— Сигурна ли си, че е работил в екипа за трансплантации?

— Да. Млад човек, току-що приключил с аспирантурата. Не беше тукашен. Веднъж го чух да казва, че иска да се върне на Запад...

— Сигурна ли си, че е било нещастен случай?

— Че какво друго?

Аби замълча. Очите й не се отделяха от пустата улица.

— Хей, какво има? — разтревожено попита Вивиан.

— Някакъв микробус ме следеше — промълви Аби.

— О, я стига!

— Марк още го няма. Вече се мръква, отдавна би трябвало да се е прибрал... Все си мисля за Арън. А също и за Лорънс Кунслър, който скочил от моста Тобин... От теб научавам и за Хенеси. Стават трима, Вивиан...

— Две самоубийства и един нещастен случай — поправи я Вивиан.

— Не мислиш ли, че е твърде много за лекари от една и съща болница?

— Това или е статистическа аномалия, или работата в „Бейсайд“ действително депресира — направи неуспешен опит да се пошегува

Вивиан, помълча малко, после попита: — Сигурна ли си, че някой те е следил?

— Не помниш ли какво ми каза у вас? — контрира Аби. — „Като те гледам, изобщо не ти пука“...

— Говорех за Виктор Вос и Пар. Те имат причини да те преследват, а не някакъв микробус... Освен това замесваш Арън и другите двама доктори...

— Не знам — въздъхна Аби и подви крака под себе си. — Но започвам да се плаша... Непрекъснато си мисля за Арън и това, което спомена онзи детектив — че може би не става въпрос за самоубийство...

— А доказателства има ли?

— И да има, едва ли ще ги сподели с мен — поклати глава Аби.

— Но с Илейн може би ще ги сподели — подхвърли Вивиан.

Вдовицата! Разбира се, че тя ще иска да знае всичко, да бъде в течение и на най-незначителните подробности около смъртта на мъжа си!

Затвори телефона и потърси номера на Илейн Ливай. А след като го намери установи, че няма кураж да го набере. Навън вече беше тъмно, ръменето се беше превърнало в силен дъжд. Марк все още го нямаше. Стана, за да дръпне пердетата, след това щракна електрическия ключ. Запали всички лампи. Имаше нужда от ярка светлина, от топлина...

После вдигна слушалката и набра номера на Илейн.

Прозвучаха четири последователни сигнала и тя се приготви да остави послание на неизбежния телефонен секретар. После в ушите ѝ прозвучаха три пронизителни тона, след които механичен глас обяви: „Избраният номер не функционира, моля проверете дали сте го записали правилно и наберете отново...“.

Аби се подчини. Натискаше бутоните един по един, за да бъде съвсем сигурна.

Четири сигнала за свободно, три пронизителни тона, после: „Избраният номер не функционира, моля...“.

Остави слушалката и изгледа апарата така, сякаш я беше предал. Защо Илейн е сменила номера си? От кого се крие?

Навън се разнесе шум от автомобилни гуми, преминаващи през локвите. Аби изтича към прозореца и надникна през процепа между

пердетата. Видя БМВ-то в алеята, душата ѝ отправи една безгласна молитва на благодарност.

Марк най-сетне се беше прибрал.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разбира се, че ги познавах — рече Марк и допълни чашата си с вино. — Лари Кунслър по-добре, тъй като Хенеси работи тук съвсем кратко време. Но Лари беше един от хората, които ме привлякоха в „Бейсайд“ направо от аспирантурата... — Остави бутилката на масата и тихо добави: — Наистина свестен човек...

Метрдотелът се плъзна покрай тях, повел наконтена млада жена към една от съседните маси. Компанията я посрещна с радостни подвиквания:

— Ето те и теб, скъпа!

— Каква разкошна рокля!

Аби рязко се обърна. Тази възбудена шумотевица ѝ се стори вулгарна, дори обидна. Никак не ѝ се излизаше, но Марк предложи да вечерят навън. Имаха твърде малко свободни дни, в които да са заедно. А и все още не бяха отпразнували годежа си... Поръча вино, вдигна тост и... вече довършваше бутилката. Напоследък пиеше доста. Наблюдавайки го как опразва поредната чаша, Аби мрачно помисли, че нейните проблеми в болницата се отразяват и върху Марк...

— Защо никога не си споменавал за тях? — попита тя.

— Не е ставало дума...

— А би трябвало... Особено след смъртта на Арън. За шест години екипът губи трима от своите членове, но никой и зъб не обелва... Човек остава с чувството, че се страхувате.

— Не е удобно да се говори за тези неща — въздъхна Марк. — Гледаме да ги избягваме, особено пред Мерили. Тя беше близка с жената на Хенеси, дори стана кръстница на детето ѝ...

— Онова дете, което е починало?

Марк кимна.

— Беше истински шок. Едно цяло семейство си отиде за нищо. Когато научи, Мерили изпадна в истерия...

— Твърдо беше нещастен случай, така ли?

— Купиха тази къща само няколко месеца преди това. Така и не успяха да сменят старата камина. Да, беше нещастен случай...

— Но не и смъртта на Кунслър, нали?

— Не — въздъхна Марк. — Смъртта на Лари не беше нещастен случай...

— Защо го е направил, според теб?

— Защо го направи Арън? — отвърна с въпрос той. — Защо въобще хората се самоубиват? На този въпрос могат да се намерят поне половин дузина отговори, Аби... Но истината никой не я знае. Никой не може да разбере истинските причини за подобен акт. Пред очите ни е общата картина и ние доволно си казваме: „Нещата вървят добре...“. Нещата винаги вървят добре. Но, неизвестно как и защо, Лари е изгубил тази обща перспектива. Вече не е в състояние да гледа оптимистично на нещата. Това е момента, който се оказва фатален за много хора — момента, в който престават да виждат бъдещето...

Марк отпи глътка, после още една. Стори го механично. Личеше, че е изгубил удоволствието от хубавото вино и добрата храна.

Отказаха се от десерта и напуснаха ресторанта. И двамата бяха мрачни, обзети от меланхолична депресия.

Времето беше все така лошо. Към ситния дъждец се беше прибавила и мъгла. Равномерното съскане на чистачките по стъклото беше единствения звук в купето. „Това е моментът, който се оказва фатален за много хора“, беше казал Марк. Моментът, в който престават да виждат бъдещето...

Заковала очи в мокрото стъкло пред себе си, Аби мрачно поклати глава. „Май и аз наближавам този момент. Не виждам бъдещето. Не зная какво ще се случи с мен. Дори и с нас двамата...“

— Искам да ти покажа нещо — тихо промълви Марк. — Искам да чуя мнението ти за него. Може би ще ме вземеш за луд, но все пак се надявам идеята да ти хареса...

— Каква идея?

— Нещо, за което мечтая отдавна...

Колата се насочи на север и скоро напусна Бостън. Прекосиха Ревийър, Лин и Суомпскот, след което Марк намали скоростта и отби по разклонението, което водеше към пристанището на Марбълхед.

— Тя е там, в дъното на кея...

Тя беше яхта, разбира се.

Трепереща от студ и озадачена, Аби стоеше на пристана и гледаше Марк, който възбудено крачеше напред-назад по дължината на яхтата. Гласът му звучеше оживено, далеч по-оживено отколкото в ресторанта преди половин час.

— Тя е „Крузиър“ с дължина 16 метра и половина, оборудвана с всичко необходимо. Чисто нови платна, модерни навигационни уреди. Почти неизползвана. Може да ни отведе където пожелаем. На Карибите, в Тихия океан, навсякъде! Пред теб стои свободата, Аби! — Изправен на ръба на кея, той вдигна ръце и с благоговение добави: — Абсолютната свобода!

— Не разбирам — поклати глава тя.

— Това е начинът да избягаме! Майната му на града, майната ѝ на болницата! Купуваме тази яхта и *тръгваме*!

— Къде?

— Няма значение къде!

— Но аз не искам да ходя никъде...

— Няма причини да останем тук. Не и в момент като този...

— За мен има причини, Марк! Не мога да си събера багажа и да тръгна нанякъде, просто ей така! Остават ми цели три години практика, без които никога няма да стана хирург!

— Но аз съм хирург, Аби! Аз съм *това*, което ти искаш да станеш. Каквото *мислиш*, че искаш да станеш... И мога да ти кажа, че изобщо *не си заслужава*!

— Работя упорито години наред — тръсна глава Аби. — И нямам никакво намерение да се отказвам!

— Ами аз?

Тя втренчено го погледна. Разбира се. Всичко това е за *него*! Яхтата, желанието да избяга, да бъде свободен. Мъжът, който скоро трябва да се ожени, изведнъж е обзет от желанието да избяга. Желание, което обхваща мъжете от време на време, но никой от тях не е в състояние да обясни...

— Искам това, Аби! — пристъпи към нея той. Очите му трескаво блестяха. — Вече направих оферта за тази лодка! По тази причина закъснях. Имах среща с брокера...

— Направил си оферта, без да ми кажеш? Без дори да ми се обадиш?

— Зная, че звучи налудничаво, но...

— Но как можем да си я позволим? Аз съм затънала до гуша в дългове, които ще погасявам още години! А ти купуваш *яхта*!

— Можем да теглим заем... Все едно, че купуваме втора къща.

— Това не е къща!

— Но въпреки това е инвестиция.

— Аз не бих инвестирала *своите* пари в подобно нещо!

— Никой не иска подобно нещо от теб. Аз харча *мои* пари, а не твои!

Тя хладно го изгледа и отстъпи крачка назад.

— Прав си — рече. — Тук моите пари нямат нищо общо...

— Аби! — простена той. — Моля те!

Отново заваля, ситните студени капчици я накараха да настръхне. Обърна се и тръгна към колата.

Марк я последва. Известно време и двамата мълчаха, заслушани в тропота на дъждовните капки по покрива.

— Ще оттегля офертата си — тихо промълви той точно в момента, в който мълчанието стана непоносимо.

— Не съм казала, че искам това — тръсна глава Аби.

— Тогава какво искаш?

— Искам повече да си споделяме. Парите не ме интересуват. Но ме боли като казваш, че става въпрос за *твоите* пари. Така ли ще я караме в бъдеще? Твое, мое? Ами защо тогава не помолим адвокатите си да изготвят едно хубаво предбрачно споразумение? Което да дели всичко — от мебелите до децата!

— Нищо не разбираш! — въздъхна Марк и завъртя стартерния ключ. В гласа му прозвуча неочаквана нотка на отчаяние.

Пътят до дома изминаха в пълно мълчание.

— Може би трябва да обмислим още веднъж къде да си — тихо промълви Аби. — Може би не бракът е това, което искаш...

— А ти искаш ли го? — стрелна я с поглед той.

Тя извърна глава към прозорчето и въздъхна.

— Вече не знам...

И това си беше чистата истина.

ТРИЧЛЕННО СЕМЕЙСТВО ЗАГИВА ПРИ ТРАГИЧЕН ИНЦИДЕНТ

„Безмилостен убиец пропълзя в къщата на доктор Алън Хенеси, докато семейството му кротко спеше.

Смъртоносният въглероден двуокис от дефектна камина е причинил смъртта на тридесет и четири годишния Хенеси, съпругата му Гейл на тридесет и три и тяхната шестмесечна дъщеря Линда. Телата са били открити на следващия ден от приятел на семейството, поканен за новогодишен обяд...”

Аби завъртя микрофиша и на екрана се появи снимка на семейство Хенеси. Неговото лице беше преднамерено сериозно, докато в очите на жена му проблясваха весели искрици. Снимка на бебето липсваше. В „Глоуб“ вероятно са решили, че всички шестмесечни бебета изглеждат еднакво...

Извади микрофиша и го замени с друг, съдържащ течението на вестника три и половина години преди смъртта на семейство Хенеси. Материалът, който търсеше, се оказа на първа страница.

ТЯЛОТО НА ИЗЧЕЗНАЛ ЛЕКАР ОТКРИТО ВЪВ ВОДИТЕ НА ПРИСТАНИЩЕТО

„Откритият във вторник труп на удавник в акваторията на бостънското пристанище, беше идентифициран днес като доктор Лорънс Кунслър, гръден хирург в една от местните болници. Миналата седмица колата на доктор Кунслър беше открита празна в южния край на моста Тобин. Полицията предполага, че смъртта му е акт на самоубийство. Но следствието продължава, тъй като до този момент няма свидетел на инцидента...”

Аби постави снимката на Кунслър в центъра на екрана. Беше една от онези предварително нагласени фотографии, които не показват нищо. Облечен в бяла престилка и със стетоскоп в ръка, доктор Кунслър гледаше право в обектива.

Гледаше в нея.

„Защо го направи?“, попита безмълвно Аби. „Защо скочи от този мост?“ После неволно добави: „А дали наистина си скочил?“.

Едно от предимствата на наказанието беше свързано с факта, че можеше да се измъкна от болницата за цял следобед и никой да не я потърси. Сега, попаднала сред оживлението на площад Копли, на който се намираше сградата на Бостънската обществена библиотека, Аби се почувства едновременно самотна и доволна, че не е нужно да се връща в „Бейсайд“. Следобедът беше на нейно разположение и тя реши да отскочи до къщата на Илейн.

През последните дни се беше опитала да открие новия телефон на Илейн, но никоя от съпругите в екипа не го знаеше, включително Мерили Арчър. Повечето от тях за пръв път чуваха, че си е сменила телефона.

Подкара по магистрала №9 към Нютън, а лицата на Кунслър и Хенеси останаха пред очите ѝ с болезнена яснота. Не изгаряше от желание да разговаря с Илейн, но напоследък непрекъснато мислеше за Кунслър и Хенеси, неизбежно свързвайки ги с Арън. Фактът, че по време на неговото погребение никой не отрони дума за починалите порано членове на екипа, ѝ се струваше все по-странен. При нормални обстоятелства подобна тема би била неизбежна. Все някой би отбелязал, че *вече станаха трима*, все някой би попитал: *Не мислите ли, че става въпрос за някаква тенденция...* Но никой не каза нищо. Включително Илейн, която би трябвало да знае за смъртта на Кунслър и Хенеси.

Включително Марк.

„Какво ли още ми е спестил?“, запита се Аби.

Отби колата в алеята на Илейн, но не слезе. Стиснала главата си с ръце, тя се опитваше да прогони депресията. Но мрачните мисли отказваха да я напуснат. „Всичко около мен се разпада... Губя работата си, а май ще изгубя и Марк. Без да имам някаква представа на какво се дължи това...“

След онази вечер, в която го попита за Кунслър и Хенеси, отношенията им претърпяха видима промяна. Продължаваха да живеят в една къща и да спят в едно легло, но контактите им станаха някак

автоматични. Включително сексът. На тъмно, със затворени очи, тя би могла да прави секс с всеки мъж...

Вдигна глава към къщата. Може би Илейн ще ѝ разкрие част от загадката?

Излезе от колата и пое по стъпалата към входната врата. На дъските пред нея лежаха свити на руло вестници. Стари, отпреди седмица, с леко пожълтели страници. Защо не ги е прибрала?

Натисна звънеца, после почука. Нищо. Пълна тишина. Никакви стъпки, никакви гласове. Свела очи към старите вестници в краката си, Аби разбра, че нещо не е наред.

Обърна гръб на заключената врата, слезе от верандата и тръгна по покритата с плочи пътека, между добре поддържаните цветни лехи. Полянката изглеждаше скоро окосена, храстите бяха добре подрязани, но каменната тераса изглеждаше тревожно пуста. Някога тук имаше масичка с чадър и плетени столове, но сега нямаше нищо.

Кухненската врата също беше заключена, за разлика от широкия френски прозорец до нея. Аби го дръпна, прозорецът послушно се плъзна назад.

— Илейн?

Помещението беше празно. Нямаше мебели, нямаше нищо. Дори картините от стените бяха свалени. Очите ѝ с недоумение се спряха на светлото петно върху паркета, маркиращо мястото на липсващия килим. Тръгна към дневната, токетата ѝ звучно потракваха в празната къща. Стаите бяха старателно почистени и абсолютно празни. Само в антрето, под процепа за пощата, лежаха няколко рекламни брошури. Наведе се и прочете адреса на една от тях. Стандартен, до уважаемите обитатели...

Прехвърли се в кухнята. Дори хладилникът беше празен, а блестящите бели отделения миришеха на почистващи препарати. Телефонът на стената нямаше сигнал.

Излезе навън и спря на пътеката. Чувстваше се абсолютно дезориентирана. Само преди две седмици беше идвала тук, в същата тази къща. Беше седяла на дивана в дневната със сандвич в ръка, беше разглеждала снимките на семейство Ливай, окачени над камината. Но сега имаше чувството, че всичко това е плод на някаква халюцинация.

Качи се в колата и включи на заден ход. Потегли на автопилот, почти без да гледа пътя. Мислеше единствено за странното изчезване

на Илейн. Къде ли е отишла? Рязката промяна в начина ѝ на живот изглеждаше доста невероятна, толкова скоро след смъртта на Арън. Сякаш нещо я бе принудило да напусне този дом, обзета от паника...

Очите ѝ механично се насочиха към огледалцето за обратно виждане. От събота насам го правеше постоянно. Все ѝ се струваше, че ще види в него онзи светлокафяв микробус...

Но този път беше волво, тъмнозелено на цвят. Не беше ли паркирано в близост до къщата на Илейн? Не можеше да каже със сигурност, беше твърде разсеяна.

Волвото примигна с фаровете си.

Аби увеличи скоростта.

Волвото я последва.

Зави надясно и излезе на една от търговските улици в квартала. От двете ѝ страни се редуваха магазинчета и бензиностанции. *Свидетели*, рече си тя. *Много свидетели*. Волвото продължаваше да я следва и да примигва с фаровете си.

Достатъчно, тръсна глава Аби. Беше ѝ дошло до гуша от тайнствени непознати, които я преследваха с коли. По-добре да спре и да се изправи очи в очи с тоя тип!

Свърна в един паркинг, волвото стори същото. Кратък поглед през стъклото я увери, че тук е пълно с народ. Хората тикаха колички за пазаруване пред себе си, други обикаляха бавно с колите си, търсейки място за паркиране. Мястото е подходящо, рече си тя и рязко натисна спирачките.

Гумите на волвото изскърцаха, носът му се закова на сантиметри от задната ѝ броня.

Аби изскочи от колата, изтича към непознатия зад себе си и гневно почука по затъмненото стъкло.

— Отворете! Веднага отворете!

Шофьорът на волвото спусна прозорчето и извърна глава към нея. После свали слънчевите очила от лицето си.

— Здравейте, доктор Диматео — рече Бърнард Кацка.

— Защо ме следите? — гневно попита Аби.

— Видях ви да потегляте от онази къща...

— Не сега, а предишния път. Защо ме следяхте тогава?

— Кога?

— В събота. С един микробус.

— Не знам за никакъв микробус — поклати глава той.
— Добре де, няма значение — въздъхна Аби и направи крачка назад. — Но престанете да карате след мен!
— Искях да ви спра. Не видяхте ли, че мигам с фаровете си?
— Откъде да знам, че това сте вие?
— Ще ми кажете ли защо отидохте в къщата на доктор Ливай? — попита вместо отговор той.
— Отбих се да видя Илейн. Нямах представа, че се е изнесла...
— Защо не паркирате ей там? — махна Кацка към едно току-що освободило се място на паркинга. — Бих искал да поговорим... Или пак ще откажете да отговаряте на въпросите ми?
— Зависи от въпросите — тръсна глава Аби.
— Относно доктор Ливай.
— Само за това ли ще говорим? За Арън и никой друг?
Кацка кимна с глава.
След кратък размисъл Аби стигна до заключението, че въпросите могат да бъдат и двупосочни. Детектив Кацка не изглежда словоохотлив, но кой знае? Може пък да й даде някаква информация...
Опипа с очи редицата магазинчета около супермаркета и кимна с глава:
— Добре. Можем да изпием по едно кафе в отсрещната закусвалня...

Ченгета и понички. Тази асоциация беше източник на безброй шеги и закачки, особено когато пред някоя закусвалня от веригата „Дънкин Донатс“ спре патрулна кола с добре охранени пазители на реда. Но Бърнард Кацка не изглеждаше почитател на поничките. Поръчката му се изчерпа с чаша кафе без мляко, от която отпиваше без особен ентусиазъм. Наблюдавайки го под вежди, Аби стигна до заключението, че това е човек, който не търси приятните страни на живота, не познава удоволствията на греха и рядко върши глупости.

Първият му въпрос беше направо на темата.

— Защо отидохте в къщата на Ливай?
— Искях да видя Илейн — отвърна Аби.
— По каква причина?
— По личен въпрос.

— Имам впечатлението, че с нея сте само познати — подхвърли детективът.

— Тя ли ви каза това?

Той не обърна внимание на въпроса и педантично продължи:

— Ще потвърдите ли това мое впечатление?

— Да — кимна с лека въздишка Аби. — Познаваме се благодарение на Арън и това е всичко.

— И тъй, защо я потърсихте у дома?

Повторната ѝ въздишка не убягна от вниманието му. Беше ясно, че се пита на какво се дължи тази нервност.

— Напоследък ми се случиха странни неща — призна тя. — Искаше ми се да ги обсъдя с Илейн...

— Какви неща?

— В събота ме проследиха. Един бежов микробус. Засякох го на моста Тобин, после го видях пред дома си...

— Друго?

— Това не ви ли стига? — стрелна го недоволно Аби. — Здравата се уплаших...

Той я гледаше, без да отговори. Сякаш се опитваше да определи дали лицето ѝ издава истински страх.

— Какво общо има това с госпожа Ливай? — Въпросът бе зададен спокойно, дори с нещо като отегчение.

— Вие сте този, който ме накара да се замисля за Арън. Да се запитам дали наистина се е самоубил... В резултат открих, че още двама лекари от „Бейсайд“ са починали при подозрителни обстоятелства.

Бръчиците по челото на Кацка я осведомиха, че това е ново за него.

— Доктор Лорънс Кунслър, гръден хирург, скочил от моста Тобин преди шест години и половина — подхвърли тя.

Кацка не каза нищо, но в тялото му се появи някаква напрегнатост.

— Доктор Хенеси, анестезиолог, който преди три години загива от отравяне с въглероден двуокис, заедно с жена си и детето си — продължи тя. — Полицията го обявява за нещастен случай, следствие от повреда в камината...

— За съжаление подобни неща стават всяка зима — промърмори Кацка.

— И накрая Арън — добави Аби. — С него стават трима. Всички са работили в екипа за трансплантации. Това не ви ли се струва прекалено голямо съвпадение?

— За какво точно намекувате? — сбърчи вежди детективът. — Че някой е взел на прицел трансплантационния екип и е започнал да елиминира членовете му един по един?

— Подчертавам един странен факт, нищо повече — поклати глава Аби. — Вие сте полицаи, вие трябва да се заемете с неговото проучване...

Кацка се облегна назад.

— А как *вие* се оказахте замесена във всичко това? — попита той.

— Приятелят ми е член на този екип. Мисля, че е доста разтревожен от хода на събитията, макар да не го признава. Според мен всички в екипа са разтревожени и скрито се питат кой ще бъде следващия... Но никой дума не обелва. Пътниците, които чакат обявяването на полета, не обичат да говорят за самолетни катастрофи, нали?

— Значи се безпокоите за приятеля си, така ли?

— Да — кимна Аби.

Излишно беше да навлиза в подробности. Нямаше смисъл да казва цялата истина. А тя беше проста: двамата с Марк се отчуждаваха с всеки изминал ден, без тя да има някаква представа за причините. Беше сигурна само в едно: този процес започна вечерта, в която му спомена за Кунслър и Хенеси. Не сподели това с Кацка по простата причина, че ставаше въпрос за чувства. За инстинкт. А човекът насреща ѝ очевидно боравеше с по-материални величини.

Но детективът очевидно очакваше да чуе повече.

— Има ли нещо друго, което бихте желала да споделите? — попита след кратка пауза той. — Без значение какво точно е то?

„Намеква за Мери Алън“, рече си тревожно Аби. После я обзе почти непреодолимото желание да му разкаже всичко. Тук и сега. Но успя да се овладее, отмести очи от неговите и отвърна с въпрос:

— А вие защо наблюдавате къщата на Илейн?

— Всъщност, не я наблюдавам — поклати глава той. — Реших да си поговоря с една от съседките й, а на излизане ви видях да потегляте...

— Разпитвате съседите на Илейн? — вдигна вежди Аби.

— Рутинно задължение, нищо повече.

— Мисля, че не е така...

Очите й неволно се върнаха върху лицето му. Сивите му очи не издаваха нищо.

— Защо продължавате да разследвате едно безспорно самоубийство? — остро попита тя.

— Вдовицата си събира багажа и заминава набързо, без да остави адрес — отвърна Кацка. — Това ми се струва доста необичайно...

— Нима допускате, че Илейн е виновна за нещо?

— Не. Според мен е уплашена.

— От какво?

— Вие кажете от какво, доктор Диматео...

Аби откри, че не може да отмести погледа си. Спокойната настоятелност в очите му я хипнотизираше. В душата й потрепна нещо като симпатия — колкото мимолетна, толкова и неочаквана. И се запита защо точно към този с нищо незабележим мъж...

— Не мога — въздъхна тя. — Нямам представа от какво е избягала Илейн...

— В такъв случай може би ще ми помогнете да си отговоря на един друг въпрос — подхвърли той.

— Какъв въпрос?

— По какъв начин е натрупал състоянието си Арън Ливай?

— Доколкото знам, той не беше особено богат — поклати глава Аби. — Един кардиолог печели двеста хиляди годишно, не повече... А значителна част от доходите на Арън отиваше за издръжка на децата му в колежа...

— А някакви фамилни пари?

— Имате предвид наследство? — попита тя, после сви рамене. — Доколкото ми е известно, бащата на Арън е бил обикновен занаятчия...

Кацка замълча. Очите му напуснаха лицето й и се заковаха в чашата за кафе. В поведението му има нещо дълбоко интригуващо,

рече си Аби. Главно защото е способен на такива внезапни паузи в разговора. Паузи, които говорят за силна вътрешна концентрация.

— За какво състояние става въпрос, детектив Кацка? — попита тя.

— За три милиона долара — отново вдигна глава той.

Аби смаяно замълча.

— Реших да хвърля едно око на фамилните финанси след внезапното заминаване на госпожа Ливай — поясни Кацка. — Обърнах се към техния данъчен агент. Той сподели с мен, че малко след смъртта на доктор Ливай, Илейн е научила за негова банкова сметка на Каймановите острови. До този момент дори не подозирала за нея. Пожелала да узнае как да получи достъп до тези пари, а после изчезна... — Кацка замълча и ѝ хвърли един въпросителен поглед.

— Нямам идея откъде са дошли тези пари — объркано промърмори Аби.

— Счетоводителят също...

Замълчаха. Аби посегна към кафето си, но откри, че то отдавна е изстинало.

— Знаете ли къде е Илейн? — тихо попита тя.

— Имаме известна представа — отвърна неопределено детективът.

— Ще я споделите ли с мен?

Той продължително я изгледа, после поклати глава.

— Доктор Диматео... Мисля, че в момента тя не желае да бъде безпокоена от никого...

Три милиона долара! По какъв начин е спестил три милиона долара Арън Ливай?

По обратния път за дома Аби напразно се опитваше да намери отговора на този въпрос. Няма кардиолог, който да спечели такава огромна сума с честен труд. Особено пък когато издържа две деца в скъпи частни университети, а жена му има слабост към антиките. И защо е укрил това богатство? Сметки на Каймановите острови обикновено си откриват хора, които искат да скрият доходите си от данъчните власти. Дори Илейн научава за тази сметка едва след

смъртта на Арън. Какъв ли е бил шокът, когато е прегледала книгата на мъжа си и е открила скритото богатство?

Три милиона долара.

Вкара колата в алеята пред къщата, очите ѝ механично огледаха уличката. Бежов микробус не се виждаше. Това май ми става навик...

Насочи се към входната врата, до която се издигаше обичайната купчинка следобедна поща. Основната ѝ част се състоеше от професионални медицински списания, по един брой за всеки от двамата лекари в къщата. Наведе се да ги събере и ги понесе към кухнята. Настани се зад масата и започна да сортира. Негово, нейно... Негово, нейно... Неговия живот, нейния живот... Нито едно от изданията не заслужаваше по-продължителен поглед.

Часът беше четири. Довечера ще сготвя нещо вкусно, реши Аби. Ще подреда масата, ще сложа свещи и вино. И защо не? Сега беше свободна жена, една от хилядите домакини в квартала. Докато „Бейсайд“ решава бъдещето ѝ на хирург, тя спокойно може да се занимава с романтични вечери и женски трикове. Ако ще изгуби кариерата си, поне да задържи мъжа, когото обича...

„По дяволите, Диматео! Май започваш да се отчайваш!“

Награби своята порция от кореспонденцията, отнесе я до кошчето за боклук и стъпи върху педала за отваряне на капака. Забеляза големия кафяв плик на дъното миг преди рекламните брошури да го засипят. Забеляза и думата *яхта*, изписана с едри печатни букви върху лицевата му част. Бръкна в кошчето, разбута някакви яйчени черупки и издърпа плика.

Адресът на подателя беше изписан в горната лява част:

„ЯХТКЛУБ «ИЗТОЧЕН ВЯТЪР»
ТЪРГОВСКИ ОТДЕЛ
МАРБЪЛХЕД МАРИНА“

Получателят беше Марк, но адресът не беше на къщата на улица Брюстър, а някаква пощенска кутия.

Отново спря очи върху името на изпращача: Търговски отдел, Яхтклуб „Източен вятър“.

Излезе от кухнята и тръгна към писалището на Марк в хола. Документите му бяха в най-долното чекмедже, което се оказа заключено. Но Аби знаеше къде е ключето и бръкна в чашата за моливи.

Папките съдържаха всички обичайни за едно домакинство документи — застрахователни полици, квитанции за изплатените вноски за къщата и колите. Върху корицата на една от тях пишеше „Яхта“, вътре бяха документите на „Гими Шелтър“. Но погледът ѝ се спря на една нова папка, върху чието етикетче беше написано Х-48.

Отвори я. Вътре имаше договор за покупко-продажба с яхтклуб „Източен вятър“. Съкращението Х-48 обозначаваеше вида и модела на яхтата: „Хинкли, дължина 48 фута“.

Отпусна се на близкия стол, стана ѝ зле. „Значи си го пазил в тайна! Пред мен каза, че ще откажеш договора, след което си купил шибаната яхта! Парите наистина са си твои и този лист хартия го доказва от ясно по-ясно...“

Погледът ѝ се плъзна към долната част на листа, където бяха изредени условията на договора.

Секунди по-късно вече беше навън.

— Пари срещу органи. Възможно ли е?

Доктор Иван Тарасоф престана да разбърква кафето си и хвърли кос поглед към Вивиан.

— Имаш ли доказателства?

— Още не. От вас искаме да разберем дали това е възможно и ако да, как се процедира...

Доктор Тарасоф се облегна назад, отпи глътка кафе и се замисли. Часът беше пет без четвърт. Стаята за почивка на хирурзите в „Масачузетс Дженерал“ беше спокойна. Само в съседната съблекалня се забелязваше известно движение. Излязъл от операционната едва преди двадесетина минути, Тарасоф все още беше с хирургическа маска на шията, а по ръцете му личаха следи от талк. Заковала поглед в лицето му, Аби отново се сети за дядо си. Същите топли сини очи и посребрена коса, същия тих и спокоен глас. „Глас, който излъчва авторитет, каза си тя. Глас, който не е нужно да бъде повишаван...“

— Е, слухове колкото щеш — рече с лека въздишка възрастният хирург. — Те тръгват в момента, в който някоя известна личност получи орган. Хората започват да се питат дали не става въпрос за покупко-продажба, но никога нищо не е било доказано...

— Вие лично какви слухове сте чул?

— Например, че човек може да си купи по-предно място в списъка на чакащите трансплантация — отвърна Тарасоф. — Но лично аз никога не съм ставал свидетел на подобно нещо.

— Аз обаче съм — каза Аби.

— Кога? — погледна я изненадано Тарасоф.

— Преди две седмици. Госпожа Виктор Вос. Беше трета в списъка, но въпреки това получи ново сърце. А двамата болни преди нея починаха...

— Националната система за органна трансплантация не би трябвало да допусне подобно нещо — поклати глава Тарасоф. — Нито пък БОНИ. И в двете институции е въведен строг ред...

— В БОНИ не знаеха нищо за това. Оказа се, че донорът изобщо не фигурира в техните списъци.

— Трудно ми е да го повярвам — поклати глава Тарасоф. — Откъде ще дойде органът, ако не от тях?

— Според нас Вос е платил на някого — отвърна Вивиан. — Донорът е останал извън системата, за да обслужи директно жена му...

— Ще ви кажем какво знаем — добави Аби. — Броени часове преди операцията на госпожа Вос, „Уилкокс Мемориал“ съобщава на координаторката по трансплантациите в „Бейсайд“, че там разполагат с подходящ донор. Сърцето е изрязано и пренесено в Бостън по въздуха. Пристигна в операционната на „Бейсайд“ точно в един през нощта, придружавано от някой си доктор Мейпс. Заедно със съответните документи, които по-късно изчезват и никой не може да ги открие. На мен ми хрумна да потърся името на Мейпс в Общия медицински справочник, но там няма доктор с това име.

— Кой тогава е извършил жътвата?

— Според нас хирург на име Тим Никълс. Неговото име фигурира в справочника, тъй че той *наистина* съществува. Според данните от личното му досие, той е бил практикант тук, в „Масачузетс Дженерал“. Случайно да си спомняте за него?

— Никълс, Никълс... — промърмори замислено Тарасоф. — Кога е бил тук?

— Преди деветнадесет години.

— Трябва да погледна в архивата на практикантите...

— Ето какво се е случило според нас — погледна го право в очите Вивиан. — Госпожа Вос е имала нужда от спешна трансплантация на сърце, а съпругът ѝ — парите да го купи. Не знаей по какъв начин са направени сондажите, но такива безспорно е имало. Оказва се, че този Тим Никълс разполага с подходящия донор. Стимулиран по някакъв начин, той изпраща сърцето директно в „Бейсайд“, без да го регистрира в БОНИ. Това е възможно, само ако и други хора по веригата са били „стимулирани“, включително хора от „Бейсайд“...

Тарасоф шокирано я погледна и поклати глава.

— Възможно е — прошепна той. — Това, което казваш, е напълно възможно!

Вратата рязко се отвори, в помещението влязоха двама практиканти. Улисани в оживен разговор, те се насочиха към машината за кафе. Измина цяла вечност, преди да се махнат...

Тарасоф изглеждаше все така смаян.

— Аз самият съм изпращал пациенти в „Бейсайд“ — промърмори той. — Там действа най-добрият център за трансплантации в страната! Не разбирам как са допуснали нерегистриран орган. Нима не знаят, че това ще им донесе огромни неприятности с БОНИ и Националната мрежа?

— Отговорът е очевиден — рече Вивиан. — Пари!

В помещението се появи още един хирург. Халатът му беше потъмнял от пот. Насочи се към едно от креслата, от гърдите му излетя въздишка на облекчение. Тръшна се върху седалката и затвори очи.

— Молим ви да хвърлите едно око на досието на Тим Никълс — прошепна Аби и се наведе към възрастния хирург. — Всичко свързано с него ще ни бъде от полза. Интересно е да разберем дали действително е карал практиката си тук, или досието му е изцяло фалшифицирано...

— Ще го издиря и ще му се обадя лично...

— Не, недейте. Все още не сме сигурни срещу какво сме изправени...

— Предпочитам да действам открито, доктор Диматео — изглежда я намръщено Тарасоф. — Искам да знам дали тук наистина действа нелегална мрежа за доставка на органи и бъдете сигурна, че ще разбере!

— Ние също искаме това — кимна Аби и очите ѝ нервно пробягаха по лицето на хирурга, който продължаваше да почива в креслото насреща със затворени очи. — Но трябва да бъдем много предпазливи... — Гласът ѝ премина в шепот: — За шест години са починали трима лекари от „Бейсайд“. Две самоубийства и един нещастен случай. Всичките са били членове на екипа за трансплантации...

В очите на възрастния хирург се появи огромно смайване и Аби разбра, че предупреждението ѝ е прието.

— Май се опитвате да ме уплашите, а? — попита с дрезгав глас Тарасоф.

— То си е страшно — мрачно кимна Аби.

Излязоха на паркинга. Небето над главите им беше мрачно. Бяха пристигнали тук всяка с колата си, сега беше време да се разделят. Дните станаха къси. Беше едва пет, но вече се смрачаваше. Аби потръпна, придърпа полите на якето си и огледа паркинга. Не видя бежов микробус.

— Все още не разполагаме с достатъчно факти, за да предизвикаме разследване — промърмори Вивиан. — А ако избързаме, Виктор Вос със сигурност ще заличи всички следи.

— Нина Вос не е първият подобен случай — поклати глава Аби. — Според мен „Бейсайд“ е в бизнеса от доста време насам. Арън Ливай е имал офшорна сметка с три милиона долара в нея, а това означава много подкупи...

— Но изведнъж е изпитал остър пристъп на разкаяние, така ли? — изглежда я продължително Вивиан.

— Знам, че искаше да се махне от „Бейсайд“ и изобщо от Бостън — отвърна Аби. — Може би не са го пуснали...

— А същото е станало с Кунслър и Хенеси...

Аби въздъхна и отново огледа паркинга.

— Страхувам се, че е точно така...

— Трябват ни още имена — тръсна глава Вивиан. — Както на реципиенти, така и на нередовни донори...

— Информацията за донорите се съхранява в офиса на координаторката. Мога да се добера до нея само чрез кражба. Но пак няма гаранция, че ще попадна на нещо. Нали не си забравила, че документите относно донора на Нина Вос изчезнаха?

— Тогава трябва да търсим откъм страната на реципиента.

— Медицинските досиета?

Вивиан кимна.

— Ще направим списък на пациентите, които са получили органи. А след това ще проверим дали са били в списъците на чакащите...

— За тази цел ще ни е нужна помощ от БОНИ.

— Правилно. Но първо трябва да разполагаме с имената и датите.

— Аз ще се заема с това — кимна Аби.

— Бих ти помогнала, но няма да ме пуснат дори да припаря в „Бейсайд“ — въздъхна Вивиан. — За началниците там аз съм истински кошмар!

— Аз също...

Вивиан се усмихна, сякаш имаше повод да се гордее с този факт. Сгушена в дългото си палто, тя съвсем приличаше на дете. Един съюзник с доста крехка физика. Но погледът ѝ вдъхваше доверие, за разлика от външния вид. Пряк и безкомпромисен, това беше поглед на човек, който вижда всичко...

— Окей, Аби — въздъхна тя. — А сега ми кажи защо държиш да запазиш всичко това в тайна от Марк...

Аби потръпна, после тръсна глава.

— Защото мисля, че е замесен.

Отговорът излетя от устата ѝ с учудваща лекота.

— Марк?!

Аби кимна и вдигна глава към мрачното небе.

— Искан да се махне от „Бейсайд“ — промълви тя. — Искан да предприеме далечно плаване, да избяга... Точно като Арън малко преди да умре...

— Според теб Марк е вземал подкупи, така ли?

— Преди няколко дни си купи нова лодка — въздъхна Аби. — Всъщност не лодка, а луксозна яхта...

— Е, какво толкова, той винаги е бил луд по яхтите...

— Но тази струва половин милион долара.

Вивиан замълча.

— Лошото е, че е платил в брой — прошепна с отчаяние Аби.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Архивата се съхраняваше в болничното приземие, редом с Патологичното отделение и моргата. Този отдел беше добре известен на всеки лекар в „Бейсайд“, тъй като именно тук се подписваха медицинските диагнози и заключения, диктуваха се обобщените основания за изписване на пациентите, издаваха се писмените нареждания за лабораторни изследвания. Помещението беше обзаведено с удобни столове и маси, а работното време беше удължено до девет вечерта, за да бъде удобно на лекарите от всички смени.

Когато Аби влезе там, часът беше шест следобед. Просторната зала беше полупразна, точно според очакванията ѝ. По това време в болницата се раздаваше вечерята. На една от масите в дъното седеше лекарка от „Вътрешни болести“ с посивяло от умора лице и огромна купчина картони пред себе си.

Аби пристъпи към жената зад гишето и се усмихна с разтуптяно сърце.

— Здравейте. Аз събирам статистически данни за доктор Уетиг, който възнамерява да изнесе лекция за морбидността при сърдечните трансплантации. За тази цел ще ми трябва помощта на вашия компютър. Списък на всички сърдечни трансплантации за последните две години, с имената на пациентите и номерата на болничните им картони...

— За тази цел ми трябва писмено искане от отделението — отвърна служителката.

— Зная, но всички вече си тръгнаха. Утре ще попълня искането и ще ви го донеса. Много бих искала данните да бъдат готови до утре сутринта. Знаете го какъв е Генерала...

Служителката се засмя. Познаваше прекрасно характера на Генерала, чиято слава се носеше из всички болнични отделения. После седна пред компютъра и набра командата за търсене на данни. На екрана с едри букви се появи думата ДИАГНОЗА, под която момичето

изписа СЪРДЕЧНИ ТРАНСПЛАНТАЦИИ и съответните години. После натисна бутона enter.

Екранът бавно започна да се изпълва с имена. Аби гледаше като омагьосана. Момичето натисна бутона print, секунди по-късно списъкът излезе от принтера и се озова в ръцете ѝ.

В него фигурираха двадесет и девет имена. Последното от тях беше Нина Вос.

— Ще ми дадете ли картоните на първите десет? — попита Аби. — Бих искала да ги обработя още тази вечер...

Момичето изчезна зад високите стелажи и миг по-късно се появи, натоварено с обементи папки.

— Първите две — обяви то. — Сега ще ви донеса и останалите...

Аби награби папките, притисна ги към гърдите си и ги понесе към близката маса. Пациентите с присадени сърца имаха огромна по обем документация и тези двамата не бяха изключение. Настани се на стола и отвори първата папка, която съдържаше обща информация.

Името на пациента беше Джералд Люри, петдесет и четири годишен. Заплащането беше извършено чрез частна здравна застраховка. Домашен адрес Уорчестър, Масачузетс. Аби не знаеше дали тази информация ще ѝ влезе в работа, но за всеки случай я преписа върху първия лист на жълтия юридически бележник, който носеше със себе си. Под нея добави датата на операцията и имената на лекарите в екипа. Познаваше ги всичките: Арън Ливай, Бил Арчър, Франк Цуик, Раджив Мохандас. И *Марк*... Както беше очаквала, никъде в папката не се съдържаше информация за донора. По принцип тази информация се съхраняваше отделно. Но преглеждайки бележките на сестрите, тя откри това, което ѝ трябваше: „08:30 ч. — Съобщение за приключване на жътвата. Сърцето на донора вече пътува от Норуок, Кънектикът. Пациентът вкаран в операционната за подготовка...“.

„8:30 ч., Жътва в Норуок, Кънектикът“, записа в бележника си Аби.

Служителката в архивата докара още пет досиета на малката си количка, разтовари ги на масата и се върна за останалите.

Аби потъна в работа. Вдигна глава от купчината папки само веднъж, колкото да звънне на Марк и да го предупреди, че ще закъснее.

В девет, когато трябваше да приключи поради затварянето на отдела, вече беше гладна като вълк.

На път за дома се отби в един „Макдоналдс“ и си поръча Биг Мак, двойна порция картопки и голям шейк с ванилия. Холестерол, който трябваше да подхрани мозъка ѝ. Настани се на една маса в ъгъла, откъдето можеше да наблюдава цялото заведение. По това време клиентите бяха главно хора, които излизаха от близкото кино, тийнейджъри с гаджетата си, тук-там по някой стар ерген с депресирана физиономия. Никой не ѝ обръщаше внимание. А тя си тръгна, след като опустоши всичко, до последното картофче.

Влезе в колата си и огледа паркинга. Не се виждаше никакъв микробус.

Прибра се в десет и четвърт. Марк си беше легнал, къщата тънеше в мрак. Испита облекчение, тъй като не се налагаше да отговаря на въпросите му. Съблече се на тъмно и се мушна под завивките, като внимаваше да не го докосва. Почти се страхуваше да го докосва...

А когато той внезапно се размърда и протегна ръце към нея, тя усети как цялото ѝ тяло се сковава от напрежение.

— Тази вечер ми липсваше — прошепна той, наведе се над лицето ѝ и впи устни в нейните. Ръката му се плъзна надолу и погали бедрото ѝ. Аби не помръдна. Чувстваше се като манекен, не беше в състояние да реагира. Лежеше със затворени очи, кръвта пулсираше в ушите ѝ. Марк я придърпа върху себе си и потъна дълбоко в нея.

„С кого се любя?“, запита се тя, докато бедрата ѝ се полюшваха в такт с мощните му тласъци.

Миг по-късно всичко свърши и той се плъзна встрани.

— Обичам те — разнесе се шепотът му в мрака.

Отговорът ѝ дойде далеч по-късно, когато той отдавна беше заспал.

— И аз те обичам...

В осем без двадесет на другата сутрин тя вече беше в архивата. Залата беше доста по-оживена от снощи. Повечето от масите бяха заети от лекари, които бързаха да отхвърлят писмената си работа преди

сутрешната визитация. Поиска още пет болнични досиета, направи нужните отметки в бележника си и излезе.

Времето до обед прекара в библиотеката, където се зае с обичайната подборка на специализирани статии за доктор Уетиг. Върна се в архивата късно следобед и поиска нови десет досиета...

Вивиан привършваше последното парче пица. Беше четвърто поред и Аби озадачено се питаше къде побира всичката тази храна. Дребничкото ѝ тяло на горска нимфа гълташе калории като фурна за изгаряне на мазнини. Бяха заели едно от ъгловите сепарета в пицария „Джанели“. Аби си отрязва само едно-две парченца от огромната пица, но и тях преглътна с видими усилия.

— Значи Марк все още не знае, а? — попита Вивиан и избърса пръстите си със салфетката.

— Не съм му казала нито дума — кимна Аби. — Предполагам, че ме е страх...

— Но как издържаш? — учуди се дребничката жена. — Живееш под един покрив с него, без да му говориш?

— Е, не е съвсем така. Разговаряме, но не на *тази* тема... — Ръката на Аби докосна снопчето записки, с което не се разделяше нито за миг. Главно защото се страхуваше да не попадне в ръцете на Марк. Снощи, след като се прибра от „Макдоналдс“, го беше скрила под дивана. Напоследък криеше от него толкова много неща, че се чудеше докога ще издържи.

— Рано или късно ще трябва да поговориш с него, Аби — изгледа я Вивиан.

— Рано е — поклати глава тя. — Първо искам да разбера всичко.

— Нали не се страхуваш от Марк?

— Страхувам се, че ще отрече, а аз няма да мога да разбера дали казва истината — въздъхна Аби и прокара ръка през косата си. — Господи! Доскоро бях убедена, че съм твърда като скала и когато пожелае нещо, просто работя като бясна, за да го постигна! А сега се колебая за всичко. Нещата, които ме крепяха, вече ги няма...

— Имаш предвид Марк?

— Най-вече Марк — разтърка лицето си Аби.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Вивиан.

— Не мога да спя. Мисля за един куп неща, а не само за Марк. Онази бъркотия с Мери Алън също не излиза от главата ми. Очаквам

всеки момент появата на детектив Кацка с белезници в ръце...

— Мислиш ли, че те подозира?

— Мисля, че е прекалено умен, за да не го стори...

— Но той те остави на мира, нали? Може би отдавна е забравил тази история...

Аби си спомни за спокойните сиви очи на Бърнард Кацка и поклати глава:

— Той е непроницаем. Но според мен е настоятелен, а не само умен. Страх ме е от него, но едновременно с това ме привлича...

— Интересно — промърмори Вивиан и се облегна назад. — Дивечът е привлечен от ловеца...

— Понякога ми се иска да му позвъня и да му изпея всичко — призна с въздишка Аби. — Да свърша веднъж завинаги... — Подпря главата си с длани и унило добави: — Господи, толкова съм уморена! Искан ми се да избягам някъде и да спя цяла седмица!

— Може би трябва да се изнесеш от къщата на Марк — подхвърли Вивиан. — При мен има една свободна спалня, защото баба си тръгва...

— Аз пък мислех, че тя е постоянен гост в къщата ти...

— Не е — усмихна се Вивиан. — Гостува на всичките си внуци подред. В момента една моя братовчедка в Конкорд е в трескава подготовка за *визитата* ѝ...

— Не знам какво да правя — поклати глава Аби. — Проблемът е там, че обичам Марк. Не му се доверявам, но го обичам. И в същото време зная, че това, което вършим в момента, със сигурност ще го съсипе...

— А може би ще спаси живота му — тихо подхвърли Вивиан.

— Спасявам му живота, но му съсипвам кариерата — отчаяно я погледна Аби. — Едва ли ще ми бъде много благодарен...

— Арън би ти благодарил. Кунслър също. Да не говорим за жената и малкото дете на Хенеси...

Аби замълча.

— Сигурна ли си, че и Марк е вътре? — попита след кратката пауза Вивиан.

— Не съм и именно затова ми е трудно. *Искам* да му вярвам, а не разполагам с доказателства. Нито в едната посока, нито в другата... — Ръката ѝ докосна бележника. — До този момент съм прегледала

двадесет и пет болнични картона. Част от тях се отнасят за трансплантации, правени преди две години. Името на Марк присъства при всяка от тях.

— Името на Арчър също, както и това на Арън — напомни й Вивиан. — Това не доказва нищо. Какво друго успя да научиш?

— Досиетата изглеждат странно еднакви. Сякаш са преписвани едно от друго...

— Ясно. А нещо за донорите?

— Тук нещата стават по-интересни... — Аби огледа ресторанта и наклони глава към приятелката си. — Не във всички досиета е отбелязано откъде идва съответния орган. Но в доста от тях се съдържа и тази информация. В очите ми се набива един странен факт: четири сърца са пристигнали от Бърлингтън, щат Върмонт!

— „Уилкокс Мемориал“?

— Не знам. В бележките на сестрите не се споменава конкретна болница. Но не е ли странно, че едно сравнително малко градче като Бърлингтън предлага такова изобилие от пациенти в състояние на мозъчна смърт?

В очите на Вивиан се появи смайване.

— Тук нещо наистина не е наред — промърмори тя. — До този момент подозирахме някаква измама в системата за регистрация на органите, но тя не може да обясни струпването на донори в един и същ град. Освен ако...

— Освен ако не става въпрос за изкуствено отглеждане на донори — довърши мисълта й Аби.

Над масата се възцари тежко мълчание.

„Бърлингтън е университетски град, помисли си Аби. Пълен с млади и здрави студенти. Пълен с млади и здрави сърца...”

— Мога ли да получа датите на тези четири жътви в Бърлингтън? — вдигна глава Вивиан.

— Да, имам ги тук — кимна Аби. — Защо са ти?

— Ще ги засека с некролозите в Бърлингтън. Ще открия кой точно е умрял. По този начин може би ще идентифицираме имената на донорите. И ще разберем как са се оказали в състояние на мозъчна смърт...

— Но в некролозите рядко се споменава причината за смъртта — възрази Аби.

— Значи трябва да стигнем до съответните смъртни актове. Което означава, че някоя от нас трябва да се разходи до Бърлингтън. А аз и без това отдавна си мечтая да посетя това градче! — Дребничката азиатка отново се превърна в непоколебим войн. Небрежния тон, с който каза всичко това, не можеше да скрие нетърпеливото очакване, което караше тялото ѝ да потрепва като струна.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — погледна я със съмнение Аби.

— Ако не го направим, победител ще бъде Виктор Вос. А победените — младежи като Джош О'Дей... — Помълча малко, после тихо попита: — А *ти* сигурна ли си, че го искаш, Аби?

Главата на Аби отново легна върху дланите ѝ.

— Мисля, че вече нямам друг избор — глухо отвърна тя.

Колата на Марк беше паркирана в алеята.

Аби спря зад нея и изключи двигателя. Дълго остана на мястото си, опитвайки се да набере онази енергия, която ѝ беше необходима да влезе в къщата и да се изправи срещу него.

Най-накрая слезе от колата и се насочи към входната врата.

Марк беше в хола и гледаше късните новини по телевизията. Доловил стъпките ѝ в антрето, той изключи апарата и се изправи да я посрещне.

— Как е Вивиан?

— Добре — отвърна Аби. — Тя е като котките, никога не пада по гръб. На път е да купи една доста добра практика в Уейкфийлд. — Закачи палтото си в гардероба и попита: — А ти как си? Как ти мина денят?

— Цял ден кърпих една спукана аорта — направи гримаса Марк. — Излязох от операционната чак в седем.

— Поне струваше ли си?

— Не. Изпуснахме го...

— Жалко... — Аби затвори вратичката на гардероба и въздъхна: — Страшно съм уморена! Мисля да се кача горе и да взема един хубав душ...

— Аби?

Аби спря и се обърна. Делеше ги ширината на хола, но тя изпита чувството, че ги дели широка пропаст.

— Какво ти става напоследък? — попита той. — Какво не е наред?

— Знаеш какво не е наред — въздъхна тя. — Безпокоя се за работата си...

— Имам предвид нас двамата — настоятелно я погледна той. — Нещо *между нас* не е наред!

Тя замълча.

— Вече почти не те виждам, цялото си свободно време прекарваш с Вивиан. А когато все пак се прибереш у дома, се държиш като непозната...

— Разтревожена съм, това е всичко — отвърна Аби. — Нима не разбираш защо?

Лицето му изведнъж стана уморено, тялото му се отпусна обратно на дивана.

— Трябва да зная, Аби... Трябва да зная дали има друг!

Тя замръзна от изненада. Това беше последното нещо на света, за което би се сетила. После изведнъж ѝ стана смешно от тези тривиални подозрения. „Де да беше толкова просто, рече си. Де да имахме проблемите на повечето от двойките, които живеят заедно!“

— Няма друг — кратко отвърна тя. — Можеш да ми вярваш.

— Тогава защо вече не разговаряш с мен?

— Ето, разговарям...

— Това не е разговор! Това съм само аз! Правя отчаяни опити да върна старата Аби! Онази Аби, която изгубих някъде по пътя... — Марк отмести очи, помълча малко и глухо промълви: — Искam те обратно!

Тя влезе в дневната и седна на дивана до него. На разстояние, но все пак достатъчно близко, за да се почувства някакъв контакт.

— Разговаряй с мен, Аби, моля те! — прошепна той. Тя се обърна да го погледне и изведнъж видя предишния Марк. Лицето, което приятелски се усмихваше през операционната маса, лицето, което обичаше. — Моля те! — повтори той и взе ръката ѝ. Тя не се противопостави и бавно се отпусна в обятията му. Но дори там, в прегръдката на силните му ръце, напрежението отказа да я напусне.

Остана вдървена, опряла юмруци в гърдите му. — Кажи ми — прошепна той. — Какво не е наред между нас?

Тя затвори очи, за да скрие сълзите, които напиреха под клепачите ѝ.

— Нищо...

Прегръдката му окаменя. Нямаше нужда да вижда лицето на Марк. Нямаше нужда да се пита какво мисли. Защото прекрасно знаеше, че той не ѝ вярва...

В седем и половина на другата сутрин Аби вкара колата си в паркинга на „Бейсайд“.

За миг остана на мястото си, насочила очи към мокрия от дъжда асфалт. Средата на октомври, а вече мирише на зима, рече си тя. Отново спа зле. Всъщност, не можеше да си спомни кога за последен път беше спала добре. Колко издържа човек, който не може да спи? Погледна се в огледалцето. Лицето ѝ беше някак чуждо и уморено. Имаше чувството, че за две седмици е остаряла с десет години. Ако продължавам с това темпо, някъде през ноември ще вляза в критическата, рече си с въздишка тя.

Някакво цветно петно в огледалцето привлече вниманието ѝ. Бежов микробус! Светкавично извърна глава и зачака повторната му поява. Но микробусът се беше мярнал зад редицата коли в дъното на паркинга само за миг, после изчезна.

Изскочи от колата и забърза към болницата. Куфарчето в ръцете ѝ изведнъж натежа, сякаш беше пълно с олово. Вдясно от нея изръмжа автомобилен мотор и тя стреснато отскочи встрани. Очакваше да види бежовия микробус, но се оказа някакво бяло комби, което се насочи към изхода.

Сърцебиенето ѝ започна да се успокоява едва когато се озова в просторното болнично фоайе. Спусна се по стълбите към приземието и влезе в архивата. Това беше последното ѝ посещение тук. Имаше да прегледа само още четири имена от списъка.

Попълни формуляра и го плъзна върху гишето.

— Може ли да получа тези досиета, моля?

Служителката се обърна и чертите на лицето ѝ изведнъж се изопнаха. Сигурно си въобразявам, рече си Аби. Вече беше работила с

тази жена, поведението ѝ винаги беше дружелюбно. Но сега тя дори не се усмихна, а само сведе очи към формуляра, после каза:

— Съжалявам, но не мога да ви дам тези досиета, доктор Диматео.

— Защо?

— Защото не са в архивата.

— Но вие дори не проверихте...

— Наредено ми е да не ви давам повече материали. Заповедта е лично на доктор Уетиг. Между другото спомена, ако се появите тук, веднага да се отбиете в кабинета му...

Аби замълча и усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Каза още, че никога не ви е поръчват тази справка! — укорително добави жената. „Вие сте ни излъгала, доктор Диматео“, говореше хладният ѝ поглед.

Аби не знаеше какво да отговори. Стори ѝ се, че осветлението намаля, а просторната зала се превръща в тясно килерче. Обърна се и срещна погледите на тримата лекари, които попълваха картоните си.

Напусна архивата.

Първата ѝ мисъл беше да се махне от болницата, тъй като една конфронтация с доктор Уетиг ѝ се струваше немислима. Прииска ѝ се да скочи в колата и да изчезне. Да спре едва когато зад гърба ѝ останат поне хиляда мили... Колко време отнема едно пътуване до Флорида? До палмите и прекрасните пясъчни плажове? Никога не беше ходила във Флорида. Не беше вършила и още куп други неща, които за някои хора са приятно ежедневие... Сега можеше да ги свърши. Достатъчно беше да излезе от проклетата болница, да скочи в колата и да си каже: „Майната му на всичко! Печелите! Всички вие печелите!...“.

Но вместо да излезе от болницата, тя изчака асансьора и натисна копчето за втория етаж.

По време на краткото пътуване до административния отдел си даде сметка за няколко неща. Първото от тях беше една констатация: тя е твърде упорита или твърде глупава, за да избяга. А второто, че всъщност не се нуждае от красиви плажове, а иска само едно: да се завърнат мечтите ѝ...

Излезе от асансьора и тръгна по покрития с мокет коридор. Канцеларията на завеждащия учебната част беше зад ъгъла, отвъд

кабинета на Джеръмая Пар. Секретарката на президента я зърна през отворената врата и посегна към телефона.

Аби зави зад ъгъла и влезе в канцеларията. Пред бюрото на секретарката стояха двама непознати мъже. А върху лицето на самата секретарка се появи същото смаяно изражение, което се беше изписало върху лицето на колежката ѝ — секретарката на Пар...

— О, доктор Диматео...

— Искам да видя доктор Уетиг — хладно я уведоми Аби.

Двамата мъже се обърнаха към нея, в следващия миг блесна ослепителна светкавица.

— Какво правите? — извика Аби и се извърна встрани.

Светкавиците на фотоапаратите продължаваха да действат.

— Бихте ли коментирали смъртта на Мери Алън, докторе? — попита единият от непознатите.

— Какво? — объркано го погледна тя.

— Тя беше ваша пациентка, нали?

— А вие кой сте, по дяволите?

— Гари Старк, от „Бостън Хералд“. Вярно ли е, че сте привърженик на евтаназията? Научихме, че сте правили изявления в подкрепа на...

— Махайте се! — направи крачка напред Аби. — Не желая да разговарям с вас!

— Доктор Диматео...

Аби се обърна с намерението да напусне канцеларията, но почти се сблъска с Джеръмая Пар.

— Репортерите веднага да напуснат болницата! — извика със заповеднически тон той, после се обърна към Аби: — А вие елате с мен, докторе!

Аби мълчаливо го последва. Влязоха в кабинета му, Пар затръшна вратата и се обърна към нея.

— От „Хералд“ започнаха да звънят преди половин час. Последва го „Глоуб“ и още половин дузина вестници. Тук стана истинска лудница!

— Бренда Хайнли ли ги е уведомила? — попита Аби.

— Мисля, че не — поклати глава Пар. — За разлика от нея, репортерите знаят за морфина, който открихме в шкафчето ви...

— Но как са научили? — учудено попита Аби.

— Изтекла е информация — изпъшка Пар и се отпусна на стола си. — Това ще ни съсипе! Полицейско разследване, куп униформени ченгета в болницата!

„Полицията! Естествено, че изтеклата информация ще стигне и там...“

Заковала поглед в лицето на президента, Аби мълчеше. Гърлото ѝ внезапно пресъхна, не беше в състояние да издаде дори звук. Запита се дали *той* не е разпространил информацията, но после реши, че това е малко вероятно. Просто защото скандалът засягаше и него.

На вратата се почука, в кабинета влезе доктор Уетиг.

— Какво да правя с проклетите репортери? — раздразнено попита той.

— Налага се да подготвите изявление, Генерале. Сюзън Касейдо е на път, тя ще ви помогне да го направите. Дотогава никакви контакти с пресата!

Уетиг отривисто кимна с глава и закова тежък поглед в лицето на Аби.

— Мога ли да видя съдържанието на куфарчето ви, доктор Диматео?

— Защо?

— Знаете защо. Нямате право на проучванията, които сте извършила. Данните за въпросните пациенти са конфиденциални. Заповядвам ви да ми предадете всичките си записки!

Аби не беше в състояние да реагира.

— Мисля, че едно обвинение в кражба няма да помогне на положението ви! — сухо добави Уетиг.

— В кражба?

— Само по този начин мога да квалифицирам информацията, която сте получила чрез измама от болничната архива! Затова настоявам да получа това куфарче. *Веднага!*

Аби безмълвно му го подаде. Генерала щракна ключалките, разрови бумагите и измъкна бележника със записките ѝ. Тя безсилно сведе глава. Отново я бяха победили. Отново я бяха изненадали с превантивен удар. Би трябвало да прояви повече предпазливост и да не идва тук с всичките данни, които беше събрала. Но забрави за това, мислейки единствено как да се оправдае пред Уетиг...

Генерала затвори куфарчето и го тикна обратно в ръцете ѝ.

— Това ли е всичко? — остро попита той.

Тя безсилно кимна.

Уетиг продължително я изгледа, после поклати глава.

— От вас щеше да излезе добър хирург, Диматео — процеди той.

— За съжаление трябва да ви посъветвам да потърсите помощ... Препоръчвам ви пълен психиатричен преглед. Междувременно, считано от днес, можете да се чувствате свободна от учебната програма на тази болница! — После, за огромна изненада на Аби, в гласа му се промъкна нотка на съчувствие: — Много съжалявам, Диматео!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Детектив Лундкуист беше русокос хубавец, истински тевтонец, който вече втори час крачеше напред-назад из тясната стаичка за разпити и я засипваше с въпроси. Ако това беше тактика за сплашване, тя действаше успешно. В малкото градче на щата Мейн, в което беше израснала Аби, ченгетата бяха весели и усмихнати, поздравяваха учтиво от колите си, канеха ги в официалните журита при раздаването на абитуриентските дипломи. Не бяха хора, от които да се страхуваш...

Но Лундкуист определено й вдъхваше страх. Това чувство я обзе в момента, в който русокосият гигант се появи в стаята за разпити и постави магнетофон на масата. А следващите му действия само го усилиха: измъкна някаква картичка от горния джоб на ризата си и започна да й чете правата, сякаш беше забравил, че тя *сама* дойде в полицията и пожела да говори с детектив Кацка. Но вместо ченгето с умните очи в стаичката се появи този тевтонец, който вече два часа изстрелваше въпроси с враждебността на офицер, който е арестувал престъпник.

Вратата се отвори и на прага най-сетне се изправи Кацка. Зърнала познатото лице, Аби изпусна дълбока въздишка на облекчение, след което отново изтръпна. Кацка се държеше неутрално, в очите му нямаше дори следа от симпатия. Настани се на масата срещу нея и с равен глас каза:

— Разбрах, че сте отказала услугите на адвокат. Може би сега ще промените решението си...

— Арестувана ли съм? — попита Аби.

— В момента не...

— В такъв случай мога да си тръгна когато пожелаая, така ли?

Кацка се поколеба и погледна към Лундкуист, който само сви рамене.

— Това е предварителен разпит, нищо повече — обяви той.

— А според вас имам ли нужда от адвокат, детектив?

Кацка отново се поколеба.

— Това ще решите вие, доктор Диматео...

— Вижте, аз дойдох тук по своя воля. Сторих го, защото *исках* да разговарям с вас. Исках да ви разкажа какво се е случило. По своя воля отговорях на въпросите на този човек тук. Но ако възнамерявате да ме арестувате, аз действително ще поискам адвокат. Но веднага ще добавя, че това не бива да се тълкува като признак за вина... — Очите ѝ се заковаха в лицето на Кацка. — Засега нямам нужда от юридическа помощ!

Лундкуист и Кацка отново размениха неразбираеми за Аби погледи, после русокосият гигант кимна с глава и се насочи към ъгъла.

— Твоя е, Охлюв — промърмори той.

Кацка се намести на стола, а Аби му хвърли един ироничен поглед и рече:

— Предполагам, че ще повторите въпросите на онзи човек...

— Действително пропуснах началото — кимна Кацка. После кимна към огледалото на далечната стена и добави: — Но мисля, че вече зная по-голямата част от отговорите ви...

„Колко ли ченгета са присъствали на унизителния разпит зад онази стена?“, запита се Аби. Лицето ѝ порумения, почувства се разголена. Обърна гръб на огледалото и се озова точно срещу Кацка.

— Хубаво — кимна тя. — Да чуем какво *вие* ще ме питате.

— Споменахте, че някой ви топи умишлено. Бихте ли казали името на този човек?

— Предполагах, че е Виктор Вос, но вече не съм толкова сигурна.

— Имате ли и други врагове?

— Очевидно имам.

— Някой, който ви мрази толкова много, че не се колебае да убие ваша пациентка, за да ви натопи?

— Може би не става въпрос за убийство. Нивото на морфина в кръвта ѝ не е потвърдено...

— Вече е. Преди няколко дни тялото на госпожа Алън беше ексхумирано по молба на Бренда Хайнли. Днес сутринта патологията направи количествения тест...

Аби мълчаливо прие тази информация. Тишината в стаичката се нарушаваше единствено от съскането на магнетофонната лента.

Въздъхна и се облегна назад. Вече няма съмнение, че госпожа Алън е починала от свръхдоза наркотик.

— Преди няколко дни споменахте, че сте била следена от червен микробус — подхвърли Кацка.

— Бежов — поправи го тя. — Днес пак го видях...

— Успяхте ли да запишете регистрационния номер?

— Не. Следеше ме от разстояние.

— Нека видим дали съм ви разбрал правилно — рече с все така равен глас детективът. — Някой инжектира свръхдоза морфин на вашата пациентка госпожа Алън. После той, или тя, подхвърля шишенце морфин в гардеробчето ви. А сега вие заявявате, че някакъв микробус ви следи из града. Според вас всичко това е дело на Виктор Вос...

— Така си мислех — кимна Аби. — Но може би е дело на някой друг...

Кацка се облегна в стола си. В очите му имаше загриженост, а приведените му рамене издаваха умора.

— Разкажете отново за тези трансплантации — рече той.

— Вече знаете всичко за тях.

— Не ми е съвсем ясна връзката между тях и вашия случай.

Аби си пое дъх. Всичко това го беше разказала на Лундкуист — обстоятелствата около операцията на Джош О'Дей, начинът, по който Нина Вос се беше сдобила с ново сърце. Съдейки по незаинтересованото поведение на Лундкуист, това се беше оказало чиста загуба на време... А сега я караха отново да разказва една история, която очевидно не интересуваше никого. Обзета от чувство за поражение, тя затвори очи и прошепна:

— Бих помолила за чаша вода...

Лундкуист стана и излезе. По време на отсъствието му и двамата мълчаха. Тя седеше със затворени очи и се молеше всичко да приключи. Но се опасяваше, че няма да стане така. Щеше да остане в тази килия завинаги, принудена да отговаря на едни и същи въпроси... Може би наистина трябваше да повика адвокат. Или просто да стане и да си тръгне. Кацка спомена, че не е арестувана. Все още...

Лундкуист се върна с картонена чаша вода. Аби я пое от ръката му и я опразни на един дъх.

— Какво ще ни кажете за сърдечните трансплантации, докторе?
— подкани я с равен глас Кацка.

— Мисля, че оттам идват трите милиона на Арън — въздъхна тя.
— Осигурявали са донори на богати пациенти, които не са искали да чакат реда си в списъка...

— Какъв списък?

— В тази страна има повече от пет хиляди души, които се нуждаят от трансплантация на сърце — отвърна Аби. — Повечето от тях ще умрат, тъй като не достигат донори. А самите донори трябва да бъдат млади и в добро здраве. Тоест — могат да бъдат жертви на някакви фатални инциденти, при които е констатирана мозъчна смърт. Вероятно се досещате, че такива не се намират всеки ден...

— Кой решава на кого да бъде присадено сърце?

— Съществува компютърна регистрация. Нашата регионална система се управлява от Банката за органи в Ню Ингленд. Тук трябва да добавя, че става въпрос за една изключително демократична система. Пациентите се подреждат в списъка единствено според здравословното си състояние. Богатство и социално положение не се вземат предвид. Това означава, че ако сте назад в списъка, ще чакате дълго... Но да речем, че сте богат и се безпокоите, че ще умрете, преди да ви дойде реда. В такъв случай очевидно ще се опитате да направите нещо, нали? Ще се опитате да си доставите орган извън системата...

— Възможно ли е на практика това?

— За да бъде възможно, задължително трябва да съществува нелегална мрежа за издирване на донори. В нея трябва да участват квалифицирани лекари и медицински лаборанти, които извършват сравнителните тестове, а след това доставят сърцето на богатия пациент... Но има и една друга, още по-лоша вероятност...

— Коя е тя?

— Отглеждане на донори...

— Какво?! — не издържа Лундкуист. — Нима говорите за убийство на здрави хора? Къде тогава са техните трупове? Къде са жалбите за изчезнали?

— Не съм казала, че такава система съществува в действителност — поклати глава Аби. — Само изреждам възможните начини на действие... Според мен Арън Ливай е участвал в нещо

подобно. Само по този начин може да се обясни как е натрупал трите милиона долара в онази сметка.

Изражението на Кацка не се промени, безразличието му започна да я дразни.

— Нима не разбирате за какво става въпрос? — леко повиши тон тя. — Едва сега ми стана ясно защо бяха оттеглени съдебните искове срещу мен. Вероятно са се надявали, че ще престана да задавам въпроси... Но аз не се отказах, въпросите ми стават все повече... По този начин ги принуждавам да направят следващия ход... Те *трябва* да ме дискредитират, защото представлявам сериозна опасност за системата им...

— Не е ли по-лесно да ви ликвидират? — скептично подхвърли Лундкуист.

— Не знам — промълви Аби. — Може би мислят, че зная твърде малко... Или изчакват, защото току-що погребяхме Арън.

— Ама фантазията ви наистина работи! — разсмя се подигравателно русокосият детектив.

Кацка рязко вдигна ръка и гигантът млъкна.

— Ще бъда откровен с вас, доктор Диматео — въздъхна той. — Така, както го описвате, този сценарий ми се струва напълно невероятен.

— Нищо друго не ми идва наум — сви рамене Аби.

— Искате ли аз да ви предложа един друг сценарий? — вдигна вежди Лундкуист. — При това напълно логичен? — Пристъпи напред, наведе се над масата и закова заплашителен поглед в лицето на Аби: — Пациентката ви Мери Алън е имала ужасни болки и ви моли да ѝ помогнете. Вие по всяка вероятност решавате, че това ще бъде един хуманен акт. Всъщност, актът *наистина* е хуманен. На всеки състрадателен лекар би му хрумнало същото. Инжектирате висока концентрация морфин на горката жена и всичко е свършено. Но за лош късмет ви вижда една от сестрите, която впоследствие изпраща анонимен сигнал до племенницата на госпожа Алън. И въпреки хуманните си мотиви, вие изведнъж се оказвате в тежко положение. Очаква ви обвинение в убийство, затвор. Неприятно, нали? Това ви принуждава да се замислите. И в крайна сметка стигате до една теория за конспирация, която едва ли някой може да докаже, но в която има и

доста голяма доза логика... Не ви ли се струва, че този сценарий е по-добър, докторе?

— Може би, но нещата не са се развили така.

— А как?

— Вече ви казах всичко, което зная...

— Вие ли убихте Мери Алън?

— Не! — извика Аби и стовари длан върху масата. — Не съм убила пациентката си!

Лундкуист хвърли кос поглед към Кацка и презрително изсумтя:

— Май хич не я бива в лъжите!

После рязко се обърна и излезе.

Известно време и двамата мълчаха, после Аби вдигна глава.

— Арестувана ли съм? — тихо попита тя.

— Не, можете да си вървите — изправи се на крака Кацка.

Тя стори същото.

Известно време се гледаха в очакване, сякаш никой от двамата не желаете да сложи край на този разговор.

— А защо ме освобождавате? — попита тя.

— Следствието продължава — неопределено отвърна той.

— Мислите ли, че съм виновна?

Кацка се поколеба. Аби прекрасно знаеше, че човекът насреща ѝ не е длъжен да отговаря, но инстинктивно усещаше, че той *иска* да бъде максимално откровен с нея. Не знаеше само какви мисли минават през главата му в този кратък миг.

— Доктор Ходъл ви очаква в приемната — смени темата детективът, обърна се към изхода и добави: — Пак ще си поговорим, доктор Диматео...

Аби напусна стаята и се насочи към чакалнята на полицейското управление.

Марк я чакаше на вратата.

Позволи му да я вземе в прегръдките си, но тялото ѝ не реагира. Сякаш докосваше нещо чуждо и непознато. Сякаш гледаше някъде отстрани как двама души се прегръщат и целуват.

— Да си вървим у дома — прошепна той. Гласът му долетя някъде отдалеч, чужд и непознат.

Изправен зад стоманените пречки на преградата, Кацка гледаше след тях. Гледаше как мъжът притиска младата жена към себе си. С нежност и обич. Това не му се случваше всеки ден. Повечето двойки между тези стени се държаха на разстояние, помежду им имаше обвинително насочени показалци, отекли лица и разбити зъби. Другите пък демонстрираха порочно сладострастие и нищо повече. Едно брутално сладострастие, характерно за проститутките в крайните квартали на Бостън, известни като „фронтвата линия“... Той самият не беше напълно имунизиран срещу него, тъй като беше жив човек и понякога също изпитваше нужда от женско тяло...

Но обич не беше изпитвал отдавна. Вероятно по тази причина гледаше след Марк Ходъл с чувство на лека завист.

— Хей, Охлюв! — извика някой зад гърба му. — Търсят те на трета линия!

Кацка вдигна слушалката.

— Обаждаме се от Съдебна медицина — прозвуча женски глас. — Момент, моля, ще ви свържа с доктор Роуботам...

Притиснал слушалката към ухото си, Кацка се извърна към чакалнята, но Аби Диматео и Ходъл вече ги нямаше там. Двойката, на която не й липсва нищо, рече си с въздишка той. Добър външен вид, пари, блестяща кариера... Дали жена в тази завидна позиция ще рискува всичко, за да облекчи болките на умираща от рак старица?

— Охлюв? — бръмна в слушалката жизнерадостният глас на Роуботам.

— Казвай какво има...

— Изненада!

— Приятна или обратното?

— Да я наречем неочаквана. Получих ГХС-резултатите от тъканните проби на доктор Ливай...

ГХС или газохроматографска спектрометрия, беше специален тест за откриване на наркотици и токсини, използван от съдебномедицинските лаборатории.

— Нали вече беше изключил подобна възможност? — попита Кацка.

— Бях изключил обичайните дроги — наркотици и барбитурати. Използвах подходящата за подобни тестове техника на повърхностна хроматография... Но после ми хрумна, че става въпрос за медицинско

лице и няма да е зле, ако прибегнем и до по-специализирани тестове. Заех се да го изследвам за фентанил, фенциклидин и още няколко летливи субстанции. Така открих, че в мускулната тъкан има следи от сукцинилхолин...

— Това пък какво е? — сбърчи вежди Кацка.

— Агент, който блокира нервите в мускулната и съединителната тъкан. Влиза в реакция с ацетилхолина, който е естественият невротрансмитер на организма. Крайният резултат прилича на Д-тубокурарин...

— Кураре?

— Точно така. Но сукцинилхолинът има по-различен химически строеж. Използва се по време на операции за блокиране на мускулите и улесняване на вентилацията...

— Искаш да кажеш, че е бил парализиран?

— Абсолютно безпомощен — отвърна патологът. — Но най-лошото е, че положително е бил в пълно съзнание... Представяш ли си? — Роуботам помълча малко, после въздъхна: — Ужасен начин да умреш, Охлюв...

— По какъв начин е вкарано лекарството?

— Чрез инжекция.

— Но по тялото нямаше следи от убождаване...

— Вероятно са го инжектирали в черепа, под косата. Говорим за съвсем леко боцкане, като от карфица... Лесно бихме могли да го пропуснем, особено при наличието на постморталните изменения...

Кацка се замисли. В съзнанието му изплуваха думите на Аби Диматео, казани само преди няколко дни.

— Ще ми направиш ли една услуга? — рече на глас той. — Става въпрос за две патологически заключения. Първото е на един самоубиец, скочил преди около шест години от моста Тобин. Името му е Лорънс Кунслър...

— Я го продиктувай буква по буква — изръмжа Роуботам. — Тъй, записах го... Второто?

— Доктор Хенеси. Не си спомням малкото му име. Случаят е отпреди три години. Отравяне с въглероден двуокис при нещастен случай. Цялото му семейство е загинало...

— Май си спомням нещо — промърмори патологът. — Имаше и малко дете, нали?

— Точно — кимна Кацка. — А аз ще се опитам да получа разрешение за ексхумация...

— Какво търсиш, Охлюв?

— Не знам точно... Нещо, което може би сме пропуснали, но което ще открием сега...

— В заровен от шест години труп? — засмя се недоверчиво Роуботам. — Ти май си станал оптимист!

— Донесоха още цветя, госпожо Вос. Тук ли да ги сложа, или в параклиса?

— Донесете ги тук, моля.

Седнала до любимия си прозорец, Нина Вос проследи с очи прислужницата, която внимателно постави вазата с цветя върху нощната масичка. Въздухът се изпълни с аромата на свежи азалии.

— Дайте ги тук, до мен...

— Веднага, госпожо — кимна момичето и пренесе вазата на ниската масичка за чай до креслото на Нина. Наложил се да махне оттам друга ваза, пълна с ориенталски лилии. — Тези май не са сред любимите ви цветя...

— Не са — усмихна се Нина и сведе поглед към необичайния букет.

Опитното ѝ око веднага различи руския пелин и розовите азалии, които влизаха в ярък контраст с другите цветя в стаята. Сред тях имаше яркочервени ружи и жълти слънчогледи, но преобладаваха маргаритите. Обикновени, с нищо незабележими цветя. Нима е възможно да се намерят маргарити по това време на годината?

Докосна цветчетата с длан, в носа я удари ароматът на късно лято, на отдавна забравената градина, в която не беше стъпвала от месеци. Лятото отдавна беше отминало, а къщата им в Нюпорт бе затворена за зимата. Господи, колко мразеше този сезон! Цветята и храстите в нюпортската градина се готвеха за зимен сън, а тя беше принудена да се върне в Бостън, в тази огромна къща с позлатени корнизи, изящна дърворезба и бани, облицовани с карарски мрамор. Тъмното дърво на ламперията ѝ действаше потискащо. Лятната им къща беше пълна със слънце и въздух, със соления аромат на морето.

Но тази къща тук беше символ на зимата... Извади една маргаритка от вазата и с наслада вдъхна натрапчивата ѝ миризма.

— Не предпочитате ли лилиите до себе си? — попита прислужницата. — Те миришат толкова хубаво!

— Но ми носят главоболие — въздъхна Нина, после попита: — От кого са тези цветя?

Момичето отлепи миниатюрното пликче, прикрепено към вазата.

— „На госпожа Вос, с пожелание за бързо възстановяване. Джой“ — прочете тя. — Това е всичко...

— Не познавам жена с такова име — намръщи се Нина.

— Може би по-късно ще се сетите — кимна момичето. — А сега бихте ли се преместили на леглото? Господин Вос каза, че трябва да си почивате...

— Писна ми да лежа.

— Но господин Вос каза, че...

— Ще си легна по-късно — отсече Нина. — Сега искам да поседя тук, сама...

Прислужницата се поколеба, после кимна с глава и излезе.

„Най-сетне!“, с облекчение въздъхна Нина.

Измина една седмица откакто напусна болницата, но през цялото това време беше обкръжена от хора. Частни медицински сестри, доктори, икономки... И Виктор. Най-вече Виктор, който с часове седеше до леглото и четеше на глас поздравителните картички, отговаряше на телефонните обаждания вместо нея. Закриляше я от досадниците, решаваше кой да получи достъп до нея и кой не, превръщаше я в затворник...

Вършеше всичко това, защото я обичаше. Може би прекалено много...

Облегната в удобното кресло, Нина отправи поглед към портрета на стената срещу себе си. На него беше тя, нарисувана малко след сватбата. Виктор бе организирал всичко — от художника, до облеклото — дълъг копринен халат в светлобежов цвят, обсипан с малки розички. Стоеше под отрупана с гроздове лоза, в едната си ръка стискаше бяла роза, другата беше отпусната покрай тялото. Усмивката ѝ издаваше колебание и несигурност, сякаш съзнаваше, че позира...

Спряла поглед на портрета си, тя изведнъж осъзна колко малко се е променила. Не във физическия смисъл, разбира се. Годините бяха

взели своето, най-вече по отношение на здравето. Но във всичко останало беше същата онази млада жена, която я гледаше от стената. Все така свенлива, все така стеснителна, все същото същество, обсебено изцяло от Виктор Вос...

Стъпките му отекнаха в коридора и тя се обърна към вратата.

— Луиза ми каза, че не искаш да си легнеш — погледна я загрижено съпругът ѝ. — Но вече е време за почивка!

— Добре съм, Виктор.

— Все още не си укрепнала...

— От операцията изминаха три седмици и половина, Виктор. Доктор Арчър каза, че по това време другите му пациенти вече тичат и ходят на работа!

— Ти не си като другите му пациенти — отсече Вос. — Затова трябва да си легнеш.

Нина издържа погледа му и решително поклати глава:

— Ще остана тук, Виктор. Искам да гледам през прозореца.

— Мисля какво е най-доброто за теб, нищо повече — отвърна с нотка на извинение Вос.

Но тя вече му беше обърнала гръб и гледаше навън, към парка. Дърветата бяха изгубили есенната си красота, оголените им клони стърчаха към оловното небе.

— Искам да се поразходя с колата — промълви тя.

— Не, още е рано...

— Искам да видя парка, реката... Да се махна поне замалко от тази къща!

— Ти не ме слушаш, Нина! — леко повиши тон Вос.

— Напротив, ти не ме слушаш — отвърна с въздишка тя.

Настъпи кратка пауза, после Виктор забеляза вазата до стола.

— Какви са тези цветя? — попита.

— Току-що ги донесоха...

— Кой ги изпраща?

— Някоя си Джой — сви рамене Нина.

— Сякаш са от онези, които можеш да набереш край пътя — отбеляза със свити вежди той.

— Наричат ги диви цветя...

Виктор стана, взе вазата и я премести на една маса в дъното. На мястото ѝ постави ориенталските лилии.

— Тези поне не приличат на трева — промърмори той, после напусна стаята.

Очите на Нина се заковаха върху лилиите. Наистина са хубави, рече си тя. Екзотични, съвършени... Но от задушливата им миризма ѝ призляваше.

Примигна да прогони внезапната влага от клепките си, после очите ѝ се спряха на малкото пликче, което беше останало върху масичката.

Джой... Коя е тази Джой?

Отвори капачето и измъкна картичката. Едва тогава забеляза, че на гърба ѝ беше написано нещо.

„Някои лекари винаги казват истината...“

Под тези тайнствени думи беше изписан един телефонен номер.

В пет следобед, когато иззвъня телефонът, Аби вече си беше у дома.

— Доктор Диматео? — попита тих женски глас. — Вие ли сте лекарят, който винаги казва истината?

— Госпожо Вос? Получихте ли цветята ми?

— Да, благодаря. Придружаваше ги една доста странна бележка...

— Моля да ме извините. Но нямаше друг начин да се свържа с вас. Опитах и с писма, и по телефона, но...

— Вече цяла седмица съм си у дома.

— Но никой не може да стигне до вас...

В слушалката настъпи тишина.

— Ясно — промълви най-сетне Нина Вос.

„Няма представа колко е изолирана, помисли си Аби. Няма идея за мерките на мъжа ѝ да я откъсне от света.“

— Можете ли да говорите? — попита тя.

— Сама съм в стаята си. За какво става въпрос?

— Трябва да се срещнем, госпожо Вос. Но без да разбере съпругът ви... Можете ли да го уредите?

— Първо ми кажете защо...

— Не е за телефон...

— Няма да се срещна с вас, ако не ми кажете!

Аби се поколеба, после тръсна глава.

— Става въпрос за сърцето ви. Онова, което ви присадиха в „Бейсайд“...

— Да?

— Никой не знае на кого е принадлежало това сърце, нито пък откъде е дошло... — Замълча за момент, после отчетливо попита: — Вие знаете ли, госпожо Вос?

Тишината в слушалката се нарушаваше единствено от ускореното и неравно дишане на Нина.

— Госпожо Вос?

— Трябва да вървя — тихо отвърна Нина.

— Почакайте! Кога ще ви видя?

— Утре.

— Как? Къде?

Нова пауза. В момента, в който Аби реши, че насреща са затворили, в слушалката прозвуча тихият глас на госпожа Вос:

— Ще намеря начин да ви съобщя...

Дъждът безспирно барабанеше по брезентовия навес над бакалия „Челучи“, под който зъзнеше Аби. Поредица от камиони разтоварваха стоката си, разноцветните кашони върху количките на яките мъже бяха изписани известни марки продукти — „Снапъл“, „Фритолей“, „Уинстън“...

В четири и двадесет дъждът се усили, излезе вятър. Навесът вече не можеше да я спаси от полегатите струи, които шибаха цимента в близост до премръзналите й крака и мокреха обувките й. Измина повече от час, явно Нина Вос нямаше да се появи.

Изадъгъла изскочи огромен камион с надпис „Храни Прогресо“, Аби се закашля от задушливия облак дизелов дим, който излетя от ауспуха му. А когато вдигна глава, до отсрещния тротоар беше спряла дълга черна лимузина. Шофьорът свали прозорчето и извика:

— Доктор Диматео? Елате в колата, ако обичате!

Тя се поколеба. Стъклата на лимузината бяха затъмнени, на задната седалка се очертаваше силуета на самотен пътник.

— Хайде, нямаме много време! — подкани я шофьорът.

Аби прекоси улицата, привела глава под дъжда. Отвори задната врата, примигна да прогони водните капчици от клепачите си и погледна в купето. Гледката беше смайваща.

Нина Вос изглеждаше бледа и уморена, кожата ѝ имаше тебеширен цвят.

— Моля, качете се, докторе — прошепна тя.

Аби седна до нея и затръшна вратата. Лимузината безшумно потегли и потъна в трафика.

Нина беше плътно увита в дълго черно палто и шал, бялото ѝ лице сякаш бе лишено от тяло и плуваше свободно в здрача на купето. Никак не приличаше на пациент, който се възстановява след трансплантация на ново сърце. Аби си спомни здравата руменина по бузите на Джош О'Дей, веселия му смях.

А Нина Вос приличаше на жив труп.

— Съжалявам за закъснението, но имаме проблем с излизането — прошепна тя.

— Съпругът ви знае ли, че се срещате с мен?

— Не — поклати глава Нина и се облегна назад. Лицето ѝ почти изчезна в черната материя на шала. — С годините разбрах, че е по-добре Виктор да не знае всичко. Тайната на щастливия брак е мълчанието, доктор Диматео...

— Струва ми се, че вашият брак не е чак толкова щастлив — отбеляза Аби.

— Напротив — отвърна с лека усмивка Нина Вос и насочи поглед към прозорчето. — Може да ви се струва странно, но е така. Мъжете трябва да бъдат пазени от много неща, най-вече от самите себе си... Именно по тази причина се нуждаят от нас, макар че рядко го признават. Въобразяват си, че те се грижат за *нас*, но всъщност е точно обратното... — Извърна се към Аби, усмивката ѝ се стопи. — А сега ми разкажете всичко. Какво е направил Виктор?

— Надявах се вие да ми кажете...

— Споменахте, че има нещо общо със сърцето ми... — Нина докосна гърдите си с ръка — един почти религиозен жест в сумрака на

люксовото купе. „В името на Отца и Сина, и Светото духа...“ — Какво знаете?

— Зная, че вашето сърце не дойде по нормалните канали. Почти всички органи за трансплантация минават сравнителни тестове с реципиентите чрез централизиран регистър. Но не и вашият... В Банката за органи нямат информация за присаденото ви сърце...

Ръката на Нина се превърна в бяла топка върху гърдите ѝ.

— Тогава откъде е дошло? — тихо попита тя.

— Не зная, а вие?

Бялото като платно лице я гледаше, без да отговори.

— Но вашият съпруг знае — добави Аби.

— Защо мислите така?

— Защото го е купил.

— Толкова лесно ли се купуват сърца?

— Да, особено когато клиентът разполага с достатъчно пари...

Нина не каза нищо. Мълчанието ѝ несъмнено означаваше, че приема общовалидната максима „всичко може да се купи с пари“.

Лимузината зави по Ембанкмънт роуд и се насочи на запад, покрай река Чарлс. Сивата повърхност на водата беше набърчена от проливния дъжд.

— Как разбрахте за всичко това? — попита Нина.

— Напоследък разполагам с много свободно време — въздъхна Аби. — Останах смаяна от възможностите, които се разкриват пред човек без работа... Само за последните няколко дни открих куп нови за мен неща. Не само за вашето сърце, но и за още редица трансплантации. И колкото повече научавам, толкова по-страшно ми става, госпожо Вос...

— Но защо се обръщате към мен, а не към властите?

— Нима не сте чула слуховете? Вече ме кръстиха „доктор Хемлок“ и твърдят, че убивам своите пациенти от милосърдие. В това няма нищо вярно, но хората винаги са склонни да вярват в слуховете...

— Очите ѝ потъмняха и се извърнаха към реката. — Нямам работа, никой не ми вярва, няма как да докажа твърденията си...

— С какво разполагате, всъщност?

— С истината! — отсече Аби и заби очи в нейните. — С цялата истина!

Лимузината хлътна в някаква локва, водата шумно плисна под долната част на купето. Напуснаха крайбрежната улица и поеха по изпълнения със завои път към Бек Бей Фенс.

— В десет вечерта през нощта на вашата операция в болницата се получи съобщение, че в Бърлингтън, щат Върмонт, има подходящ донор за вас. Три часа по-късно сърцето пристигна в операционната. Жътвата по всяка вероятност е била извършена в болницата „Уилкокс Мемориал“, от хирург на име Тимъти Никълс. Органът беше трансплантиран на вас и всичко изглеждаше наред. В „Бейсайд“ подобни операции отдавна са ежедневие. — Аби замълча, после тихо добави: — Но при тази имаше една особеност... Никой не научи откъде всъщност дойде сърцето...

— Нали казахте Бърлингтън?

— Казах, че по всяка вероятност е дошло оттам. Но доктор Никълс изчезна. Може да се крие, може и да не е между живите. От „Уилкокс Мемориал“ категорично отрекоха да са осъществили жътва на тази дата...

Нина запази мълчание и сякаш потъна в топлото си вълнено палто.

— Вие не сте първата — тихо рече Аби.

— Така ли? — извърна към нея бялото си лице жената.

— Има поне още четири такива случая... Успях да прегледам медицинските архиви за последните две години. Нещата са се развивали по абсолютно същият начин: от Бърлингтън съобщават за наличието на донор, сърцето пристига в „Бейсайд“ в малките часове на нощта. След което се извършва трансплантацията. Но тук нещо не е наред. Става въпрос за четири сърца, което означава четирима мъртъвци, нали? С помощта на една приятелка, аз си направих труда да прегледам некролозите на Бърлингтън за съответните дати. Между тях нямаше нито един донор...

— Откъде тогава се появяват тези сърца?

Аби срещна недоверчивия поглед на жената до себе си и мрачно поклати глава.

— Не знам...

Лимузината направи широк кръг и отново пое по крайречната улица. Връщаха се в Бийкън Хил.

— Не разполагам с доказателства — поклати глава Аби. — Не мога да използвам регистъра на Банката за органи в Ню Ингланд, защото там знаят, че ме разследват. И вероятно ме мислят за смахната... По тази причина се обръщам към вас. Знаете ли какво си помислих, когато за пръв път разговарях с вас, онази нощ в реанимацията? *Че бих се радвала да имам за приятелка жена като вас...* Имам нужда от помощта ви, госпожо Вос!

Нина дълго мълча. Гледаше право пред себе си, лицето ѝ беше бяло като оголена кост. В крайна сметка стигна до някакво решение, изпусна една дълбока въздишка и тихо промълви:

— Ще ви сваля на отсрещния ъгъл... Имате ли нещо против?

— Съпругът ви е купил това сърце, госпожо Вос! — каза настоятелно Аби. — И други хора са го вършили! Ние не знаем кои са донорите, как се осъществяват сделките...

— Тук! — повиши глас Нина Вос и леко почука по стъклото, което ги разделяше от шофьора.

Лимузината спря до тротоара.

— Моля, слезте...

Аби не мръдна от мястото си. Дъждът монотонно почукваше по покрива.

— Моля ви! — прошепна Нина.

— Мислех, че мога да ви се доверя... — промълви Аби. После преглътна и тръсна глава. — Сбогом, госпожо Вос.

Една ръка докосна лакътя ѝ. Очите на жената до нея бяха измъчени.

— Аз обичам съпруга си — прошепна тя. — И той ме обича...

— И това го оправдава, така ли?

Нина не отговори.

Аби слезе и затръшна вратичката. Лимузината незабавно потегли. Повече няма да я видя, въздъхна младата жена, заковала поглед в бързо смаляващата се кола.

— У дома ли, госпожо?

Гласът на шофьора в репродуктора имаше металически оттенък.

Нина излезе от вцепенението си и кимна с глава.

— Да, закарайте ме у дома...

Придърпа полите на топлото палто около тялото си и отправи поглед към дъжда навън. Обмисляше това, което възнамеряваше да каже на Виктор. Както и онова, което ще пропусне. „Ето в какво се превърна любовта ни, въздъхна тя. В един безкраен низ от тайни. А той пази най-ужасната от тях.“

Главата ѝ се отпусна на гърдите, от очите ѝ рухнаха сълзи. Плачеше за Виктор, плачеше за чудовищно осакатения им брак. Плачеше и за себе си, защото се страхуваше от това, което трябваше да стори...

Дъждовните капчици се стичаха като сълзи по страничното стъкло. Лимузината я отнасяше към дома, при Виктор...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шушу се нуждаеше от баня. По-големите момчета отдавна заплашваха Алексей, че ако не изпере играчката си, ще я търси в морето. Шушу смърди, твърдяха те. В което нямало нищо чудно, тъй като цялото било олигавено от него. Алексей обаче не мислеше така. Той харесваше миризмата на плюшеното мече. То никога не беше прано и всеки нюанс на миризмата му навяваше различни спомени. Например миризмата на соса от печеното, с който беше покапал опашката му, напомняше за снощната вечеря, по време на която Надя му беше сипала двойна порция, при това с широка усмивка на уста, предназначена единствено за него! Макар и доста отслабнала, миризмата на цигари му напомняше за чичо Миша. А миризмата на кисело беше спомен от последния Великден, когато бяха яли варени яйца, а той беше разлял сос върху главата на Шушу. Понякога, затворил очи и вдъхнал с пълни гърди, Алексей долавяше и една друга миризма, останала в плюшената играчка от години. Не можеше да установи дали е кисела или сладка, разпознаваше я единствено по чувствата, които пробуждаше в душата му. Това беше миризмата на детството му, на онези отдавна отлетели и забравени дни, когато го бяха галили, приспивали и обичали...

Притиснал Шушу към гърдите си, Алексей се сгуши под одеялото. Няма да им дам да те изкъпят, зарече се той.

Всъщност, вече нямаше чак толкова много големи момчета, които да го тормозят. Преди пет дни от мъглата изскочи някакъв кораб и пусна котва редом с техния. Обзети от любопитство, момчетата се струпаха на палубата, а Надя и Григорий започнаха да ги викат по име. *Николай Алексеенко! Павел Преображенский! Чуло името си, съответното момче надаваше тържествуващ вик и вдигаше юмрук. Да! Най-сетне избрах а мен!*

Другите момчета останаха скупчени на палубата и мълчаливо гледаха моторната лодка, която прехвърляше избраните на отсрещния кораб.

— Къде отиват? — попита Алексей.

— На Запад, където ще бъдат осиновени — отвърна Надя. — А сега слизайте долу, защото тук става студено...

Момчетата не помръднаха. Надя се повъртя още малко, после сви рамене и изчезна по посока на кърмата.

— Тези семейства на Запад трябва да са много глупави — отбеляза Яков.

Алексей се обърна. Приятелят му гледаше право пред себе си, брадичката му беше ядно вирната, като пред бой.

— За теб всички са глупави — подхвърли Алексей.

— Глупави са! — държеше на своето Яков. — Всички на този кораб са глупаци!

— Значи и ти си глупак!

Яков не отговори. Здравата му ръка стискаше перилата, очите му следяха другия кораб, чиито очертания бавно се стопяваха в мъглата. После се обърна и си тръгна.

През следващите няколко дни Алексей почти не го виждаше.

И тази вечер Яков изчезна веднага след вечеря, както обикновено. Сигурно е в глупавата си „страна на чудесата“, помисли си Алексей. Крие се в онзи сандък, пълен с миши лайна!

Придърпа одеялото над главата си и не след дълго заспа, притиснал мръсния Шушу към лицето си...

Една ръка го разтърси.

— Алексей, Алексей...

— Мамо — промърмори той.

— Събуди се, Алексей. Имам една изненада за теб.

Момчето бавно отвори очи. Наоколо цареше пълен мрак, но в него се долавяше миризмата на Надя.

— Хайде, да вървим! — прошепна тя.

— Къде?

— Ще те подготвим за срещата с новата ти майка...

— Тя тук ли е?

— Аз ще те заведа при нея. Ти беше избран измежду всичките други момчета. Имаш голям късмет! А сега да вървим. И не вдигай шум...

Алексей се надигна. Все още не можеше да разбере дали не сънува. Надя протегна ръка и му помогна да слезе от койката.

— Шушу! — спря се той.

Надя му подаде играчката.

— Ще вземем и Шушу, разбира се — рече тя и го хвана за ръка.

Никога досега не беше правила това. Внезапният прилив на доволство прогони и последните остатъци от съня. Стискаше ръката на Надя и отиваше да се запознае с новата си майка! Тъмнината наоколо го плашеше, но Надя ще го пази... После някакъв неясен спомен се появи в душата му. *Ето какво било да държиш ръката на собствената си майка!*

Напуснаха кабината и тръгнаха по дълъг, слабо осветен коридор. Обзет от радостна възбуда, Алексей се препъваше, без да гледа къде стъпва. Това не го интересуваеше, защото Надя се беше погрижила за всичко. Завиха по друг коридор. Тук не беше идвал никога. Пред тях се отвори ниска метална врата.

Страната на чудесата.

Стоманената стълба се издигаше пред тях. В края ѝ се виждаше тайнствената синя врата.

Алексей рязко спря.

— Какво има? — изгледа го Надя.

— Не искам да влизам там.

— Трябва, Алексей.

— Там живеят хора...

— Не ми създавай трудности — стисна ръката му Надя. — Хайде, трябва да вървим...

— Защо?

Жената до него изведнъж реши, че трябва да смени тактиката. Приклекна насреща му и го хвана за раменете.

— Нима искаш да провалиш всичко? — настоятелно попита тя. — Нима искаш да я ядосаш? Тя очаква да се запознае с едно послушно момче, чуваш ли?

Устните му започнаха да треперят. Направи опит да се сдържи, защото знаеше, че възрастните не понасят детските сълзи. Но те въпреки всичко започнаха да се търкалят по лицето му. „Ето, развалих всичко!“, рече си Алексей. Аз винаги развалям всичко!

— Още нищо не е сигурно — прошепна Надя. — Тя може да избере друго момче. Това ли искаш?

— Не! — проплака Алексей.

— Тогава защо не се държиш както трябва?

— Страхувам се от онези, дето ядат пъдпъдъци...

— Какво?! Не ставай смешен! Няма да се изненадам, ако *никой* не те поиска, чуваш ли? — Надя се изправи и силно го дръпна за ръката: — Хайде, да вървим!

Алексей погледна синята врата и потръпна.

— Носи ме! — примоли се той.

— Много си голям, ще ми строшиш гърба!

— Моля те!

— Трябва да ходиш сам, Алексей — прегърна го през раменете Надя. — Побързай, защото вече сме закъснели!

Алексей раздвижи краката си. Стори го единствено защото ръката ѝ обгръщаше раменете му. Неговата пък притискаше Шушу. Докато тримата сме заедно, нищо лошо не може да ни се случи, реши той.

Надя почука на синята врата и тя рязко се отвори.

Яков ги чу да минават по трапа над главата му. Чу скимтенето на Алексей и кудкудякането на Надя. Пропълзя към ръба на сандъка и предпазливо надникна навън. Тъкмо навреме, за да ги види как изчезват зад синята врата.

Защо пускат там Алексей, а не мен?

Измъкна се от сандъка и изтича нагоре по металните стъпала. Опита се да отвори синята врата, но тя се оказа заключена, както винаги.

Победен, той се върна в сандъка. Стори му се най-спокойното и хубаво скривалище на света. През отминалата седмица беше успял да домъкне тук одеяло, фенерче и цяла купчина списания с голи жени. Имаше дори запалка и пакетче цигари, отмъкнати от Кубичев. По едно време му хрумна да изпуши една, но цигарите бяха малко и той реши да ги пести. Щракаше със запалката, дори успя да запали част от талаша. Беше много вълнуващо. През останалото време въртеше

пакетчето със здравата си ръка, четеше надписите му на светлината на фенерчето и това му беше напълно достатъчно.

Точно това правеше, когато над главата му се появиха Алексей и Надя.

Сега ги чакаше да се върнат обратно през онази синя врата. Но нещо се бавеха. Какво ли правят там?

Захвърли цигарите. Това не беше честно...

Прелисти едно от списанията, палецът му продължаваше да тренира върху колелцето на запалката. После му се приспа, сви се на кълбо и задряма.

Събуди се от някакво буботене. Отначало реши, че корабният двигател се е повредил, после усети как буботенето се усилва и не идва от Ада, а от палубата над главата му.

Беше хеликоптер.

Григорий завърза краищата на пластмасовото пликче, сложи го в охладителя и го подаде на Надя.

— Хайде, дръж...

Тя сякаш не го чу, лицето ѝ беше станало бяло като вар. „Кучката сдава багажа“, рече си той. После тикна охладителя в ръцете ѝ и изръмжа:

— Хайде, напълни го с лед!

Тя сякаш потръпна от ужас, но все пак пое съда и го понесе към плота в отсрещния край на помещението. Започна да го пълни с лед, а Григорий забеляза как краката ѝ треперят. Първия път винаги е така, рече си той. Дори аз имах проблеми. Но Надя ще се справи...

Обърна се към операционната маса. Анестезиологът беше дръпнал ципа на чувала и събираше окървавените чаршафи. Хирургът се беше навел над плота и сякаш не му стигаше въздуха. Григорий му хвърли един изпълнен с отвращение поглед. Винаги изпитваше отвращение при вида на лекар с толкова излишни килограми на гърба си. Но тази вечер дебелакът не изглеждаше добре, рече си той. През цялото време на процедурата дишаше тежко, а ръцете му трепереха повече от обикновено.

— Боли ме глава! — простена хирургът.

— Много пиеш, затова! — изръмжа Григорий. — Хванал те е шибаният махмурлук! — После пристъпи към масата и улови края на чувала. Анестезиологът му помогна да прехвърлят товара върху количката.

Събраха изцапаните чаршафи и ги сложиха върху чувала. Григорий замалко не пропусна плюшеното мече, което лежеше на пода напоено с кръв. Наведе се да го вдигне и го хвърли върху купчината мръсни дрехи. Анестезиологът затика количката към тръбата за отпадъци, през която боклуците отиваха право в морето. Отвориха капака и всичко изчезна в широкия отвор. Чувалът, дрехите, плюшената играчка...

— Никога не съм имал такова гадно главоболие! — простена хирургът.

Григорий не му обърна внимание. Смъкна ръкавиците и пристъпи към умивалника. Човек никога не знае какво може да лепне от тези боклуци, рече си той. В най-добрия случай въшки... Започна да търка ръцете си с такова усърдие, сякаш му предстоеше операция.

В помещението се разнесе силен трясък, металните инструменти се разпиляха по пода. Григорий рязко се обърна.

Хирургът се беше проснал по гръб. Лицето му беше мораво, краката му конвулсивно ритяха.

Надя и анестезиологът го гледаха с опулени очи, сковани от ужас.

— Какво му стана на тоя? — изръмжа Григорий.

— Не знам — потръпна анестезиологът.

— Трябва да направим нещо!

Анестезиологът приклепна до гърчещото се в конвулсии тяло, разхлаби яката на ризата му и залепи кислородна маска върху зачервеното лице. Конвулсиите станаха по-силни, ръцете започнаха да барабанят по металния под.

— Притискай маската, ще му направя инжекция! — подвикна анестезиологът.

Григорий мълчаливо се подчини и клекна до тялото на дебелия хирург. Отблъскващото му лице беше мазно и подпухнало. От устата му изби пана, кислородната маска стана хлъзгава. Кожата му започна да посинява, зениците потъмняха. И Григорий разбра, че всякакви усилия са безполезни.

Секунди по-късно хирургът беше мъртъв.

Тримата дълго мълчаха, заковали очи в трупа. Той изглеждаше гротескно подут, с щръкнало нагоре шкембе и надиплена на няколко пласта брадичка.

— Какво ще правим сега, мамка му? — отчаяно прошепна анестезиологът.

— Трябва ни друг хирург — промърмори Григорий.

— Откъде ще го вземем, от морето ли? Май ще се наложи да влезем в пристанището по-рано от планираното...

— За да се освободим от живата стока — кимна Григорий, после млъкна и рязко вдигна глава. В помещението ясно се чу свистенето на ротори. Очите му се преместиха върху охладителя на рафта. — Всичко ли е готово?

— Напълних го с лед — кимна Надя.

— Тогава се качвай да им го предадеш — заповяда Григорий, после ядно ритна трупа пред себе си. — А през това време ние ще се погрижим за тоя кашалот!

Синьото око блестеше на палубата.

Скрит под металната стълба на мостика, Яков го видя да светва, последвано от още няколко бели прожектора. В момента всички излъчваха ослепително сияние. Вдигна поглед към увисналия над палубата хеликоптер, после неволно стисна клепачи. В лицето го блъсна топлото течение, предизвикано от свистящите витла. Когато отвори очи, машината вече беше кацнала на палубата.

Вратата се плъзна встрани, но никой не слезе. Очевидно очакваха някой да се качи.

Яков пропълзя напред и мушна глава между две стъпала. Оттук гледката беше отлична. „Блазе му на Алексей, помисли си той. Заминава!“

Някъде се затръшна врата, в кръга от светлина се появи тъмна фигура. Надя. Приведена напред, тя се насочи към хеликоптера. Задникът ѝ смешно подскачаше. Очевидно се страхуваше, че витлото ще отреже глупавата ѝ глава. Стигна кабината и се наведе към процепа на вратата. Задникът ѝ щръкна още повече. После се оттегли извън светлия кръг, тялото ѝ се стопи в мрака.

Миг по-късно хеликоптерът излетя.

Прожекторите угаснаха, всичко потъна в мрак.

Яков се отдръпна от стъпалата и вдигна глава да проследи отдалечаващата се машина. Успя да зърне огромната ѝ опашка, която се разклати като махало, после бързо се стопи в океана.

Една ръка го сграбчи за врата. Тялото му рязко се завъртя, от устата му излетя уплашен вик.

— Какво търсиш тук, мамка ти?! — изръмжа Григорий.

— Нищо!

— Какво видя?

— Само един хеликоптер...

— *Какво видя, питам?!*

Яков ужасено се втрени в лицето му, неспособен да промълви нито дума.

Чула гласове, Надя прекоси палубата и се насочи към тях.

— Какво става?

— Това копеле пак е дошло да зяпа! — изръмжа Григорий. — Нали уж беше заключила кабината?

— Наистина я заключих. Сигурно се е измъкнал преди това. — Очите ѝ се заковаха върху лицето на Яков. — *Пак* той! Не мога да го наблюдавам всяка секунда!

— До гуша ми дойде от това копеленце! — изръмжа Григорий, изви ръката на Яков и го повлече към трапа. — Вече не може да се върне при останалите!

Яков го изрита в свивката на коляното в момента, в който се наведе да вдигне металния капак.

Григорий нададе изненадан вик, пръстите му се разтвориха.

Момчето хукна да бяга. Зад гърба му се разнесоха виковете на Надя и тропот на крака. Пътят към кубрика беше отрязан и това го принуди да се насочи към носа. В момента, в който изскочи на площадката за кацане, нещо изщрака и палубата се обля в ослепителна светлина.

Закова се на място, примижа и се олюля. Тропотът приближаваше. Секунда по-късно някой грубо го сграбчи за ризата.

Силен плесник го повали на палубата. Направи опит да пропълзи извън светлия кръг, но беше спрял с ритници.

— Достатъчно! — прозвуча гласът на Надя. — Не искаш да го убиеш, нали?

— Малко гадно копеле! — вбесено изръмжа Григорий, сграбчи го за косата и го повлече към трапа.

Зашеметен от светлината и болката, Яков не разбра накъде го водят. Усети, че слизат по стълбата и тръгват по някакъв коридор. Григорий непрекъснато псуваше. Лекото му накуцване беше единственият повод за удовлетворение в уплашеното съзнание на момчето.

Пред тях зина някаква врата, миг по-късно Яков се озова на металния под.

— Сега ще гниеш тук, копеленце! — просъска Григорий и затръшна вратата след него.

Резето изщрака, стъпките на мъжа бързо заглъхнаха. Яков остана сам в непрогледния мрак.

Подви колене под себе си в напразен опит да успокои силните тръпки, които разтърсваха тялото му. Чуваше как зъбите му тракат, но не от студ, а от нещо тъмно и страшно, което се надигаше в душата му. Затвори очи и пред тях веднага изплуваха страшните картини, които видя тази нощ. Надя прекосява палубата, тялото ѝ сякаш плува в ослепителното сияние на прожекторите. Вратата на хеликоптера е отворена. Надя се навежда напред и подава нещо в ръцете на пилота.

Кутия.

Притисна колене към гърдите си, но треперенето отказа да изчезне.

От устата му излетя тихо стенание. После лапна палеца си и започна да го смуче.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Сутрин ѝ беше най-тежко. Събуждаше се с нетърпеливото очакване на един запълнен докрай работен ден, след което изведнъж се отпускате обратно в постелята. „Никъде няма да ходя.“ Тази мисъл ѝ действаше като юмрук в зъбите. Лежеше неподвижно в тъмната стая и слушаше как Марк се приготвя да излиза. Депресията ѝ се усилваше от факта, че не разговаряха. Продължаваха да живеят под един покрив и спяха в едно легло, но вече от дни не си бяха разменили повече от една-две думи. „Така умира любовта“, рече си с въздишка тя, когато вратата се захлопна зад гърба му. „Не със скандали, а с мълчание...“

Когато беше на дванадесет, баща ѝ изгуби работата си в кожарската фабрика. Но седмици след това продължаваше да излиза всяка сутрин, сякаш всичко беше наред. Никога не разбра къде всъщност ходи и какво прави. Не каза нищо по този въпрос чак до смъртта си. Но Аби знаеше, че баща ѝ изпитваше ужас при мисълта да остане у дома, да признае провала си. И затова скачаше в колата всяка сутрин и потегляше неизвестно закъде...

Точно това, което сега правеше тя.

Не използваше колата си, предпочиташе да върви пеш. Изминаваше огромни разстояния, без определена цел, без посока. Снощи времето се развали, стана студено. Това я принуди да се отбие в някаква сладкарница, в която продаваха вафли. Взе си кафе и някаква сусамена вафличка и седна да се постопли. Но едва отхапала първия залък, очите ѝ попаднаха на вестника, който четеше човекът на съседната масичка. Беше „Бостън Хералд“, с нейната снимка на първа страница.

Прииска ѝ се да пропълзи по посока на изхода. Имаше чувството, че всички гледат в нея, но на практика никой не ѝ обръщаше внимание.

Стана от масата, изхвърли вафлата в кошчето за боклук и се измъкна навън. Една пряка по-нататък имаше вестникарска будка. Купи си „Хералд“ и се сви в някакъв вход.

„На пръв поглед доктор Аби Диматео е отличен практикант в Медицински център «Бейсайд» — такава поне е мнението на ръководителя на Учебната програма в болницата доктор Колин Уетиг. Но през последните няколко месеца, малко след като доктор Диматео започва втората година от практиката си, нещата поемат по опасен път...”

Принуди се да прекъсне четенето, тъй като дишането ѝ стана твърде учестено и вестникът започна да подскача в ръцете ѝ. Трябваше ѝ доста време да се успокои и да довърши материала. А после ѝ стана лошо.

Репортерът не беше пропуснал нищо. Съдебните искове, смъртта на Мери Алън, скандала с Бренда. Това бяха все неоспорими факти, които, навързани помежду си с помощта на журналистическата еквилибристика, рисуваха портрета на една нестабилна и дори опасна за околните личност. И ловко гъделичкаха вродения страх на хората от лекарите с психически проблеми...

„Не мога да повярвам, че всичко това се отнася за мен!“

Дори да успее да запази лиценза си, дори да завърши практиката си, този материал щеше да я следва навсякъде. Със съответните последици. Защото едва ли нормален човек ще се подложи под ножа на психопат...

Нямаше представа колко време се разхожда, стиснала вестника под мишница. Когато най-сетне спря и се огледа, беше се озовала на Харвард Юнивърсити Комън, а ушите я боляха от студ. Минаваше обяд. Беше обикаляла из улиците през цялата сутрин и нямаше представа накъде да тръгне. Всички в този район изглеждаха уверени в себе си и знаеха къде отиват — студентите с раници на гърба, преподавателите в раздърпани сака от туид...

Сведе очи към вестника. Бяха използвали снимката ѝ от архивата на Учебната програма, направена по време на практиката ѝ във „Вътрешни болести“. Гледаше право в обектива, усмихната и

спокойна. Една млада жена, готова да работи упорито за осъществяване на мечтите си.

Захвърли вестника в близкото кошче за боклук и тръгна за дома си. „Трябва да отвърна на удара, трябва да се боря!“

Но беше в задънена улица. Вчера Вивиан отлетя за Бърлингтън, а вечерта се обади с лоши новини. Тим Никълс ликвидирал практиката си в града и заминал в неизвестна посока. На четирите дати в болницата „Уилкокс Мемориал“ не били регистрирани никакви жътви на органи. А в местната полиция не били подавани жалби за изчезнали хора, нито пък били открити трупове с извадени сърца. Навсякъде удряха на камък...

„Успели са да прикрият следите си. Никога няма да ги хванем...“

Още от прага забеляза мигащата светлина на телефонния секретар. Вивиан беше оставила съобщение с молба да ѝ звънне веднага. Но номерът в Бърлингтън даваше свободно.

Набра БОНИ, но оттам категорично отказаха да я свържат с Хелън Люис. Очевидно никой не желал да чуе последните налудничави теории на умствено неуравновесената доктор Диматео. Аби не знаеше към кого да се обърне. Прехвърли в главата си хората от „Бейсайд“, които познаваше. Доктор Уетиг и Марк, Мохандас и Цуик, Съзън Касейдо и Джержъмая Пар... Нямаше доверие на никого от тях. На *никого*!

Посегна към слушалката да набере отново Вивиан, механично погледна през прозореца и го видя. В дъното на улицата беше паркиран бежовия микробус!

„Мръсник, този път ще те пипна!“

Изтича до шкафа в антрето и измъкна един бинокъл. С негова помощ успя да разчете цифрите на регистрационния номер.

„Пипнах те! Сега вече те пипнах!“

Грабна слушалката и се обади на Кацка. Докато чакаше да го повикат изведнъж се учуди, че звъни именно на него. Условен рефлекс, сви рамене тя. Когато имаш нужда от помощ, търсиш ченгетата... А Кацка беше единственото ченге, което познаваше.

— Детектив Кацка — прозвуча равният му глас в слушалката.

— Микробусът е тук! — извика възбудено тя.

— Моля?

— Обажда се Аби Диматео! Микробусът, който ме следи, е паркиран пред къщата ми! Номерът му е 539 ТДВ, от Масачузетс.

Настъпи кратка пауза, докато детективът си записваше номера.

— Живеете на улица Брюстър, нали?

— Да. Моля ви, изпратете някого! Не зная какво е решил онзи отвън...

— Заклучете вратата и чакайте — отвърна Кацка. — Ясно ли е?

— Да — кимна тя, изпусна въздуха от гърдите си и повтори: — Да.

Беше сигурна, че входната врата е заключена, но все пак отиде да провери. Обиколи къщата и с облекчение установи, че всичко изглежда наред. Върна се в дневната и седна зад пердето. Искаше да види реакцията на собственика, когато дойдат ченгетата.

Четвърт час по-късно на улицата се появи познатото зелено волво и паркира до отсрещния тротоар. Аби не очакваше Кацка да дойде лично, но грешка нямаше. Именно той беше човекът, който слезе от колата. Обзе я огромно чувство на облекчение. Той знае какво да прави, той е умен и вдъхва сигурност...

Детективът спокойно прекоси улицата и се приближи до микробуса.

Аби притисна нос в стъклото, сърцето ѝ ускори ритъма си. „Дали и Кацка се вълнува като мен?“, кой знае защо се запита тя. Той крачеше бавно и почти грациозно към шофьорската врата на бежовото возило. Едва когато се завъртя на една страна да надникне през стъклото, Аби видя пистолета в ръката му. Не беше забелязала кога го е извадил.

Сега вече се страхуваше да гледа. Страхуваше се за *него*.

Той се промъкна още малко напред, погледна през страничното стъкло и мина зад микробуса. Там прибра пистолета в кобура си, отстъпи една-две крачки и огледа улицата.

От къщата насреща изскочи мъж със сиво палто и се втурна по стълбите към улицата. Викаше нещо и размахваше ръце. Кацка реагира с обичайната си невъзмутимост. В ръката му проблесна полицейската значка, мъжът се укроти. После бръкна в джоба си и показа *своите* документи.

В продължение на минута-две двамата оживено разговаряха. Кацка махна по посока на къщата, после посочи микробуса. Мъжът

със сивото палто се върна обратно по стълбите.

Детективът прекоси улицата и тръгна насам.

Аби изтича да му отвори.

— Какво стана?

— Нищо.

— Кой е този човек? Защо ме следи?

— Твърди, че няма представа за какво говорите...

Аби го пропусна да влезе и затвори вратата.

— Не съм сляпа! — промърмори тя. — Този микробус ме следеше! Виждала съм го из града и тук, на улицата!

— Водачът твърди, че за пръв се появява тук — кротко отбеляза Кацка.

— Между другото, кой е той?

Детективът извади бележника си.

— Джон Дохърти, тридесет и шест годишен, жител на щата Масачузетс. Професия водопроводчик. Категорично заяви, че за пръв път го викат на улица Брюстър. Микробусът е регистриран на името на фирмата за водопроводни услуги „Бек Бей“ и е пълен с инструменти...

— Затвори тефтерчето и го прибра във вътрешния си джоб, после продължително я изглежда.

— Бях сигурна — промърмори Аби. — Бях абсолютно сигурна, че е същият...

— Продължавате да твърдите, че подобен микробус ви е следил, така ли?

— Да, за бога! — възкликна гневно тя. — Наистина ме следеше!

Реакцията му беше леко повдигане на веждите. Аби направи усилие да се овладее. Този човек трудно може да бъде убеден от нервни изблици. Той е изтъкан от логика. Истински мистър Спок с полицейска значка...

— Не си въобразявам — вече по-спокойно рече тя. — И не си измислям.

— В случай, че сте сигурна в съществуването на този микробус, опитайте се да запишете номера му...

— Какво означава това?

— Ще позвъня във фирмата „Бек Бей“, за да проверя информацията на Дохърти. Но според мен той наистина е

водопроводчик... — Кацка извърна глава към телефона, който беше започнал да звъни. — Няма ли да вдигнете?

— Моля ви, не си тръгвайте — настойчиво рече Аби. — Искам да ви кажа още нещо...

Той отдръпна ръката си от бравата и зачака. Аби вдигна слушалката.

— Ало?

— Доктор Диматео?

Моментално позна мекия женски глас и хвърли многозначителен поглед към Кацка.

— Слушам ви, госпожо Вос.

— Добрах се до някаква информация... Не зная какво означава тя и дали изобщо означава нещо.

Кацка светкавично се озова до нея и наведе глава към мембраната. Движенията му бяха неуловими.

— Какво открихте? — попита Аби и леко отмести слушалката от ухото си. Така детективът можеше да чува.

— Завъртях няколко телефона... Обадох се в банката, обадох се и на семейния счетоводител. На двадесет и трети септември Виктор е превел известна сума на една бостънска фирма. Името е „Еймити Корпорейшън“...

— Сигурна ли сте за датата?

— Да.

Двадесет и трети септември! Един ден преди трансплантацията на новото й сърце!

— Какво научихте за тази фирма?

— Нищо. Виктор никога не е споменавал за нея. Това е малко странно, тъй като обикновено споделя с мен всички по-големи сделки... — В слушалката настъпи тишина, нарушена от някакви приглушени звуци в насрещното помещение. После Нина прошепна: — Съжалявам, но трябва да затворя...

— Казахте по-голяма сделка... За каква сума става въпрос?

Отвърна й тишина. Аби реши, че жената насреща вече е затворила.

— Пет милиона — едва чуто прошепна Нина. — Превел е на тази фирма пет милиона долара...

Остави слушалката, но не вдигна глава при приближаващите се стъпки на Виктор.

— С кого говори? — попита той.

— Със Синтия. Искях да ѝ благодаря за цветята...

— Пак ли тези цветя? Кой е букетът от нея?

— Орхидеите...

Той хвърли поглед към вазата на шкафа.

— О, да... Чудесни са.

— Синтия каза, че пролетта ще отскочат до Гърция. Явно Карибите вече са им дошли до гуша... — С каква лекота го лъжа, учуди се в себе си Нина. Кога ли започна всичко това? Кога престанахме да си казваме истината?

Виктор седна на леглото до нея, очите му изпитателно пробягаха по лицето ѝ.

— И ние можем да отскочим до Гърция — рече той. — Но първо трябва да се оправим. Бихме могли да го сторим дори заедно със Синтия и Робърт... Какво ще кажеш?

Нина кимна, но очите ѝ останаха сведени към завивката. Ръцете ѝ бяха слаби, като на дете. „Никога няма да се оправя. И двамата знаем това“, помисли си тя. После изрита одеялото и спусна крака на пода.

— Трябва да отида до банята...

— Да ти помогна ли?

— Не, добре съм — отказа тя и се изправи. Обзе я лек световъртеж. Напоследък това ѝ се случваше често, особено когато ставаше от леглото или правеше друго физическо усилие. Не го сподели с Виктор, надяваше се да отmine.

Чу го да вдига слушалката.

Разбра грешката си едва когато вратата на банята се затвори зад гърба ѝ. Телефонът беше запаметил последния номер. На Виктор му беше достатъчно да натисне бутона за преизбиране, за да разкрие лъжата ѝ. А той беше способен на тези неща. Сега ще разбере, че не се е обадила на Синтия, а после ще прояви любопитство към изписания върху екранчето номер и ще открие, че той е на Аби Диматео...

Притисна гръб към вратата на банята. Чу как слушалката се върна върху вилката, после и гласа му:

— Нина?

Усети нов пристъп на световъртеж. Отпусна глава и направи опит да прогони мрака, който започна да се спуска пред очите ѝ. Краката ѝ омекнаха, гърбът ѝ се плъзна надолу.

— Нина! — почука на вратата той. — Трябва да говоря с теб!

— Виктор! — прошепна тя. Знаеше, че той не може да я чуе. Никой не беше в състояние да я чуе.

Лежеше върху плочките, безсилна да направи някакво движение. Сърцето пърхаше в гърдите ѝ като уплашена птичка.

— Не е тук — промърмори Аби.

Седяха в колата, паркирана на една мръсна улица в Роксбъри. От двете ѝ страни се редуваха магазини със заковани витрини и такива, които очевидно бяха на ръба на фалита. Единствената фирма, която даваше признаци на живот, беше една зала за културизъм на няколко метра по-нататък. През отворените прозорци се чуваше дрънкане на щанги и приглушен мъжки смях. До нея се издигаше сграда с доста порутена фасада, на която беше окачена табелка „Продава се“. Метри по-нататък беше седалището на „Еймити“ — четириетажен блок с кафява фасада и надпис с едри букви над козирката на входа:

„МЕДИЦИНСКИ КОНСУМАТИВИ
«ЕЙМИТИ»
ПРОДАЖБИ И СЕРВИЗ“

Зад решетките на прозорците бяха подредени стоките, които продаваше компанията — най-вече патерици, бастуни, кислородни бутилки и подложки за легла от стиропор, които се използват срещу рани от залежаване. В ъгъла се издигаше манекен със сестринска униформа и кепе — такива, каквито са се носели някъде през шейсетте години на века.

— Това не може да бъде същата „Еймити“ — поклати глава Аби.

— В телефонния указател няма друга компания с това име — отвърна Кацка.

— Защо Вос ще преведе пет милиона долара на *тези*?

— Може би са клон на някоя голяма компания. Може би е направил някаква инвестиция...

— Не се връзва — поклати глава тя. — Поставете се на негово място. Жена му умира, той отчаяно търси орган, който би я спасил. В такъв момент едва ли му е до инвестиции...

— Зависи колко е бил загрижен за жена си...

— Много е бил загрижен.

— Откъде знаете?

— Просто знам — кратко отвърна тя.

Срещнала спокойния, но изпитателен поглед на сивите му очи, Аби изведнъж си помисли, че вече не се притеснява от него.

— Ще отида да хвърля един поглед — промърмори Кацка и отвори вратата на колата.

— Какво възнамерявате да правите?

— Ще се поогледам, ще задам един-два въпроса.

— Идвам с вас.

— Не, ще останете в колата.

Той понечи да слезе, но Аби го дръпна за дрехата.

— Вижте — припряно рече тя. — Аз съм тази, която е изправена пред риска да изгуби всичко. Вече ме отстраниха от работа, скоро ще ми отнемат и лиценза. Хората ме наричат убиец и психопат. *Моят* живот отиде по дяволите заради този тип! Затова искам да съм редом с вас. Това може би е шанса да отвърна на удара!

— Може би — кимна Кацка. — Затова не трябва да объркваме нещата. Някой може да ви разпознае и да вдигне тревога. Нали не желаете това?

Прав е, въздъхна тя и се отпусна на мястото си. Пона начало беше против да я вземе със себе си, но тя настоя. Заплаши го, че ако не я вземе, ще дойде дотук сама. И се наложи. Но сега започна да осъзнава, че едва ли ще успее да води битката сама, без чужда помощ. Хората, срещу които се е изправила, с положителност ще я отстранят... Гневно тръсна глава. Ядосваше се на собственото си безсилие, ядосваше се и на Кацка, който безмълвно ѝ го посочи...

— Заключете се отвътре — рече той и слезе от колата.

Тя го проследи с поглед как пресича улицата и изчезва във входа на занемарената сграда. Направи опит да си представи какво ще се разкрие пред очите му — най-вероятно потискаща гама от различни

видове инвалидни колички и подлоги, рафтове с бели престилки в найлонови опаковки, кутии с ортопедически обувки... Всичко това си го представяше съвсем ясно, тъй като точно от такъв магазин си беше купила първата лекарска престилка...

Изтекоха пет минути, после десет.

Кацка, Кацка... Защо се бавиш?

Беше споменал, че ще задава въпроси. Ще го стори така, че да не ги подплаши. Тя се доверяваше на преценката му. Средностатистическото ченге от отдел „Убийства“ със сигурност е по-съобразително от средностатистическия хирург. Но може би не е по-умно от средностатистическия интернист. В болничните среди непрекъснато се подиграваха с умствените способности на хирурзите. Интернистите използват мозъка си, докато хирурзите — само умението на ръцете си. Ако вратата на асансьора започне да се затваря пред интернист, той ще я спре с ръка, докато хирургът положително ще мушне в процепа главата си... Ха, ха!

Изтекоха двадесет минути. Анемичните лъчи на слънцето отстъпиха място на бързо съгъстващия се мрак. До слуха ѝ достигаше приглушеното съскане на колите, които фучаха по близкия булевард Мартин Лутър Кинг. Часът на задръстванията. От входа на фитнес центъра изскочиха двама младежи с добре очертани бицепси и тръгнаха към колите си.

Аби продължаваше да гледа към „Еймити“, очаквайки появата на Кацка.

Стана пет и двадесет.

Трафикът се усили, дори и по тази странична улица. Почти непрекъснатият поток от коли ѝ пречеше да вижда входа. Изведнъж колите се разрешиха и тя успя да види мъжа, който бавно излезе от една странична врата. Той се спря на тротоара и погледна часовника си. Когато вдигна глава, сърцето на Аби изведнъж премина в галоп. Това лице ѝ беше познато. Особено рунтавите вежди и извития като човка нос.

Доктор Мейпс! Куриерът, който достави в операционната сърцето на Нина Вос!

Мейпс направи няколко крачки, спря пред син понтиак „Трансам“ и бръкна в джоба си за ключовете.

Аби премести поглед към входа на „Еймити“, отправяйки безмълвна молитва Кацка да се появи. „Хайде, идвай! Иначе ще изпуснем Мейпс!“ Отново погледна към понтиака. Мейпс вече беше зад кормилото и си слагаше колана. После запали мотора, даде мигач и зачака пролука в трафика.

Очите ѝ се плъзнаха по арматурното табло и с облекчение се спряха върху ключовете на Кацка, които се поклащаха под волана.

Това е единствения ми шанс, рече си тя.

Синият понтиак излезе на платното.

Времето за размишления изтече.

Аби се прехвърли на шофьорското място и завъртя ключа. После даде газ, гумите изсвириха. Зад гърба ѝ се разнесе хор от гневни клаксони.

Колата на Мейпс плавно се плъзгаше към светофара на пресечката, който за щастие беше червен.

Аби натисна спирачката. От пресечката я делиха четири коли, които нямаше как да задмине. След зелената светлина Мейпс спокойно можеше да ѝ се изплъзне. Приведена над волана, тя напрегнато броеше секундите. После започна да проклина вечните бостънски задръствания, проклетията на бостънските шофьори и собствената си нерешителност. Защо не се включи в движението по-рано? А сега понтиакът беше само едно синьо петно в могъщия поток на трафика, безнадеждно далеч! Какво, по дяволите, му става на тоя светофар?

Най-после стана зелено, но колите пред нея не помръдваха. Тоя отпред сигурно е заспал на волана! Аби натисна клаксона, колите отпред най-сетне се раздвижиха. Тя стъпи на газта, после я отпусна.

Някой блъскаше по страничната врата.

Извърна глава и видя Кацка, който тичаше редом с колата. Спря и натисна бутона за отключване на вратите.

— Какво правите, по дяволите? — изкрещя детективът и отвори вратата.

— Хайде, по-бързо! — нетърпеливо го подкани тя.

— Не! Първо ще отбиете и...

— *Скачай вътре, да те вземат мътните!*

Той изненадано примигна и се подчини.

Аби натисна газта докрай и успя да остави пресечката зад гърба си. На около две преки пред тях се мяркаше синьо петно. Понтиакът

зави по Котидж стрийт. Трябваше да бъде близо до него, в противен случай положително щеше да го изгуби в трафика. Реакцията ѝ беше мигновена и точна. Гумите пронизително изсвириха, волвото на Кацка зави рязко вляво, пресече двойната линия и изпревари три коли наведнъж. Върна се в платното секунди преди да я помете лавината на насрещното движение. Кацка щракна предпазния колан. Умно от негова страна, рече си тя. Предстоеше им опасно пътуване. Нави волана и пое нагоре по Котидж.

— Ще ми кажете ли какво става? — попита той.

— Той се появи от задния вход на „Еймити“... Става въпрос за човека в онази кола пред нас, синята...

— Кой е той?

— Куриерът, който достави органа. Представи се като доктор Мейпс... — Кракът ѝ отново натисна педала на газта и волвото литна напред. Навлезе в насрещното платно, разклати се и се прибра вдясно.

— По-добре да карам аз — промърмори Кацка.

— Навлиза в кръговото движение, да го вземат мътните! — не му обърна внимание Аби. — Накъде ли ще поеме?

Понтиакът излезе от площада и потегли на изток.

— По всяка вероятност се насочва към експресната магистрала — рече Кацка.

— Ние също — промърмори Аби и повтори маневрата на синята спортна кола.

Предположението на Кацка се оказа вярно. Мейпс се насочи към естакадата, от която се излизаше на експресната магистрала. Аби го последва. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото, дланите ѝ върху волана овлажняха. Тук беше най-лесно да го изгуби. По това време на деня експресната магистрала беше задръстена от коли, които фучаха със сто километра в час, без да спазват дистанция помежду си, а всеки от хората зад волана натискаше педала с единствената мисъл час по-скоро да се прибере у дома. Успя да се включи в движението почти без да намалява скоростта, но Мейпс беше далеч напред и си пробиваше път към лявото платно.

Аби направи опит да го последва, но един огромен камион отказа да я пусне. Тя натисна клаксона и даде мигач, но онзи само скъси дистанцията до колата пред себе си. Играта задебеля. Прекалено напompана с адреналин, за да изпитва страх, Аби караше на

сантиметри от огромното чудовище и гледаше единствено към синия трансам на Мейпс, а шофьорът на камиона очевидно беше от най-проклетите шосейни скандалджии и упорито не ѝ даваше път. Стиснала волана, младата жена изведнъж се превърна в друг човек — решен на всичко грубиян с остър език, на което при други обстоятелства самата тя би се учудила. Прогонила всякакви страхове и колебания, тя отвърщаше на удара. И най-сетне се почувства добре. Аби Диматео под влиянието на тестостерона! Уф, че хубаво!

Натисна газта докрай и се стрелна наляво, само на сантиметри пред тъпата муцуна на камиона.

— Исусе Христе! — ревна Кацка. — Да се убием ли искаш?!

— Не ми пука! Искам да го пипна този тип!

— Такава ли си и в операционната?

— О, да! Истинска фурия! Не си ли чувал за мен?

— Дано не се разболявам, за да ти падна в ръчичките!

— Ама този какво прави?!

Спортният понтиак пред тях отново смени платната. Сега се върна надясно, с очевидното намерение да напусне магистралата при отклонението за тунела Калахан.

— *Мамка ти!* — изруга Аби, завъртя рязко волана и натисна газта. Успя да пресече наведнъж цели две платна и волвото се стрелна в приличащия на пещера тунел. Изписаните с графити бетонни стени се стрелнаха назад, пронизителният писък на гумите потъна в общия грохот. Излетяха от другата страна с такава скорост, че тътенът в ушите им заприлича на артилерийски залп.

Понтиакът напусна магистралата, следван от Аби.

Намираха се в Източен Бостън, на пътя, който водеше към международното летище Логан. Сигурно натам се е насочил Мейпс, рече си тя. Към летището...

Но за нейна изненада синята кола отби вдясно, разтърси се на някакъв железопътен прелез и потъна в лабиринта на тесните улички западно от летището.

Аби намали, за да запази известна дистанция. Адреналинът бавно отстъпи място на разума. Тук понтиакът няма как да ѝ избяга, значи трябва да кара внимателно и да остане незабелязана.

Движеха се към огромните складове на пристанището. От двете им страни се точеше телена ограда, зад която бяха подредени

безкрайни редици от корабни контейнери, натрупани по три един върху друг, като някакво гигантско „Лего“. Отвъд тях проблясваха мазните води на доковете. На фона на залязващото слънце се очертаваха гигантските човки на пристанищните кранове, увиснали над корабните трюмове. Понтиакът свърна наляво и навлезе в територията на складовете.

Аби отби до оградата и спря. Синята кола продължи до бетонния пристан. Мейпс излезе и се насочи към кораба, закотвен там. Беше сравнително малък товарен съд, дължината му не надвишаваше петдесет-шестдесет метра.

Мейпс подвижна, на палубата се появи някакъв мъж и му махна с ръка. Аби гледаше как фигурата му поема по трапа и изчезва във вътрешността на кораба.

— Защо е тук? — учуди се тя. — Какво търси на този кораб?

— Сигурна ли си ли, че става въпрос за същия човек?

— Ако не е Мейпс, значи в „Еймити“ работи негов двойник — тръсна глава Аби. После изведнъж си спомни къде се беше забавил Кацка и рязко се извърна към него: — Всъщност, какво откри в тази компания?

— Искаш да кажеш, преди да забележа как ми отмъкват колата? — погледна я развеселено детективът, после сви рамене: — Всичко изглеждаше нормално... Продават медицинско оборудване. Казах, че имам нужда от болнично легло за жена си и ми бяха демонстрирани последните модели...

— Колко души работят там?

— Видях трима. Един в магазина, други двама на втория етаж, които се занимаваха с поръчките по телефона. Никой не изглеждаше доволен от работата си...

— А другите два етажа?

— Предполагам, че са складове. В тази сграда няма нищо, което заслужава внимание...

Аби насочи поглед към синия понтиак, паркиран на кея.

— Би могъл да им провериш финансовото състояние. И да разбереш къде точно са отишли петте милиона на Вос...

— Нямам юридическо основание за подобна проверка — поклати глава Кацка.

— Че какво още ти трябва? Аз *разпознах* куриера! Аз *знам* с какво се занимават тези хора!

— Твоите показания не са достатъчни — отвърна с въздишка Кацка. — Никой съдия няма да си мръдне пръста, особено пък в дадената ситуация... — Отговорът му беше брутално откровен. — Съжалявам, Аби... Знаеш не по-зле от мен, че в момента не можеш да разчиташ на особено доверие от страна на обществеността...

— Тук си абсолютно прав! — хладно промърмори тя и изведнъж го почувства някак чужд. — Кой ще ми повярва? Онази психарка доктор Диматео пак дрънка глупости!

Той не каза нищо, а тя веднага съжали за думите си. Ехото на гласа ѝ увисна между тях, пропито с горчива ирония.

Известно време мълчаха. Над главите им прогърмя нисколетящ самолет, сянката му пробяга по симетрично подредените кубове на контейнерите. Корпусът му проблесна под лъчите на залязващото слънце и изчезна. Кацка проговори едва когато грохотът на моторите напълно се стопи.

— Тук не става въпрос дали аз ти вярвам — промърмори той.

— Никой не ми вярва, защо трябва пък точно ти да го правиш? — изгледа го продължително Аби.

— Заради доктор Ливай — тихо отвърна той, заковал очи в пътното платно пред себе си. — Заради начина, по който е намерил смъртта си... Хората не се самоубиват така. Не избират изолирано помещение, в което ги откриват след дни, при това случайно. Ние не обичаме да си представяме как телата ни се разлагат, нали? Предпочитаме да ни открият, преди да са ни нападнали червеите. Преди да сме се подули и почерняли... Когато все още приличаме на човешки същества... Но има и друго. Този човек е правил съвсем конкретни планове за бъдещето. Почивка на Карибите, среща със сина си на Деня на благодарността... Гледал е напред... — Кацка замълча, очите му се насочиха към току-що включилата се луминесцентна лампа на отсрещния стълб. — И накрая Илейн, съпругата му... Доста често ми се налага да разговарям с внезапно овдовели жени. Някои от тях са шокирани, смазани от мъка. Други не могат да скрият облекчението си. Аз самият съм вдовец. Когато жена ми умря, едва имах сили да се надигна от леглото... Но как постъпва Илейн Ливай? Обръща се към някаква транспортна фирма, събира си мебелите и

напуска града. Скърбящите съпруги не постъпват така. Така постъпват хора, които се чувстват виновни. Или хора, които умират от страх...

— И аз си помислих същото — кимна Аби. — Имам чувството, че Илейн се е страхувала от нещо...

— След това ти ми разказа за Кунслър и Хенеси — продължи Кацка. — И изведнъж се оказа, че съм изправен пред цяла серия от смъртни случаи, за които липсва логично обяснение. В тази светлина смъртта на доктор Ливай все по-малко ми прилича на самоубийство...

От близкото летище излетя още един самолет, пронизителният вой на двигателите му направи всякакви разговори невъзможни. Наклонил криле, той направи плавен завой над притъмнялото пристанище и изчезна на запад. Но ушите на Аби продължаваха да пищят.

— Доктор Ливай не се е обесил — каза Кацка.

— Но аутопсията го потвърди, нали? — сбърчи вежди Аби.

— Токсикологията ни предложи нещо ново... Получихме резултатите едва миналата седмица.

— И какво са открили?

— Следи от сукцинилхолин в мускулната тъкан.

Втреченият ѝ поглед издаваше недоумение. Сукцинилхолинът е препарат за предоперативна мускулна релаксация, който анестезиолозите използват всеки ден. Едно лекарство от жизненоважно значение при всяка операция. Но извън операционната то лесно може да се превърне в оръжие на смъртта, на ужасната смърт... Защото предизвиква пълна парализа, а пациентът си остава в съзнание, без да може да си поеме дъх, без да е в състояние да помръдне! Все едно да се давиш в океан от въздух...

Гърлото ѝ внезапно пресъхна.

— Значи наистина не е било самоубийство — дрезгаво прошепна тя.

— Не.

Въздухът бавно излетя от гърдите ѝ. Беше парализирана от ужас, не можеше да промълви дори дума. Не смееше да си представи как е умрял Арън. Очите ѝ се извърнаха към кея отвъд телената ограда. Над водата се носеше лека вечерна мъгла. Мейпс го нямаше. Корпусът на кораба бавно потъваше в мрака.

— Искам да разбера какво има на този кораб — прошепна тя. —
И защо Мейпс се качи на борда...

Ръката ѝ се протегна към вратата.

— Още не — спря я Кацка.

— А кога?

— Премести колата малко по-напред. Ще чакаме... — Очите му
опипаха сивото небе. — Скоро ще се мръкне...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Колко време изтече?

— Само един час.

Аби уви ръце около раменете си и потръпна. Нощта беше студена, стъклата на колата започнаха да се замъгляват от дишането им. Уличният стълб в далечината хвърляше кръг от отровнажълта светлина.

— Интересно — промърмори тя. — Казваш само един час... А на мен ми се струва, че вече цяла нощ висим тук...

— Въпрос на гледна точка — сви рамене Кацка. — Доста съм висял по улиците, особено в началото на кариерата си.

Аби направи безуспешен опит да си го представи като младеж, току-що постъпил в силите на реда.

— Какво те накара да станеш полицай? — попита тя.

— Работа като всяка друга — сви рамене той и сянката му раздвижи мрака в купето. — Харесваше ми...

— Това обяснява всичко, така ли?

— А теб какво те накара да станеш лекар?

Тя избърса част от замъгленото странично стъкло и насочи поглед към тъмните правоъгълници на контейнерите.

— Не мога да намеря точен отговор на този въпрос...

— Защо? Толкова ли е труден?

— Труден е по-скоро отговорът...

— Значи не става въпрос за обичайните в подобни случаи отговори... Например в името на хуманността...

Дойде неин ред да свие рамене.

— Хуманността едва ли ще отбележи отсъствието ми...

— Учила си осем години. Практиката ще ти отнеме още пет. Това ми се струва основателна причина...

Стъклото отново се замъгли и Аби го избърса с длан. Влагата ѝ се стори необичайно топла.

— Ако трябва да посоча някаква причина, това сигурно ще е брат ми — промълви тя. — Беше на десет години, когато се наложи да постъпи в болница. Прекарах много време край леглото му, наблюдавах работата на лекарите...

Кацка я изчака да продължи, но това не стана.

— Брат ти не оживя, така ли? — тихо попита той.

— Това беше отдавна — въздъхна тя и сведе очи към влагата, която блестеше върху дланта ѝ. Топла е като сълзи, рече си тя. За един кратък миг ѝ се стори, че наистина беше плакала.

Изпита благодарност към Кацка, който си замълча. Не беше в настроение да отговаря на въпроси, не искаше отново да си спомня за безжизненото тяло на Пийт в количката, за кръвта върху чисто новите му маратонки. Господи, колко мънички ѝ се бяха сторили тези маратонки! Сякаш бяха предназначени за пеленаче, а не за десетгодишно момче... После дойде ред на дългите месеци на комата. Тялото му бавно се топеше, крайниците му помръдваха само благодарение на някакви несъзнателни нервни импулси. В последната нощ от живота му Аби го беше взела в прегръдките си. Тялото му беше леко като перце...

Не каза нищо на Кацка, но той очевидно проявяваше разбиране. Нещо доста необичайно за ченге. Този човек продължаваше да я изненадва.

Той погледна през прозореца, размърда се и промърмори:

— Мисля, че вече е достатъчно тъмно...

Напуснаха колата и се насочиха към широко отворения портал на склада за контейнери. Туловището на товарния кораб бавно изплува от мъглата. Беше напълно тъмно, изключение правеше бледата зеленикава светлина в един от илюминаторите на кърмата. На път за кея минаха покрай висока купчина празни сандъци, подредени върху палета.

Спряха непосредствено пред металния трап. Водата тихо плискаше в борда, стоманените въжета едва чуто проскърцваха. Стресна ги внезапният вой на поредния излитащ самолет. Аби вдигна глава и проследи мигащите му светлини. Изведнъж изпита странното чувство, че се е освободила от земното притегляне и се рее в пространството. Понечи да се облекне на ръката на Кацка, но навреме

се овладя. „Как се озовах на този кей, редом с този човек?“, озадачено се запита тя. „Каква странна поредица от събития ме доведе тук?“

Кацка внимателно докосна ръката ѝ, самообладанието ѝ бързо се възвърна.

— Ще ида да хвърля един поглед — прошепна той и стъпи на трапа. Но едва изминал няколко крачки, той рязко се обърна и погледна назад към пристана.

Откъм портала блеснаха автомобилни фарове. Колата подмина редиците с контейнери и се насочи към тях. В тъмнината на нощта бавно се очертаха контурите на микробус.

Аби не успя да отскочи зад купчината сандъци и фаровете я осветиха.

Микробусът рязко спря, гумите изскърцаха. Сложила длан над очите си, младата жена не успя да види нищо. До слуха ѝ достигна шум от затръшване на автомобилни врати, после ситният чакъл на пристана заскърца под тежки стъпки.

Кацка изведнъж се изправи до нея. Изобщо не усети кога се е върнал обратно, но тялото му вече я скриваше от ослепителната светлина на фаровете.

— Спрете! — извика той. — Не сме тук да създаваме проблеми...

Ясно очертани на ярката светлина, силуетите на двамата мъже се поколебаха само за миг, после продължиха да настъпват към тях.

— Спрете! — извика отново Кацка. — Оставете ни да се оттеглим!

Гърбът му попречи на Аби да проследи изцяло хода на последвалите събития. По-скоро усети, отколкото видя как тялото му рязко се навежда напред, миг по-късно затрещяха изстрели. Нещо зад гърба ѝ издаде остър метален звън, във въздуха се разнесе бръмчене.

Обърнаха се едновременно и едновременно полетяха към прикритието на сандъците. Кацка я повали и притисна главата ѝ към грапавия бетон. В следващия миг от сандъците се разлетяха трески.

Детективът измъкна пистолета си и отвърна на огъня. Три изстрела, в бърза последователност.

Разнесе се тропот на крака, придружен от напрегнати гласове.

Моторът на микробуса изръмжа, колелата заскърцаха по чакъла.

Аби вдигна глава и с ужас видя, че тежката кола се насочва право към тях, а масивната ѝ броня разпилява сандъците като картонени кутии.

Кацка се прицели и натисна спусъка. Изстреля четири патрона. Челното стъкло на микробуса се пръсна, колелата пронизително изсвириха. Машината свърна наляво, после надясно, сякаш човекът зад волана беше пиян.

Кацка изстреля още два последни патрона.

Микробусът продължаваше да се носи право към тях.

Ослепена от фаровете, Аби усети как тялото ѝ литва във въздуха. Миг по-късно потъна в мастиленочерната, ужасно студена вода.

Изскочи на повърхността, почти задавена от мазната, воняща на газьол гадост, която изпълваше акваторията на пристанището. На кея над главата ѝ се разнесоха викове, последвани от страхотен трясък. Водата сякаш завря. Надигна се мътна вълна, която покри главата ѝ. Зарита бясно с крака и скоро отново изскочи на повърхността. На няколко метра от нея водата светеше с фосфоресцираща светлина, която бързо намаляваше. Микробусът беше паднал от кея и потъваше. Двата зеленикави снопа светлина от фаровете му бързо изчезнаха в мрака.

Кацка! Къде е Кацка?

Завъртя се около себе си, но не видя нищо. Очите ѝ смъдяха от солта, водата наоколо продължаваше да кипи.

Главата му изведнъж се появи на повърхността, само на няколко метра по-нататък. Заплува към нея, после изведнъж се извърна нагоре. От кораба долитаха напрегнати гласове. На кея имаше двама или трима души, стъпките им скърцаха по чакъла. Крещяха нещо към онези на палубата, но нищо не им се разбираше.

„Това не е английски“, изведнъж си даде сметка Аби. Но езикът, на който говореха тези хора, ѝ беше напълно непознат.

Над главата ѝ блесна прожектор, лъчът му започна да опипва развълнуваната вода.

Кацка се гмурна, Аби стори същото. Плуваше под водата със силни тласъци, насочила се към открито море. Въздухът ѝ свърши, показва за миг глава и отново се гмурна. Повтори това още пет пъти и най-сетне се озова изцяло в непрогледен мрак.

Прожекторите на кея бяха станали два, насочени към водата като очи на хищник. В близост до нея се разнесе плясък, Кацка се появи на повърхността и шумно си пое дъх.

— Изпуснах си пистолета! — задъхано рече той.

— Какво става, по дяволите?

— Продължавай да плуваш. Нататък, към другия кей...

Нощта изведнъж пламна. Товарният кораб беше включил бордните си светлини. Един мъж беше приклепнал на трапа с прожектор в ръце, друг стоеше на ръба на пристана, а трети — въоръжен с дълга пушка, напрегнато следеше движението на снопа ярка светлина по вълните.

— Хайде, тръгвай! — извика напрегнато Кацка.

Аби се гмурна в тъмната като мастило вода. Не беше особено добра плувкия, тъй като винаги се беше страхувала от дълбокото. Но сега възприемаше черния и сякаш бездънен океан като спасител. Главата ѝ изскочи навън за глътка въздух. Напълни дробовете си до крайност, но това ѝ се стори недостатъчно.

— Не спирай, Аби! — долетя някъде отблизо гласът на Кацка. — Още малко и ще стигнем насрещния кей!

Обърна се към кораба. Водата около него беше осветена, а цилиндричните снопи на прожекторите бавно и методично разширяваха кръга.

Отново се гмурна.

Когато най-сетне стигнаха сушата, краката почти не я слушаха. Напрегнала последните си сили, тя бавно се придърпа върху острите крайбрежни камъни, покрити с вонящи на мазут водорасли. После се отпусна на колене и повърна, без да усеща острите мидени черупки, които се забиваха в кожата ѝ.

Кацка протегна ръка да я подкрепи. Тялото ѝ трепереше толкова силно, че ако не беше той, положително би се свлякло обратно в мръсната вода.

Най-сетне в стомаха ѝ не остана нищо и тя бавно вдигна глава.

— По-добре ли си? — прошепна той.

— Умирам от студ!

— Тогава да вървим някъде на топло! — Вдигна глава по посока на пристана, надвиснал над тях. — Мисля, че ще можем да се справим с тези камъни...

Катеренето по покритите с водорасли скали беше кратко, но за сметка на това ужасно. Кацка пръв се добра до бетонното покритие на кея, обърна се и я издърпа до себе си.

Единият от прожекторите опираваше скалите под краката им. Екна изстрел, куршумът рикошира в близката скала.

— Хайде, да се махаме! — извика Кацка.

Хукнаха да бягат. Лъчът ги последва, описвайки странни криволици по околните камъни. Скоро напуснаха бетонното покритие на кея и полетяха към склада за контейнери. Куршумите се пръскаха около тях, вдигайки облачета прах и ситни камъни. Най-сетне се добраха до гигантската сянка на три контейнера, качени един върху друг. Няколко куршума звъннаха по металното им покритие, после стрелбата спря.

Аби намали темпото, за да си поеме дъх. Все още беше изтощена от плуването и неволно погълнатата морска вода. Краката ѝ неудържимо трепереха.

Дочуха се гласове. Сякаш идваха от две посоки едновременно. Кацка я дръпна навътре в лабиринта от контейнери.

Пробягаха разстоянието до края на реда, завиха наляво и изведнъж се заковаха на място.

В дъното проблесна светлина.

Те са пред нас!

Кацка я дръпна вдясно. Металните стени на контейнерите се издигаха от двете им страни като стръмни канари. Отново чува гласове, отново смениха посоката... У Аби започна да се оформя подозрението, че се въртят в кръг.

Точно пред тях блесна ослепителен лъч на прожектор. Кацка рязко спря и я дръпна назад. Лъчът се приближаваше.

Те са пред нас! Те са зад нас!

Обхваната от паника, Аби рязко се дръпна назад. Спъна се в нещо, посегна да се подпре на близкия контейнер, но ръката ѝ попадна в празно пространство. Между металните стени имаше тясна пролука.

Лъчът на фенерчето приближаваше.

Дръпна Кацка за ръката и се пхна в процепа. Пространството беше толкова тясно, че можеха да се придвижват само ребром. Краката им се омотаха в някаква тел. Скоро стигнаха до дъното. Пролуката

свършваше в стената на друг контейнер. Бяха в капан, по-тесен дори от ковчег.

Чакълът скърцаше под краката на невидимите в мрака врагове.

Кацка протегна ръка да я докосне, но паниката не я напускаше. Сърцето ѝ блъскаше като чук. Стъпките приближаваха.

Бяха двама. Подвикваха си на някакъв непознат език. А може би паниката ѝ пречеше да различи думите им...

В началото на процепа се появи светлина. Онези се бяха спрели наблизко и разменяха учудени възклицания. Ако някой от тях насочеше фенерчето си между стените, той с положителност щеше да открие безпомощните си жертви. Тежка обувка изрита чакъла, ситни камъчета забарабаниха по ламарината.

Аби затвори очи. Не искаше да гледа в лъча на фенерчето, който всеки момент щеше да освети несигурното им скривалище. Пръстите на Кацка се стегнаха около китката ѝ. Мускулите ѝ бяха свити в болезнена топка, дишаше забързано. До слуха ѝ достигна ново скърцане на тежки ботуши върху чакъла.

После стъпките бавно се отдалечиха и заглъхнаха.

Аби не смееше да помръдне. Не беше сигурна дали *може* да помръдне. „Господи! Кой знае след колко години ще открият тук заклещения ми скелет!“

Кацка беше този, който направи първото движение. Пусна ръката ѝ и безшумно се плъзна по обратния път. В момента, в който се готвеше да надникне от процепа, във въздуха се разнесе тихо драскане. Блесна огънче, потрепна и изчезна. Някой беше запалил клечка кибрит. Кацка замръзна на мястото си. До ноздрите им достигна миризмата на тютюнев дим.

Някъде отдалеч долетя дрезгав вик.

Пушачът изръмжа някакъв отговор и започна да се отдалечава.

Кацка не помръдваше.

Останаха заковани на място, вкопчили ръце, неспособни да издадат дори звук. Преследвачите им минаха покрай процепа още два пъти, но никой не поглеждаше насам.

В далечината се разнесе неясно буботене. Сякаш на хоризонта се събираха буреносни облаци.

После настъпи дълбока тишина.

Напуснаха скривалището след часове. Предпазливо се измъкнаха от лабиринта на контейнерите и огледаха брега. Нощта беше абсолютно тиха. Мъглата се беше вдигнала, по небето мигаха звезди — някак бледи от сиянието на градските светлини.

Пристанът насреща беше тъмен и пуст. Нямаше хора, не светеше дори онзи илюминатор, който бяха забелязали в началото. Бетонната човка чезнеше в леко развълнуваната вода.

Корабът беше изчезнал.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Аларменият сигнал на сърдечния монитор полудя, а сините линии върху екрана подскачаха в зловещия танц на смъртта.

— Господин Вос! — Една от сестрите хвана ръката на Виктор и се опита да го отмести от леглото. — Лекарите имат нужда от пространство!

— Няма да я оставя!

— Но те не могат да работят, господин Вос!

Виктор рязко освободи ръката си и жената уплашено се дръпна назад. После се обърна с лице към леглото и стисна пръчките на металната преграда. Кокалчетата му побеляха от напрежение.

— Назад! — разнесе се повелителен глас. — Всички да се отдръпнат!

— Господин Вос, моля ви!

Това беше гласът на Арчър, който с труд достигна до него в тази лудница.

— Трябва да направим електрошок! Веднага се отдръпнете!

Виктор пусна преградата и отстъпи крачка назад.

Шокът разтърси тялото на Нина. Един груб, варварски акт, прекалено жесток за крехкото ѝ тяло. Побеснял от гняв, той се втурна напред с намерението да отмести изолираните с гума ръкохватки. После изведнъж се закова на място.

Правата линия на монитора оживя и се превърна в ритмично назъбени триъгълничета, които затичаха по екрана. Аларменият сигнал утихна. Някой до него изпусна въздишка на облекчение, която почти се сля с неговата собствена.

— Систолика шейсет. Увеличава се на шейсет и пет...

— Ритъмът е стабилен...

— Систолика седемдесет и пет.

— Окей, изключете тази система...

— Ръката ѝ се движи. Няма ли кой да ми подаде един каиш?

Виктор разблъска сестрите и се изправи до леглото. Никой не се опита да го спре. Взе ръката на Нина и я притисна до устните си. Кожата ѝ беше солена от собствените му сълзи.

„Остани при мен! Моля те, остани при мен!“

— Господин Вос?

Гласът долетя до съзнанието му някъде отдалеч, сякаш през стена. Обърна се и с усилие фокусира поглед върху лицето на доктор Арчър.

— Бихте ли ме придружили навън?

Виктор поклати глава.

— За момента състоянието ѝ е стабилно — поясни докторът. — Всички тези хора се грижат за нея. Елате, ще бъдем в коридора, на крачка оттук. Трябва да поговорим, при това веднага!

Виктор най-сетне осъзна съдържанието на думите му и бавно кимна с глава. После нежно върна ръката на жена си върху чаршафа и последва Арчър навън.

Отправиха се към дъното на интензивното отделение. Централното осветление беше изключено, тъмнината се нарушаваше единствено от зеленикавото сияние на контролните монитори, на което се очертаваше неподвижния силует на дежурната сестра.

— Трансплантацията се отлага — рече Арчър. — Има проблем с жътвата...

— Какво искате да кажете?

— Не можем да я направим тази вечер, налага се да я отложим за утре...

Виктор извърна глава към клетката. Пердетата на прозорчето бяха прибрани, през него се виждаше как жена му се раздвижва. Очевидно излизаше от шока и имаше нужда от присъствието му.

— А утре всичко ли ще бъде наред? — попита той.

— Разбира се.

— Това го чух и след първата трансплантация!

— Невинаги можем да предотвратим отхвърлянето на органите — въздъхна Арчър. — Правим всичко възможно, но понякога се случва...

— Откъде да знам, че няма да отхвърли и второто сърце?

— Не мога да дам гаранция, господин Вос. Но на този етап друг избор просто нямаме. Циклоспоринът не помага, организмът ѝ показва

анафилактична реакция по отношение на ОКТ-3... Втората трансплантация е наложителна!

— И тя със *сигурност* ще бъде направена утре?

— Да — кимна Арчър. — Ще вземем мерки да бъде направена още утре.

Когато Виктор се върна при леглото, Нина не беше в пълно съзнание. Толкова често я беше гледал как спи, познаваше всяка чертичка на лицето ѝ. Деликатните бръчици в ъглите на устата, лекото хлътване на брадичката, новите сребристи нишки в косата ѝ. Беше изстрадал всяка от тези промени поотделно, те му напомняха, че съвместният им живот не е нищо повече от един кратък епизод, след който ги чака дългата и самотна вечност на смъртта...

Но това беше *нейното* лице и по тази причина обичаше всички тези промени!

Часове по-късно тя отвори очи. В първия момент той не разбра, че съзнанието ѝ се е върнало. Беше се отпуснал на някакъв стол с приведени от умора рамене. После нещо го накара да извърне поглед към леглото.

Очите ѝ бяха заковани в неговите, ръката ѝ леко помръдна, сякаш молеше да бъде докосната. Той я сграбчи и я обсипа с целувки.

— Всичко ще бъде наред — прошепна Нина.

— Разбира се — отвърна с пресилена усмивка той. — Всичко ще бъде наред!

— Имах късмет, Виктор... Голям късмет!

— И двамата сме късметлии.

— Но вече е време да проумееш, че трябва да ме оставиш да си ида...

Усмивката му се стопи.

— Не говори така!

— Пред теб има още много дни...

— Ами пред *нас*?! — извика той и стисна ръката ѝ. — Пред теб и мен, Нина! Ние не сме като другите! Винаги сме си повтаряли това, не помниш ли? Ние сме различни, ние сме специални! Нищо не може да ни се случи!

— Но то се случи, Виктор — прошепна Нина. — Струва ми се, че случи се на мен...

— Аз ще имам грижата за това, не се безпокой!

Тя тъжно поклати глава.

Примирението беше последното нещо, което се мерна в очите ѝ преди клепачите отново да ги покрият. Виктор се втренчи в ръката ѝ, която държеше със самочувствието на собственик. И видя, че тя се е свила в малък юмрук...

Наближаваше полунощ, когато детектив Лундкуист свали изтощената Аби пред вратата на дома ѝ. Колата на Марк я нямаше, а самата къща изглеждаше празна и тиха, като гробница. Извикали са го по спешност в болницата, каза си тя. Често се случваше да го вдигнат посред нощ, за да зашие огнестрелна рана или да закърпи някой надупчен с нож наркоман. Направи опит да си го представи в операционната, със синя маска на лицето, с напрегнат поглед, насочен към пациента на масата. Не успя. Сякаш някой бе изтрил паметта ѝ с мокра гъба...

Пристъпи към телефона с надеждата, че ѝ е оставил послание. Но такова нямаше. Телефонният секретар беше регистрирал две обаждания на Вивиан и нищо друго. Дребничката китайка беше оставила номер за обратна връзка, кодът му беше на друг щат. Значи все още е в Бърлингтън, рече си Аби. Сега е прекалено късно, ще я потърся сутринта.

Горе съблече все още мокрите си дрехи, хвърли ги в пералнята и влезе под душа. Плочките в банята бяха сухи, което означаваше, че Марк не е взел душ. Дали изобщо се е прибирал?

Изправи се под горещата струя и затвори очи. В съзнанието ѝ изплуваха думите, които щеше да каже на Марк, сърцето ѝ се сви. Това беше причината да се върне в този късен час. Дойде време да се изправи срещу него и да му поиска обяснение. Несигурността на мълчанието вече беше непоносима.

Излезе от банята, седна на леглото и вдигна слушалката. Набра пейджъра на Марк и се приготви за дълго чакане. Вероятно по тази причина подскочи от почти моменталния звън на телефона.

— Аби?

Беше Кацка, а не Марк.

— Проверявам дали всичко е наред — поясни с леко смущение детективът. — Преди малко звънях, но никой не отговаряше...

— Бях в банята — отвърна Аби. — Всичко е наред, чакам Марк...

— Сама ли си? — попита след кратка пауза той.

Смутената загриженост в гласа му я накара да се усмихне. Ако някой си направи труда да изчегърта предпазната му броня, под нея положително ще открие един чувствителен човек, рече си тя.

— Залостих всички врати и прозорци, точно според твоите указания — успокоително отвърна тя. В слушалката долиташе приглушеното пропукване на полицейска радиостанция. Представи си го на бетонния кей, светлината от бурканите на патрулните коли хвърля синкави отблясъци по лицето му. — Какво става при теб?

— Чакаме водолазите. Оборудването вече е тук...

— Наистина ли мислиш, че шофьорът е останал заклещен в микробуса?

— Страхувам се, че е така — отвърна с угрижен тон детективът.

— Трябва да се прибереш у дома, Кацка! — рече със заповеднически тон тя. — Имаш нужда от един горещ душ и малко пилешка супичка! Такава е рецептата ми...

Той се разсмя, а Аби се изненада. За пръв път го чуваше да се смее.

— Сега остава да ми посочиш и аптеката, която може да я изпълни... — Някой го попита нещо за балистични траектории. Вероятно беше друго ченге. Кацка отговори нещо неразбрано, явно беше прикрил мембраната с длан. — Трябва да вървя — прозвуча миг по-късно гласът му. — Сигурна ли си, че всичко е наред? Не беше ли по-добре да отседнеш в някой хотел?

— Ще се оправя...

— Окей... — Нова пауза, после в слушалката се долови загрижената му въздишка: — Но утре сутринта ще повикаш майстор, нали? Искam резета на всички врати! Особено в случай, че решиш да останеш в тази къща и да прекарваш нощите си сама!

— Добре.

Настъпи нова пауза. Кацка очевидно бързаше, но някак не му се щеше да прекъсне разговора.

— Сутринта пак ще ти звънна — рече най-сетне той.

— Добре, благодаря...

Аби затвори и отново набра пейджъра на Марк. После се изтегна на леглото и зачака. Но Марк не се обади.

Часовете минаваха. Все така легнала върху завивките, Аби се опитваше да не мисли за причините, поради които той не ѝ се обажда. Може би е заспал в дежурната стая... Може би пейджърът му е повреден. А може би е в операционната и няма как да се свърже с нея...

„Или вече е мъртъв. Също като Арън Ливай! Като Кунслър и Хенеси!...“

Отново набра пейджъра му.

Телефонът звънна чак в три сутринта. Тя отвори очи и грабна слушалката.

— Аби, аз съм — прозвуча тихият глас на Марк. Звучеше така, сякаш се обаждаше някъде отдалеч.

— Къде си? Часове наред те търся по пейджъра...

— В колата, пътувам към болницата... — Замълча за момент, после добави: — Трябва да поговорим, Аби... Нещата се промениха.

— Имаш предвид нещата между нас, нали? — тихо попита тя.

— Нищо подобно! Промениха се нещата около *мен*! Повлякох и теб със себе си, въпреки че постоянно им повтарях да не правят такива неща... Но сега вече прекалиха!

— Кой е прекалил, Марк?

— Екипът...

Тя потръпна от страх. Не искаше да зададе следващия си въпрос, но вече нямаше избор.

— Целият екип ли е замесен? Ти също?

— Вече не! — Гласът му заглъхна в някакъв шум, който приличаше на грохот от автомобилен мотор, после отново се появи: — Тази нощ двамата с Мохандас взехме своето решение. Бях у дома му. Разговаряхме надълго и нашироко, сравнявахме записките си... И в крайна сметка решихме да прекратим всичко това, въпреки че си слагаме главите на дръвника! Ще разкрием цялата далавера. Майната им на останалите, майната ѝ на „Бейсайд“! — Замълча за момент, после глухо добави: — Бях отвратителен страхливец и ужасно съжалявам!...

— Знаел си! — прошепна тя и затвори очи. — През цялото време си знаел!

— Знаех *част* от нещата, Аби. Не всичко. Нямах представа докъде е стигнал Арчър. И не *исках* да знам. Но после ти започна да задаваш въпросите си и аз разбрах, че не мога повече да крия истината... — Въздишката му беше тежка. — Свършен съм, Аби!... Това ще ме съсипе!

Очите ѝ продължаваха да бъдат затворени. Представяше си го съвсем ясно. Едната му ръка върти волана, а другата притиска мобифона към ухото. Лицето му е нещастно, но в очите му най-сетне свети кураж...

— Обичам те — прошепна той.

— Марк, моля те да се прибереш у дома!

— Не мога. След малко имам среща с Мохандас в болницата. Мислим да изровим досиетата на всички донори.

— Знаете ли къде са?

— Имаме някаква представа. Но ще ни трябва доста време, за да ги прегледаме. Ако се включиш и ти, положително ще ги прехвърлим до сутринта...

Аби седна в леглото.

— И без това няма да мога да заспя — рече. — Къде ви е срещата с Мохандас?

— Пред архивата. Той има ключ... — Марк се поколеба малко, после попита: — Сигурна ли си, че искаш да се забъркаш във всичко това?

— Искам да съм с *теб*! Ще свършим заедно тази работа. Окей?

— Окей — тихо отвърна той. — Скоро ще се видим...

Пет минути по-късно Аби затръшна вратата на къщата и скочи в колата.

Улиците на Западен Кеймбридж бяха абсолютно пуси. Зави по Мемориал Драйв, прекоси моста на река Чарлс и се насочи на югоизток. Беше три и четвърт сутринта, но тя се чувстваше изключително бодра. Чувстваше се жива...

„Най-сетне ще ги ударим. Ще го направим заедно — така, както трябваше да го направим още в началото!“

След моста зави надясно, към детелината, от която се излизаше на магистралата. В този час на нощта почти нямаше коли.

Пет километра по-нататък детелината свърши. Аби смени платната и се приготви да излезе на експресна магистрала „Югоизток“.

Малко преди да поеме нагоре по рампата, зад гърба ѝ изведнъж блеснаха чифт ослепителни фарове.

Тя натисна газта и излезе на главното платно.

Включени на дълги светлини, фаровете блестяха ослепително в огледалцето за обратно виждане. Откога я следваше тази кола? Нямаше никакво понятие...

Стъпи здраво на газта.

Другата кола стори същото, после рязко зави наляво, изскочи на платното за задминаване и се изравни с нея.

Аби хвърли един кратък поглед нататък и успя да забележи как страничното стъкло се плъзга надолу. На дясната седалка се очерта неясен мъжки силует.

Обзета от паника, тя натисна педала до дъно.

Това ѝ попречи да забележи навреме, че другата кола вече я беше изпреварила и почти спираше в нейното платно. Скочи на спирачката. Колата ѝ се поднесе и се блъсна в бетонната преграда. Светът изведнъж се наклони, после всичко започна да се търкаля. Пред очите ѝ блесна ослепителна светлина, заменена от непрогледен мрак. Светлина, мрак... Светлина, мрак...

Мрак...

— ... Повтарям, тук линейка 41, тук линейка 41... Намираме се на три минути от Спешното отделение.

— Разбрано, четиридесет и едно. Какво е състоянието на пострадалата?

— Систолика деветдесет и пет. Пулс сто и десет. Включена е на система с нормален физиологичен разтвор. Хей, май започва да идва в съзнание...

— Обездвижете я!

— Вече сме го направили. Лежи на дъска, на шията ѝ има предпазна яка.

— Окей, ние сме готови и ви чакаме...

— След минута сме при вас, „Бейсайд“.

Светлина...

И болка. Кратки и остри експлозии пронизваха главата ѝ.

Направи опит да извика, но от устата ѝ не излезе нито звук. Направи опит да извърне глава от ослепителната светлина, но шията ѝ се оказа стегната като в менгеме. Беше сигурна, че ако обърне гръб на тази режеща светлина и потъне обратно в мрака, болката веднага ще премине. Напрегна мускули и направи опит да се завърти. Искаше да прогони мъчителната парализа, която блокираше крайниците ѝ.

— Не мърдай, Аби! — разнесе се повелителен мъжки глас. — Трябва да погледна в зениците ти!

Тя се завъртя на другата страна. Остра болка прониза китките и глезените ѝ. Едва сега разбра, че не е парализирана, а здраво привързана към носилката.

— Аби, погледни ме... Аз съм доктор Уетиг. Отвори очи и ги обърни към светлината. *Отвори ги!*

Тя се подчини. Светлината на фенерчето му сякаш се заби в мозъка ѝ, но очите ѝ останаха отворени.

— Следвай с поглед лъча... Браво, много добре. И двете зеници реагират, разширението е в границите на нормалното... — Фенерчето писалка най-сетне угасна. — Но въпреки това ми трябва скенер...

Очите ѝ бавно се нагодиха към светлината. Видя силуета на доктор Уетиг, очертан на фона на общото осветление. Някъде зад него се движеха хора, виждаше се бял параван. Остра болка в лявата ръка я накара да подскочи.

— Спокойно, Аби — обади се успокоителен женски глас. — Трябва да ти взема кръв... Не мърдай, защото ще разпилеем епруветките!

— Доктор Уетиг, рентгенът е готов — извика трети глас.

— Само минутка — отвърна Уетиг. — Искам по-широка игла, най-добре номер 16... Хайде, не се мотайте!

Този път я убодоха в дясната ръка. Болката бързо проясни съзнанието ѝ. Веднага разбра къде се намира. Не помнеше как се е озовала тук, но това без съмнение беше Спешното отделение на „Бейсайд“. Имаше тревожното усещане, че се е случило нещо ужасно.

— Марк! — извика тя и направи опит да се изправи. — Къде е Марк?

— Не мърдай, ще измъкнеш иглата!

Една ръка притисна рамото ѝ към носилката. Силно и здраво, без следа от нежност. Всички се държаха ужасно! Бяха я вързали като животно, бодяха я с игли.

— Марк! — проплака тя.

— Аби, слушай ме внимателно! — прозвуча нетърпеливият глас на доктор Уетиг. — Правим опит да се свържем с Марк. Сигурен съм, че скоро ще бъде тук. Но в момента трябва да лежиш спокойно, за да мога да ти помогна. Разбираш ли това, Аби?

Тя закова очи в лицето му и утихна. Толкова много се беше страхувала от тези бледосини очи. А сега, безпомощно прикована към носилката, тя изпита нещо повече от страх. Погледът ѝ зашари по лицата на околните, напразно опитвайки се да открие по тях някаква следа от съчувствие. Но всички бяха прекалено заети с работата си и дори не я поглеждаха.

Завесата просъска и се отмести встрани, количката се раздвижи. По тавана затичаха ослепителни слънца. Вкарвах я навътре в болницата, в сърцето на врага. Овързана здраво с кожените колани, тя не направи опит да се съпротивлява. „Трябва да мисля, рече си тя. Да мисля бързо!“

Завиха зад ъгъла и се насочиха към рентгена. Над леглото ѝ се надвеси лице на непознат мъж. Вероятно беше рентгеновият лаборант. Приятел или враг? Вече не беше в състояние да прецени. Прехвърлиха я върху дълга маса и преметнаха коланите през гърдите и бедрата ѝ.

— Стойте абсолютно неподвижно — нареди ѝ лаборантът. — В противен случай ще се наложи да започнем всичко отначало.

СкENERЪТ бавно се спусна над главата ѝ, обзе я чувство на клаустрофобия. Спомни си определението на черепния скенер, което даваха пациентите ѝ: „Все едно, че ти вкарват главата в острилка за моливи...“. Затвори очи. Машината забуча. Направи опит да си припомни подробностите на инцидента.

Спомни си как влиза в колата, как кара по детелината. И толкоз. Всичко останало се губеше в мъгла. Ретроградна амнезия. Не помнеше нищо от самия инцидент, но предхождащите го събития бавно се подреждаха в главата ѝ.

И когато скенерът най-сетне престана да бръмчи, в главата ѝ имаше достатъчно фрагменти от случката. Да направи преценка на случилото се, да вземе мерки за запазването на живота си...

Не се съпротивляваше на действията на лаборанта, дори му помогна да я прехвърли обратно на количката. Той от своя страна щракна единствено колана през гърдите ѝ, без да закопчава превръзките на китките и глезените.

— Ще изчакате тук — каза ѝ той, оставяйки количката пред вратата на рентгена. — От спешното ще дойдат да ви вземат всеки момент... Ако имате нужда от нещо, просто ме повикайте. Ще бъда тук, зад тази врата...

Аби чу как влиза в канцеларията насреща и вдига телефона.

— Обаждаме се от рентгена... Да, приключихме. В момента доктор Блейз проверява снимките. Можете да я приберете...

Аби вдигна ръка и внимателно разкопча колана на гърдите си. Надигна се до седнало положение, таванът се залюля. Притисна длани до слепоочията си и всичко дойде на фокус.

Системата.

Отлепи скоча от кожата си, намръщи се от щипането и внимателно измъкна иглата. Физиологичният разтвор започна да капе по пода. Тя дори не погледна надолу, заета да спре кръвта от вената си. Иглата 16-ти размер прави доста голяма дупка. Нави лепенката около свивката на лакътя си, но кръвта продължаваше да се процежда навън. Но в момента това беше последната ѝ грижа. Те всеки момент щяха да са тук и тогава няма спасение...

Внимателно слезе от количката. Босите ѝ крака се намокриха от локвичката физиологичен разтвор на пода. Лаборантът почистваше масата на скенера в съседното помещение. До слуха ѝ долетя съскането на хигроскопична хартия, последвано от тихото изщракване на капака на кошчето за отпадъци.

Аби взе една престилка от закачалката до вратата и я наметна върху болничния си халат. Макар и незначително, това усилие я остави без дъх. Насочи се към вратата, опитвайки се да мисли въпреки болката. Краката ѝ се подгъваха, сякаш ходеше по пясък. Най-сетне се озова в коридора.

Тук беше пусто. Започна да върви. Краката ѝ продължаваха да се огъват, почти след всяка крачка се налагаше да търси опората на стената. Стигна до ъгъла. В далечния край на новия коридор се виждаше светещия надпис на аварийен изход. „Стигна ли онази врата,

всичко ще бъде наред“, прехапа устни тя и мъчително се повлече натам.

Някъде зад гърба ѝ се разнесоха викове, последвани от тропот на забързани нозе. Стори ѝ се, че са далеч, на километри от нея.

Натисна бравата с последните остатъци от силите си, вратата се отвори. Изведнъж се озова навън, под тъмното небе. Зад нея екнаха алармени звънци. Хукна да бяга, без изобщо да си дава сметка как го постига... Спъна се в някакъв бордюр, спря и се огледа. Намираше се в началото на паркинга, в босите ѝ стъпала се забиваха ситни камъчета и стъкълца. Нямаше план за бягство, нито пък идея в каква посока да се насочи. Знаеше само едно: трябва да се махне по-далеч от „Бейсайд“!

Зад гърба ѝ се разнесе остър вик.

Обърна се. От аварийния изход бяха изскочили трима униформени пазачи и бързо се приближаваха.

Клекна зад близката кола, но вече беше късно.

Скочи на крака и хукна да бяга. Краката все още не я слушаха. Придвижването ѝ между паркираните коли беше доста бавно.

Стъпките на преследвачите бързо се приближаваха. Не само отзад, но и от страни.

Аби свърна вляво, между две близко паркирани коли.

Пазачите изскочиха едновременно от двете ѝ страни, сграбчиха я за ръцете и ги извиха назад. Тя риташе и драскаше, направи опит дори да ги ухапе.

Но не беше по силите ѝ да се справи с трима здрави мъже. Те я вдигнаха на ръце и я понесоха обратно към спешното отделение, където я чакаше доктор Уетиг.

— Пуснете ме! — пищеше тя. — Те ще ме убият!

— Никой няма да ви стори нищо лошо, госпожо — отвърна единият от пазачите.

— Вие не разбирате! *Нищо* не разбирате!

Вратата на Спешното отделение отлетя встрани и Аби се озова вътре, под ярката светлина. Принудиха я да легне върху една от количките в преддверието и стегнаха коланите, въпреки яростната ѝ съпротива.

После над нея се надвеси строгото лице на доктор Уетиг.

— Пет милиграма халдол, мускулно! — заповяда с остър глас той.

— Не! — изкрещя Аби. — *Не!*

— Хайде, по-бързо!

Край количката се появи сестра със спринцовка в ръка. Аби направи отчаян опит да се освободи от коланите.

— Притиснете я надолу! — извика Уетиг. — Нима не можете да укротите една жена, по дяволите?

Няколко чифта ръце се вкопчиха в китките ѝ, други я извърнаха на една страна и оголиха бедрото ѝ.

— Моля ви — проплака Аби и погледна лицето на сестрата пред себе си. — Не му позволявайте да ме нарани! Моля ви!

Но вече беше късно. Кожата на бедрото ѝ потръпна от хладното докосване на напоената със спирт марля, след това иглата потъна дълбоко в нея.

— Моля ви!...

— Всичко ще бъде наред — усмихна ѝ се окуражително сестрата. — Всичко!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— По кея няма следи от гуми — каза инспектор Кариър. — Челното стъкло е пръснато на парчета, а това, което виждам над дясното око на шофьора, много ми прилича на дупка от куршум. Знаеш процедурата, Охлюв... Ще ни трябва пистолета ти.

Кацка кимна и извърна загрижен поглед към водата.

— Кажи на водолаза да го търси ей там... — махна с ръка той. — Освен ако не го е преместило течението...

— Казваш, че си изстрелял осем патрона, а?

— Може да са и повече. Започнах със зареден пълнител...

Кариър кимна и го потупа по рамото.

— Добре, Охлюв. А сега си върви у дома, защото приличаш на претоплено лайно...

— Толкова ли съм свеж? — криво се усмихна детективът, след което се обърна и започна да си пробива път сред хората от криминологията, които се бяха струпали на бетонния кей.

Микробусът беше изваден от водата няколко часа по-рано и сега стоеше в близост до открития склад с контейнерите. По ходовата му част бяха полепнали водорасли. Поради въздуха в гумите се беше преобърнал и беше стигнал тинята на дъното с покрива напред. Челната му част беше цялата в кал. От регистрационния номер стана ясно, че е собственост на болницата „Бейсайд“, а началникът на отдел „Оперативна механизация“ вече даде показания, според които три такива микробуса се използват за превоз на хора и медицинско оборудване до външните клиники. Той изобщо не подозираше, че един от тях липсва.

Шофьорската врата беше отворена. Един от полицейските фотографии се беше навел напред и снимаше арматурното табло. Трупът беше откаран преди около половин час. От шофьорската книжка научиха, че човекът се казва Олег Боровой, тридесет и девет годишен, жител на Нюарк, щат Ню Джърси. Все още очакваха допълнителна информация.

Кацка знаеше, че не бива да се върти около този микробус. Действията му през нощта се разследваха, нямаше смисъл изобщо да го доближава. Прекоси откритото пространство на складовете и се насочи към колата си. Отпусна се на седалката, въздъхна и скри лице в дланите си. Беше се прибрал някъде около два, взе душ и успя да подремне. На разсъмване беше отново на кея. „Вече съм стар за такива екшъни, рече си той. Преди десетина години все още можех да си ги позволя, но днес...“ Преследването и стрелбата в мрака са за младите лъвовете, а не за едно ченге, което отдавна вече е навлязло в средната възраст. А в момента той се чувстваше доста над нея...

Някой почука на страничното стъкло. Вдигна глава и видя високата фигура на Лундкуист.

— Здравсти, Охлюв. Добре ли си?

— Отивам си у дома. Искам да поспя...

— А не искаш ли да научиш някои подробности за шофьора на онзи микробус?

— Казвай.

— Пуснали името на Олег Боровой в компютъра и ударили бинго. Руски имигрант, пристигнал в Щатите през осемдесет и девета. Последен адрес Нюарк. Три пъти арестуван, но без присъди.

— Обвинения?

— Отвличане на хора и изнудване. Не е осъждан, тъй като свидетелите изчезвали... — Лундкуист се приведе над прозорчето и понижи глас: — Снощи си се изправил пред наистина опасни типове. Ченгетата от Нюарк твърдят, че Боровой е бил член на руската мафия...

— Сигурни ли са?

— Че как иначе? Базата на руската мафия е именно в Ню Джърси. В сравнение с тези копелдаци колумбийците изглеждат като членове на Ротарианския клуб, Охлюв... Те далеч не се задоволяват да ти видят сметката. Преди това ти режат пръстите на ръцете и краката — ей така, за кеф...

Кацка си спомни снощния инцидент и се намръщи. Спомни си как плуваха в мръсната вода, а хората по кея викаха на някакъв непознат език. Пред очите му се появиха отрязани пръсти и крайници, това пък го накара да си помисли за операционни...

— Каква е връзката между Боровой и „Бейсайд“? — вдигна глава той.

— Не знаем.

— Но той е бил зад волана на тяхна кола...

— Тя пък е била пълна с медицинско оборудване. На стойност най-малко две хиляди долара. Вероятно става въпрос за търговия на черно. Може би Боровой е имал съучастници в болницата, които са го снабдявали с лекарства и превързочни материали. Ти си го пипнал в момента, в който ги е пренасял на кораба...

— Нещо за този кораб? Говорихте ли вече с пристанищните власти?

— Собственост на някаква фирма от Ню Джърси, името ѝ е „Компания Сагаев“, панамска регистрация. Отправно пристанище Рига...

— Къде се намира това?

— Латвия. Май беше една от бившите съветски републики.

Пак руснаци, рече си Кацка. Ако снощните типове наистина са били от руската мафия, значи си имат работа с изключително опасни престъпници. Те се бяха появили тук заедно с вълната законни имигранти, подобно на хищници, преследващи стадото с дивеч. Тук, в страната на неограничените възможности, лесната плячка беше в изобилие...

Помисли за Аби Диматео и тревогата му нарасна. За последен път я чу по телефона някъде към един през нощта. Преди около час реши да ѝ позвъни пак, но усети как пулсът му се ускорява. Веднага разбра на какво се дължи това. На очакването. На мъчително-приятното и абсолютно ирационално нетърпение да чуе гласа ѝ... Подобно чувство не беше изпитвал от години. Моментално прецени какво означава то и му стана неудобно.

Затвори телефона, след което го обзе чувство на дълбока депресия.

Извърна глава по посока на кея. Корабът вероятно вече е на стотици мили от брега. Дори и да го засекат в открито море, ще бъдат изправени пред международноправни проблеми...

— Искам да провериш тази „Компания Сагаев“ — обърна се към помощника си той. — Ще търсиш връзка с „Еймити“ и болницата „Бейсайд“.

— Няма проблеми, Охлюв. Вече съм я включил в списъка...

Кацка запали мотора и вдигна глава към Лундкуист.

— Брат ти още ли работи в Бреговата охрана?

— Вече не. Но има много приятели там...

— Опитай се да разбереш дали напоследък са проверявали този кораб.

— Съмнявам се — поклати глава русокосият детектив. — Особено ако това е бил първият му рейс от Рига... — После млъкна и се извърна по посока на кея. Инспектор Кариър се беше насочил към тях и викаше нещо.

Изчакаха го да приближи.

— Хей, Охлюв! Получи ли съобщението за доктор Диматео?

Кацка изключи двигателя, крайниците му изведнъж омекнаха.

За миг чуваше само бученето на кръвта в ушите си. Очите му бяха заковани в лицето на Кариър, очакваше най-лошото...

— Станала е катастрофа...

Количката за храна затрополи по коридора и Аби стреснато отвори очи. Чаршафите под нея бяха мокри от пот, сърцето ѝ лудо блъскаше. Беше сънувала някакви ужасни кошмари. Направи опит да се обърне, но не успя. Ръцете ѝ бяха здраво стегнати в кожените колани, кожата на китките ѝ беше протрита. И изведнъж разбра, че не беше сънувала. Кошмарите бяха действителност, именно от тях не можеше да се пробуди!

От устата ѝ се откъсна отчаян стон, главата ѝ се отпусна обратно върху възглавницата, очите ѝ се заковаха в тавана. После чу проскърцването на стол и извърна очи.

До прозореца седеше Кацка. На дневна светлина небръснатото му лице изглеждаше състарено. Никога не го беше виждала такъв.

— Помолих ги да махнат каишите, но отказаха — промълви той.

— Щяла си веднага да свалиш системата... — Стана, пристъпи към леглото и се надвеси над нея. — Добре дошла, Аби. Ти си една млада дама с голям късмет...

— Нищо не помня — объркано прошепна тя.

— Претърпяла си катастрофа. Колата ти се е преобърнала на експресна магистрала „Югоизток“.

— А имало ли е и други...

— Не — поклати глава той. — Други пострадали няма. Но твоята кола е доста смачкана... — Замълча, а Аби изведнъж си даде сметка, че очите му са заковани някъде във възглавницата до главата ѝ.

— Кацка! — умолително прошепна тя. — Моя ли е била грешката?

Той неохотно кимна с глава.

— Според следите по асфалта, ти положително си карала с висока скорост... После рязко си натиснала спирачките, вероятно защото нещо се е изпречило пред теб. Колата ти е поднесла и се е ударила в мантинелата. След което се е преобърнала и е прекосила на покрив най-малко две платна...

— О, господи! — простена тя и затвори очи.

Отново настъпи тишина.

— Предполагам, че още не си чула останалото — промълви след известно време той. — Разговарях с хората от пътната полиция, които разследват катастрофата... Страхувам се, че в колата ти са открили счупено шише водка...

— Невъзможно! — рязко отвори очи тя.

— Аби, ти не помниш какво е станало... Снощи ти се събра доста, вероятно си имала нужда от малко отпускане и...

— Щях да помня, ако съм пила! — рязко го прекъсна тя.

— Виж, най-важното сега е...

— Това е най-важното! Нима не виждаш, че отново ми поставят капан?

Кацка разтърка уморените си очи.

— Съжалявам, Аби — промърмори той. — Зная, че ще ти е трудно да приемеш подобен развой на събитията... Но преди малко доктор Уетиг ми показва резултатите от алкохолната проба, която са ти направили през нощта. Две цяло и едно промила...

Вече не я гледаше. Очите му бяха насочени към прозореца, сякаш не можеше да понесе изражението на лицето ѝ. А тя не беше в състояние дори да се обърне към него, тъй като коланите пречеха. Стегна мускули и рязко се дръпна. Болката в китките ѝ беше толкова жестока, че в очите ѝ се появиха сълзи. Няма да плача, рече си. Няма да плача, *по дяволите!*

Затвори очи и направи опит да прогони яростта от душата си. Това беше всичко, което беше в състояние да направи. Единственото ѝ оръжие. Мръсните копелета бяха успели да разколебаят дори Кацка!

— Не съм пила — тихо промълви тя. — Трябва да ми повярваш. Не съм пила дори капчица!

— А ще ми кажеш ли къде беше тръгнала в три през нощта?

— Тук, в „Бейсайд“. Това го помня. Марк се обади и... — Млъкна и рязко вдигна глава. — Той къде е? Идвал ли е тук? Защо го няма?

Мълчанието на детектива вледени кръвта в жилите ѝ. Извърна глава да го погледне, но лицето му беше извърнато на другата страна.

— Кацка?

— Марк Ходъл не отговаря на пейджъра си...

— Какво?

— Колата му не е на паркинга, никой не знае къде е...

Тя направи опит да каже нещо, но гърлото ѝ изведнъж се запуши.

— Не!

Това беше единственото, което успя да прошепне.

— Рано е за никакви заключения, Аби — погледна я състрадателно Кацка. — Може би пейджърът му е повреден... Все още не знаем нищо със сигурност.

Но Аби знаеше. Тялото ѝ изтръпна, напуснато от всички жизнени сокове. Разбра, че плаче, едва когато Кацка се надвеси над нея с книжна салфетка в ръце и внимателно попи сълзите ѝ.

— Съжалявам — прошепна той. Ръката му приглади непокорното кичурче коса над челото ѝ и за миг се задържа там. — Много съжалявам...

— Открий го, заради мен! — проплака тя. — Моля те!

— Ще го открия.

Миг по-късно чу стъпките му, насочени към вратата. Доста по-късно видя, че беше развързал коланите. Можеше да стане от леглото, да напусне проклетата болница. Но не го стори.

Обърна се към стената и се разрида.

По обед се появи някаква сестра. Извади иглата на системата от вената ѝ, а на масичката до леглото остави поднос с храна. Аби дори не я погледна.

В два часа се появи доктор Уетиг. Изправен до леглото, той започна да прелиства картона с прикрепените към него лабораторни изследвания.

— Доктор Диматео?

Тя не отговори.

— Пред детектив Кацка сте отрекла употреба на алкохол снощи...

Аби продължаваше да мълчи.

— Да признаеш за проблема си означава да направиш първата стъпка към оздравяването... — рече с въздишка Уетиг. — Аз също нося вина, тъй като би трябвало да си давам сметка срещу какво се борите от доста време насам... Но сега вече всичко е на показ, време е да решим проблема.

— Какъв проблем по-точно? — извърна се да го погледне тя.

— Проблемът с вашето бъдеще — отвърна Уетиг. — Уволнението е тежко нещо, но вие сте умна жена. Пред вас има много пътища, медицината е само един от тях...

Тя замълча. В момента загубата на любимата работа ѝ се струваше нещо дребно и незначително. Особено когато я сравнеше с изчезването на Марк.

— Помолих доктор О'Конър да ви прегледа — добави Уетиг. — Довечера ще бъде тук...

— Нямам нужда от психиатър!

— Имаш, Аби — изостави официалния тон Уетиг. — При това не само от психиатър. Трябва да се освободиш от тази мания за преследване, която те съсипва. Затова няма да те изпиша преди заключението на О'Конър. Той може би ще реши да те прехвърли в психиатричното отделение. Не можем да допуснем да се самонараняваш по начина, по който го направи снощи. Всички сме дълбоко загрижени за теб. Аз съм загрижен за теб, Аби... Точно по тази причина изисках този психиатричен преглед. За твое добро, повярвай ми!

Тя го погледна право в очите и отчетливо процеди:

— Майната ти, Генерале!

За нейно огромно удовлетворение Уетиг стреснато отстъпи назад.

— Много добре — рече той и шумно затвори папката с лабораторните анализи. — По-късно ще ви прегледам отново, доктор Диматео...

Дълго след излизането на Уетиг очите ѝ останаха заковани в тавана. Секунди преди появата му беше сигурна, че няма повече сили да се бори. Но сега мускулите ѝ потръпваха от напрежение, а коремът ѝ се превърна в стоманена топка. Ръцете я боляха. Едва когато погледна надолу си даде сметка, че ги е стиснала в юмруци.

Майната ви на всички!

Изправи се в леглото. За миг ѝ се зави свят, после всичко премина. Стига лежане, време е за действие! Време е да вземе живота си в ръце!

Стана, отвори вратата и предпазливо надникна навън.

Зад бюрото насреща седеше една от дежурните сестри. Върху табелката на ревера ѝ пишеше „У. СОРИАНО, Р. С.“.

— Имате ли нужда от нещо? — хладно я изгледа тя.

— Не, благодаря — отвърна Аби и побърза да затвори вратата.

По дяволите! Тези типове я охраняват!

Зашляпа с боси крака из тясната болнична стая. Искаше да открие следващия си ход. В момента не можеше да мисли за Марк, защото това би означавало да се просне обратно в леглото и да се облее в сълзи. Точно това искаха и *онези*... Точно това очакваха от нея.

Отпусна се в стола до прозореца и потъна в размисъл. Не можеше да определи какъв трябва да бъде следващият ѝ ход. Снощи Марк спомена, че Мохандас е на тяхна страна, но след това изчезна. А тя инстинктивно усещаше, че не може да се довери на никого в болницата.

Пристъпи към телефона на нощното шкафче и вдигна слушалката. Набра номера на Вивиан, но ѝ отговори телефонен секретар. Едва тогава се сети, че Вивиан все още е в Бърлингтън.

Набра собствения си номер, вкара кода и прослуша съобщенията, записани от телефонния секретар. Имаше ново съобщение от Вивиан, гласът ѝ беше напрегнат. Беше оставила някакъв телефон в Бърлингтън и Аби бързо го избра.

Този път вдигна приятелката ѝ.

— Добре че ме хвана. Тъкмо си платих сметката и се изнасям...

— Тук ли се връщаш?

— Самолетът ми за Логан излита в шест... Слушай, тук само си губих времето. В Бърлингтън не са правени никакви жътви...

— Откъде знаеш?

— Направих справка на местното летище, после проверих и всички частни авиоклубове. На датите на трансплантациите не е имало никакви нощни полети до Бостън. Разбираш ли, никакви! Използвали са Бърлингтън само за прикритие, а Тим Никълс им е осигурявал фалшивите документи.

— След което изчезва...

— Или са се отървали от него.

Замълчаха. После Аби тихо промълви:

— Марк изчезна...

— Какво?

— Никой не знае къде е. Според детектив Кацка, колата му също я няма, пейджърът му не отговаря... — Млъкна, тъй като гърлото ѝ отново се схвана.

— Ох, Аби, Аби...

Нещо прещрака.

— Вивиан?

Стискаше слушалката с такава сила, че пръстите ѝ побеляха.

Ново щракане, после линията прекъсна.

Затвори, вдигна отново. Сигнал нямаше. Направи опит да се свърже с телефонистката, но апаратът мълчеше.

Болницата беше изключила телефона ѝ.

Изправен на тесния тротоар, който го разделяше от автомобилните платна на моста Тобин, Кацка гледаше към тъмните води на реката. Всъщност, реките бяха две. На запад от моста беше устието на река Мистик, която се вливаше в Челси и двете заедно се насочваха към океана отвъд пристанището на Бостън. Височината беше голяма. Кацка направи опит да си представи силата, с която човешкото тяло би се врязало във водата. Не успя, но беше сигурен, че скок от този мост при всички случаи ще се окаже фатален.

Обърна се и насочи поглед към отсрещната страна, отвъд летящите в двете посоки коли. Направи опит мислено да възстанови поредицата от събития, последвали един такъв скок. Течението ще

отнесе трупа към пристанището. Отначало той ще остане под вода, може би близо до дъното. После газовете ще го издигнат на повърхността. След часове или дни, в зависимост от температурата на водата и скоростта, с която се размножават газообразуващите бактерии в загниващите вътрешности. Но на даден етап трупът непременно ще изплува.

Тогава и ще го открият. Ден-два след инцидента, вече подут до неузнаваемост.

Извърна се към полицаия от пътната полиция, който търпеливо чакаше.

— В колко часа видяхте колата?

Наложи се да крещи, за да преодолее грохота на интензивния трафик.

— Някъде около пет сутринта. Беше ей там, на платното, което води за северното отклонение... — Пръстът му се насочи към едно място отвъд съския поток автомобили. — Хубаво БМВ, зелено на цвят. Веднага спрях...

— В близост до това БМВ нямаше хора, така ли?

— Не, сър. Изглеждаше изоставено. Проверих в компютъра, но не беше обявено за издирване. Тогава допуснах, че шофьорът е получил някаква повреда и е тръгнал да търси помощ. Но колата пречеше на движението и повиках пътна помощ да я измести...

— Ключове? Някаква бележка?

— Не, сър. Купето беше абсолютно празно.

Кацка отново извърна очи към реката. Колко ли е дълбоко там долу, силно ли е течението?

— Опитах се да позвъня на доктор Ходъл у дома, но никой не отговори — добави полицаят. — По това време още не знаех, че е изчезнал...

Кацка гледаше реката и мълчеше. Мислеше за Аби, чудеше се как ще ѝ съобщи тази смразяваща новина. Изглеждаше толкова крехка в болничното легло! Мисълта да ѝ причини допълнителни страдания му се стори чудовищна.

„Засега няма да ѝ казвам нищо, реши той. Нека първо открием трупа..."

Полицаят проследи погледа му и неволно потръпна.

— Исусе! Мислите ли, че може да е скочил?

Кацка бавно поклати глава.

— Може и да е там, но със сигурност не е скочил — промълви той.

Телефоните не млъкнаха през целия ден. Две от сестрите се оказаха болни и дежурната Уенди Сориано не само пропусна обяда, но беше изправена пред мрачната перспектива да изкара още една смяна. В три и половина следобед тази перспектива започна да се превръща в действителност.

Децата звъниха вече два пъти. „Мамо, Джеф пак ме бие... Мамо, кога ще се върне татко?... Мамо, може ли да използваме микровълновата фурна? Обещаваме да не изгорим къщата до основи...“

Мамо, мамо, мамо...

Защо не се обаждат на баща си, по дяволите?

„Защото службата на баща им е важна, твърде важна!“

Уенди въздъхна, подпря брадичката си с юмрук и сведе очи към купчината лекарски предписания пред себе си. Тези практиканти умират да издават заповеди. Всички без изключение се бяха снабдили със скъпи автоматични писалки „Крос“ и драскаха инструкциите си с нескрита наслада. „Магнезиево мляко срещу запек“, „Нощем да се вдигат предпазните решетки на леглото“... Тези и още куп подобни глупости се връчваха на сестрите за изпълнение. Сякаш Бог предаваше инструкциите си на Моисей. *Никакъв запек, чадо!*...

Уенди въздъхна и посегна към първия формуляр.

Телефонът отново иззвъня. Дано не са пак децата, рече си тя.

— Шесто отделение, на телефона Уенди! — каза раздразнено тя.

— Обажда се доктор Уетиг.

— О! — изпъна гръб уморената сестра. Човек не може да се отпуска, когато разговаря с доктор Уетиг. — Слушам ви, докторе...

— Искам нова алкохолна проба на доктор Диматео. Вземете й кръв и я изпратете в лабораторията „Медмарк“.

— Не в нашата, така ли?

— Не. Направо в „Медмарк“.

— Ще бъде изпълнено, докторе — отвърна Уенди и си записа заповедта. Искането беше малко странно, но не тя беше тази, която

може да обсъжда решенията на Генерала.

— Как е тя? — попита Уетиг.

— Малко неспокойна...

— Направи ли опит да излезе?

— Не. Дори носът си не е показала...

— Добре. Нека пази стаята. Не искам никакви посетители, включително от болничния персонал. Ще влизат само тези от списъка, който съм оставил в дежурната.

— Разбрано, доктор Уетиг.

Уенди остави слушалката и впери недоволен поглед в масата. По време на разговора бяха донесли още три папки с клинични нареждания. По дяволите! Цяла вечер ли ще ги изпълнява? Изведнъж ѝ прилоша от глад. Не беше обядвала, не беше имала дори една свободна минутка.

Вдигна глава и забеляза двете млади сестри, които си бърбяха край вратата на отделението. Господи, нима само аз работя в тази сграда?

Попълни един формуляр за алкохолна проба на кръвта и го постави в кутията за лаборантите. Телефонът започна да звъни в мига, в който се надигна от стола. Но тя не му обърна внимание. Да го вдигнат от дежурната стая, нали затова са там?

Излезе от помещението, съпроводвана от звъна на двата телефона едновременно.

Вампирът отново се появи. В ръцете си държеше обичайната табличка с епруветки, спринцовки и гумени маркучи.

— Съжалявам, доктор Диматео, но пак се налага да ви боцна...

Изправена до прозореца, Аби почти не обърна внимание на младата жена.

— Тази болница ми взе достатъчно кръв — хладно промърмори тя и продължи да гледа към оживлението, което цареше пред входа.

Сестри с разрошени от вятъра коси влизаха и излизаха. Полите на шлиферите им се развяваха, през стъклото долиташе весел смях. На изток се трупаха черни облаци. „Кога ли пак ще видя синьо небе?“, запита се с въздишка Аби.

Зад гърба ѝ се разнесе звън на стъкленици.

— Докторе, наистина трябва да ви взема кръв...

— Не искам повече изследвания — обърна се Аби.

— Моля ви, не ми усложнявайте живота! — потрепна гласът на лаборантката. — Изпълнявам заповедта на доктор Уетиг, нищо повече...

Аби ѝ хвърли един продължителен поглед. Момичето беше съвсем младо и очевидно трепереше от страх пред Уетиг. Също като нея преди... Преди колко? Имаше чувството, че от времето, когато се страхуваше от Генерала, бяха изтекли години. Но за това момиче нещата не стояха така.

Въздъхна и седна на леглото.

Лаборантката остави таблата върху нощното шкафче и се приготви за работа. Разпечата една спринцовка и захапа със зъби опаковката на стерилните игли. Денят ѝ трябва да е бил доста натоварен, рече си Аби, хвърляйки поглед към пълните епруветки върху табличката.

— Коя ръка предпочитате?

Аби протегна лявата си ръка и равнодушно остави да я пристегнат с гумения турникет. Сви пръсти в юмрук и вената ѝ изскочи. По нея ясно си личаха точките от предишни убождания. Извърна глава, за да не гледа как иглата потъва в кожата ѝ. Очите ѝ отново попаднаха на епруветките върху таблата, всяка с отделен етикет. Бонбониерата на вампира...

Изведнъж вниманието ѝ беше привлечено от едно шишенце с червена тапа в началото на редицата. Върху етикета беше написано: „ВОС, НИНА ХИО, ЛЕГЛО 8“.

— Ето, готово — рече вампирът и извади иглата. — Бихте ли задържали тази марля?

— Какво? — погледна я неразбиращо Аби.

— Притиснете марлята докато ви сложа една лепенка — поясни момичето.

Аби механично се подчини. Очите ѝ отново се върнаха на шишенцето с кръвта на Нина Вос. Наложил се леко да се приведе напред, за да разчете името на лекуващия лекар в долния ъгъл на етикета: „ДОКТОР АРЧЪР“.

Нина Вос отново е в болницата! Постъпила е в „Гръдна хирургия“...

Лаборантката излезе.

Аби пристъпи към прозореца и впери поглед в грамадата черни облаци. Над паркинга се носеха хартии и сухи листа. Стъклото леко потрепваше от вятъра.

Нещо с новото ѝ сърце не е наред.

Би трябвало да се сети за това още когато се срещнаха в лимузината. Нина изглеждаше зле — с бледо лице и посинели устни. Всички признаци за несполучлива трансплантация бяха налице...

Пристъпи към гардероба и го отвори. Вътре имаше голяма найлонова торба с етикет „Лични вещи на пациента“, в която бяха обувките ѝ, изцапаните с кръв панталони и чантичката ѝ. Портмонето липсваше, вероятно заключено в болничния сейф. След пълно претърсване на чантичката се оказа, че разполага с няколко монети, най-едрата от които беше четвърт долар. Но тя ги прибра, тъй като ясно съзнаваше, че ще се нуждае дори от последния си цент.

Вдигна ципа на панталоните, придърпа полите на болничния халат над тях и obu обувките си. После отвори вратата към коридора и предпазливо надникна навън.

Сестра Сориано я нямаше зад бюрото, но в стаята имаше други две жени с бели престилки. Едната говореше по телефона, а другата попълваше някакъв медицински картон. И двете не гледаха насам.

Откъм дъното на коридора се появи високата количка с вечерята, тикана от едър санитар в розова престилка. Количката спря пред отворената врата на дежурната стая, а санитарят взе две чинии и ги понесе към болничната стая насреща.

Аби побърза да се възползва от благоприятния момент и безшумно се плъзна навън. Количката я скриваше от очите на дежурните сестри и тя безпрепятствено мина покрай стаята им.

Насочи се към стълбището, тъй като не можеше да рискува с асансьора.

Изкачи шест етажа и безпрепятствено се озова на дванадесетия. Пред нея беше Операционния блок, зад тъгла започваха стаите на интензивното хирургическо отделение. В коридора пред операционните имаше рафт със стерилни халати. Аби навлече един от тях, скри косите си под памучно кепе на цветя, а обувките си пхна в стерилни галоши. Вече можеше да разчита на някакъв шанс, тъй като беше облечена като всички останали.

Зави зад ъгъла и влезе в интензивното отделение.

Вътре цареше пълен хаос. Пациентът на второ легло беше колабирал. Съдейки по напрегнатите заповеди, които се разнасяха на висок глас откъм паравана, състоянието му беше крайно опасно. Без да привлича вниманието на никого, Аби мина покрай стаичката с контролните монитори и се насочи към легло №8.

Спря за миг пред остъклената вратичка на паравана, просто за да се увери, че вътре действително лежи Нина Вос.

После безшумно влезе. Вратата меко се захлопна, глъчката на реанимационния екип стана значително по-приглушена. Дръпна перденцето на прозорчето и се обърна към леглото.

Нина кротко спеше, без да има представа за суматохата в отделението. Изглеждаше доста по-слаба в сравнение с последната им среща. Болестта я беше стопила като свещ. Тялото ѝ под завивките беше слабичко, като на малко дете.

Един поглед към картоната на рамката на леглото беше достатъчен за Аби. Повишено налягане в белите дробове, значително снижение в капацитета на сърдечната дейност, постепенно увеличаващи се дози добутамин за сърдечна стимулация.

Върна картоната на мястото му, обърна се към леглото и срещна погледа на болната жена.

— Здравейте, госпожо Вос...

По лицето на Нина пробяга нещо като усмивка.

— Вие бяхте лекарката, която винаги казва истината, нали?

— Как се чувствате?

— Доволна — въздъхна Нина. — Много доволна!

Аби пристъпи към леглото. Размениха си продължителни погледи.

— Вече зная, няма нужда да ми казвате... — промълви най-сетне Нина.

— Какво знаете, госпожо Вос?

— Че нещата вървят към логичния си край — отвърна болната, затвори очи и мъчително си пое въздух.

Аби нежно хвана ръката ѝ.

— Досега нямах възможност да ви благодаря — промълви тя. — Не съм забравила, че се опитахте да ми помогнете.

— Опитах се да помогна на Виктор...

— Не ви разбирам.

— Той е като онзи герой от гръцката митология... Който отишъл в Хадес, за да върне жена си...

— Орфей.

— Да. Виктор е точно като Орфей. Искан да ме върне. Не го интересува какво струва това, по какъв начин ще го постигне... — Отвори очи и Аби потръпна от бездънната им яснота. — Но това в крайна сметка ще го погуби!

Тук не става въпрос за пари, осъзна се младата лекарка. Тук става въпрос за човешки души...

Вратата на паравана рязко се отвори. На прага се появи една от сестрите, очите ѝ изненадано се спряха на Аби.

— О, доктор Диматео! Какво правите... — млъкна и бързо огледа показанията на монитора.

„Страхува се от саботаж!“, съобрази Аби.

— Нищо не съм пипала — кротко рече тя.

— Бихте ли си тръгнали, моля?

— Чух, че госпожа Вос е в интензивното и дойдох да я видя...

— Тя има нужда от спокойствие — отвърна сестрата и ѝ направи знак да излезе. — Не видяхте ли табелата „Посещенията забранени“? Тази вечер ще я оперират, нужно ѝ е спокойствие.

— Така ли? Каква ще бъде операцията?

— Нова трансплантация. Намерили са подходящ донор.

Заковала поглед в затворената врата на номер 8, Аби тихо попита:

— Госпожа Вос знае ли това?

— Какво?

— Дала ли е писмено съгласие за трансплантацията?

— Мъжът ѝ се подписа вместо нея. А сега ви моля веднага да напуснете!

Без повече приказки Аби се обърна и излезе. Не знаеше дали някой е забелязал как напуска реанимацията. Просто вървеше по коридора, насочила се към асансьорите. Вратите се плъзнаха встрани, но кабината се оказа пълна. Успя да си намери място и застана с гръб към останалите пътници.

„Намерили са донор, объркано си помисли тя. Как, откъде?

И тази вечер Нина Вос ще бъде подложена на нова трансплантация...”

Поредицата на предстоящите през нощта събития се оформи в главата ѝ в момента, в който кабината най-сетне спря на партера. Беше изчала информацията за други подобни трансплантации в „Бейсайд“ и знаеше какво ще се случи. Някъде около полунощ Нина ще бъде вкарана в операционната, където екипът на Арчър ще я подготви за трансплантация и ще чака телефонното обаждане. Друг екип от хирурзи ще е сторил същото, около друг пациент. Скалпелите ще потънат в живата плът, ще срежат мускули и сухожилия, ще отворят гръдния кош, в който се крие съкровището... Живо, туптящо сърце...

Жътвата ще бъде направена бързо и чисто.

„Тази вечер нещата просто ще се повторят“, каза си тя.

Вратите се плъзнаха встрани. Аби излезе от кабината и с наведена глава се насочи към изхода.

Откри телефонна кабина едва на две пресечки от болницата и влезе вътре, трепереща от студ. Прибягна до скъпоценния си запас от монети и набра номерът на Кацка.

Нямаше го. Полицаят насреща предложи да му остави съобщение.

— Казвам се Аби Диматео и трябва непременно да говоря с него! — извика в слушалката тя. — Няма ли начин да го откриете? Пейджър, или нещо друго... Въпросът е изключително спешен!

— Почакайте, ще ви прехвърля на централата...

Нещо в слушалката прещрака, после прозвуча гласът на телефонистката:

— Момент, ще помоля диспечерския пункт да го потърси по радиостанцията в колата му...

След няколко напрегнати секунди тишина, телефонистката отново се появи.

— Съжалявам, но все още нямаме връзка с детектив Кацка... Защо не ни оставите телефон, на който да ви потърси?

— Благодаря, всъщност не знам... Пак ще се обадя...

Постави слушалката и поклати глава. Нямаше повече монети, край на всякакви разговори.

Погледна навън. Подгонени от вятъра, около телефонната кабина летяха боклуци и стари вестници. Не ѝ се искаше отново да излиза на

студа, но не знаеше какво друго да стори.

Можеше да се обади само на още един човек.

Половината от телефонния указател липсваше. Аби го разлисти, без да очаква да открие това, което ѝ трябва. Затова много се учуди, когато откри името: И. ТАРАСОФ.

С треперещи ръце набра номера, после натисна бутона за разговор за чужда сметка. „Моля те, обади се! Моля те, приеми разговора за своя сметка!“

След четири сигнала в слушалката прозвуча тих и спокоен глас:

— Ало?

Някъде в стаята приглушено звънтяха прибори, чуваше се класическа музика.

— Да, приемам да бъде за моя сметка...

Облекчението ѝ беше огромно, думите се изсипаха от устата ѝ като пълноводен поток.

— Не знаех към кого да се обърна! Не мога да откроя Вивиан, а никой друг не желае да ме изслуша! *Вие* трябва да отидете в полицията и да ги накарате да слушат!

— Спокойно, Аби — рече доктор Тарасоф. — Кажете ми какво се е случило...

Тя си пое дъх. Сърцето блъскаше в гърдите ѝ. Изгаряше от нетърпение да сподели с някого парещата си тайна.

— Тази нощ Нина Вос ще получи второ сърце! Мисля, че най-сетне разбрах по какъв начин се действа... Сърцата не пристигат по въздуха, а жътвата се прави тук, в *Бостън*!

— Къде? В коя болница?

Очите ѝ попаднаха на една кола, която бавно плъзеше по улицата. Въздухът напусна дробовете ѝ едва когато колата се плъзна зад ъгъла и изчезна.

— Аби?

— Да, тук съм...

— От господин Пар научих, че напоследък ви се е насъбрало доста... Дали не сте...

„Поне ти ме изслушай!“, примоли се безгласно Аби. *Моля те!* Затвори очи и направи усилие да възвърне самообладанието си. Човекът насреща не биваше да се съмнява в психическото ѝ състояние. После започна:

— Днес Вивиан ми се обади от Бърлингтън. Там не са правили никакви жътви. Органите изобщо не са идвали от Върмонт...

— Къде тогава са правени жътвите?

— Не съм напълно сигурна. Предполагам, че е ставало в една сграда в Роксбъри. „Медицински доставки Еймити“. Полицията трябва да бъде там преди полунощ, за да спаси донора...

— Не виждам как мога да ги убедя — промърмори със съмнение в гласа Тарасоф.

— *Трябва да ги убедите!* В отдел „Убийства“ има един детектив на име Кацка. Успеем ли да го открием, той непременно ще ни повярва! Тук не става въпрос за имунна съвместимост на органи, доктор Тарасоф! Те отглеждат донори, не разбирате ли? *Убиват хора!*

В слушалката долетя приглушен женски глас:

— Иван, вечерята ти изстива!...

— Налага се да я пропусна, скъпа — отвърна Тарасоф. — Имам спешен случай... — Гласът му отново се върна в слушалката, тих, но настойчив: — Аби, излишно е да ви казвам, че тази история ме плаши!

— Мен също!

— Тогава да отидем право в полицията. Нека те поемат нещата в свои ръце. За нас е твърде опасно!

— Съгласна съм.

— Ще го направим заедно. Колкото по-голям е оркестърът, толкова по-силно звучи музиката.

Тя се поколеба.

— Страхувам се, че моето присъствие само ще предизвика съмнения...

— Но аз не зная подробностите, Аби. *Вие* ги знаете...

— Добре — отвърна след кратък размисъл тя. — Ще отидем заедно. Бихте ли ме взел оттук? Замръзнала съм, освен това умирам от страх!

— Къде сте?

Тя извърна глава към тротоара. На две пресечки по-нататък блестяха болничните крила, сякаш увиснали в мрака.

— В една телефонна кабина, съвсем близо до „Бейсайд“. Не мога да ви покажа името на улицата...

— Добре, ще ви откроя.

— Доктор Тарасоф? — прошепна тя.

— Да?

— Моля ви, побързайте!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Самолетът докосна бетонната писта на международно летище Логан и сърцето на Вивиан Чао се сви. Но не полетът беше повод за безпокойството ѝ. Тя не се страхуваше да лети и можеше да спи дори когато останалите пътници повръщаха от силните тласъци на въздушните течения. Беше разтревожена от последния си разговор с Аби, който изведнъж прекъснаха, а тя не позвъни отново...

Самолетът започна да рулира към терминала. Вивиан стана, смъкна сака си от мястото за багаж над креслото и се придвижи към изхода.

Опита да открие Аби у дома, но там никой не вдигаше. А по време на полета си даде сметка, че всъщност не знаеше откъде се обажда младата жена. Връзката беше прекъснала прекалено бързо...

Слезе по стълбичката, метна сака на гръб и се насочи към терминала. Стресна я огромната тълпа, събрала се оттатък портала. Бяха предимно тийнейджъри. Над главите им се полюшваха разноцветни балони, в ръцете си държаха плакати. „Добре дошъл у дома, Дейв! Браво на героя...“ Нямаше представа кой е този Дейв, но посрещането му беше изключително топло. Виковете и ръкоплясканията я накараха да се обърне. От ескалатора, точно зад нея, се появи висок младеж със зачервено лице и широка усмивка на уста. Тълпата се юрна да докосне любимият си Дейв и Вивиан се оказа буквално погълната от нея.

„Да ги вземат дяволите тези хлапета!“, въздъхна тя и започна да си пробива път сред балони и широки усмивки. Наложил ѝ се да употреби няколко хватки от американския футбол, за да се освободи. Тълпата най-сетне остана зад гърба ѝ, но тя беше набрала такава инерция, че почти се блъсна в един мъж, който стоеше неподвижно и наблюдаваше суматоката. Промърмори някакво извинение и се отдалечи. Едва след няколко крачки осъзна, че мъжът не проговори нито дума в отговор.

Отби се в тоалетната. Бъркотията от посрещането на Дейв се отрази пряко на пикочния ѝ мехур. Облекчи се в първата свободна кабинка и побърза да излезе навън.

Мъжът, в когото почти се беше блъснала, стоеше пред магазина за сувенири срещу тоалетната и четеше вестник. Вивиан го позна по вдигнатата яка на шлифера.

Обърна му гръб и се насочи към мястото за получаване на багажа. Докато прекосяваше широката зала на терминала, изпъстрена с гишета на различните авиокомпании, умът ѝ най-сетне започна да работи. Защо този човек чакаше пред портала за пристигащи пътници? Защо е *сам*, след като е логично да се допусне, че посреща някого?

Спря пред един вестникарски щанд, взе някакво списание и го понесе към касата. Жената зад щанда маркира покупката, а тя се обърна и хвърли един небрежен поглед зад гърба си.

Мъжът се беше спрял пред някакъв машина за автоматично издаване на застрахователни полици и се правеше, че чете упътването.

„Окей, Чао, този тип те следи, рече си тя. Може би става въпрос за любов от пръв поглед. Може би те е зърнал сред тълпата и е решил, че ти си жената на живота му...“

Извади пари да плати списанието и усети как сърцето ѝ ускорява ритъма си. „Разсъждавай! Защо може да те следи този тип?“

Отговорът беше лесен — телефонното обаждане на Аби. Ако някой е подслушвал, той ще знае, че Вивиан пристига от Бърлингтън с полета в шест следобед. Спомни си, че малко преди да ги прекъснат, в слушалката се разнесе меко изщракване.

Реши да остане известно време пред вестникарския щанд. Вземаше някоя книга с меки корици, разлистваше я, после я оставяше и вземаше друга. Съобрази, че този човек едва ли носи оръжие, тъй като влизането в тази зала ставаше след задължителна проверка с металотърсач. Следователно докато е тук, ще бъде в сравнителна безопасност.

Предпазливо вдигна глава и надникна иззад щанда.

Мъжът беше изчезнал.

Направи няколко крачки встрани и се огледа. Мъжът не се виждаше никъде.

„Побъркала си се, скъпа, рече си тя. Никой не те следи.“

Продължи да крачи напред. Мина покрай кабинката на охраната и започна да слиза по стълбите към въртележката за багажа.

Куфарите от Бърлингтън тъкмо излизаха. Бързо зърна червеният си „самсонайт“, който се плъзна по рампата. Понечи да съкрати пътя до него, но в същия момент зърна човека с шлифера. Разтворил вестник пред лицето си, той стоеше на крачка от изхода.

Отмести поглед, сърцето се качи в гърлото ѝ. Тоя тип очевидно я чакаше да си вземе багажа и да излезе навън, в нощта...

Червеният „самсонайт“ направи един кръг по въртележката. Вивиан се пое дъх и започна да си пробива път сред хората, които чакаха появата на багажа си. Куфарът бавно се плъзна край нея, но тя не го вдигна, а тръгна редом с него. Когато тълпата я скри от погледа на онзи с шлифера, тя пусна сака на пода и хукна да бяга.

Пред очите ѝ се появиха други две въртележки, в момента празни. Профуча покрай тях и се насочи към изхода в дъното.

Изскочи навън, вятърът я блъсна в лицето. Някаква суматоха зад гърба ѝ я накара да се обърне. Мъжът с шлифера току-що беше изскочил от съседния изход, последван от още един. Този, новият, посочи с пръст към нея и извика нещо на непознат език.

Вивиан се обърна и хукна да бяга. Непознатите я последваха. Не беше нужно да се обръща, за да го разбере. Зад гърба ѝ изтрополи съборен багаж, последван от гневните викове на някакъв носач...

После се разнесе едно приглушено „пук“ и нещо разроши косата ѝ.

Курушум!

Сърцето ѝ прескочи един такт. Дробовете ѝ се напълниха с въздух, който вонеше на изгорели дизелови газове.

Пред очите ѝ се появи някаква врата. Тя промени посоката на бягството си, блъсна я и хукна към близките ескалатори. Подвижните стъпала се движеха в обратна посока, но тя пое нагоре, прескачайки ги по две наведнъж. В момента, в който най-сетне стигна горното ниво, се разнесе още едно приглушено пукане. Този път нещо я парна в слепоочието, по шията ѝ протече топла и лепкава течност.

Точно пред нея беше гишетото на „Американ Еърлайнс“, пред което се беше събрала малка опашка от пътници.

Зад гърба ѝ се разнесе тежък тропот, някой изкрещя нещо на непознат език.

Вивиан се стрелна към гишето, плъзна се покрай някакъв мъж с количка за багаж и скочи напред. Инерцията ѝ беше толкова голяма, че тялото ѝ се претърколи отгатък и падна на крачка от гумената лента за вече претеглените куфари, която бавно се движеше.

Вдигна глава и срещна смаяните погледи на четиримата униформени служители.

Изправи се на треперещите си нозе и предпазливо надникна над ръба на гишето. Видя само смаяните лица на пътниците. Мъжът с шлифера и съучастникът му бяха изчезнали.

Обърна се към униформените служители, които продължаваха да я гледат смаяно, неспособни да произнесат нито дума.

— Добре де, няма ли да извикате охраната? — рече тя.

Едно от момичетата зад гишето бавно посегна към телефона.

— Не е зле да наберете и 911 — добави Вивиан.

Един тъмен мерцедес изскочи иззад ъгъла и бавно спря пред телефонната кабина. На слабата светлина се очерта профилът на шофьора и Аби изпусна една въздишка на облекчение. Беше Тарасоф.

Блъсна вратичката на кабината и изтича към колата.

— Слава богу, че дойдохте!

— Сигурно сте премръзнала — рече хирургът. — Палтото ми е на задната седалка, наметнете се...

— Тръгвайте, моля ви! Да се махаме оттук!

Тарасоф даде газ, а тя нервно се извърна назад. Улицата отвъд стъклото беше пуста.

— Има ли някой след нас? — попита той.

— Не. Мисля, че всичко е наред.

От устата на възрастния мъж излетя колеблива въздишка.

— Не ме бива в тези неща... Не обичам дори криминалните филми...

— Всичко е наред — успокой го Аби. — Карайте към полицията, а оттам ще звъннем на Вивиан...

Тарасоф кимна и хвърли поглед в огледалцето за обратно виждане.

— Струва ми се, че видях някаква кола — промърмори той.

— Какво? — рязко се извърна Аби.

— Ще завия тук и ще видим какво ще стане...

— Добре. Аз ще гледам назад.

Мерцедесът се плъзна в пресечката. Аби напругаше взор, но след тях нямаше никой. Обърна се едва когато Тарасоф намали скоростта.

— Какво става?

— Нищо — отвърна хирургът и изключи фаровете.

— Но какво правите?... — извика Аби, забелязала как Тарасоф натиска бутона за отключване.

Вратата ѝ рязко се отвори, вятърът нахлу в купето. Чифт силни ръце я измъкнаха навън. Падналата над челото коса ѝ пречеше да вижда. Започна да се бори, но нападателите бяха двама здрави мъже. Извиха ръцете ѝ на гърба и здраво ги вързаха. Устата ѝ беше затворена със здрава лепенка. После я вдигнаха на ръце и я хвърлиха в багажника на някаква кола, която чакаше наблизко с изключени светлини.

Капакът се затръшна над главата ѝ, настъпи непрогледен мрак.

Колата потегли.

Претърколи се по гръб и започна да рита капака на багажника. Престана едва когато стъпалата я заболяха, а бедрата ѝ изгубиха всякаква чувствителност. Никой не я чуваше.

Изтощена до крайност, тя се сви на кълбо и направи опит да разсъждава.

Тарасоф! По какъв начин е замесен този човек?

Парченцата на пъзела бавно започнаха да се подреждат. Свита в багажника на похитителите, тя най-сетне разбра как стоят нещата. Тарасоф е ръководител на един от най-добрите трансплантационни екипи на Източното крайбрежие. Репутацията му привлича безнадеждно болни пациенти от цял свят. Пациенти, които имат финансовата възможност да изберат всеки хирург, когото пожелаят. Те искат най-доброто и са готови да платят.

Но това, което не могат да купят с парите си, което системата не им позволява да купят, е едно: животът. За да бъдат живи, на тях им трябват сърца. Човешки сърца.

Това е стоката, която доставя екипът на „Бейсайд“. Спомни си какво беше казал Тарасоф при един от разговорите им: „Аз постоянно изпращам пациенти на «Бейсайд»...“.

Той е посредникът на „Бейсайд“. Той е човекът, който извършва тестовете за имунна съвместимост.

Колата намали скоростта си и зави. Гумите заскърцаха върху чакъл, после спряха. До слуха ѝ достигна далечния грохот на реактивни двигатели и тя веднага разбра къде се намират.

Капакът на багажника отскочи. Измъкнаха я навън. Въздухът миришеше на море и газол. Помъкнаха я по бетонния кей, после стъпиха на железен трап. Приглушени от лепенката, писъците ѝ потънаха в грохота на излитащ над главите им самолет. За миг успя да зърне очертанията на корабната палуба, после я тикнаха в някакъв тъмен тунел и започнаха да слизат по метални стъпала. Едно ниво, второ...

Проскърца врата. Блъснаха я в някакво тъмно помещение. Извитите зад гърба ръце не можеха да ѝ помогнат при падането. Брадичката ѝ влезе в болезнено съприкосновение с металния под. Ударът беше толкова жесток, че тя не издаде дори звук. Болката в главата ѝ беше ужасна.

Навън се разнесе тропот на крака, после до ушите ѝ долетя приглушеният глас на Тарасоф:

— Все пак ще спечелим нещо... Махнете ѝ лепенката, защото може да се задуши...

Аби се претърколи по гръб и направи опит да фокусира зрението си. Силуетът на Тарасоф смътно се очертаваше в рамката на отворената врата. Един от мъжете с него се наведе и рязко дръпна лепенката от устата ѝ.

— Защо? — прошепна тя, все още зашеметена от болката. — *Защо?!*

Силуетът леко сви рамене, сякаш въпросът ѝ нямаше никакво значение. Другите двама се обърнаха и излязоха, готови да заключат металната врата.

— За пари ли го вършите? — изкрещя тя. — Парите ли са причина за тези ужаси?!

— Парите не означават нищо, ако не могат да ти купят това, от което се нуждаеш — отвърна Тарасоф.

— Например сърце?

— Например животът на детето ти... Собственият ти живот... Животът на близките ти... Сестра, брат... Вие знаете това по-добре от всички, доктор Диматео... Отдавна сме в течение на инцидента, отнел

живота на малкия Пийт. Бил е само на десет години, нали? Каква трагедия! Я ми кажете, не бихте ли дала всичко, за да го спасите?

Тя не отговори.

— Нямаше ли да дадете всичко? Да направите всичко?

Да, отвърна безгласно тя. В това нямаше никакво съмнение.

Да!

— Представете си, че вашата дъщеря умира — продължи Тарасоф. — Разполагате с купища пари, но тя трябва да си чака реда. След разни алкохолици и наркомани, след цял куп малоумни, които тъй и тъй не знаят какво да правят с живота си. След разни лентяи, които не са работили дори един ден! — Помълча малко, после добави: — Хайде, представете си всичко това!

После вратата се затръшна и резето от външната ѝ страна пронизително изскърца.

Аби остана да лежи в непрогледен мрак. Стъпките на тримата мъже заглъхнаха по посока на палубата над главата ѝ. Тресна метален капак, после всичко утихна. До слуха ѝ долиташе само свиренето на вятъра, примесено с тежкото проскърцване на корабния корпус.

Представете си!

Затвори очи и направи опит да не мисли за Пийт. Но той вече се беше изправил пред нея, облечен в новичката си униформа на скаут. Спомни си какво ѝ беше казал, когато навърши пет — че Аби е единствената жена на света, за която иска да се ожени. А тя си беше замълчала, защото не искаше да го разочарова с информацията, че не може да се ожени за собствената си сестра...

„Какво бих направила да те спася?“, безмълвно го попита тя. „Всичко! Абсолютно всичко!“

Нещо прошумоля близо до нея.

Замръзнала на място, Аби напрегна слух. Шумоленето се повтори.

Плъхове!

Тялото ѝ рязко се завъртя. Успя да се изправи на колене с цената на неимоверни усилия. Не виждаше абсолютно нищо, но ясно си представяше огромните гризачи, които шетат наоколо. Напрегна мускули и бавно започна да се изправя. В крайна сметка успя, стегна бедра и опря гръб на металната стена.

Разнесе се меко щракане. Над главата ѝ светна електрическа крушка и тя неволно отскочи.

Оказа се, че шумоленето в мрака е предизвикано не от плъхове, а от едно момче.

Гледаха се втренчено, без да произнесат нито дума. Момчето стоеше напълно неподвижно, но в очите му се таеше страх. Крачетата му под късите панталонки бяха стегнати и сякаш готови за бягство. Само дето нямаше къде...

Беше някъде около десетгодишно, много бледо, с платиненоруса коса, която изглеждаше бяла под светлината на лампата. На бузата му имаше синкаво петно, сякаш някой го беше изцапал. Но след кратко виждане Аби разбра, че това е посинял оток от удар и в гърдите ѝ потрепна гняв. Очите му, потънали дълбоко в орбитите си, също изглеждаха като две дълбоки рани...

Направи крачка към него, но момчето уплашено се дръпна.

— Няма да ти направя нищо лошо — прошепна успокоително тя.
— Искам само да си поговорим...

На бледото чело се появиха недоумяващи бръчици, русата глава се поклати.

— Обещавам — рече Аби.

Момчето каза нещо, което тя не успя да разбере. Беше неин ред да поклати глава.

Размениха си погледи, изпълнени с недоумение.

После очите им едновременно се извърнаха нагоре. Двигателите на кораба забуботиха.

Аби замръзна на място и напрегна слух. Отвън долиташе дрънчене на тежки вериги и скърцане на хидравлика. Миг по-късно корпусът потръпна и започна да се люлее. Бяха вдигнали котва и напускаха пристанището.

„Няма къде да избягам, дори и да се измъкна от тази дупка!“

Погледът ѝ потъмня от отчаяние.

Момчето беше престанало да обръща внимание на моторите и гледаше към нея. После се промъкна между тялото ѝ и металната стена и сведе поглед към вързаните ѝ ръце. Очите му бавно се сведоха надолу. Едва сега Аби забеляза, че лявата му ръка е обезобразена и от ръкава на ризата му стърчи само чуканче. Момчето я погледа известно време, после каза нещо.

— Не те разбирам — поклати глава Аби.

Момчето повтори думите си, в гласа му се долови нещо като нетърпение. *Защо не може да го разбере?* Какво й става?

Аби мълчаливо поклати глава.

Известно време мълчаха и смутено се гледаха. После момчето вирна брадичка и Аби разбра, че е стигнало до някакво решение. Мина зад нея и улови със здравата си ръка въжетата, с които бяха стегнати китките ѝ. Но възелът се оказа прекалено стегнат. Момчето се отпусна на колене и го захапа. Аби усети топлия му дъх върху кожата си. Голата крушка над главите им ритмично се поклащаше, а момчето започна да дъвче възела. Едно малко, но изпълнено с решителност мишле...

— Съжалявам, но времето за свиждане изтече — каза сестрата.
— Хей, какво правите? Не можете да влизате тук!

Кацка и Вивиан изобщо не намалиха ход и решително се насочиха към стая 621.

— Къде е Аби? — изправи се на прага Кацка.

Колин Уетиг се извърна към тях, огледа ги и рече:

— Доктор Диматео изчезна.

— Обещахте, че ще я държите под наблюдение! Лично ме уверихте, че няма да ѝ се случи нищо лошо!

— Държах я под наблюдение — отвърна Уетиг. — Никой не е влизал при нея без изричното ми разрешение.

— Тогава какво е станало с нея?

— Този въпрос трябва да го зададете на доктор Диматео.

Кацка се вбеси от безстрастния глас и спокойния поглед на Генерала. Нима този човек никога не губи самообладание? После изведнъж разбра, че между поведението на доктор Уетиг и неговото собствено има ужасна прилика. Това откритие го накара да се стресне.

— Тя беше под *ваши*те грижи, докторе — овладя се той. — Какво сте направили с нея?

— Вашите намеци никак не ми харесват! — сбърчи вежди Уетиг.

На два скока Кацка прекоси стаята, сграбчи реверите на хирурга и го прикова към стената.

— Мамка ти! — изхриптя той. — *Къде си я отвел?!*

В сините очи на Уетиг за пръв път се мярна нещо като страх.

— Вече ви казах, че не знам къде е! — извика той. — В шест и половина сестрите се обадиха да ми съобщят, че е изчезнала. Алармирахме охраната, която претърси болницата, но от Диматео нямаше следа!

— Но ти знаеш къде е, нали?

Уетиг поклати глава.

— *Знаеш!* — отново го разтърси Кацка.

— Не знам! — изхриптя хирургът и лицето му започна да почервява от недостиг на кислород.

— Спрете! — извика Вивиан и скочи между тях. — Кацка, не виждаш ли, че ще го удушиш?

Детективът рязко разхлаби хватката си. Възрастният лекар се облегна на стената и пое дълбоко дъх.

— Мислех, че в нейното състояние ще е най-добре да остане в болницата... — промърмори той и разтърка шията си.

Кацка смаяно гледаше червената черта, появила се между кожата и яката на бялата престилка — ярко свидетелство за невъздържаното му поведение.

— Изобщо не ми мина през ума, че може да казва истината — прошепна след известно време Уетиг, после извади лист хартия от джоба на престилката си и го подаде на Вивиан. — Сестрите току-що го донесоха...

— Какво е това? — попита Кацка.

— Алкохолната проба на Аби — намръщи се Вивиан. — Но тук пише, че нивото на алкохол в кръвта ѝ е нула!

— Днес следобед реших да ѝ направя нова проба, като я изпратя за анализ във външна лаборатория — поясни Уетиг. — Тя продължаваше да твърди, че не е пила... Помислих си, че ще сломя упорството ѝ, като ѝ покажа заключенията на независима лаборатория...

— Този резултат идва откън, така ли?

— Да — кимна Уетиг. — От лаборатория, която няма нищо общо с „Бейсайд“.

— Но на мен казахте, че нивото на алкохол в кръвта ѝ е било две цяло и едно промила...

— Такива бяха резултатите от пробата в „Бейсайд“, направена в четири часа сутринта.

— Процесът на разлагане на алкохола в кръвта трае между два и четиринадесет часа — намеси се Вивиан. — Ако в четири сутринта е имала толкова високи показатели, тази проба би трябвало да покаже някакви следи...

— Но това не става, нали? — изглежда я Кацка. — В кръвта ѝ няма дори следа от алкохол!

— Или черният ѝ дроб е извънредно активен, или в „Бейсайд“ са допуснали грешка — промърмори Уетиг.

— Така ли наричате всичко това? — втренчи се в него Кацка. — Грешка?

Уетиг не отговори. Лицето му беше уморено и състарено. Тялото му тежко се отпусна на неоправеното легло.

— Не разбрах... — промърмори той. — Или по-скоро не исках да мисля за подобна възможност...

— Че Аби казва истината, нали? — тихо подхвърли Вивиан.

— Мили боже! — поклати глава Генерала. — Ако това е истината, тази болница трябва да бъде затворена!

Кацка усети погледа на Вивиан и се извърна към нея.

— Още ли се съмняваш? — тихо попита тя.

Момчето спеше от часове. Отпуснато в прегръдката ѝ, то дишаше леко, а дъхът му затопляше бузата ѝ. Лежеше с разперени ръце и крака — така, както спят спокойните и лишени от грижи деца. Отначало трепереше, но после се отпусна. Аби разтри слабичките му, изненадващо студени крака, които приличаха на изсъхнали пръчки. Сетне то заспа, от тялото му започна да се излъчва характерната за децата топлина.

Тя също задряма.

Когато се събуди, откри, че вятърът се е усилил. Корабът тежко се люшкаше, голата крушка на тавана заплашваше всеки момент да се счупи.

Момчето проскимтя и се размърда в ръцете ѝ. Има нещо трогателно в миризмата, която излъчват малките момченца, помисли си тя. Прилича на затоплена от слънцето трева... Спомни си за Пийт, който обичаше да спи сгушен в рамото ѝ на задната седалка на колата. Баща им въртеше волана, а те седяха притихнали отзад... В

продължение на много километри Аби усещаше ударите на мъничкото сърце. Също като сърцето на това момченце, което пърхаше в мършавите му гърди.

От устата му излетя още един стон, очите му се отвориха. От изражението им пролича, че веднага я позна.

— А-б-и-и... — прошепна то.

— Точно така — кимна тя. — Аз съм Аби... — Усмихна се, погали го по лицето и добави: — А ти си Яков, нали?

Момчето кимна с глава.

Навън вятърът продължаваше да фучи, подът под краката им леко вибрираше. По лицето на момчето пробяга сянка, в очите му се появи гладно изражение.

— Яков — повтори тя, наведе се и докосна с устни меката му златиста вежда. Когато вдигна глава, върху устните ѝ остана солен вкус. Това не бяха сълзите на момчето, а нейните... Извърна глава и ги избърса в рамото си. Момчето продължаваше да я гледа със същото особено изражение.

— Тук съм, не се безпокой — усмихна се пред сълзи тя и разроши косата му.

Клепачите му потрепнаха и се затвориха. Тялото му се отпусна и отново потъна в сън.

— Майната ѝ на заповедта за обиск! — изръмжа Лундкуист и ритна вратата. Тя отскочи на пантите си и се блъсна в стената. Гигантът предпазливо надникна в помещението и объркано промълви: — Какво е това, по дяволите?

Кацка щракна електрическия ключ.

И двамата бяха принудени да стиснат клепачи. Ярката светлина на трите прожектора се отразяваше в редица излъскани до блясък повърхности. Никелирани шкафове, подноси за инструменти от неръждаема стомана, омотани в кабели медицински монитори.

В средата на помещението имаше операционна маса.

Кацка внимателно пристъпи към нея и сведе очи към кожените колани, които висяха от двете ѝ страни. Два за китките, други два за глезените. В центъра имаше още два, значително по-дълги от останалите. Те бяха предназначени за таза и гръдния кош...

Очите му се спряха на количката за анестезия, издигаща се зад масата. Пристъпи към нея и отвори най-горното чекмедже. Вътре бяха подредени стъклени спринцовки, върху иглите им бяха поставени предпазни капачета.

— Как се е озовало тук всичко това? — озадачено промърмори Лундкуист.

Кацка отвори следващото чекмедже. Вътре имаше малки стъклени епруветки. Вдигна една от тях и прочете надписа на етикета. *Натриев хлорид*. Беше наполовина празна.

— Оборудването е било използвано — рече той.

— Много странно, мамка му! — изръмжа Лундкуист. — Какви операции са се извършвали тук?

Кацка отново насочи вниманието си към масата. Представи си Аби, пристегната с тези кожени колани, стана му лошо. Тръсна глава да прогони видението, съзнанието му беше парализирано от пипалата на страха. А сега трябваше да мисли. Да мисли, за да я спаси! Обърна се и рязко се отдалечи от масата.

— Хей, Охлюв! — изненадано подвижна Лундкуист. — Добре ли си?

— Добре съм — изръмжа Кацка и се насочи към изхода.

Спря се чак когато се озова на тротоара. Вдигна глава, присви очи срещу вятъра и огледа мрачната сграда на „Еймити“. Оттук не се забелязваше нищо необичайно. Една занемарена сграда на също така занемарена улица. Мръсна каменна фасада, от която стърчаха сандъците на климатичната инсталация. При предишното си посещение тук беше видял точно онова, което очакваше да види. Каквото *трябваше* да види. Едно прашно изложбено помещение, отрупаните с каталози изподраскани бюра в ъгъла... Няколко продавача, заети с безкрайни телефонни разговори. Не беше стигнал до горните етажи, изобщо нямаше представа, че малкият асансьор ще го достави директно в това излъскано до блясък помещение.

При операционната маса с увиснали от двете ѝ страни кожени колани.

Преди по-малко от час Лундкуист беше открил собствениците на тази сграда: компания „Сагаев“ със седалище Ню Джърси — същата, която притежаваше и онзи товарен кораб в пристанището. Руската мафия! Колко дълбоко в „Бейсайд“ е проникнала тя? Или ползва

услугите на отделни болнични служители? Търговски партньор в нелегалната търговия с органи?

Пейджърът на Лундкуист изжува. Той погледна екранчето и посегна към мобифона в колата.

Кацка остана пред сградата. Мислите му непрекъснато се връщаха към Аби и местата, на които би могъл да я търси. Болницата вече беше претърсена из основи. Също като паркинга и околните квартали. По всичко личеше, че се е измъкнала сама, без чужда помощ. Но къде би могла да отиде? На кого би могла да се обади? Без съмнение на някого, на когото има пълно доверие...

— Охлюв!

Обърна се и видя, че Лундкуист размахва мобифона.

— Кой е?

— Бреговата охрана. Осигурили са ни хеликоптер...

По трапа се разнесе тропот от подковани обувки.

Аби рязко вдигна глава. Яков продължаваше да спи в скута ѝ. „Сърцето ми блъска толкова силно, че положително ще го събуди“, рече си тя.

Вратата рязко се отвори. На прага се изправи Тарасоф, зад него се виждаха намръщените лица на двамата му придружители.

— Да вървим — изръмжа той.

— Къде?

— На малка разходка. — Очите на хирурга се изместиха върху спящото момче. — Събудете го, той също ще дойде...

— Не! — стисна го в прегръдките си Аби. — Не закачайте момчето!

— То ни трябва!

— За какво?

— Кръвта му е АБ-положителна. А в момента имаме нужда именно от тази кръвна група...

Очите ѝ се заковаха в лицето на Тарасоф. После се сведоха към спящото в ръцете ѝ момче. „Нина Вос, изведнъж си спомни тя. Нейната кръвна група е АБ-положителна!“

Единият от мъжете пристъпи напред, хвана ръката ѝ и рязко я дръпна. Момчето падна на пода, отвори очи и объркано примигна.

Втората горила влезе в каютата, скрита го и изръмжа някаква команда на руски.

Момчето сънливо се изправи на крака.

Тарасоф вървеше пръв. Прекосиха един слабо осветен коридор, отвориха някакъв залостен люк и продължиха нагоре. Пред тях се появи боядисана в синьо врата. Тарасоф се насочи към нея, трапът леко пружинираше под тежестта на тялото му.

Изведнъж момчето се изтръгна с рязко движение от пазачите си и хукна обратно. Единият от мъжете успя да го хване за ризата, но Яков светкавично се завъртя и заби зъби в ръката му. Мъжът изрева от болка, вдигна свободната си ръка и нанесе тежък плесник в лицето му.

Ударът беше толкова силен, че Яков отлетя няколко крачки назад и се просна по гръб.

— Престанете! — изкрещя Аби.

Мъжът сграбчи Яков за ризата и го изправи на крака. Вторият плесник го отпрати право в обятията на Аби. Момчето се вкопчи в нея, заби нос в рамото и ѝ захлипа. Грубиянинът пристъпи напред с очевидното намерение да ги раздели.

— Стой по-далеч от него, да те вземат мътните! — изкрещя извън себе си Аби.

Яков трепереше в прегръдката ѝ, устните му шепнеха неразбираеми слова.

— Тук съм, миличък, не се страхувай! — целуна го по косата Аби. — Аз съм тук!

Момчето вдигна глава. В очите му се четеше ужас. „Той знае какво ще ни се случи“, помисли си Аби.

Силен тласък отзад я принуди да направи крачка по посока на синята врата.

Изведнъж се озоваха в друг свят.

Коридорът беше облицован с дърво, подът беше покрит със светъл линолеум. Над главите им светеха лампи с красиви абажури. Стъпките им заехтяха по металната стълба, от която се излизаше в друг коридор. В дъното имаше широка двойна врата.

Момчето започна да трепери още по-силно и изведнъж ѝ натежа. Аби го пусна да стъпи на земята и повдигна брадичката му. В погледа, който си размениха, имаше всичко — разбиране, общуване, съчувствие към съдбата на другия. Стисна ръката на Яков и го поведе към

широката врата. Горилите ги обградиха отпред и отзад, а Тарасоф водеше шествието. Спря пред вратата и бръкна в джоба си за ключовете. Аби прехвърли тежестта си напред и стегна мускули. Вече беше пуснала ръката на момчето.

Тарасоф бутна вратата, зад която блеснаха бели стени.

Аби полетя напред. Рамото ѝ потъна в гърба на горилата, той от своя страна политна към доктора и го събори на прага.

— Мръсни копелета! — изкрещя тя. — Мръсни, гадни копелета!

Мъжът отзад направи опит да извие ръцете ѝ. Но тя му се изплъзна, обърна се и му нанесе страхотен удар в лицето. С крайчеца на окото си забеляза някакво движение. Беше Яков, който се стрелна обратно и изчезна зад ъгъла. Мъжът отпред се изправи и ѝ налетя от другата страна. Двамата я сграбчиха едновременно и я понесоха на ръце към бялата стая.

— Дръжте я здраво! — извика Тарасоф.

— Момчето...

— Оставете момчето! То няма къде да избяга. Дайте я тук, на масата!

— Но тя не иска да стои мирно!

— *Мръсни копелета!* — фучеше Аби и бясно риташе с крака.

Тарасоф започна да рови из някакви шкафчета.

— Дайте ми ръката ѝ! — остро заповяда той. — Трябва да ѝ бия една инжекция!

Обърна се със спринцовка в ръка. Иглата потъна в кожата на Аби и тя изкрещя от болка. Изпъна тялото си като струна, но не успя да се освободи. Направи опит да рита с крака, но те вече не я слушаха. Зрението ѝ се замъгли, клепачите ѝ отказаха да стоят отворени. Гласът ѝ изчезна. Направи опит да извика, но от устата ѝ се отрони само една едва доловима въздишка.

„Какво ми става?! Защо не мога да се движа?“

— Пренесете я оттатък! — заповяда Тарасоф. — Ако не я интубираме веднага, ще я изпуснем!

Мъжете я пренесоха в съседната стая и я положиха върху някаква маса. Светнаха операционни прожектори. Будна и в пълно съзнание, Аби не беше в състояние да помръдне. Но усещаше всичко — каишите, които стегнаха китките и глезените ѝ, натискът на ръката на Тарасоф върху челото ѝ, студеното острие на ларингоскопа, който

потъна дълбоко в гърлото ѝ и я задави. Викът на ужас проехтя само в главата ѝ, от устата ѝ не излетя никакъв звук. Усети как пластмасовата тръбичка се плъзга в гърлото ѝ, минава покрай гласните струни и се забива в трахеята. Не можеше да се помръдне, не можеше дори да се бори за глътка кислород. Тръбичката бе залепена със скоч върху лицето ѝ, другият край влезе в пластична торба. Тарасоф рязко я стисна и гърдите на Аби се повдигнаха в три резки, животоспасяващи вдишвания. После тръбичката изскочи от тръбата и влезе в нарезите на кислородния апарат. Машината започна да вкарва и изкарва въздух в дробовете ѝ на равни интервали.

— Сега идете за хлапето! — заповяда Тарасов. — Не, само един... Другият ще ми асистира...

Единият от мъжете излезе, а вторият пристъпи към масата.

— Стегни ѝ ремъците — заповяда докторът. — След минута-две действието на сукцинилхолина ще изчезне и тогава тя пак ще започне да се мята! Искам я напълно неподвижна, за да ѝ сложа системата!

„Сукцинилхолин! Лекарството, което беше убило Арън! Кое то го беше лишило от възможността не само да се бори, но дори и да диша!“

Действието му действително започна да отслабва. Аби усети как гърдните ѝ мускули започват да се стягат, протестирайки срещу грубата инвазия на тръбата. После клепачите ѝ се повдигнаха, очите ѝ се заковаха в мъжа, надвесен над масата. Стиснал в ръка голяма ножица, той режеше дрехите ѝ. Гърдите ѝ изскочиха навън, после се разголи и корема. В очите на мъжа се появи неподправен интерес.

Тарасоф вкара иглата на системата във вената ѝ и вдигна глава. Погледът му срещна очите на Аби и бързо отгатна въпроса в тях.

— Един здрав черен дроб винаги е добре дошъл — промърмори той. — Един джентълмен от Кънектикът вече цяла година чака донор... — Ръцете му сръчно окачиха торбичката с разтвор на стойката над главата ѝ. — Беше много доволен, когато му съобщихме, че най-сетне сме открили подходящ орган...

„Кръвта, която ми взеха в операционната, изведнъж се сети тя. Използваха са я за проверка на тъканната съвместимост!“

Тарасоф продължаваше работата си. Свърза още една торбичка със системата, после се зае да пълни спринцовки с различни лекарства. Тя безмълвно го наблюдаваше, а кислородният апарат продължаваше да вкарва въздух в дробовете ѝ. Мускулните ѝ функции започваха да се

възстановяват. Беше в състояние да мърда пръсти и да свива рамене. Капчица пот се плъзна по слепоочието ѝ. Беше плод на усилията ѝ да се раздвижи, да възстанови контрола върху тялото си. Стенният часовник насреща показваше единадесет и четвърт.

Тарасоф приключи със спринцовките и отместа табличката встрани. Вратата се отвори, главата му се завъртя към нея.

— Момчето избяга — обясни на някого той. — Докато го открият, ще ожънем този черен дроб...

Към масата се насочиха тежки стъпки, едно лице се надвеси над нея.

Познато до болка лице. Толкова пъти го беше наблюдавала през операционната маса. Толкова пъти беше виждала как тези очи ѝ се усмихват над хирургическата маска. Сега обаче не се усмихваха.

„Не!“, проплака тя. Но от устата ѝ не излезе звук, само въздухът прошумоля в тръбичката, която стърчеше от нея.

Над нея се беше надвесил Марк.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Григорий знаеше, че момчето може да напусне кърмовата част само през синята врата, но тя беше заключена. Значи е тръгнало нагоре по спираловидната стълба, рече си той.

Надникна нагоре, но не видя нищо. Въздъхна и започна да се изкачва. Стъпалата от стоманена ламарина се огъваха под тежестта на тялото му. Ръката му още пулсираше от зъбите на това хлапе. Малко, гадно копеленце! Още от самото начало им създаваше само неприятности!

Стигна следващото ниво и стъпи на дебел килим. Тук бяха каютите на хирурга и асистента — удобни помещения с обща баня, пред които имаше просторен салон. До тях се стигаше само по извитата стълба. Хлапето беше в капан...

Реши да започне от задната част.

Първата кабина беше на мъртвия хирург. Вътре вонеше на тютюн. Щракна лампата и хвърли поглед към неоправеното легло, гардеробчето с отворени врати, масичката с препълнен пепелник. Пристъпи към гардероба. Вътре имаше вонящи на тютюн дрехи, празно шише от водка и купчина порнографски списания. Никакво момче...

Претърси и каютата на асистента. Тя беше в много по-добър ред. Леглото беше оправено, дрехите в гардероба — акуратно изгладени. Но момчето не беше тук.

Надникна в тоалетната, после се насочи към салона. По пътя долови някакво тихо свистене.

Влезе в салона и запали осветлението. Очите му пробягаха по дивана, масата за хранене и столовете, телевизионния приемник с натрупани от двете му страни видеокасети. Къде е това хлапе? Бавно обиколи помещението, после спря. Очите му се насочиха към сметопровода.

Изтича към него и рязко отвори вратичката. Видя само кабели. Натисна бутона за повикване, кабелите се раздвижиха. Тялото му се

приведе напред, готово да сграбчи хлапетото.

Но металното сандъче се оказа празно.

Хлапетото беше успяло да се прехвърли в кухненските помещения.

Излезе от салона и тръгна обратно по извитата стълба. Няма страшно, рече си той. Кухненските помещения бяха изолирани отдавна. Вечер лично им щракаше катинара, тъй като моряците от екипажа имаха навика да се промъкват вътре и да задигат храна... Там хлапетото също беше в капан.

Бутна синята врата и закрачи по коридора.

— Съжалявам, Аби — промърмори Марк. — Не допусках, че ще стигнем толкова далеч...

„Моля те, помисли си тя. Моля те, не го прави!“

— Бих се радвал да има друг начин, но... — Главата му мрачно се поклати: — Ти отиде прекалено далеч! Не можех да те спра, нямаше как да те контролирам!

Една сълза се плъзна по слепоочието ѝ и изчезна в гъстата коса. За миг ѝ се стори, че по лицето му се изписва болка, после главата му се извърна встрани.

— Време е — обади се Тарасоф и му подаде някаква спринцовка. — Имате честта да започнете... Пентобарбитурат. Все пак трябва да сме хуманни, нали?

Марк се поколеба, после взе спринцовката и се обърна към системата. Свали предпазното капаче на иглата и я вкара в отвора за инжекциите. Отново се поколеба, очите му се извърнаха към Аби.

„А аз те обичах, помисли си тя. Обичах те толкова много!“

Палецът му натисна буталото.

Светлината започна да намалява. Чертите на лицето му се размазаха в бързо сгъстяващата се сивота.

Обичах те...

Обичах те...

Вратата на кухнята се оказа заключена.

Яков напразно въртеше топката и риташе с крак. Ами сега? Пак ли в сандъчето на сметопровода? Промъкна се към стената и натисна

бутона за повикване. Нищо. Горе бяха оставили вратата отворена.

Очите му панически пробягаха из помещението, търсейки укритие. Килерът. Шкафовете за продукти. Хладилната камера. Всички те предлагаха само временно убежище. Ще го открият още при първото претърсване.

Трябва да се измисли нещо по-добро.

Вдигна глава към тавана. Светлината идваше от три голи крушки, които ритмично се поклащаха. Изтича към шкафа със съдовете и измъкна чаша за кафе от солиден порцелан. Запрати я по най-близката крушка.

Разнесе се трясък, по пода се посипаха ситни стъкълца.

Извади още чаши. Втората крушка гръмна чак при третия опит.

Прицели се в третата, после очите му се спряха върху транзистора на готвача и ръката му бавно се отпусна. Апаратът беше на обичайното си място върху бюфета. Очите му проследиха кабела, който висеше надолу и почти докосваше тостера.

На печката имаше празна тенджерата. Понесе я към умивалника, надигна се на пръсти и завъртя крана за студената вода.

Вътре свиреше радио.

Григорий отключи катинара, бутна вратата и влезе. Музиката беше оглушителна. Китари и ударни инструменти. Протегна ръка към електрическия ключ. Нищо. Помещението продължаваше да тъне в мрак. Прещрака няколко пъти, после се отказа и предпазливо пристъпи навътре. Под краката му захрущяха стъкла.

„Копеленцето е строшило крушките, рече си той. А сега ще направи опит да се измъкне покрай мен...“

Затръшна вратата след себе си, драсна клечка кибрит и превъртя ключа. „Сега вече няма да ми избягаш!“ Клечката угасна.

— Хайде, хлапе, излизай! — подвикна в тъмнината той. — Нищо лошо няма да ти се случи!

Радиото продължаваше да гърми. Тръгна по посока на звука, после спря и драсна нова клечка кибрит. Транзисторът беше на тезгяха, точно пред него. Протегна ръка и го изключи. Очите му попаднаха на сатъра, който лежеше върху никелирания плот. Около него бяха пръснати ситни парченца от нещо, което приличаше на кафява гума.

„Значи е докопал ножовете на готвача“, застана нащрек Григорий.

Клечката угасна.

Измъкна пистолета от колана и се озърна.

— Хлапе?

Едва тогава усети, че краката му са мокри.

Драсна поредната клечка кибрит и погледна надолу.

Беше нагазил в локва вода, която вече се просмукваше през кожата на обувките му и положително щеше да ги съсипе. Откъде се появи тази вода? Вдигна клечката над главата си и направи опит да огледа пода на потрепващата светлинка. Водата беше заляла почти цялото помещение. В края на локвата се виждаше кабелът на някакъв удължител. Краят му беше прерязан, оголената жица мътно проблясваше. Григорий озадачено поклати глава и приближи клечката, за да вижда по-добре. Кабелът беше прехвърлен през някакъв стол и изчезваше нагоре, към стената.

Миг преди пламъчето да угасне, пред очите му се мярна русата коса на хлапето, което протягаше ръка към близкия контакт. Пръстите му стискаха другият край на удължителя...

— Първият срез е ваш — рече Тарасоф и му подаде скалпела. Добре забеляза смайването в очите на Ходъл, но ръката му не потрепна. „Нямаш избор, приятелю, мрачно си помисли той. Ти беше този, който я предложи за член на екипа. Затова сега трябва да поправиш грешката си...“

Ходъл бавно пое скалпела. Операцията още не беше започнала, но по челото му вече бяха избили ситни капчици пот. Зае позиция над оголения корем. И двамата знаеха, че това е изпитание. Най-важното изпитание в живота му.

„Хайде, започвай! Арчър се погрижи за Мери Алън и с това изпълни дълга си. Цуик се погрижи за Арън Ливай. Сега е твой ред. Трябва да докажеш, че си член на екипа, че си един от нас. Отвори жената, с която доскоро се любеше...“

Хайде, направи го!“

Скалпелът потрепна в ръката му, сякаш в търсене на най-удобно захващане. Въздухът напусна гърдите му с тихо свистене, острието

потъна в кожата.

Направи го!

Срезът беше дълъг и извит. От раната бликна кръв и се стече към марлените възглавнички.

Тарасоф видимо се отпусна. Ходъл все пак няма да създава проблеми, рече си той. Съдбата му беше предопределена от години, още по време на стажа. Една нощ на тежко пиянство, няколко грама кокаин, изсмъркани пред свидетели. А на сутринта се беше събудил в непознато легло, с хубавичка медицинска сестра на възглавницата. Хубавичка и мъртва... Без спомен за отминалата нощ в главата си, Ходъл лесно беше убеден, че е удушил момичето със собствените си ръце...

Останалото свършиха парите.

Старата и изпитана система на моркова и тоягата. Тя винаги дава резултат. Благодарение на нея бяха привлечени Арчър, Цуик, Мохандас... А също и Арън Ливай, макар и само за известно време. Превърнаха се в затворено общество, което ревниво пази тайните си. А също и печалбите си. Никой в „Бейсайд“ нямаше представа какви суми се разиграват. Нито Джержъмая Пар, нито Колин Уетиг... Суми, напълно достатъчни за купуването на най-добрите лекари, за изграждането на най-съвършения екип на света. Екипът на Тарасоф... Руснаците доставяха само резервните части, а понякога демонстрираха груба сила. Толкоз. Останалото беше дело на екипа, който вършеше истински чудеса под светлината на операционните лампи.

Парите се оказаха недостатъчни, за да задържат Арън Ливай. Но при Ходъл нещата не стояха така. Всяко движение на скалпела го доказваше...

Тарасоф умело му асистираше. Поставяше ретракторите по местата им, клампираше срязаните кръвоносни съдове. Жената беше в отлично физическо състояние. Подкожни мазнини почти липсваха, коремните ѝ мускули бяха плоски и стегнати. Толкова стегнати, че анестезиологът беше принуден да включи допълнителна доза сукцинилхолин за отпускането им.

Острието на скалпела раздели мускулната тъкан и коремната кухина блесна под светлината на прожекторите. Тарасоф сръчно раздалечи ретракторите. Под булото на перитония смътно се очертаваше черния дроб, около който се виждаха спиралите на тънките

черва. Всички органи бяха в отлично състояние. Каква прекрасна гледка представлява един млад и здрав човешки организъм!

Светлините изведнъж примигнаха, лампите над операционната маса почти изгаснаха.

— Какво става? — вдигна глава Ходъл.

Прожекторите бързо се стабилизираха, светлината им стана силна и равномерна.

— Някакво временно смущение — успокоително промърмори Тарасоф. — Чувам бръмченето на генератора, значи всичко е наред...

— Не бих казал, че сте осигурили нормални условия за работа — недоволно промърмори Ходъл. — Корабът се клати, осветлението е нестабилно...

— Това е временно — успокои го Тарасоф. — Само след няколко дни ще разполагаме с ново помещение, което ще замени напълно операционната в „Еймити“... — Главата му кимна към пациентката: — Продължавайте, моля!

Скалпелът в ръката на Ходъл колебливо потрепна. Като гръден хирург той нямаше достатъчно опит в отстраняването на черен дроб. Беше присъствал на такива операции, разбира се, но само като асистент. Може би ще му трябват известни указания...

А може би е започнал да осъзнава това, което върши.

— Има ли някакъв проблем? — внимателно го погледна Тарасоф.

— Не — преглътна Марк, понечи да започне отделянето на органа, но видя треперенето на ръката си и се отказа. Отстъпи крачка назад и направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания.

— Не разполагаме с много време, доктор Ходъл — предупредително се обади Тарасоф. — Чака ни и друг донор...

— Тук... Тук не е ли малко топло?

— Не усещам подобно нещо. Моля, продължавайте!

Ходъл кимна, стисна скалпела и решително се наведе над масата. После изведнъж замръзна на мястото си.

Тарасоф чу как вратата зад гърба му се отваря.

Заковал поглед право пред себе си, Марк вдигна скалпела.

Куршумът го улучи право в лицето, главата му рязко се отметна назад. Кръв и хрущяли се посипаха по операционната маса.

Тарасоф рязко се обърна. Пред очите му се мярна русата коса на момчето и бялото като вар лице.

Пистолетът отново изгърмя.

Този път не улучи. Куршумът пръсна шкафчето с лекарствата, по пода се посипаха стъкла.

Анестезиологът се шмугна зад кислородния апарат.

Тарасоф направи крачка назад, очите му не се отделяха от дулото на пистолета. Беше оръжието на Григорий — мощно и сигурно, но достатъчно леко, за да бъде използвано от дете. Но ръката, която го държеше, трепереше прекалено силно, за да произведе точен изстрел. „Той все пак е само дете“, помисли си Тарасоф. Едно уплашено дете, което не знае накъде да насочи оръжието...

Извърна поглед към подноса на помощната масичка и видя спринцовката със сукцинилхолин. Беше наполовина пълна, съдържанието ѝ беше предостатъчно за укротяването на едно дете. Тарасоф прекрачи трупа на Ходъл и предпазливо се насочи натам. Внимавахе да не нагази в локвата кръв, която се беше образувала около главата на хирурга. Но дулото рязко се насочи в гърдите му и той беше принуден да спре.

Момчето плачеше. Въздухът излиташе от гърдите му на неравни тласъци.

— Всичко е наред — успокоително промърмори Тарасоф. — Няма от какво да се страхуваш. Аз помагам на приятелката ти да оздравее... Тя е много болна, не знаеш ли? Има нужда от доктор...

Погледът на момчето се насочи към жената на масата. Направи крачка напред, после втора... Дъхът му изведнъж се превърна в тънък, протяжен вой. Не видя как анестезиологът се промъква зад него и хуква към изхода. Не чу и приближаващото се буботене на хеликоптера, който идваше да отнесе поредната си плячка...

Тарасоф взе спринцовката от подноса и бавно пристъпи към масата.

Във воя на момчето имаше нещо животинско, пропито с мрачно отчаяние.

Тарасоф вдигна спринцовката.

В същия миг момчето се обърна и го погледна. В очите му нямаше страх, а бесен гняв. Пистолетът на Григорий се насочи в гърдите на доктора.

Разнесе се изстрел.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Момчето отказваше да напусне леглото ѝ. Залепи се за него в момента, в който я изкараха от операционната и я прехвърлиха в хирургическата реанимация. Един малък и блед призрак, който не искаше да си отиде. На два пъти сестрите го хващаха за ръката и го извеждаха навън, на два пъти момчето се връщаше. Седеше до леглото, вкопчило се в металната преграда и не отделяше поглед от лицето ѝ. Мълчаливо я молеше да се пробуди. Добре поне, че истерията го беше напуснала. Кацка го откри на борда на онзи кораб, прегърнал окървавеното тяло на Аби върху операционната маса. Не разбра нито дума от това, което казваше хълцащото момче, но ясно усети отчаянието му...

Някой почука на прозорчето и Кацка вдигна глава. Вивиан Чао му правеше знаци да излезе. Той се подчини.

— Момчето не може да стои тук цяла нощ — рече с въздишка тя. — Пречи на процедурите, а освен това не ми се вижда особено чисто...

— Започва да пищи като лудо в момента, в който някой направи опит да го отстрани — унило промърмори Кацка.

— Не можеш ли да поговориш с него?

— Не знам нито дума на руски — поклати глава детективът. — А ти?

— Все още чакаме преводачката — въздъхна Вивиан. — Но защо не опиташ с мъжка сила? Просто го хвани и го изнеси навън!

— Нека му дадем още малко време — поклати глава Кацка и се обърна към прозорчето.

Кошмарът продължаваше да е пред очите му. Кошмар, който нямаше да забрави до края на живота си. Аби лежи на операционната маса с отворен корем, червата ѝ мътно проблясват под светлината на прожекторите... Момчето е залепило устни до бузата ѝ и отчаяно ридае... На пода са проснати две окървавени тела. Ходъл е мъртъв, а кръвта на Тарасоф блика като фонтан, но той все още дава признаци на

живот... По-късно хирургът беше закаран в болницата на затвора, а членовете на екипажа арестувани.

Следствието едва започваше, предстояха още арести. Агентите на ФБР бяха поели разследването на „Компания Сагаев“, но от предварителните показания на моряците стана ясно, че операцията за покупко-продажба на органи е с далеч по-големи мащаби, отколкото беше допускал Кацка.

Примигна, тръсна глава и се върна в настоящето. Отвъд малкото прозорче лежеше Аби с бинтован корем. Гърдите ѝ равномерно се повдигаха и отпускаха. Сърдечната ѝ дейност беше стабилна, показанията на монитора потвърждаваха това. Той все пак му хвърли едно око. Споменът за онзи ужасен миг на кораба беше запечатан дълбоко в съзнанието му. В един момент сърцето на Аби се впусна в луд галоп, мониторът започна да издава тревожни сигнали. А той беше сам. Хеликоптерът с Вивиан и доктор Уетиг се намираше на километри разстояние, някъде близо до брега. Чувството, което го обзе, беше ужасно. Беше сигурен, че ще я загуби... Докосна стъклото и примигна, за да прогони влагата от клепачите си...

— Тя ще се оправи, Кацка — тихо промълви зад гърба му Вивиан. — Двамата с Генерала свършихме добра работа...

Кацка преглътна, кимна с глава и отново влезе при болната.

Момчето вдигна глава да го погледне. И неговите очи бяха мокри.

— А-б-и-и... — разчленено прошепна то.

— Да, синко — усмихна се Кацка. — Така се казва...

Едновременно извърнаха очи към леглото. Тишината се нарушаваше единствено от равномерните сигнали на монитора. Стояха на стража пред леглото на тази жена, която никой от двамата не познаваше отблизо, но която и двамата дълбоко обичаха...

Най-сетне Кацка въздъхна и протегна ръка.

— Ела, синко... Имаш нужда от малко сън, тя също...

Момчето се поколеба. Очите му изпитателно пробягаха по лицето на Кацка. После бавно хвана протегнатата ръка.

Насочиха се към изхода на реанимацията един до друг. Пластмасовите подметки на момчето скърцаха по линолеума. Скърцането изведнъж престана.

— Какво има? — обърна се Кацка.

Момчето се беше спряло пред един от параваните. Кацка се приближи и също надникна през прозорчето.

На стола до леглото се беше отпуснал мъж с посребрени коси, раменете му потръпваха от беззвучни ридания. „Някои неща не могат да бъдат купени дори от човек като Виктор Вос, рече си Кацка. А сега той губи всичко — както жена си, така и свободата си...“ Лицето на жената върху леглото беше бледо и изящно, като на порцеланова статуетка. Очите под полуспуснатите клепачи бяха безизразни и просто чакаха смъртта.

Момчето притисна нос към стъклото.

В същия момент в очите на болната блеснаха някакви последни искрици живот. Спряха се върху слабичкото лице зад стъклото, устните помръднаха в нещо като усмивка. После клепачите се затвориха...

— Да вървим — прошепна Кацка.

Момчето вдигна очи да го погледне, после поклати глава и тръгна обратно.

Кацка изведнъж усети как умората парализира цялото му тяло. Погледна към сгърчената фигура на Виктор Вос зад стъклото, после премести очи върху жената, чиято душа отлиташе... „Колко малко е времето ни на тази земя, рече си с въздишка той. Колко бързо идва мигът на раздялата с любимите ни хора...“

От устата му се откърти тежка въздишка. Обърна се и последва момчето към стаичката на Аби.

Влезе и мълчаливо се изправи до леглото, редом с него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.